

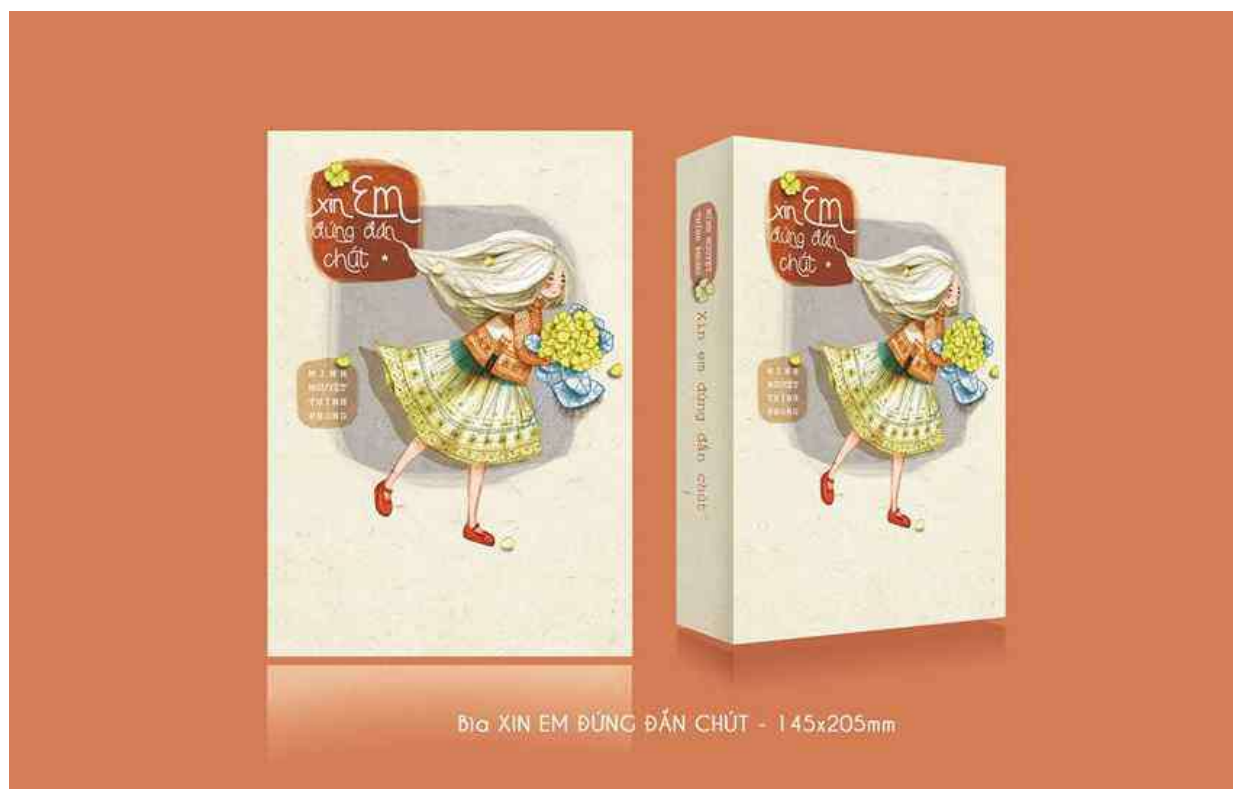
MINH HOANG
THIÊN PHONG

Xin em đừng dẫn chú

xin Em
đừng dẫn
chú *

MINH
HOANG
THIÊN
PHONG

Xin Em Đừng Dẫn Chết

Tập 1

Tác giả: **Minh Nguyệt Thính Phong**

Người dịch: Tiểu Phương

Nhà xuất bản: Nxb Thanh Hóa

Nhà phát hành: NanuBooks

Định dạng: Bìa mềm

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày phát hành: 14/01/2016

Số trang: 550

Người chụp: **ngocminh1012**

Typers:

Hạnh Đoàn, cat_street_85,

Jessica, Nhật Hy, Nhochao,

Nii Oggy, tieuhanmach,

trieutien, thuytlu,

kiemphim, Tử Nguyệt

Beta: **Asako**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

CUNG QUẢNG HẰNG

Giới Thiệu

Lần đầu tiên gặp nhau, trong mắt anh cô là một cô nhóc ham chơi biếng làm, trong mắt cô anh là một phó tổng nghiêm túc đứng đắn cuồng công việc, xứng với danh hiệu Xin Hãy Nghiêm Chính Chút. Anh thấy cô không có mục tiêu, không hoài bão, cô thấy anh cứng nhắc buồn tẻ.

Trong một lần tình cờ, anh giúp đỡ cô, cô đáp lễ anh bằng một sợi chỉ đỏ, cũng từ đó hai người hết lần này đến lần khác chạm mặt nhau.

Thời niên thiếu mục tiêu của anh là học tập và kiếm tiền. Ở tuổi ba mươi ba vẫn chỉ có anh và công việc bầu bạn, một người bạn thời đại học bỗng đưa ra đề nghị kết giao. Anh nghĩ, cũng đến lúc nên nghĩ đến chuyện hôn nhân rồi.

Thật ra tìm đối tượng nào có khó gì. Giống như công việc thôi, chỉ cần bạn đem chuyện kết giao và kết hôn xem như một hạng mục công việc mà làm, tìm khách hàng, xác định mục tiêu, định sẵn kỳ hạn, thúc đẩy tiến độ, lấy áp lực nếu không thể ký được hợp đồng sẽ bị ông chủ đuổi việc, bảo đảm không thành vấn đề.

Còn với cô mà nói, trên đời nơi đâu không có cỏ thơm, không gốc này thì có gốc khác. Thế nào rồi cũng gặp được một người thích hợp thôi. Nếu như xui xẻo không gặp được thì mình cũng đã có một cuộc sống rất phong phú, không uổng phí một kiếp này. So với việc trốn một góc chơi trò yêu thầm người ta, cái gì cũng không chịu làm thì tốt hơn nhiều.

Anh hỏi cô: “Cô nói xem, nếu có một mục tiêu cô thấy không thích hợp, nhưng cô vẫn thích, có nên theo đuổi hay không?”

“Theo! Thích chính là thích, thích hợp hay không là cái gì?”

Vậy thì theo đuổi thôi!

Trích Đoạn

"Cậu từng nằm viện chưa?" Doãn Quốc Hào hỏi anh.

"Chưa ạ."

"Vậy cậu đâu có biết sự khó chịu khi nằm viện." Doãn Quốc Hào nhún mày.

"Bây giờ không phải cháu biết rồi sao ạ?" Cừu Chính Khanh rất nhẫn nại. "Bác cảm thấy vậy là vì bệnh dạ dày. Khi bác nằm viện, người ta sẽ giúp bác không cảm thấy khó chịu nữa. Theo cháu, đây mới là tư duy chính xác".

Doãn Quốc Hào trừng mắt với anh.

Cừu Chính Khanh không hề tỏ ra sợ hãi, tiếp tục nói: "Cháu biết nằm ở bệnh viện không thoải mái như ở nhà, nhưng nó có thể giúp bác hồi phục sức khỏe, bác không nên thành kiến với nó."

Lúc này Doãn Đình vừa tới cửa, còn chưa đẩy cửa vào, đã nghe thấy đoạn đối thoại giữa bố cô và bạn trai. Cừu Chính Khanh vẫn tiếp tục "lên lớp" với Doãn Quốc Hào: "Nếu bác không muốn nằm viện, bình thường phải giữ gìn sức khỏe chứ ạ. Bác phải nghĩ cho Tiểu Đình, mỗi lần bác ngã bệnh, cô ấy đều rất lo lắng".

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

"Bác ngang bướng lại hay nổi nóng, nên cô ấy chẳng dám đi đâu." Câu này đâm thẳng vào điểm yếu của Doãn Quốc Hào.

Doãn Đình đứng ngoài cửa nhìn không được cười, Xin Nghiêm Chính đang dạy dỗ trẻ con sao?

Mục Lục

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

Chương 1

Cừu Chính Khanh đánh vô lăng, chiếc xe rẽ vào một khúc quanh. Anh thấy từ xa bên kia đường có một dáng người vô cùng quen mắt đang đi ngược hướng. Anh lái xe hơi, còn cô thì đi xe đạp.

Là Doãn Đình.

Khi chiếc xe đến gần anh đã có thể thấy rõ, chính là cô ấy.

Doãn Đình mặc áo thun, quần jeans rất đơn giản, cột tóc đuôi ngựa, ngồi trên chiếc xe đạp khá cũ. Cô nhắc cao mũm, cả người đổ về trước, hai chân dồn hết sức nhấn bàn đạp leo lên một con dốc vừa dài vừa đứng.

Xe hơi của Cừu Chính Khanh và xe đạp của cô cách nhau nửa con đường, hai người cứ thế đi lướt qua nhau.

Khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng khoảng cách không xa cũng đủ để Cừu Chính Khanh nhìn rõ, ánh mặt trời chiếu lên người Doãn Đình, đuôi tóc cô đong đưa theo nhịp vận động rất có sức sống.

Doãn Đình là bạn thân của đại tiểu thư công ty anh đang công tác, Tần Vũ Phi. Cừu Chính Khanh cũng có duyên gặp cô vài lần, tuy không thân lắm, cũng không có giao tình gì, nhưng ấn tượng lại rất sâu sắc, cô và Tần Vũ Phi đều là thiên kim tiểu thư, gia đình giàu có, không ngờ cũng có lúc cưỡi chiếc xe đạp chạy trên phố thế kia.

Công ty Cừu Chính Khanh làm việc có tên là Vĩnh Khải, là một tập đoàn thương mại có tiếng trong nước, sở hữu không ít các nhãn hiệu nổi tiếng. Cừu Chính Khanh làm quản lí, chỉ mới ba mươi ba tuổi đã ngồi lên chiếc ghế Phó tổng, khiến cho bao người ngưỡng mộ. Đặc biệt hơn là anh được chính ông chủ Tần Văn Dịch đích thân tìm về, tự mình đào tạo, bồi dưỡng, nâng đỡ anh lên vị trí hôm nay, có thể nói sự nghiệp thành công, tiền đồ rộng mở.

Hôm nay là Chủ nhật, là thời gian để nghỉ ngơi. Thường thì những ngày này đối với Cừ Chính Khanh mà nói cũng chỉ khác ngày thường ở chỗ chuyển nơi làm việc từ công ty về nhà mình, hôm nay hiếm hoi lắm anh mới ra khỏi cửa, càng lạ hơn là anh ra ngoài vì một cuộc hẹn cá nhân.

Người hẹn anh là một cô bạn thời đại học, Mao Tuệ Châu. Cô ấy và anh giống nhau, đều là những người có hoàn cảnh gia đình khó khăn, những năm đại học đều nhờ vào tiền học bổng và làm thêm mà sống qua ngày. Danh sách được nhận học bổng có hạn, hai người lúc ấy tranh nhau đến sát đầu mề trán, chỉ sợ không thể giành được học bổng. Những năm đó, mọi người đều gọi hai người họ là “học bá song sát”. Phòng tự học, thư viện, trong số những người ở lại học đến tận khuya thế nào cũng thấy bóng hai người họ.

Tuy là đối thủ cạnh tranh với nhau nhưng vì hoàn cảnh giống nhau, đều là những người chăm chỉ nỗ lực, thế nên giữa hai người dù không nói ra vẫn lảng lảng nảy sinh một tình bạn đáng quý. Nếu một người tìm thấy công việc làm thêm thích hợp với người kia đều sẽ nói lại, hoặc tranh thủ giành lấy cơ hội giúp nhau. Nhưng vừa quay lưng lại thì đều học bạt mạng, đấu đến người sống kẻ chết trên bảng thành tích.

Sau khi tốt nghiệp mỗi người một hướng, anh và cô ấy đều tìm được công việc thích hợp, tuy không thể gặp mặt ăn mừng nhưng cũng gọi điện nói với nhau một câu chúc mừng. Trong điện thoại Mao Tuệ Châu còn nói với anh, cảm ơn sự tồn tại của một đối thủ như anh, nếu trong bốn năm này không có sự cạnh tranh của anh thì chắc chắn cô không thể có được thành tích xuất sắc như vậy, nếu không có bảng thành tích đẹp như thế thì cô cũng không thể xin vào làm trong công ty lớn mà năm mơ cô cũng muốn được đầu quân vào.

Thật ra những lời này cũng chính là tiếng lòng của Cừ Chính Khanh. Sau nhiều năm quay đầu nhìn lại, nghĩ đến những người con gái đã từng xuất hiện trong cuộc đời của anh, có thể nói Mao Tuệ Châu là một người rất đặc biệt.

Những năm đại học, Cừ Chính Khanh chỉ toàn tâm toàn ý cho việc học hành và kiếm tiền, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương. Vừa tốt nghiệp đi làm, đối mặt với sự cạnh tranh khốc liệt chốn công sở, anh lại lần nữa thề rằng không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho tốt nhất. Cứ thế lăn lộn ngoài xã hội mười một năm, anh đã trở thành một nhân tài trong giới, nhưng chuyện tình cảm thì vẫn dậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì.

Còn Mao Tuệ Châu sau khi đi làm hai năm thì có cơ hội thăng chức, cô cùng cấp trên của mình được điều ra nước ngoài và ở lại luôn bên đó, từ đấy mất hẳn liên lạc với Cừ Chính Khanh, người vốn đã ít khi liên lạc. Năm nay cô về nước, gửi một tin nhắn vào hộp thư của Cừ Chính Khanh. Cô vốn chỉ muốn cầu may một chút, nhưng không ngờ lại có duyên với nhau đến thế, nhiều năm như vậy mà địa chỉ email của Cừ Chính Khanh vẫn chưa từng thay đổi, cũng nhờ vậy mà hai người nối lại liên lạc với nhau.

Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh trò chuyện qua điện thoại, kết bạn trên mạng, kể cho nhau nghe về những việc đã trải qua trong mấy năm qua, không ngờ hai người lại giống nhau đến thế. Sự nghiệp thành công, thành tích nổi bật, và đều không quan tâm đến chuyện tình cảm.

Đối với chuyện này Cừ Chính Khanh không khỏi bật cười, hai người họ quả thật giống nhau quá, cô cứ như một phiên bản khác giới của anh vậy.

Liên lạc qua mạng một thời gian, hai người trò chuyện rất hợp, từ chuyện kinh tế chính trị cho đến sự nghiệp... Mấy ngày trước Mao Tuệ Châu gọi điện hẹn anh cuối tuần gặp mặt, Cừ Chính Khanh rất vui vẻ nhận lời.

Tuy người đưa ra lời hẹn là Mao Tuệ Châu, nhưng thân là đàn ông, Cừ Chính Khanh vẫn chủ động đề nghị được trả tiền và phụ trách đưa đón. Anh đặt một nhà hàng rất nổi tiếng, trước đây khi bàn chuyện làm ăn với đối tác anh đã từng đến, nhà hàng được bài trí sang trọng, xung quanh cũng yên tĩnh.

Mao Tuệ Châu rất hài lòng với sự sắp xếp của anh, cô cũng không làm cao mà bắt Cừ Chính Khanh phải chờ đợi. Xe của anh vừa đến thì cô đã xuống ngay. Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại từ sau khi tốt nghiệp, vừa nhìn thấy nhau đều không nhận được mà bật cười.

Lột bỏ vẻ ngây ngô của tuổi trẻ, mười năm tôi luyện ngoài xã hội, họ đều khoác lên mình vầng hào quang của người thành đạt, tự tin, tài giỏi và có cả sự trưởng thành. Hai người đều đã thay đổi rất nhiều, nhưng nhìn ngoại hình vẫn có thể nhận ra nhau.

Hai người nhìn nhau cười, vừa lên xe đã tíu tít trò chuyện. Mao Tuệ Châu than thở rằng thời gian trôi qua nhanh quá, Cừ Chính Khanh đáp: “Không lãng phí nó là tốt rồi.”

Mao Tuệ Châu lại cười: “Phong cách và giọng điệu khi nói chuyện của cậu vẫn như thế!”

Cừ Chính Khanh cũng cười: “Đây xem như là giữ được bản sắc. Cậu thì thay đổi nhiều quá, trước đây toàn nói chuyện cộc lốc.”

“Mình là con gái mà, ra ngoài xã hội mà vẫn kiêu đó thì có ngày bị người ta đập chết, dù sao cũng nên uyển chuyển một chút. Về mặt này thì đàn ông các cậu được lợi rồi, tuy nói nam nữ bình đẳng, nhưng sự bao dung của xã hội này đối với các cậu vẫn còn hơn đối với phụ nữ rất nhiều.”

“Vậy sao?” Cừ Chính Khanh khởi động xe, “Mình lại cảm thấy giới tính không quan trọng, bối cảnh và lai lịch lại có ảnh hưởng rất lớn.”

Câu nói này chạm đến nỗi lòng của Mao Tuệ Châu, một người không có điều kiện gia đình tốt, cũng không có lai lịch hiển hách, muốn chứng minh bản thân thật sự phải bỏ ra rất nhiều rất nhiều nỗ lực. “Chúng ta đều vất vả rồi”, cô mỉm cười nhìn Cừ Chính Khanh

Cừ Chính Khanh cũng nhìn cô, nhớ lại chuyện cũ: “Đúng là rất vất vả. Năm đó khi thấy cậu trong phòng tự học, mình nghĩ nếu mình về sớm thì sẽ thua cậu.”

“Ha ha, mình cũng thế.”

Hai người lại cười, trên đường đi trò chuyện rất vui vẻ, Cừu Chính Khanh đột nhiên phát hiện một bóng người rất quen ở bên kia đường.

Sao cô ấy vẫn còn ở đây?

Cừu Chính Khanh cho xe chạy chậm lại. Anh đang quay lại đường cũ, chính là con dốc vừa dài vừa đứng vừa đi qua lúc nãy, lại nhìn thấy Doãn Đình khi nãy tràn đầy sức sống, hăng hái đạp xe đạp, giờ cô đang ngồi dưới bóng cây bên đường, bên cạnh là chiếc xe đạp. Khi xe chạy đến gần Cừu Chính Khanh mới nhìn thấy, thì ra là xích xe bị đứt.

Cừu Chính Khanh do dự một chút, cuối cùng quyết định qua hỏi thăm một chút. Anh tắt xe vào bên đường.

Doãn Đình đứng lên phúi phúi chiếc quần jeans, vừa nhìn thấy chiếc xe hơi đang đậu kế bên, cô dừng động tác lại.

Cửa xe mở ra, Cừu Chính Khanh bước xuống, hỏi “Xe của cô bị làm sao vậy?”

Doãn Đình vừa thấy Cừu Chính Khanh thì hai mắt sáng lên, trên mặt viết rõ hàng chữ “Cứu tinh đến rồi.”

“Cừu tổng!!!” Ngay cả ngữ khí cũng lộ ra hàm ý sâu sắc là “Cứu tinh tới rồi.”

Cừu Chính Khanh bật cười trước dáng vẻ kích động của Doãn Đình, chỉ chỉ chiếc xe đạp của cô: “Hỏng rồi sao?”

“Đúng vậy!” Chuyện này còn không rõ ràng sao? Doãn Đình nhảy vọt đến trước mặt Cừu Chính Khanh, “Khó khăn lắm em mới đạp lên được dốc, kết quả nó lại tiêu mất rồi.” Dây xích đứt, dây thắng cũng đứt luôn, cái xe hy sinh thật anh dũng mà.

“Vậy cô định thế nào? Có bạn bè hay người nhà đến đón cô không?”
Cừ Chính Khanh lại hỏi.

“Em không mang điện thoại.” Doãn Đình trả lời rất dứt khoát.

Cừ Chính Khanh nhú mày, đang nghĩ xem nên đưa điện thoại cho cô mượn hay đưa cô về, thì Doãn Đình đã chủ động lên tiếng: “Cừ tổng, anh có thể cho em và chiếc xe này đi ké một đoạn đường không? Trên đường Di Viên ở phía trước có một tiệm sửa xe. Anh đưa em đến đó được không?”

Lời còn chưa nói xong, cánh cửa bên này của chiếc xe cũng mở ra, Mao Tuệ Châu từ trên xe bước xuống. Lúc này Doãn Đình mới biết trên còn một người khác, hơn nữa còn là một phụ nữ ăn mặc sang trọng. Mái tóc ngắn cắt tỉa khéo léo, trang điểm tinh tế, trang phục hàng hiệu.

Hẹn hò? Máu nhiều chuyện của Doãn Đình nhất thời sôi trào, mắt cô lóe lên nhưng vẫn tự nhủ là phải cố gắng kiềm chế, nhanh chóng lấy lại dáng vẻ có khí chất, lễ phép hỏi một tiếng: “Có tiện không ạ?”

“Được chứ, dù sao cũng thuận đường mà.” Vừa hay nhà hàng Cừ Chính Khanh đặt cũng nằm trên đường Di Viên. Anh gật đầu với Mao Tuệ Châu, chỉ chỉ Doãn Đình: “Đây là bạn của đồng nghiệp mình, tên cô ấy là Doãn Đình.”

Doãn Đình tươi cười, nhiệt tình chào hỏi: “Xin chào, xin chào, thật ngại quá, làm phiền hai người rồi, hy vọng là không quá phiền.”

Nụ cười thật xán lạn, khiến cho Cừ Chính Khanh cảm thấy có chút rợn người. Anh nhanh chóng giới thiệu lại: “Cô ấy là bạn tôi...”

Anh còn chưa nói hết lời, Mao Tuệ Châu đã lên tiếng: “Xin chào, tôi là Zoe.”

Cừ Chính Khanh ngây người, nhớ đến email Mao Tuệ Châu gửi cho mình, địa chỉ thư, tài khoản trên mạng, cả khi gọi điện thoại đều tự xưng là Zoe. Nghĩ lại khi còn học đại học, tên của Mao Tuệ Châu từng bị bạn học

đem ra trêu chọc vì quá quê mùa, anh cũng hiểu ra ít nhiều. Xem ra cô ấy vẫn còn rất để ý đến việc đó.

Sau đó anh cũng không nhiều lời, theo ý của Mao Tuệ Châu mà nói: “Zoe, xe của Doãn Đình hỏng rồi, chúng ta đưa cô ấy một đoạn đường được không?”

Mao Tuệ Châu tất nhiên không phản đối, Cừ Chính Khanh giúp Doãn Đình bỏ chiếc xe đạp vào trong cốp xe. Ba người lên xe, tiếp tục lên đường.

Doãn Đình ngồi ở ghế sau, tò mò nhìn hai người phía trước. Cừ tổng đại nhân đi hẹn hò! Tin tức này thật chấn động mà, cô rất muốn gọi điện báo cho Tần Vũ Phi biết chuyện này, tiếc là không mang theo điện thoại.

Cừ Chính Khanh lái xe nhưng vẫn cảm thấy có một ánh mắt ở phía sau dán chặt lên mình. Anh liếc nhìn gương chiếu hậu một cái, gương mặt nhỏ kích động đầy vẻ bát nháo đang ngồi ghế sau kia thật khiến anh muốn thở dài. Cũng khó trách trước khi ra tay giúp đỡ anh lại do dự như vậy, những người quen biết với đại tiểu thư Tần Vũ Phi đúng là không thể chọc vào được mà.

Cừ Chính Khanh lại nhìn Mao Tuệ Châu, cô bình thản ngồi bên ghế phụ, cảm nhận được ánh mắt của anh nên quay đầu lại mỉm cười với anh. Trên xe có thêm một người quả nhiên khiến không khí thay đổi, cô cũng không có tâm trạng mà gọi chuyện, chỉ muốn nhanh chóng đến nơi.

Cừ Chính Khanh hắng giọng một cái rồi hỏi Doãn Đình: “Đưa cô đến tiệm sửa xe là được rồi phải không?” Sau khi sửa xong xe cô có thể tự về.

“Đúng vậy! À. Cừ tổng à, anh có thể cho em mượn ít tiền không?” Doãn Đình vừa nhắc đến tiền, Mao Tuệ Châu liếc nhìn cô một cái.

“Sao vậy?” Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Ví tiền của cô mất rồi à?”

“Em không mang.” Câu trả lời của Doãn Đình vẫn mang phong cách nhanh gọn, dứt khoát.

Cừu Chính Khanh nhàu mày càng chặt: “Cô không mang điện thoại, không mang ví tiền, cô đạp xe đi đâu vậy?”

“Không đi đâu cả, tại hôm nay trời đẹp, em cảm thấy ra ngoài hóng gió một chút chắc sẽ rất thoải mái, thế là đạp xe đi luôn. Em định đạp xung quanh khu phố này khoảng năm phút rồi về nhà nên không mang theo túi xách. Không ngờ mây trời lại đẹp như vậy, em định đạp qua mặt đám mây đó thì sẽ quay xe về nhà, ai biết được đám mây kia bay nhanh quá, em không để ý nên càng đạp càng đi xa.”

Cừu Chính Khanh không nói nên lời, Mao Tuệ Châu vuốt vuốt tóc, cũng không có lời nào để nói.

Doãn Đình im lặng được năm giây lại hỏi: “Vậy em vay tiền không có vấn đề gì chứ? Nếu không, em không có tiền sửa xe.” Sửa xe xong cô có thể về nhà rồi.

“Không vấn đề.” Cừu Chính Khanh lập tức đồng ý. Tiền sửa xe chỉ là chuyện nhỏ. Đột nhiên anh lại nghĩ đến một chuyện: “Chắc không phải cả chìa khóa nhà cô cũng không mang chứ?”

“Hả?” Doãn Đình bắt đầu lục lọi túi áo.

“A!” Xem ra cô không mang thật rồi.

“Ôi!” Một tràng liên tiếp ba tiếng cảm thán của Doãn Đình khiến cho Cừu Chính Khanh muốn xoa trán.

“Không sao, anh trai em chắc chắn có ở nhà. Khi em ra khỏi nhà anh ấy còn đang ngủ nướng mà.” Doãn Đình không lo lắng chút nào. Cừu Chính Khanh rất muốn buông tiếng thở dài, muốn hỏi xem cô có thể nghiêm túc, đàng hoàng mà nhìn nhận sai lầm câu trả lời này hay không. Nhưng cô lại không phải nhân viên của anh, anh nhịn!

Một lúc sau lại nhịn không được, Cừu Chính Khanh vẫn quyết định phải mở một cuộc phê bình, “Lần sau cô nên chú ý một chút, những chuyện

như thế này, nếu không phải đúng lúc tôi đi qua thì phải làm thế nào?”

“Không sao đâu.” Doãn Đình cười nói. Cừu Chính Khanh ghen lời, anh đâu có hỏi có sao hay không sao? Anh đang chuẩn bị giảng đạo lí với cô, đây là lời mở đầu thôi mà.

Doãn Đình rõ ràng đâu có lĩnh hội được nghệ thuật của cách nói này, cô lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Cừu tổng, anh cứ yên tâm đi. Lúc này là tại xe đột nhiên bị hỏng, lại còn thảm như vậy nên em có chút chán nản, mới ngồi bên đường nghỉ ngơi một chút thôi.”

Rõ ràng là cô ấy đã ngồi gần hai mươi phút đồng hồ! Cừu Chính Khanh dựa vào thời gian và quãng đường đi lại của mình mà tính, sau khi anh nhìn thấy Doãn Đình không bao lâu thì xe cô đã hỏng, cho nên chắc chắn cô bó tay ngồi bên đường rất lâu rồi.

“Em đang chuẩn bị gọi taxi đến chờ chiếc xe. Em định để xe lại ở tiệm sửa xe, sau đó về nhà trước, về đến nhà thì có thể trả tiền taxi rồi. Sau đó thì quay lại thanh toán tiền cho tiệm sửa xe để mang xe đạp về. Anh xem, cách giải quyết này tốt quá còn gì.”

Cừu Chính Khanh lại ghen lời, cũng may mà anh chưa mở miệng giáo huấn, nếu không anh chắc chắn sẽ biến thành tên ngốc. Khoan đã, vấn đề đâu phải là cách giải quyết, mà vấn đề nằm ở thái độ. Tuy cách giải quyết quan trọng thật, nhưng thái độ không nghiêm chỉnh thì sẽ luôn bị kẹt trong cái vòng luẩn quẩn là mắc sai lầm rồi tìm cách giải quyết rồi lại tiếp tục mắc sai lầm. Đúng, cái anh cần giáo huấn cô chính là việc này.

Doãn Đình lại nói tiếp: “Cho dù không bắt được taxi cũng không sao, em dắt xe đến tiệm sửa xe cũng được, em thường xuyên tập thể dục, thể lực rất tốt. Đến tiệm sửa xe rồi thì mượn điện thoại gọi cho anh trai em, vậy là mọi vấn đề đều được giải quyết rồi.”

Rất tốt, có cả kế hoạch B, hơn nữa còn thể hiện được thực lực của một nữ hảo hán. Cừu Chính Khanh mím môi: “Còn nữa không?”

“Còn một cách đơn giản hơn nữa, đó là chặn bữa một người nào đó trên đường hỏi mượn điện thoại để gọi cho anh trai em. Em ngoan ngoãn ngồi đợi anh ấy đến giải quyết hết mọi chuyện là được.”

Môi Cừu Chính Khanh mím càng chặt, kế hoạch C cũng nghĩ ra luôn rồi. Nhưng anh đâu phải muốn hỏi cô, rõ ràng anh đã dùng giọng điệu mỉa mai không chút che giấu rồi mà. Bình thường khi cấp dưới nghe anh nói như vậy đều lập tức câm như hến chờ anh ra chỉ thị. Được rồi, cô không phải nhân viên của anh, anh nhin!

Nhưng anh vẫn nhin không được, vẫn muốn nói cô vài câu: “Cô có nghĩ qua nếu trước khi đi cô lập kế hoạch rõ ràng, không lười biếng, đem theo túi xách đằng hoàng, ra cửa cũng không sơ ý như vậy, chú ý an toàn một chút, thì những chuyện rắc rối sau đó sẽ không cần phải lo lắng tới hay không?” Anh vừa nói vừa nhìn Doãn Đình qua gương chiếu hậu.

Doãn Đình chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội: “Cừu tổng không cần lo lắng, những chuyện đó đều là chuyện nhỏ mà.”

Cừu Chính Khanh lại bị nghẹn lời, anh đâu có lo lắng, anh đang phê bình mà. Anh vừa định nói tiếp thì Doãn Đình chỉ phía trước nói lớn: “Đến rồi, đến rồi, chính là cửa tiệm có bảng hiệu màu xanh kia kia.”

Nhanh như vậy đã tới nơi rồi? Cừu Chính Khanh nhíu mày, vẫn chưa lên lớp được cô quả thực có chút đáng tiếc. Nhưng thôi kệ, cô cũng không phải nhân viên của anh.

Cừu Chính Khanh tấp xe vào bên đường, giúp Doãn Đình lấy xe đạp xuống. Tiệm sửa xe này kinh doanh rất tốt, khách đến tiệm phải xếp hàng, ông chủ nói với Doãn Đình rằng phải đợi ít nhất một tiếng đồng hồ.

“Được, vậy xe cứ để đây trước, bác cứ sửa đi, cháu sẽ quay lại lấy sau ạ.” Doãn Đình nói chuyện với ông chủ xong quay đầu nói với Cừu Chính Khanh: “Cừu tổng, em không cần vay tiền của anh nữa. Em bắt taxi về nhà trước.”

Cừu Chính Khanh không nói gì, lấy điện thoại ra đưa cho cô. Doãn Đình mờ mịt nhìn chiếc điện thoại.

“Gọi điện thoại cho anh trai cô trước, xác định là anh ta sẽ ở nhà đợi và giúp cô mở cửa.”

“Ồ.” Doãn Đình cầm chiếc di động của Cừu Chính Khanh, suy nghĩ rất lâu mới nhớ ra số điện thoại của anh trai cô, sau đó bắt đầu gọi.

“Anh! A, xin lỗi, tôi gọi nhầm số rồi.” Cuộc gọi thứ nhất thất bại, Cừu Chính Khanh đứng kể bên nghe được, hai hàng chân mày lại bắt đầu nhíu lại. Nếu anh là anh trai cô, nhất định phải ép cô học thuộc số điện thoại của cả nhà mới được.

Doãn Đình gọi lần thứ hai thì gọi đúng. Nhưng hàng chân mày của Cừu Chính Khanh vẫn nhíu chặt, vì Doãn Đình còn chưa bắt đầu kể lễ tình hình của cô thì đã hét lên: “Cái gì? Lúc em ra khỏi nhà không phải anh vẫn còn đang ngủ sao, vậy mà mới đó đã bay đến ngoại thành rồi? Anh đi leo núi với bạn? Ồ, ra là thế, cũng tốt, anh nên thường xuyên vận động một chút, toàn thức đêm lại lười vận động, không tốt cho sức khỏe đâu. Leo núi cũng được, hít thở không khí trong lành, đừng có hút thuốc đó. Được rồi, em không lằng nhằng nữa, em cúp máy đây. Anh leo cho đàng hoàng đó, nhất định phải leo lên đến đỉnh nhé.”

Doãn Đình cúp điện thoại, đứng trầm ngâm suy nghĩ.

Cừu Chính Khanh cảm thấy mình đúng là người bình tĩnh, đến bây giờ vẫn chưa tím lấy cô lắc mạnh mà hỏi xem rốt cuộc trong nào cô chứa thứ gì. Bản thân không mang tiền, không mang chìa khóa, không thể vào nhà, vậy mà còn dặn dò anh trai mình phải leo núi cho đàng hoàng, nên thường xuyên vận động một chút.

Não cô ấy bị úng nước rồi sao?

“Nhà cô còn có ai không?” Anh nhăn nạy, phải nhăn nạy.

“Bố em đã đi câu cá với bạn từ sáng sớm rồi, cũng không ở trong thành phố.”

Rất tốt, vô cùng tốt. Cừu Chính Khanh cào cào mái tóc. Cô không nhắc tới mẹ mình, nhưng giọng điệu giống như trong nhà không còn ai nữa. “Gọi cho Tần Vũ Phi, cô qua chỗ cô ấy ngồi tạm một lúc.” Anh đề nghị.

Mao Tuệ Châu ngồi trên xe nhìn thấy bên này hình như có chút rắc rối, xuống xe đi tới, vừa đúng lúc nghe thấy Doãn Đình hỏi Cừu Chính Khanh: “Cừu tổng, anh cho em vay bốn trăm đồng được không?”

“Để làm gì?” Cừu Chính Khanh hỏi lại. Bốn trăm đồng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng anh lại nghĩ không ra cô cần số tiền này để làm gì. Chẳng lẽ đi nhờ người phá khóa giúp cô mở cửa nhà? Chẳng lẽ cô thật sự không nghĩ tới việc nhờ vả Tần Vũ Phi, hoặc nhờ người bạn khác cũng được mà.

“Em đói rồi.” Câu trả lời của Doãn Đình thật sự làm cho Cừu Chính Khanh té ngựa.

“Đói rồi?” Người con gái này đúng thật là có cái đầu không giống người khác.

Doãn Đình gật gật đầu, chỉ chỉ vào nhà hàng gần nhất ở đối diện, cũng là nhà hàng cao cấp duy nhất trên con đường này. “Nhà hàng này có món bít tết giá ba trăm năm mươi tám đồng, ăn cũng được lắm. Em đói rồi, dù sao thì xe cũng chưa sửa xong, nhà cũng không vào được, cho nên đi ăn trước là hợp lí nhất. Sửa xe bên này hết bốn mươi lăm đồng, em ăn xong thì quay lại lấy xe, sau đó có thể đạp xe đến cô nhi viện ở gần đây chơi một lúc, đến chiều thì bố em đã về rồi, em về nhà là vừa đúng lúc.”

“Nhưng như vậy cô vẫn thiếu ba đồng.” Cừu Chính Khanh nghiêm túc nói.

“Sao cơ?” Doãn Đình ngơ ngẩn.

“Ba trăm năm mươi tám đồng bút tết thêm bốn mươi lăm đồng sửa xe, tổng cộng bốn trăm lẻ ba đồng, cô chỉ mượn tôi bốn trăm đồng, còn thiếu ba đồng.”

“Cái gì?” Doãn Đình chớp chớp mắt, xòe tay ra đếm, “Em còn tưởng sẽ dư bảy đồng.”

Cừu Chính Khanh hoàn toàn không muốn tiếp chuyện với cô nữa, với trình độ toán học như vậy không cách nào nói chuyện được. Anh ra dấu cho cô lên xe: “Đi thôi, vừa hay tôi đã đặt bàn ở nhà hàng, cùng đi đi.”

Cái gì? Vậy không phải cô trở thành bóng đèn rồi sao? Cho cô nhiều cơ hội hóng chuyện như vậy hình như không tốt lắm, cô sợ mình chịu không nổi.

Doãn Đình có chút hưng phấn, hết nhìn Cừu Chính Khanh lại nhìn qua Mao Tuệ Châu. Cô rất muốn tốt bụng nhắc nhở Cừu Chính Khanh một chút, nhà hàng đó ngoài món bút tết ra những món khác cũng bình thường thôi, nhưng giá tiền thì đắt chết đi được. Hơn nữa nơi đó sặc mùi thương mại, không khí lại vắng lặng, không thích hợp cho các cặp đôi hẹn hò chút nào. Cũng tại hôm nay xui xẻo đến vậy, không còn lựa chọn nào khác cô mới đành vào nhà hàng này lánh một lát. Cô biết rất nhiều nơi thích hợp để hẹn hò, cô có thể giới thiệu cho hai người mà.

Nhưng cô lại không thể tỏ ra không biết điều như vậy, hơn nữa người ta đồng ý cho cô vay tiền ăn trưa, tốt nhất không nên nhiều lời làm gì.

Trong lòng Mao Tuệ Châu có chút khó chịu. Buổi hẹn hôm nay đối với cô rất quan trọng, giữa đường lại gặp phải kẻ phá đám Doãn Đình. Xem ra cô gái này cũng không biết điều chút nào, ăn cơm thôi mà cũng cố ý chọn loại hơn ba trăm đồng, mở miệng là mượn tiền, rất giống loại người thích lợi dụng người khác. Cừu Chính Khanh vừa nói đưa cô ta đi ăn cơm thì hai mắt liền phát sáng, việc này khiến cho Mao Tuệ Châu thấy cô gái này rất tệ. Chỉ là bạn của đồng nghiệp thôi mà, lại không thân lắm, vậy mà cô ta cũng không thấy ngại?

Mao Tuệ Châu nhìn Cừ Chính Khanh, thấy sắc mặt anh bình thường, dường như không để ý đến chuyện này nên Mao Tuệ Châu không lên tiếng. Bây giờ quan hệ giữa cô và Cừ Chính Khanh vẫn chưa đến mức đó, cô cũng không quen biết Doãn Đình, vì thế cô đành nhẫn nhịn, không phát biểu ý kiến gì.

Ba người đến nhà hàng rất nhanh. Mao Tuệ Châu vào nhà vệ sinh, Doãn Đình đứng trước bàn đấm chiêu. Thấy vậy Cừ Chính Khanh hỏi cô: “Làm sao thế?”

Doãn Đình nói: “Em đang nghĩ, mình ngồi ở bàn bên cạnh ăn và chen vào giữa hai người làm bóng đèn thì cái nào thất lễ hơn.”

“Ngồi xuống.” Giọng điệu của Cừ Chính Khanh không tốt lắm.

Doãn Đình vội vàng ngồi xuống. Có người quyết định giúp cô thật tốt quá. Bóng đèn thì bóng đèn, người ta không ngại thì cô ngại cái gì nữa.

“Nếu cô qua ngồi bàn bên cạnh thì người mất mặt là tôi.” Cừ Chính Khanh nghiêm mặt nhắc nhở Doãn Đình. Anh cảm thấy mọi người đã cùng đến một nhà hàng thì ngồi ăn chung một bàn đi, cho cô vay tiền rồi bỏ mặc cô một mình ngồi chung trong một nhà hàng quả thật có chút khó xử.

“Đúng, đúng.” Doãn Đình suy xét lại, quả thật cô chưa nghĩ đến việc này.

Trong nhà vệ sinh, Mao Tuệ Châu vừa rửa tay vừa ngước mắt nhìn khuôn mặt mình trong gương, suy nghĩ xem tìm cơ hội nào để nói chuyện với Cừ Chính Khanh. Tất nhiên là phải đợi Doãn Đình đi đã. Hôm nay cô hẹn Cừ Chính Khanh thật ra có một chuyện rất quan trọng cần nói. Sau khi gặp mặt, cô cảm thấy ý tưởng này của mình không tệ. Cừ Chính Khanh làm cô rất hài lòng. Mười một năm để lại trên người anh sự chững chạc, khí chất thành đạt và tài giỏi. Tóc trên đầu anh không ít đi, bụng cũng không hề to ra, dáng người cao ráo, tướng mạo đường hoàng. Đúng là một đối tượng tốt, một đối tượng rất thích hợp với cô.

Mao Tuệ Châu nhìn lại mình trong gương, cô cũng nào có tệ, con vịt xấu xí quê mùa ngày xưa đã hóa thân thành thiên nga xinh đẹp từ lâu rồi, chẳng qua phụ nữ không thể so được với đàn ông, ba mươi ba tuổi, đối với đàn ông thì đó là thời hoàng kim, đối với cô mà nói thì đã là “gái già”. Đây chính là ảnh hưởng của bao nhiêu năm liêu mạng làm việc đã để lại cho cô, phụ nữ muốn thành công thì phải trả giá.

Tất nhiên đối với hai từ “gái già” này cô cũng chỉ cười nhạt một tiếng, không thèm để ý, cũng không đồng tình, nhưng cô không thể thay đổi được cách nghĩ của người khác. Càng ngày càng có nhiều bạn bè xung quanh quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô, đám bà con nghèo ở quê nhà lại càng khỏi phải nói. Cho dù cô ra nước ngoài nhiều năm, cho dù lời nói cử chỉ của cô đã khác xa với ngày xưa, nhưng cô cũng không cách nào thay đổi được xuất thân của mình, ngăn không được lời ra tiếng vào của những người họ hàng kia. Huống hồ cả bản thân cô cũng cảm thấy đã đến lúc lập gia đình rồi.

Nhưng dù sao cô cũng là một người truyền thống, gả cho người Tây thì cô không có hứng thú, trong đám Hoa Kiều ở nước ngoài thì không gặp được người thích hợp. Lần này về nước, liên lạc với Cừ Chính Khanh vài lần, cô nhớ đến ngày xưa. Trong những năm tháng tuổi trẻ ấy, cô đối với chàng thanh niên cực khổ nỗ lực kia từng có chút cảm giác si mê, chẳng qua lúc đó không có tâm trạng mà nghĩ đến chuyện này. Và lại cô cũng biết rõ bản thân mình, tuy xuất thân bần hàn, nhưng cô có mục tiêu cao xa, cô từng thề nhất định phải dựa vào thực lực bản thân để giành lấy tiền tài và sự tự tôn, bây giờ cô đã làm được rồi. Cừ Chính Khanh lúc bây giờ cũng nghèo như cô, cho nên Mao Tuệ Châu biết rằng cho dù có thể quay lại quá khứ thì cô cũng sẽ không có ý nghĩ xa vời gì với Cừ Chính Khanh ngày đó.

Nhưng bây giờ đã khác rồi. Cừ Chính Khanh không hề thua kém cô, việc này làm cô rất vui mừng. Vì thế cô nghĩ, có lẽ sẽ không ai thích hợp với cô hơn Cừ Chính Khanh. Bọn họ giống nhau, anh sẽ không xem thường cô, cũng không bỏ đờ cô. Anh có thể hiểu được đám họ hàng nghèo

của cô, hiểu được quan điểm, suy nghĩ và hành vi của cô. Mao Tuệ Châu nghĩ, qua lại với người như vậy chắc sẽ rất thoải mái. Không có tự ti hay tự cao, hai người hoàn toàn bình đẳng với nhau, không thể nào thích hợp hơn được nữa.

Mao Tuệ Châu lau tay, điều chỉnh lại tâm trạng rồi ra khỏi nhà vệ sinh. Hy vọng mọi việc hôm nay sẽ thuận lợi, nhưng trước tiên phải đợi Doãn Đình đi đã.

Mao Tuệ Châu vừa trở về bàn thì nghe thấy Doãn Đình đang nói với người phục vụ, chọn món bít tết rượu đỏ ba trăm năm mươi tám đồng kia. Mao Tuệ Châu nhìn Doãn Đình một cái, cô gái này thật sự không khách sáo, chỉ là bạn của đồng nghiệp mà cũng dám gọi món đắt như vậy. Cô liếc mắt đánh giá Doãn Đình, ăn mặc bình thường, không hề trang điểm, ngồi chiếc xe đạp rách nát, nghĩ chắc không có nhiều cơ hội đến nhà hàng loại này. Nghĩ vậy trong lòng cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô một lòng muốn giúp Cừ Chính Khanh nên đối với Doãn Đình không có chút thiện cảm nào.

Mao Tuệ Châu lật qua lật lại thực đơn, chọn món mì Ý, salad rau và nước ép trái cây. Thật ra thì ăn gì cũng được, cô không để ý những chuyện này. Hôm nay chủ yếu là cô muốn gặp Cừ Chính Khanh, đã nhiều năm như vậy, không biết anh đã thay đổi những gì. Nói chuyện qua điện thoại và qua mạng rất ăn ý, nhưng phải gặp trực tiếp xem người thật thế nào. Cũng may là sự nghiệp và thành tích của Cừ Chính Khanh cũng tốt như cô, ngay cả ngoại hình cũng giống cô, chăm sóc rất tốt. Anh quả nhiên là một người có trách nhiệm với bản thân.

Lại thêm lần hẹn này có thể nhìn ra Cừ Chính Khanh rất phong độ, cô rất vừa ý. Nhưng người đàn ông phong độ quá cũng không phải chuyện tốt, Mao Tuệ Châu lại nhìn Doãn Đình, sẽ có một số người thừa dịp lợi dụng.

Cừ Chính Khanh cũng đã chọn xong món, nhân viên phục vụ thu lại thực đơn, chỉ còn lại ba người sáu con mắt nhìn nhau.

Doãn Đình tìm chuyện để nói: “Zoe này, chị làm nghề gì vậy?” Thân là một bóng đèn đạt tiêu chuẩn, cô cảm thấy mình có trách nhiệm điều chỉnh bầu không khí của cuộc hẹn này một chút.

Mao Tuệ Châu vừa trả lời, vừa theo thói quen lấy hộp danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Doãn Đình một chiếc. Trên đó ghi, chức vụ của cô ấy là Phó tổng một công ty nước ngoài lớn ở Trung Quốc.

Doãn Đình sầm mặt, cô chỉ là tùy tiện hỏi thôi mà, chị gái này có cần nghiêm túc thế không? Còn nữa, ngày cuối tuần hẹn hò mà lại mang theo danh thiếp sao? Doãn Đình nhanh chóng nhận lấy, khen ngợi Mao Tuệ Châu tài giỏi. Mao Tuệ Châu chỉ cười cười lịch sự, cảm thấy được Doãn Đình khen cũng chẳng lấy gì làm tự hào. Nghĩ lại thì lấy danh thiếp ra theo thói quen như vậy có chút ngu ngốc, danh thiếp đưa cho cô ta thì có ích gì chứ? Mọi người chắc không cho rằng cô đang khoe khoang đâu.

Doãn Đình quay đầu lại nhìn Cừ Chính Khanh, chắc không phải anh cũng mang theo danh thiếp chứ? Có chút tò mò, thế là cô thử nhẹ giọng thăm dò: “Cừ tổng, anh có danh thiếp không?”

Cừ Chính Khanh nhượng mày: “Cô cần sao?”

Doãn Đình lại sầm mặt, nói không cần có được không? Cô nghĩ một chút, quyết định lễ phép một chút: “Cảm ơn.”

Cừ Chính Khanh nhìn cô, trong lòng tự hỏi cảm ơn là cần hay không cần? Kiểm chuyện sao? Không việc gì cô lấy danh thiếp của anh làm gì?

Bên này Mao Tuệ Châu đã tiện tay đưa tấm danh thiếp qua cho Cừ Chính Khanh, dù sao cũng lấy ra rồi, hai người họ cũng chưa trao đổi danh thiếp với nhau. Cừ Chính Khanh nhận lấy, có qua có lại nên cũng lấy danh thiếp ra đưa cho cô. Doãn Đình ngơ ngẩn nhìn màn kịch trước mắt.

Quả thật là trời sinh một đôi mà!

Đừng nói cô nghĩ nhiều, cô dám cá hai người này bề ngoài làm vẻ trao đổi danh thiếp, nhưng thật ra đang ngấm ngấm ám hiệu cho nhau. Cô có trực giác của phái nữ, lại thêm kinh nghiệm theo đuổi con trai phong phú, tuy chưa từng thành công nhưng cũng không thể nói cô không có kinh nghiệm, tóm lại thì cô cảm thấy rất rõ hai người này nhất định có quan hệ không bình thường.

Doãn Đình hết nhìn người này, lại nhìn người kia, Cừ Chính Khanh đang chuẩn bị cất ví tiền thì thấy cô nhìn qua, nên anh nhìn lại. Doãn Đình vội cười cười, Cừ Chính Khanh thở dài trong lòng, cảm thấy nụ cười này của cô có ý muốn xin danh thiếp. Tuy anh cảm thấy việc đưa danh thiếp cho cô chẳng có ý nghĩa gì, nhưng người đã mở miệng thì anh đành đưa thôi.

Doãn Đình ngượng ngùng nhận lấy tấm danh thiếp, nụ cười vẫn giữ trên môi. Trả lại danh thiếp thì thật quá mất lịch sự rồi. Cô cảm ơn rồi cất hai tấm danh thiếp vào túi quần jeans của mình.

Mao Tuệ Châu đang xem danh thiếp của Cừ Chính Khanh, nhìn thấy địa chỉ công ty thì nhớ ra mình cũng có người bạn đang làm ngân hàng trong toà nhà đó. Cô thuận miệng nói một câu, Cừ Chính Khanh cũng biết ngân hàng đó, rồi hai người nói một vài dự án cả hai đều biết, sau đó nữa thì tự nhiên thảo luận tới các vấn đề vận hành vốn, thao tác thị trường, ảnh hưởng của ngành nghề này nọ.

Doãn Đình ngồi một bên nhàm chán uống nước. Từ một tấm danh thiếp bàn tới chuyện kinh tế, cô nghe không hiểu gì cả. Sao mãi thức ăn chưa được đưa lên nhỉ, cô thật sự đói lắm rồi.

Như nghe được lời khẩn cầu tha thiết trong lòng Doãn Đình, nhân viên phục vụ đi đến dọn các món khai vị mà Doãn Đình đã gọi như rượu, bánh mì, trứng cá muối, salad, súp... Những món đó bày ra gần nửa bàn ăn, Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh ngừng nói chuyện, nhìn nhân viên phục vụ dọn món. Doãn Đình có chút ngại ngùng nói: “Hai người có muốn ăn một chút không?”

Mao Tuệ Châu cười: “Đừng khách sáo, món của chúng tôi cũng sắp được mang lên rồi.”

“VẬY em ăn đây.” Doãn Đình cũng không khách sáo, sau khi nói một tiếng thì bắt đầu động đũa.

Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh tiếp tục thảo luận chuyện kinh tế của họ, một lúc sau, món ăn của họ cùng món chính của Doãn Đình cũng được dọn lên, cả một bàn đầy bát với đĩa, hai phần ba đều là Doãn Đình ăn.

Mao Tuệ Châu im lặng nhìn, thấy Doãn Đình ăn rất tập trung thì quyết định mặc kệ, không để ý những chuyện này làm gì, dù sao cũng không phải bạn cô, sau này cũng không qua lại với nhau. Nhưng về phía Cừ Chính Khanh thì có cơ hội cô phải nhắc nhở anh một tiếng, đối với bạn của đồng nghiệp không cần quá khách sáo, cũng phải xem người đó là ai chứ.

Thật ra khi nhìn thấy bàn ăn Doãn Đình không phải không hối hận, nếu biết sớm thì dù món khác không ngon lành gì cô cũng sẽ gọi cho rồi. Cô nào biết hai người này lại thú vị như vậy, hẹn hò mà ăn uống không khác gì đi bàn chuyện làm ăn, chẳng lãng mạn chút nào. Bây giờ bày ra cái bàn như thế rồi cô chỉ có thể thủ tiêu từng chút từng chút mà thôi, để nhân viên phục vụ nhanh chóng dọn mớ đĩa này xuống, nếu không cô sẽ mất mặt chết mất.

Cố gắng ăn, ăn, ăn cuối cùng bàn ăn cũng không còn khó coi như trước, Doãn Đình thở phào một hơi, ngừng lại nghỉ ngơi một chút. Hai vị anh tài của xã hội đã bàn tới tình hình kinh tế ở Châu Âu. Doãn Đình thở dài trong lòng, đúng là những người vì nước vì dân vì thiên hạ mà.

Hai người này không thành một đôi thì cô tuyệt đối không cam tâm. Thật sự quá hợp!

Doãn Đình uống hết ly rượu đỏ trong tay, cuộc nghỉ giữa hiệp kết thúc. Cô tiếp tục tập trung chuyên môn, mười phút sau cuối cùng đã ăn xong.

Ăn no rồi, thật thỏa mãn.

Nhân viên phục vụ đi qua thu dọn bát đĩa đã ăn xong. Trong chốc lát, trước mặt Doãn Đình đã được thu dọn sạch sẽ. Cô bắt đầu suy nghĩ lời thoại nên nói để chào tạm biệt. Một cái bóng đèn đạt chuẩn là phải hiểu ý người khác, ăn no rồi thì phải rút lui thôi. Cô đã chuẩn bị xong.

Bộ dáng suy tư của Doãn Đình bị Cừ Chính Khanh liếc thấy, cái liếc mắt của Cừ Chính Khanh lại dẫn theo cái liếc mắt của Mao Tuệ Châu, khi Doãn Đình ngẩng đầu lên thì thấy hai người đều đang nhìn mình.

“Em ăn xong rồi.” Câu mở lời này thật quá đơn giản dễ hiểu, tiếp theo việc cần làm là thể hiện ý cảm ơn và xin lỗi. “Thức ăn rất ngon, cảm ơn Cừ tổng đã ra tay giúp đỡ. Em quấy rầy lâu như vậy, thật là ngại quá, vậy nên em xin phép cáo từ trước.” Tiếp theo nữa là thể hiện ý xin giúp đỡ, “Nhưng vẫn phải nhờ Cừ tổng cho em mượn thêm bốn mươi lăm đồng. Em đi lấy xe, sau này sẽ trả lại cho anh.”

Nói liền một hơi, rõ ràng rành mạch, quả quyết lưu loát, Doãn Đình rất hài lòng với bản thân.

Cừ Chính Khanh rút ví, lấy ra hai trăm đồng đưa cho cô: “Bốn mươi lăm đồng làm sao đủ, lỡ chẳng may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không hay lắm. Số tiền còn dư cô cứ giữ để phòng thân, lỡ không vào nhà được thì có thể gọi xe hay ăn uống gì đó.”

Sự hào phóng của Cừ Chính Khanh làm cho Mao Tuệ Châu nhú mày. Doãn Đình thì không hề khách sáo: “Dạ!” Cô thoải mái nhận lấy, sau đó đứng lên chào Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu một tiếng rồi đi mất.

Mao Tuệ Châu nhìn theo bóng dáng nhẹ nhàng khoan thai của Doãn Đình ra khỏi nhà hàng, nhin không được hỏi Cừ Chính Khanh: “Cô ấy làm nghề gì vậy?”

“Hình như là làm hành chính cho một công ty in ấn nào đó thì phải.” Nếu anh nhớ không nhầm thì lúc trước Doãn Đình từng nói cô ấy làm việc cho công ty in ấn của bố mình.

“Bạn của đồng nghiệp? Thân với cậu lắm sao?”

“Cũng không tính là thân.”

“Vậy nếu cô ấy không trả tiền thì làm thế nào?”

Cừu Chính Khanh bật cười: “Làm gì đến nỗi đó.” Anh tin rằng Doãn Đình còn chẳng thèm để mắt đến vài trăm đồng kia.

“Đối với cậu có lẽ là chuyện nhỏ. Nhưng có một số người lại cảm thấy có lợi không kiếm thì đúng là thiệt thòi, nếu người ta cố ý không trả, cho dù chỉ là vài trăm đồng cũng đủ cảm thấy bực mình.”

“Cảm ơn cậu, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện đó đâu.” Giọng điệu của Cừu Chính Khanh hờ hững, tỏ rõ ý không muốn nói tiếp chuyện này. Khoan nói tới chuyện Doãn Đình quýt anh vài trăm đồng là việc không thể xảy ra, không hiểu rõ tình hình mà lại dùng chuyện chưa xảy ra nghĩ xấu cho người khác, việc này anh không tán thành chút nào. Có thể tiếp xúc với loại người nào, nên hay không nên cho mượn tiền, đáng hay không đáng để giúp đỡ, anh cảm thấy bản thân vẫn đủ năng lực để phán đoán, không cần người khác khoa tay múa chân trước mặt anh. Về mặt này, Cừu Chính Khanh thừa nhận mình có chút gia trưởng.

Mao Tuệ Châu biết ý nên không nói nữa, tránh nhắc tới chủ đề này. Cô vẫn chưa là gì của Cừu Chính Khanh, tất nhiên không quản được những chuyện nhỏ nhặt như anh cho ai vay tiền, nhưng việc chủ động để cho một người không thân thiết lợi dụng cô không thể nào tán thành được. Tuy nhiên vấn đề con con này cũng không làm lung lay việc cô cảm thấy Cừu Chính Khanh là đối tượng rất thích hợp để kết hôn. Mao Tuệ Châu uống một hớp nước, quyết định không cần vòng vo nữa, có thể vào thẳng vấn đề chính rồi.

“Cừu Chính Khanh, cậu còn nhớ năm đó khi tốt nghiệp mình đã gọi điện thoại cho cậu, cảm ơn sự tồn tại của một đối thủ như cậu không?”

Cừu Chính Khanh cười: “Nhớ chứ. Câu nói ấy mình không bao giờ quên đâu. Tuy lúc đó không nói ra miệng nhưng đấy cũng là những gì mình nghĩ. Có cạnh tranh mới có áp lực, mà áp lực sẽ thôi thúc ta tiến bộ, cũng may mà có đối thủ mạnh như cậu, mình mới có được một thành tích xuất sắc như vậy mà xin được vào làm việc trong công ty mình mơ ước.”

“Ha ha!” Mao Tuệ Châu rất vui, “Xem ra chúng ta không chỉ giống nhau về nhiều mặt mà còn tâm ý tương thông nữa.”

Cừu Chính Khanh cười cười gật đầu.

Mao Tuệ Châu nói tiếp: “Hơn nữa xa cách nhiều năm, khi chúng ta gặp lại cả hai vẫn còn độc thân. Mình cảm thấy hai chúng ta thật có duyên. Vì thế mình muốn hỏi cậu, cậu có đồng ý lấy hôn nhân làm tiền đề, qua lại với mình không?”

Cừu Chính Khanh ngây người. Thẳng thắn dứt khoát như vậy quả là phong cách của một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nếu đã qua lại với nhau đương nhiên phải lấy mục tiêu sau này sẽ kết hôn. Anh không có thời gian chơi trò yêu đương, cũng không có tâm trạng cho chuyện đó. Mao Tuệ Châu đối với anh thật sự là một trường hợp đặc biệt, có thể nói là cùng chung chí hướng, nói chuyện với cô rất thoải mái. Cô là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, lại thích nhúng tay vào những chuyện nhỏ nhặt như vậy... về điểm này Cừu Chính Khanh cũng không biết nên làm sao, không đồng ý ngay được.

Thật ra trước cuộc hẹn này anh cũng ngờ ngợ rằng Mao Tuệ Châu có thể có ý như vậy, cũng có thể do trực giác của đàn ông. Anh rất vui và có chút chờ đợi, chỉ là lòng hư vinh của đàn ông đó mà. Cho dù cô không có ý định như vậy thì anh cũng rất sẵn lòng gặp cô. Tóm lại, lí trí nói cho anh biết, xét học vấn, xét lí lịch, xét cá tính, Mao Tuệ Châu là một đối tượng lí tưởng của anh. Nhưng cũng ngay khi này, lí trí lại nói với anh, có lẽ đối tượng này cũng không hẳn là lí tưởng cho lắm.

Thân là một người đàn ông có sự nghiệp bận rộn, anh không ngại lấy một người vợ mạnh mẽ, anh cảm thấy một nửa của mình nếu có sự nghiệp độc lập, tài giỏi thì rất tốt, rất thích hợp với anh. Nhưng nếu mạnh mẽ mà còn thích quản cả những chuyện nhỏ như con kiến của anh thì anh sẽ không thoải mái.

Sự do dự lúc này của anh bị Mao Tuệ Châu nhìn thấy, cô mỉm cười, sáng khoái nói: “Không cần trả lời mình ngay đâu, dù sao thì đây cũng là một chuyện rất nghiêm túc. Cậu cứ suy nghĩ đi, chúng ta vẫn giữ liên lạc, khi nào cậu có đáp án thì nói cho mình biết.”

Cừu Chính Khanh thờ phào, mỉm cười lại với cô: “Được.” Đúng là anh cần có thời gian để suy nghĩ và đánh giá lại, dùng thái độ và tinh thần có trách nhiệm cùng thời gian quý báu để cân nhắc, một khi đã nhận lời qua lại với nhau, anh sẽ càng nỗ lực để đạt được mục tiêu cuối cùng là kết hôn. Và lại đây là một chuyện vô cùng nghiêm túc, không thể kết luận một cách qua loa được.

Cừu Chính Khanh rất thích sự hào sảng của Mao Tuệ Châu, trong lòng âm thầm cộng điểm cho tính khả thi của hợp đồng này.

Chương 2

Ba ngày sau, thứ Tư.

Khoảng năm giờ chiều, Cừ Chính Khanh đang trong phòng họp nhỏ cùng cấp dưới, giám đốc tiêu thụ đang diễn giải về kế hoạch, cuộc họp đang chuẩn bị đi đến hồi kết. Đúng lúc này Cừ Chính Khanh nhìn qua tấm kính phòng họp thì thấy Doãn Đình đi ngang qua. Anh nhớ đến chuyện hôm Chủ nhật, có lẽ Doãn Đình đến để trả tiền cho anh.

Quả nhiên không sai, anh thấy Doãn Đình dừng lại trước cửa phòng làm việc, nói gì đó với thư ký của anh. Chắc là thư ký cho cô biết anh đang họp, bởi vì anh thấy Doãn Đình quay lại nhìn về phía phòng họp bên này. Khi thấy anh, cô vẫy vẫy tay, trên mặt nở một nụ cười tươi rói. Cô còn giơ phong bì trong tay lên, dùng tay chỉ chỉ ý nói cô sẽ đưa nó cho thư ký của anh.

Cừ Chính Khanh gật đầu xem như chào hỏi cô. Anh đoán trong phong thư ấy chắc là tiền, rồi quay lại tiếp tục tập trung nghe báo cáo, đưa ra chỉ thị ngắn gọn, sau đó tan họp. Anh phải tham dự không ít cuộc họp, ghét nhất là khi họp toàn nói những lời thừa thãi, lãng phí thời gian của mình và người khác, lại ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc.

Cừ Chính Khanh dẫn đầu ra khỏi phòng họp, khi đi qua bàn làm việc của thư ký, thư ký đưa cho anh phong bì Doãn Đình để lại khi nãy: “Cô Doãn nói đây là tiền trả cho anh.”

Cừ Chính Khanh gật đầu, trở về phòng làm việc, lắc lắc cái cổ tê cứng của mình, vô tình thấy chiếc cốc đã trống rỗng, anh quyết định tự đi rót cho mình một tách trà.

Cừ Chính Khanh thích tự mình đến phòng trà pha trà hay cà phê, một là vì đây là cơ hội duy nhất anh được vận động một chút trong thời gian dài

ngồi làm việc trong văn phòng, hai là đoạn đường đến phòng trà sẽ đi qua hơn một nửa khu văn phòng, anh có thể quan sát thái độ làm việc của nhân viên. Bản thân anh là một người chăm chỉ, vì vậy anh rất để ý đến thái độ của cấp dưới. Từ góc độ này mà nói thì anh cũng được xem là một cấp trên nghiêm khắc.

Cầm cái cốc trên tay đi chậm chậm, khi ngang qua cửa phòng làm việc của đại tiểu thư Tần Vũ Phi thì anh nghe thấy tiếng của Doãn Đình.

“Phúc tinh cao chiếu.”

Tiếng của cô vừa giòn tan vừa lạnh lạnh, Cừu Chính Khanh nghe mà có thể tưởng tượng ra bộ dạng hào hứng của cô. Bước chân bất giác chậm lại, anh nghe thấy Doãn Đình vẫn tiếp tục nói ở bên trong. Nhưng âm thanh không còn lạnh lạnh như khi cô nói “phúc tinh cao chiếu” nữa, chỉ nghe loáng thoáng cái gì mà “xin hãy nghiêm chỉnh chút”, “bạn gái”, “đem xe đi sửa”, “bóng đèn”, Cừu Chính Khanh nghĩ nhất định là đang nói về anh.

Năm chữ “xin hãy nghiêm chỉnh chút” khiến anh rất hứng thú. Có ý gì vậy? Chắc không phải biệt danh gì đó chứ? Biệt danh mà vừa dài vừa thâm ý như vậy sao?

Cừu Chính Khanh dừng hẳn trước cửa phòng làm việc của Tần Vũ Phi, nghe xem Doãn Đình rốt cuộc đang nói cái gì.

Doãn Đình quả nhiên đang tám chuyện về anh. Cô nói cảm thấy cô Zoe kia và anh rất có tướng vợ chồng, khí chất tương tự, cùng chung chí hướng, rồi lại chê bọn họ nói toàn những chuyện cô nghe không hiểu, chê anh không biết chọn nhà hàng, còn nói lúc đó rất muốn giới thiệu cho anh vài nhà hàng thích hợp để nói chuyện yêu đương hơn, nhưng không đúng thời cơ, đành phải gác qua một bên.

Cừu Chính Khanh mím môi, nói chuyện yêu đương? Anh hoàn toàn không nghĩ đến chuyện hẹn hò, yêu đương làm sao thú vị bằng công việc được, nhưng Mao Tuệ Châu và anh đúng là có nhắc đến chuyện này. Anh

cũng không nghĩ Mao Tuệ Châu cần hẹn hò, chẳng qua đã đến tuổi phải thành gia lập thất, mà hai người họ lại rất có duyên với nhau, có lẽ sẽ trở thành bạn đời tốt. Anh và Mao Tuệ Châu có lẽ đều có suy nghĩ như vậy.

Doãn Đình chỉ là người ngoài, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy đã có thể nhìn ra anh và Mao Tuệ Châu là một đôi rất hợp, có lẽ hai người hợp thật. Trong lòng anh lại âm thầm cộng điểm cho tính khả thi của hợp đồng này.

Hai cô gái trong phòng đã bắt đầu chuyển sang đề tài kinh nghiệm nhiều lần theo đuổi bạn trai thất bại của Doãn Đình, Tần Vũ Phi đang phiền não vì chuyện tình cảm với bạn trai nên hỏi Doãn Đình: “Cậu thất tình nhiều lần như thế, làm sao mà vượt qua được vậy?”

“Thì mình nghĩ, trên đời nơi đâu chẳng có cỏ thơm, không gốc này thì có gốc khác. Thế nào rồi cũng gặp được một người thích hợp thôi. Nếu như xui xẻo không gặp được thì mình cũng đã có một cuộc sống rất phong phú, không uổng phí một kiếp này. So với việc trốn một góc chơi trò yêu thầm người ta, chẳng chịu làm thì thì tốt hơn nhiều.”

Cừu Chính Khanh cong môi, có chút buồn cười, đúng là cô gái nhỏ, vậy mà nghĩ cũng thoáng quá. Anh đang định rời đi, chuyện con gái anh nghe trộm thì không hay lắm. Sau này anh cũng nên nhắc nhở Tần Vũ Phi một chút, tuy là con gái của ông chủ, là đại công chúa của tập đoàn Vĩnh Khải, nhưng thân là một nhân viên công ty, trong thời gian làm việc phải nghiêm túc mới được. Bây giờ cô đang có khách, anh không tiện nói.

Vừa định xoay người thì anh bị Tần Vũ Phi phát hiện. Ánh mắt kia vừa quét qua, tiếp đó ánh mắt Doãn Đình cũng nhìn tới, bắt quả tang anh đang nghe lén. Lúc này Cừu Chính Khanh không thể lập tức bỏ đi được, thế là anh hăng giọng nói: “Trước tiên tôi muốn đính chính một chút, cô gái đó là bạn đại học của tôi, chưa phải là bạn gái.”

“Ồ.” Doãn Đình gật đầu, tùy cơ ứng biến, “Vẫn chưa phải, tức ý là sau này sẽ phải?”

Cừu Chính Khanh nhượng mào, nên định nghĩa chuyện này như thế nào đây? Lời nói ra thì phải chịu trách nhiệm, nhưng anh vẫn chưa có quyết định cuối cùng là sẽ phát triển mối quan hệ với Mao Tuệ Châu. Doãn Đình thấy anh trầm ngâm suy nghĩ, hiểu rồi, nhanh chóng nói với Tần Vũ Phi: “Tình báo của mình không sai, chỉ là sai thời điểm thôi.”

Cừu Chính Khanh nhíu mày, nghĩ thôi bỏ đi, không cần giải thích với họ chuyện này. Anh muốn xác nhận một vấn đề: “Xin hãy nghiêm chỉnh chút là ý gì?”

Tần Vũ Phi giả ngu không lên tiếng, Doãn Đình chớp chớp mắt: “Thì là, ừm... cái đó... chính là biệt danh của anh.”

“...” Thật là... Cừu Chính Khanh không hề che giấu biểu cảm trên mặt mình.

Người đặt biệt danh này chắc chắn không biết hàm ý của hai từ “ngắn gọn.” Nhưng xem ra, cái tên này cũng rất có nội hàm, vì đúng thật là anh rất muốn đứng trước mặt hai vị tiểu thư này mà nói: Xin hãy nghiêm chỉnh chút. Sinh ra trong gia đình có điều kiện tốt như vậy, đáng ra phải biết trân trọng, nghiêm túc và có trách nhiệm với công việc và cuộc sống mới đúng.

Nhưng Tần Vũ Phi đã lập tức phá vỡ nhân sinh quan “tích cực hướng lên” của Cừu Chính Khanh, cô nói “Cừu tổng, Tiểu Đình tìm tôi có việc, tôi tan ca trước, về sớm một chút.” Nói xong còn vô cùng trắng trợn nháy mắt với Doãn Đình. Doãn Đình hiểu ý, rất trượng nghĩa mà đứng ra bao che cho Tần Vũ Phi: “Đúng, đúng.”

Cừu Chính Khanh thật sự không thể nói chuyện một cách hòa nhã: “Cho nên cô Doãn đây tự mình trốn việc chạy đến chỗ chúng tôi, còn muốn lôi kéo nhân viên của tôi về sớm với cô?”

Doãn Đình ngăn người, há hốc miệng, đúng rồi, tuy đây vốn không phải là ý của cô, nhưng tình hình thực tế bây giờ thì đúng như vậy.

Tần Vũ Phi không thèm để ý đến phản ứng của hai người, cô đang cãi nhau với bạn trai đang nằm trong bệnh viện là Cố Anh Kiệt, bây giờ cô hối hận rồi, muốn đi thăm anh ta, ai cũng không cản được! Cô thu dọn túi xách rồi kéo Doãn Đình đi. Doãn Đình chạy được vài bước thì quay đầu nhìn lại, thấy Cừ Chính Khanh vẫn đứng đó nhìn theo họ, đột nhiên cảm thấy vị Cừ tổng đại nhân này có chút đáng thương. Mỗi ngày anh chỉ biết làm việc và làm việc, ngay cả quán bar cũng chưa từng đi, bây giờ còn bị Tần Vũ Phi bắt nạt.

Nhưng nét mặt anh thật sự rất nghiêm túc. Nghiêm túc đến nỗi khiến cô có chút buồn cười. Doãn Đình nhìn không được làm mặt quỷ với Cừ Chính Khanh: “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút, may mà anh không phải là sếp của em.”

Loại người không có chí lớn, không có hoài bão như cô nếu trở thành cấp dưới của Cừ Chính Khanh thì nhất định sẽ rất thảm.

A di đà Phật, phúc tinh cao chiếu.

Có vài người nhìn thấy Tần Vũ Phi trốn việc, trên mặt đầy sự ngưỡng mộ. Cừ Chính Khanh nhìn qua một lượt, không cần lên tiếng, những nhân viên đó đã lật đật cúi đầu ngoan ngoãn làm việc. Cũng đúng, người ta có thể hiên ngang trốn việc như vậy vì bố của người ta là ông chủ mà.

Cừ Chính Khanh cũng đoán được họ đang nghĩ gì, anh chẳng vui vẻ gì, pha một ly trà rồi trở về phòng làm việc. Anh nhất định phải nói chuyện lại với Tần Vũ Phi, thái độ làm việc lè mề này của cô không phải mới ngày một ngày hai, cứ như thế sẽ trở thành tấm gương xấu. Cô như vậy sẽ làm cho người khác cảm thấy thì ra cứ làm tà tà cũng xứng đáng với công việc và mức lương của mình, nếu không thì cũng có người suy nghĩ tiêu cực, cảm thấy cố gắng làm việc cũng chẳng có ích gì, xuất thân không tốt, gia đình không có điều kiện thì đã định sẵn vật vờ qua ngày rồi.

Như vậy là không đúng. Đây đúng là một tấm gương xấu. Cừ Chính Khanh không hy vọng mọi người có suy nghĩ như thế.

Theo anh thấy, cho dù là gia đình có điều kiện tốt thì đã sao, xuất thân tốt thì sao, cũng không phải nhân tố quyết định cuộc sống của bạn sẽ như thế nào. Bản thân mình cố gắng chưa đủ thì đừng viện cớ làm gì. Tuy điều kiện không tốt quả thật tạo ra trở ngại không nhỏ, nhưng cơ hội chỉ dành cho người đã chuẩn bị đầy đủ. Giống như anh vậy, sau khi tốt nghiệp có thể vào công ty làm việc, từng bước từng bước leo lên vị trí cao, có thể được Tần Văn Dịch nhìn trúng rồi dùng mức lương cao lôi kéo về, có thể trở thành tinh anh trẻ tuổi trong ngành, tất cả đều nhờ vào cố gắng. Không có bố mẹ chống lưng, không có gia thế mở đường, toàn bộ đều dựa vào bản thân mình.

Phải làm như vậy mới đúng.

Cừu Chính Khanh vừa mở phong bì của Doãn Đình vừa nghĩ ngày mai sẽ hẹn Mao Tuệ Châu ra nói chuyện. Khi phong bì được mở ra Cừu Chính Khanh giật mình, bên trong ngoài năm trăm sáu mươi đồng thì còn có một gói giấy nho nhỏ màu đỏ. Anh mở gói giấy đó ra, một sợi chỉ đỏ rơi xuống bàn.

Cái gì đây?

Cừu Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, chợt nhớ ra mình không hề có số điện thoại của cô.

Đúng lúc này thì điện thoại reo, Cừu Chính Khanh nhận máy, bên kia giọng nói du dương của Doãn Đình: “Cừu tổng phải không ạ?”

“Phải.” Đúng là trùng hợp thật, vừa nghĩ tới Tào Tháo thì Tào Tháo liền xuất hiện.

“Em quên nói cho anh biết, trong phong bì có sợi chỉ đỏ. Cái đó em xin trong chùa đấy, rất tốt cho nhân duyên. Chỉ đỏ gói trong giấy đỏ, sau đó anh cứ mang gói giấy đỏ theo bên mình, chẳng hạn như cất trong ví tiền gì đó, như vậy là được.”

Cừu Chính Khanh nhú mào: “Cảm ơn.” Ừm phải nói thế nào nhỉ, “Cô vất vả rồi.” Như vậy thì khách sáo quá. Anh nhìn sợi chỉ đỏ trong tay, hai người họ đã thân thiết đến mức tặng những thứ này cho nhau rồi sao?

“Đừng khách sáo. Lần đó em xin về năm sợi liền, cho mình một sợi, bốn sợi còn lại thì xin cho các chị em tốt. Kết quả em vừa xin về thì có một người đã vội đi lấy chồng mất rồi. Vậy là dư ra một sợi. Hôm đó thấy buổi hẹn hò của anh thì em cảm thấy chắc anh rất cần đến nó, cho nên em tặng nó lại cho anh.”

Cừu Chính Khanh sầm mặt. Nói vậy thà rằng đừng nói. Dư ra một sợi đem cho anh xem như xong, cái gì mà qua buổi hẹn hò của anh thì cảm thấy chắc anh rất cần đến nó, có bao nhiêu phần mỉa mai trong lời nói đó?

“Phải cắt cho kỹ đấy, nó sẽ mang lại vận may cho anh. Ba người chị em kia của em đều đã tìm được chân mệnh thiên tử của mình rồi, linh lắm đó.”

Cừu Chính Khanh thầm hỏi còn cô thì sao? Cô đích thân đi xin, sao vẫn chưa có đối tượng? Nhưng những câu ác ý như vậy anh sẽ không nói với một cô gái.

Giây tiếp theo Doãn Đình đã nói: “Có phải anh đang nghĩ còn em thì sao, tại sao em vẫn chưa tìm được đúng không? Em cho anh biết, con đường càng quanh co khúc khuỷu càng chứng tỏ sau này hạnh phúc của em càng lớn. Anh phải nhìn theo hướng tích cực, đừng hoài nghi. Sức mạnh tư tưởng rất quan trọng đó.”

Được rồi, tuy không phải dành cho sự nghiệp mà dùng vào chuyện tình cảm, miễn cưỡng cũng có thể xem như trong lòng cô có chút năng lượng tích cực.

Cừu Chính Khanh lại nhìn sợi chỉ đỏ: “Được rồi, tôi nhận vậy. Cô đã bỏ tâm sức như vậy, nhất định cô sẽ có được đơn đặt hàng mà.”

Đơn đặt hàng?

Doãn Đình nghĩ mãi mới tiêu hóa được từ này.

So sánh như vậy đúng là rất mới mẻ.

Doãn Đình đang ngồi trên xe taxi về nhà, nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ, tưởng tượng trên trán của Zoe đóng hai chữ “đặt hàng”, không nhìn được bật cười. Cô gái đặt hàng không biết có hài lòng với biệt danh này không?

Cừu Chính Khanh không biết Doãn Đình đang cười cái gì, sau đó anh nghe cô nói, em cũng chúc anh sớm lấy được đơn đặt hàng của mình, em cúp máy đây, bye bye.”

Cừu Chính Khanh đáp một tiếng, hai người cùng nhau cúp điện thoại. Anh nhìn sởi chỉ đỏ, nghĩ một hồi, cuối cùng làm theo lời Doãn Đình nói, lấy giấy đỏ gói nó lại, cất vào trong ví tiền.

Trên xe taxi, Doãn Đình mở ví tiền của mình ra, nhìn sởi chỉ đỏ bên trong lại không nhìn được cười, sau này khi tìm được bạn trai cô sẽ gọi anh là “Quý Ngài Đặt Hàng”, biệt danh này thật sự thú vị.

Vài ngày sau là nghỉ Tết Trung thu.

Cừu Chính Khanh không thích những kỳ nghỉ cho lắm. Kỳ nghỉ với anh nghĩa là ở nhà một mình trong mấy ngày liền. Công việc ở công ty tuy bận rộn, nhưng có một đám người làm cùng, cảm giác chân thực hơn nhiều. Trung thu cũng chỉ nghỉ nhiều hơn ngày cuối tuần một ngày, nhưng lại có thể khiến cho anh có chút không thoải mái.

Ngày nghỉ đầu tiên Cừu Chính Khanh đã xem và trả lời hết các email liên quan đến công việc, anh cảm thấy có chút nhàm chán. Không biết là do tác dụng tâm lí hay thật sự là mình đã già, càng ngày anh càng hiểu rõ cảm giác cô đơn và buồn chán. Ti vi cũng không có gì đáng xem, anh cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngày mai đã là Trung thu, bạn bè, đồng nghiệp, khách hàng đã tặng không ít bánh trung thu cho anh, anh chỉ giữ lại một hộp nhỏ, còn lại tất cả đem gửi về quê hết. Bản thân anh không thích ăn bánh trung

thu, ngọt ngào, hơn nữa hẳn thấy bánh trung thu là nghĩ đến câu “cả nhà đoàn viên”, anh thì không thể cùng cả nhà đoàn viên được nữa. Cừu Chính Khanh ngồi ngây người trên ghế sofa, cũng không rõ trên tivi đang chiếu những gì.

Đúng lúc này điện thoại reo, Cừu Chính Khanh nhìn một cái, là cô ở quê gọi đến.

“Chính Khanh đó à, có đang bận không con?” Lúc nào cô cũng mở lời bằng câu này.

“Không bận ạ.” Lúc nào Cừu Chính Khanh cũng trả lời bằng câu này. Cho dù là lúc anh đang bận ngập đầu, anh vẫn rất sẵn lòng dành ra vài phút cho cô. Người thân của anh không còn bao nhiêu người, cô là người quan tâm anh nhất, dù rằng hai người cũng đã rất lâu không gặp mặt nhau.

“Bánh trung thu cô đã nhận được rồi, nhiều quá.” Cô nói, “Lần sau con đừng gửi nhiều như thế nữa.”

“Không sao ạ, đều là của người ta tặng cho con.” Thật ra anh cũng tự mua thêm vài hộp. Ở quê có nhiều trẻ con, bà con hàng xóm cũng sẽ đến nhà chơi, gửi nhiều một chút mới đủ chia.

“Tiền cô cũng nhận được rồi. Chính Khanh à, sau này con đừng gửi tiền về nữa. Cô biết là con hiếu thảo, nhưng cô và chú con đều có thu nhập, A Hoa cũng đã có việc làm, tiền bạc không thiếu thốn đâu.” A Hoa là em họ của anh, là con trai duy nhất của cô. Cô lại nói tiếp: “Lúc trước con đi học, cô cũng chẳng giúp được gì cho con. Vất vả lắm con mới có được ngày hôm nay. Con không cần gửi tiền về nhà nữa, tâm ý của con cô hiểu mà.”

“Không sao, cũng không có bao nhiêu mà.” Cừu Chính Khanh đáp. “Dù sao thì con cũng không còn người thân nào để hiếu thuận, cô cứ nhận đi.” Lương hưu của cô chú ít ỏi, em họ làm cho công xưởng thu nhập cũng chẳng được là bao, còn phải nuôi vợ nuôi con, những chuyện này anh đều biết. Anh ở xa, chỉ có thể dùng chút tiền để thể hiện tâm ý của mình.

Cô không nói gì nữa, qua một lúc lại hỏi: “Ngày mai vẫn đi thăm bố mẹ con chứ?”

“Vâng.”

Cô nói: “Thật ra cũng không có việc gì khác, bây giờ con sống tốt, bố mẹ con chắc chắn rất vui. Nhưng tuổi con cũng không còn nhỏ, cũng nên nghĩ đến chuyện hôn nhân rồi. Con của A Hoa cũng sắp lên tiểu học, con cũng đừng lần nữa. Chuyện này cô không giúp được con. Bây giờ con giàu có rồi, người mà cô quen biết điều kiện đều không tốt, không xứng với con, cũng không giúp con giới thiệu người xem mặt được. Con ở đó để ý một chút, nếu gặp được ai thích hợp thì mau cưới đi. Nếu bố mẹ con còn sống chắc cũng rất nóng lòng.”

“Vâng, vâng.” Cừ Chính Khanh đáp. Chủ đề này hai ba năm nay mỗi lần gọi điện đều nói, cô gập nhưng anh lại không. Chỉ là năm nay không biết tại sao, anh lại nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề này.

Trò chuyện thêm vài phút, cuộc gọi cũng kết thúc rồi. Cừ Chính Khanh đột nhiên nhớ đến Mao Tuệ Châu, hôm đó sau khi cô đưa ra đề nghị hẹn hò xong thì không thấy nhắc tới nữa. Chỉ có hôm thứ Sáu cô có gọi điện thoại đến, nói là phải về quê đón Trung thu, muốn chào anh một tiếng. Cô nói mỗi lần về quê đều rất mệt mỏi, không phải thể lực không tốt mà là mệt mỏi trong lòng.

Cừ Chính Khanh hiểu cảm giác này. Mấy năm trước anh cũng từng về thăm cô mình, kết quả có rất nhiều thứ không thể thích ứng. Không biết tại sao cứ cảm thấy có chút không hợp. Cả nhà cô đối đãi với anh rất cẩn thận cứ như thể trên người anh được dát vàng vậy, hàng xóm láng giềng cũng thi nhau kéo sang nhìn anh như nhìn cái gì đó mới lạ, cả những người bà con xa lắc xa lơ như cô Ba bà Sáu cũng dắt con mình tới để được anh cho quà, còn nói lúc anh còn nhỏ đã đối với anh thế này thế kia, những việc này khiến anh cảm thấy thật phản cảm. Những người kia còn nói bóng nói gió

muốn cô anh mở tiệc chiêu đãi mọi người, nói gì mà trong nhà có quý nhân này nọ, khiến cho cô vừa ngượng ngùng vừa khó xử.

Cuối cùng Cừ Chính Khanh phải bỏ tiền mời mọi người đến nhà hàng ở đó ăn một bữa thì mọi chuyện mới êm xuôi. Anh nghe một người phụ nữ không quen biết lắm bầm nói chắc chắn nhà cô anh đã nhận được không ít lợi lộc, còn nói sau này muốn cho con mình lên thành phố làm việc, đến lúc đó sẽ tìm cô để cô nói với cháu mình giúp đỡ.

Lúc Cừ Chính Khanh rời đi, anh không khác gì chạy trốn. Trước khi đi anh lén đưa cho cô một khoản tiền, dặn cô đừng cho người khác biết. Cô cũng bảo, để tránh phiền phức, cô đã nói với mọi người rằng thật ra, anh ở trên thành phố cũng chỉ là người làm công bình thường, chẳng giúp đỡ được ai đâu, cô nói anh đừng để bụng.

Cừ Chính Khanh đương nhiên không để bụng. Đúng là anh chẳng giúp được gì, đã có vài thanh niên đến hỏi anh xem có công việc nào thích hợp với họ không, họ cứ nghĩ nếu có quan hệ thì có thể tìm công việc làm ít hưởng nhiều trên thành phố. Nhưng Cừ Chính Khanh sống đến từng này tuổi chưa từng biết có công việc nào làm ít hưởng nhiều. Tiền lương, thưởng, hoa hồng của anh cũng không ít, nhưng công việc của anh chẳng nhẹ nhàng gì. Cho nên anh hoàn toàn không có cách giúp đỡ người khác, anh cảm thấy họ vốn không cùng một loại người với anh.

Từ sau lần đó, cô không gọi anh về nữa. Anh cũng không muốn trở về. Mỗi lần anh về là một lần tạo thêm phiền phức cho cô, anh cảm thấy không thoải mái, cảm thấy rất có lỗi với cô. Anh biết ơn cô, vì bố anh mất sớm, mẹ anh vất vả nuôi anh ăn học, trong nhà cũng chỉ có gia đình cô chăm sóc cho mẹ anh. Lúc mẹ anh ốm, cô chú công mẹ trên lưng đi một đoạn đường rất dài để chữa bệnh. Từng chút từng chút anh đều nhớ trong lòng.

Sau này anh đi làm, điều kiện cũng tốt hơn, trả hết nợ, nhưng mẹ anh thì đã qua đời. Anh không thể cho mẹ sống một ngày tốt đẹp, điều này mãi trở thành tiếc nuối lớn nhất của anh. Anh làm việc rất chăm chỉ, không dám

ngừng nghỉ, anh cứ nghĩ nếu như anh giỏi giang hơn một chút, có thể kiếm nhiều tiền trả nợ sớm hơn, phải chăng mẹ anh sẽ không phải vất vả đến ngã bệnh như thế. Sự nghiệp của Cừ Chính Khanh ngày càng thành công, anh mua được một căn nhà lớn, vì anh từng nói với mẹ rằng sẽ mua một căn nhà lớn rồi đón mẹ qua ở cùng. Nhưng đợi đến khi anh mua được nhà thì mẹ đã không còn.

Mặt trăng treo trên kia thật tròn, trong lòng Cừ Chính Khanh lại chứa nhiều phiền muộn. Anh chuyển mộ phần của bố mẹ đến nghĩa trang lớn nhất ở đây, mua cho họ vị trí tốt nhất. Những việc khi bố mẹ còn sống anh không làm được chỉ có thể bù đắp lại sau khi họ đã mất mà thôi. Hôm nay cô nói một câu “bố mẹ con nếu còn sống chắc cũng rất nóng lòng”, khiến anh không cảm thấy dễ chịu gì.

Được rồi, tuổi anh đúng là không còn nhỏ. Nếu Mao Tuệ Châu thật sự thích hợp thì anh cũng sẽ suy nghĩ một cách nghiêm túc xem sao.

Ngày hôm sau là Tết Trung thu. Buổi chiều, Cừ Chính Khanh mang theo hộp bánh trung thu, mua thêm trái cây và hoa tươi, đi đến nghĩa trang.

Chi phí nộp cho nghĩa trang không ít, nhưng anh rất vui và tự hào vì mình có thể chi trả được. Bia mộ được lau chùi sạch sẽ, người quản lý ở đây quét dọn rất tốt. Cừ Chính Khanh đặt bánh, trái cây và hoa tươi xuống trước bia mộ rồi thắp nến. Mỗi dịp lễ tết hay có việc gì vui ví dụ như ký được một hợp đồng lớn, thăng chức tăng lương, anh đều đến đây ngồi với bố mẹ mình một lúc.

Nói là ngồi bởi vì anh thấy bản thân mình không biết nói chuyện, trong các buổi đàm phán thương mại anh có thể nói lưu loát, khi thảo luận với đồng nghiệp cũng có thể thao thao bất tuyệt, khi phân tích phê bình các tật xấu của cấp dưới anh cũng có thể nói liên tục nửa tiếng đồng hồ chưa dứt. Thế nhưng khi nói chuyện với bố mẹ thì những lời anh nói càng lúc càng ít đi.

Những gì có thể nói thì lúc nhỏ đều đã nói, những câu cảm ơn, biết ơn, nhớ nhung gì đó nói tới nói lui không có gì mới mẻ. Cuộc sống bây giờ của anh vô cùng đơn điệu, dăm ba câu đã liệt kê đủ hết rồi. Chủ đề có nhiều chuyện để nói nhất là công việc lại không thể nói với họ được, họ nghe cũng không hiểu. Thế là về sau, cơ hội để Cừ Chính Khanh đến nghĩa trang yên lặng ngồi ngày một nhiều, dù cho không có gì để nói nhưng ngồi với bố mẹ một lúc có thể làm anh cảm thấy an lòng phần nào.

Lần này cũng vậy, sau khi bày biện mọi thứ xong xuôi, Cừ Chính Khanh cúi lạy ba cái trước mộ bố mẹ. Sau đó anh ngồi trên bậc thang nói với họ: “Hôm nay là Trung thu rồi. Bố mẹ vẫn khỏe chứ? Con rất khỏe. Công việc vẫn như vậy, rất thuận lợi. Hôm qua con có nói chuyện điện thoại với cô, mọi người cũng rất khỏe.”

Nói rồi anh im lặng một lúc, suy nghĩ một lát, lại tiếp tục: “Đúng rồi, bố mẹ đừng lo lắng. Việc tìm đối tượng con sẽ nhanh chóng tiến hành, kỳ hạn cứ định hai năm là được. Đến khi xác định chuyện kết hôn rồi con sẽ đưa cô ấy đến gặp bố mẹ.”

Thật ra tìm đối tượng nào có khó gì. Giống như công việc thôi, chỉ cần coi chuyện kết hôn như một hạng mục công việc mà làm, tìm khách hàng, xác định mục tiêu, định sẵn kỳ hạn, thúc đẩy tiến độ, lấy áp lực nếu không thể ký được hợp đồng sẽ bị ông chủ đuổi việc, bảo đảm không thành vấn đề.

Vì sao có nhiều người lại không hoàn thành được việc này, chẳng qua họ không muốn mà thôi. Không có người yêu không chết được, không kết hôn cũng đâu có mất mạng, không có việc làm thì lại không có tiền ăn cơm. Cho nên nói con người rất thông minh, việc nặng nhẹ nên ưu tiên cái nào đều hiểu rất rõ. Nước chưa đến chân thì chưa chịu nhảy. Đây chính là cách lí giải của anh. Nước vẫn chưa đến chân anh, chỉ là anh rất lí trí, anh biết mỗi giai đoạn trong cuộc sống của mình cần đạt được những gì. Bây giờ đi đến giai đoạn này rồi, nên lập gia đình thôi, cho nên anh sẽ cố gắng hoàn thành mục tiêu này.

“Bố mẹ cứ yên tâm đi ạ.” Anh nói với mộ của bố mẹ. Sau đó lại không biết nói gì nữa nên im lặng ngồi đó. Lúc anh đứng lên chuẩn bị nói tạm biệt chợt nghe thấy một giọng cười trong trẻo.

Cừu Chính Khanh quay đầu lại, không ngờ lại thấy Doãn Đình. Cô đang kéo tay một chàng thanh niên, đi từ ngôi mộ cách đây mấy hàng ra. Lúc này anh không chú ý, hóa ra còn có người khác.

“Cừu tổng.” Doãn Đình cũng nhìn thấy anh, rất vui vẻ chào hỏi.

Cừu Chính Khanh gật đầu: “Xin chào.”

Doãn Đình kéo người thanh niên kia qua, “Cừu tổng cũng có người nhà ở đây sao?”

Ờ? Cách dùng từ này rất hay, dường như họ vẫn chưa vĩnh viễn rời xa vậy. Cừu Chính Khanh gật đầu: “Bố mẹ tôi.”

Doãn Đình cười, chỉ về một chỗ ở phía sau khoảng ba hàng, nơi đó có một vị lớn tuổi đang đứng, hình như đang cúi đầu nói chuyện, Doãn Đình nói: “Mẹ em ở bên đó. Bố em đang nói chuyện với mẹ, thế là đuổi bọn em đi chỗ khác. Cừu tổng, đây là anh trai em. Anh, đây là Cừu tổng của công ty Vũ Phi, tuổi trẻ tài cao đấy.”

“Xin chào, tôi là Doãn Thực.” Doãn Thực sáng khoái đưa tay ra. Cừu Chính Khanh cũng đưa tay, bắt tay nói: “Cừu Chính Khanh.”

“Anh em mở quán bar, nếu anh có thời gian có thể đưa bạn bè đến chơi. Lần trước em có nhắc qua đó.” Doãn Đình vừa nói vừa nháy mắt với Cừu Chính Khanh. Biểu hiện của cô làm Cừu Chính Khanh cảm thấy cô đang ra hiệu cho anh dẫn bạn gái đến. Nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau cũng là ở công ty. Lần đó không biết Tần Vũ Phi giữ trò gì, anh đang họp với đại diện của Minh Đức là Cố Anh Kiệt thì Doãn Đình chạy đến vờ như tình cờ gặp và muốn mời họ ăn trưa. Cố Anh Kiệt đồng ý nên anh cũng đi theo. Lúc đó anh nghĩ chắc là Doãn Đình có ý với Cố Anh Kiệt, nhưng sau này lại không nghe thấy tin tức gì của hai người họ, tất nhiên anh cũng

không chủ động đi nghe ngóng loại tin tức này. Lần gặp đó Cừ Chính Khanh cảm thấy Doãn Đình là người khá vô tâm, phản ứng có chút chậm chạp.

Anh nói trước giờ chưa từng đến quán bar, thông thường anh đến những chỗ vui chơi giải trí đều là bàn chuyện làm ăn, lúc đó cô như thấy người ngoài hành tinh vậy.

Cừ Chính Khanh đột nhiên hiểu ra, lúc đó chắc chắn là anh lại bị Doãn Đình chê cười rồi.

Bên này Doãn Đình đã mở miệng nhắc Doãn Thực lấy thẻ VIP tặng cho Cừ Chính Khanh, Doãn Thực không mang theo, Doãn Đình căn nhắc nói anh không chuyên nghiệp chút nào, thế là bị Doãn Thực cốc cho một cái lên đầu. Nhưng Doãn Đình không để ý, cũng không tiếp tục nói đến thẻ VIP nữa. Cô chuyển qua nói chuyện với bia mộ của bố mẹ Cừ Chính Khanh: “Chào chú, chào cô, cháu tên Doãn Đình, là bạn của Cừ tổng. Cừ tổng rất giỏi giang, là tinh anh của xã hội, trụ cột của công ty, chắc cô chú tự hào về anh ấy lắm. Mẹ cháu cũng là hàng xóm của cô chú đó.” Cô chỉ chỉ ngón tay, đếm đếm: “Chính là căn cách chỗ này tám căn theo đường chéo. Mẹ cháu tên là Dư Tú Bình, mọi người có thể làm quen và kết thành bạn tốt.” Cô nói, chắp hai tay lại, “Mẹ cháu chỉ có một mình, có hơi cô đơn, xin giúp cháu chăm sóc bà ấy ạ. Cháu xin cảm ơn.”

Cừ Chính Khanh ngỡ ngác, bố mẹ đang yên nghỉ dưới lòng đất của anh cứ như vậy mà được giao cho trọng trách nặng nề như thế sao?

Doãn Đình vẫn đang vui vẻ nói: “Trăng đêm nay chắc chắn sẽ rất đẹp, bánh trung thu hiệu này rất ngon. Cừ tổng đại nhân thật sự rất hiếu thảo. Bọn cháu cũng mua bánh trung thu cho mẹ, loại hai trứng, ngon vô cùng, mẹ cháu thích nhất loại đó. Còn có bưởi nữa...”

Cừ Chính Khanh bất đắc dĩ nghe Doãn Đình nói chuyện, vừa bảo hai người già đừng lo lắng, cứ sống cho tốt, vừa nói mấy người trẻ bọn họ cũng rất tốt, có thể tự chăm sóc bản thân, lúc nào cũng sẽ nhớ đến họ, cho nên họ

cứ yên tâm. Doãn Thực đứng một bên cũng đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn Cừ Chính Khanh bằng ánh mắt áy náy.

Cừ Chính Khanh cười cười, thật ra anh cũng không ngại khi có người nói chuyện với bố mẹ anh, anh không biết cách nói chuyện, nói chẳng được mấy câu, Doãn Đình nói hai phút thôi cũng đã hơn anh rất nhiều rồi. Có người nói chuyện cùng, bố mẹ anh có lẽ sẽ rất vui. Doãn Đình rất nhanh đã báo cáo xong tình hình thời tiết và vật giá trong thời gian gần đây, còn giúp Cừ Chính Khanh khoe khoang một số thành tựu trong sự nghiệp nữa, khoe đến nỗi Cừ Chính Khanh cảm thấy ngại. Doãn Thực lại càng ngại hơn, nhất định phải tặng người ta một tấm thẻ VIP mới được, coi như là tỏ ý xin lỗi.

Cuối cùng Doãn Đình cũng đã tâm sự xong với bố mẹ Cừ Chính Khanh. Cô quay đầu lại nhìn mộ của mẹ mình, phàn nàn với Doãn Thực: “Bố nói chuyện cũng lâu quá đi.”

Doãn Thực giật giật khóe miệng: “Em cũng đâu có thua kém. Bố dù sao cũng là trò chuyện với vợ mình, còn em thì bám lấy người không quen biết mà cũng nói được rất lâu.”

Doãn Đình trừng mắt với Doãn Thực: “Anh không lẽ phép gì cả. Trường bố của bạn bè cũng là trường bố của chúng ta. Với lại Cừ tổng nhất định ngại tự khen mình, em nói giúp anh ấy, để cho cô chú biết được mà vui thôi.”

Doãn Thực lại dành cho Cừ Chính Khanh một ánh mắt xin lỗi. Cừ Chính Khanh đột nhiên không nhịn được cười. Não của Doãn Đình chắc chắn không giống với não của người bình thường. Anh nói với Doãn Thực: “Đúng rồi, nếu tôi là anh, tôi nhất định bắt Doãn Đình học thuộc số điện thoại của cả nhà.”

Doãn Đình giật mình, đây là cáo trạng sao? Sau khi cô giúp anh khoe khoang với bố mẹ anh? Thật không có nghĩa khí mà!

Dáng vẻ ngơ ngác của cô khiến Cừ Chính Khanh cười càng nhiều hơn. Doãn Thực vuốt vuốt chân mày, chột hiểu ra, hỏi Doãn Đình: “Danh tiếng bất cần cầu thả của em đã lan truyền khắp bốn bể rồi sao?”

“Làm gì có. Danh tiếng của em xưa nay vẫn là dững cảm cơ trí, tấm lòng bao la mà.” Doãn Đình hùng hồn nói.

Doãn Thực bị cô chọc cười, Cừ Chính Khanh cũng cười ha hả. Dững cảm cơ trí, tấm lòng bao la, bây giờ anh mới biết hai câu này lại đồng nghĩa với bất cần cầu thả và không chịu suy nghĩ.

Doãn Đình tức giận, rốt cuộc có chỗ nào đáng cười cơ chứ? Cô quay đầu nói với bố mẹ Cừ Chính Khanh: “Cô chú ơi, hai người xem kìa, Cừ tổng bây giờ không những sự nghiệp thành đạt, mà tính tình cũng rất tốt, hoạt bát đáng yêu...” Chưa nói hết câu cô đã bị Doãn Thực cốc cho một cái.

Doãn Đình nhe răng ôm lấy đầu. Cừ Chính Khanh nhin cười mà nói với cô: “Được rồi, được rồi, xin cô đó, đừng tiếp tục khen tôi nữa. Bố mẹ tôi cũng sắp bị cô dọa cho sợ, suýt chút nữa không nhận ra con mình rồi.”

Ba chữ “xin cô đó” làm Doãn Đình nhớ đến biệt danh cô đặt cho Cừ Chính Khanh: Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút. Cô tưởng tượng khi này Cừ Chính Khanh nói với cô “Xin hãy nghiêm chỉnh chút”, không nhin được bật cười sau đó còn lên lớp anh: “Cho nên anh phải cho họ cơ hội để hiểu thêm về anh mới được.”

Đang nói thì bố của Doãn Đình đi tới. Thấy con gái và con trai đang nói chuyện với người khác thì dừng lại. Doãn Đình giới thiệu: “Bố đây là cánh tay đắc lực của bác Tần, Cừ tổng.”

Doãn Quốc Hào gật đầu: “Cừ Chính Khanh? Tôi có nghe lão Tần nhắc qua. Chào cậu.”

Cừ Chính Khanh nhanh chóng khôi phục dáng vẻ nghiêm túc lại, gọi một tiếng “Chú Doãn.” Doãn Đình cười hì hì, vẫy tay chào Cừ Chính

Khanh: “Vậy bọn em đi trước nhé. Tạm biệt.” Mọi người chào nhau một tiếng rồi ba người nhà họ Doãn rời đi.

Cừu Chính Khanh đứng trước mộ bố mẹ, nghe giọng nói xa dần của Doãn Thực hỏi Doãn Đình: “Em đọc thử xem số điện thoại di động của anh và bố là bao nhiêu?”

Doãn Đình đáp: “Hừ, bài kiểm tra với mục đích cười nhạo em, em không thèm trả lời.”

Họ đi xa rồi, anh không nghe rõ nữa. Cừu Chính Khanh nhìn mộ của bố mẹ, không nhìn được lại cười: “Là bạn của đồng nghiệp con, một cô nhóc hoạt bát.” Anh ngừng một lát, lại không biết còn gì để nói: “Vậy con đi trước. Lần sau lại đến thăm bố mẹ.”

Cừu Chính Khanh chỉnh lại hoa tươi, nhìn tấm ảnh trên bia mộ thêm lần nữa, cuối cùng đứng lên rời đi.

Xe anh đậu cách đó không xa, anh đi đến bên cạnh chiếc xe, nhìn thấy ba người nhà họ Doãn đang chuẩn bị lên ô tô ở đằng xa. Doãn Đình nhìn thấy anh, vẫy vẫy tay tạm biệt. Cừu Chính Khanh cũng vẫy tay lại xem như trả lời, sau đó anh mở cửa và lên xe, đang chuẩn bị nổ máy thì Mao Tuệ Châu gọi tới.

Cừu Chính Khanh nhận điện thoại, Mao Tuệ Châu hỏi: “Cậu đang bận sao? Có thể nói vài câu không?”

“Được chứ.” Trực giác của Cừu Chính Khanh cho biết Mao Tuệ Châu ở quê chắc là không được vui, muốn tìm người kể lể đây.

Quả nhiên Mao Tuệ Châu nói: “Bên mình đang chuẩn bị dọn cơm, họ hàng đều đến đủ cả rồi. Mỗi người một câu sắp đè chết mình rồi. Nói mình trang điểm không đẹp, lúc nhỏ thanh tú hơn bao nhiêu. Lại nói quần áo của mình không đẹp, bên trái một dải băng phải một tấm vải bố, màu mè này nọ. Còn nói tại sao già rồi còn chưa kết hôn đi, thật ra là có chuyện gì? Con cái nhà người ta đã lên tiểu học rồi, đứa thứ hai của ai đó cũng sắp ra đời tới

nơi. Con gái học nhiều như vậy thì có ích gì, không lấy được chồng thì chẳng là gì cả. Bla blab la..., mình thật không cách nào chịu được.”

“Cho nên bây giờ cậu chạy ra ngoài tìm chút yên tĩnh đúng không?”

“Đúng vậy! Mình nói với họ phiền quá đi, mình muốn ra ngoài hút thuốc”

Cừu Chính Khanh cười, Mao Tuệ Châu này cũng rất nổi loạn. “Vậy lúc cậu quay lại họ sẽ lại càng cần nhẫn thêm. Cậu không cần nghĩ nhiều, có một số thật lòng lo lắng cho cậu, một số là ghen ghét, cảm thấy cậu làm rất tốt, nên muốn bới lông tìm vết, moi ra chút tật xấu của cậu mà chê bai. Dù thế nào họ cũng sẽ tìm được chuyện để châm chọc, cậu càng để ý thì họ càng đắc ý.”

“Mình biết chứ. Cho nên mình đã cố tình làm như vậy cho họ thấy. Nhưng bố mẹ mình thì không thể. Họ tự hào vì mình, lại cảm thấy lời ra tiếng vào nhiều quá cũng mất mặt. Lúc này mình nói ra ngoài hút thuốc, sắc mặt của bố mình...”

Cừu Chính Khanh không biết nên an ủi cô thế nào, tình huống này đúng là không cách nào giải quyết được. Có đôi lúc con người là thế, bạn làm không tốt, người khác ngưỡng mộ lại châm chọc. Cho dù có ném thành tích vào mặt họ, quay lưng lại họ cũng sẽ nói rằng biết đâu bạn đã dùng thủ đoạn hạ lưu gì đó để đạt được, có gì ghê gớm đâu. Hoặc là một số khác cảm thấy thành tích bạn giành được là một món nợ, nhất định phải chia cho họ chút lợi lộc, nếu không thì bạn là kẻ nhỏ mọn, không niệm tình cũ, không có lương tâm. Cừu Chính Khanh có thể hiểu Mao Tuệ Châu, cũng hiểu được ý của cô khi nói sự bao dung của xã hội này dành cho phái nữ rất ít. Nhưng anh không giúp được cô, chỉ có thể khuyên nhủ vài câu: “Bỏ đi, cậu cứ cố chịu hai ngày, sắp được về rồi, không cần để ý đến bọn họ.”

“Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng mình vẫn không được thoải mái. Nói chuyện với cậu cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Nhưng hút thuốc nhiều cũng không tốt cho sức khỏe.” Cừu Chính Khanh là một người rất có kỷ luật, xưa nay không hề hút thuốc. Khi bàn chuyện làm ăn có không ít người mời thuốc, anh đều từ chối. Có lẽ do khuôn mặt nghiêm túc của anh nên không ai dám một mực ép anh hút.

“Cậu để ý sao?” Mao Tuệ Châu ở bên kia điện thoại cười: “Mình cũng không nghiện thuốc, lúc phiền lòng mới hút một chút. Đợi khi cậu xem xét xong tính khả thi của việc chúng ta trở thành bạn đời rồi thì mình sẽ bỏ. Bây giờ bát tự còn chưa được biết, mình mà bỏ thuốc vì cậu thì không phải quá thiệt thòi sao.”

Cừu Chính Khanh bật cười, cách nghĩ này của Mao Tuệ Châu thật giống với anh. Điều khoản có thể đặt ra trước, sau khi ký kết hợp đồng rồi mới chấp hành.

Mao Tuệ Châu lại lên tiếng: “Cậu suy nghĩ thế nào rồi? Sau Trung thu dành chút thời gian gặp nhau đi.”

“Được.” Cừu Chính Khanh không có lý do gì để từ chối, anh cảm thấy gặp mặt nhau rất tốt, tiếp xúc nhiều thì mới có thể giúp anh đưa ra quyết định.

“Ngày kia mình về, đến lúc đó rồi hẹn thời gian đi.” Mao Tuệ Châu nói, sau đó gấp gáp: “Mình phải vào nhà rồi, mẹ mình gọi. Cảm ơn cậu, tâm trạng mình khá hơn nhiều rồi. Trung thu vui vẻ.”

“Trung thu vui vẻ.” Cừu Chính Khanh đáp, mắt đột nhiên liếc thấy hình như có người đang đứng bên cửa sổ xe, anh quay đầu nhìn thì giật nảy mình. Doãn Đình đang ôm một quả bưởi thật to cười tươi rói đứng bên cạnh.

Bên kia Mao Tuệ Châu đã cúp điện thoại, Cừu Chính Khanh cũng vội cúp máy, kéo kính xe xuống, chưa kịp mở miệng thì Doãn Đình đã vui vẻ hỏi: “Là Zoe đúng không?”

Cừu Chính Khanh nhú mày, cô ấy biết thuật đọc ý nghĩ sao?

Doãn Đình cười: “Em thấy anh cười rất vui nên đoán thế.” Nhưng cô cũng không có ý định truy hỏi đến cùng xem anh nói chuyện điện thoại với ai, không đợi Cừ Chính Khanh trả lời đã đưa quả bưởi thật to trên tay mình cho anh: “Bạn của bố em tặng đó, ngọt lắm. Tiện đang có trên xe, tặng anh một trái. Trung thu vui vẻ!”

Cừ Chính Khanh có chút bất ngờ, nhận lấy quả bưởi từ tay cô rồi cảm ơn. Doãn Đình không hề khách sáo, thoải mái vẫy tay chào anh: “Tạm biệt”, sau đó thì chạy đi mất, Cừ Chính Khanh thấy xe của nhà Doãn Đình đang đỗ trước cửa ra vào cách đó không xa, Doãn Đình chạy qua đó, mở cửa bước lên. Doãn Thực ngồi ở vị trí lái cũng vẫy tay với anh, sau đó khởi động xe rời đi.

Đêm hôm đó, nhà nhà đều đang quây quần bên nhau ăn bữa cơm đoàn viên. Cừ Chính Khanh gọi một phần cơm giao đến tận nhà, ngồi trước màn hình ti vi im lặng ăn. Sau đó anh bắt đầu cảm thấy buồn chán, không biết nên làm gì. Anh không muốn mở máy tính, cũng không muốn xem bản tin tài chính, tiết mục mừng Trung thu cũng chẳng có gì thú vị. Ngồi được một lúc anh chợt nhớ ra quả bưởi kia, bèn lấy dao ra gọt. Trước giờ anh không thích ăn bưởi vì thấy phải gọt vỏ rất phiền phức, hơn nữa anh chưa từng ăn được quả bưởi nào ngọt cả. Ăn bưởi đã phiền phức lại còn chua, thật sự anh không có chút thiện cảm nào với loại trái cây này.

Hôm nay xem như ngoại lệ, anh đúng là có chút nhàm chán và cô đơn, gọt bưởi coi như có việc cho anh làm. Anh chăm chú gọt đi lớp vỏ bên ngoài, rồi lại từng chút từng chút lột sách lớp cùi trắng bên trong. Tốn không ít thời gian, nhưng càng gọt anh lại càng hứng chí, gọt xong rồi thì bắt đầu ăn thôi.

Ngọt thật! Ngọt vô cùng!

Cừ Chính Khanh lập tức thay đổi cách nhìn về bưởi. Có thể giết thời gian, mùi vị lại rất ngon, loại trái cây này không tệ. Cừ Chính Khanh vừa xem tiết mục mừng trung thu vừa ăn bưởi, loáng cái đã hết hơn nửa trái,

đến lúc anh phát hiện ra thì chỉ còn lại ba múi. Ngẫm nghĩ chỉ có ba múi chừa lại làm gì, ăn hết đi!

Cừu Chính Khanh ăn đến no căng bụng, nằm dài trên sô pha. Anh ôm lấy cái bụng căng tròn có chút khó chịu, nằm im bất động hy vọng nó sẽ dễ chịu hơn, rồi bỗng nhiên nghĩ, chắc anh sẽ không trở thành người đầu tiên ăn bưởi no quá mà chết đâu nhỉ? Anh lại nhớ đến nụ cười ngọt ngào của Doãn Đình khi tặng quả bưởi này cho anh. Nếu anh thật sự bị quả bưởi này hại chết không biết cô sẽ phản ứng thế nào? Có tự trách không? Hay là sẽ nói “Ây da, biết thế thì cho anh trái nhỏ thôi”, hoặc nói “Đáng đời, là tự anh ăn, không liên quan gì đến em.”

Cừu Chính Khanh thừa nhận là mình rảnh rồi, anh nhắn tin cho Doãn Đình, đầu tiên mở đầu bằng câu chúc “Trung thu vui vẻ”, sau đó viết “Cảm ơn quả bưởi của cô, to quá, tôi no đến chết mất rồi. Tôi nói thật đấy”, sau đó gửi đi, đợi xem phản ứng của Doãn Đình có giống anh đoán hay không.

Đợi rồi lại đợi, suýt chút nữa thì anh ngủ gật mất, cuối cùng cũng có tin nhắn trả lời. Mở tin nhắn lên xem, chỉ có “ha ha ha ha ha ha ha” đầy kín màn hình!!!

Cừu Chính Khanh sầm mặt, vui thật đấy, cười cũng thoải mái biết mấy.

Sau đó thì hết rồi. Cô ấy “ha ha” xong chẳng nói gì nữa. Phản ứng này hoàn toàn không giống anh dự đoán chút nào. Cừu Chính Khanh càng cảm thấy mình quá rảnh rồi. Anh ngồi dậy, đi tắm, chuẩn bị đi ngủ.

Tắm rửa xong bụng vẫn còn căng trướng khó chịu. Anh bò lên giường, mở điện thoại lên để kiểm tra lại báo thức không vấn đề gì, lại kiểm tra xem hộp thư có cái nào liên quan đến công việc bị sót mất không. Ngày mai đi làm rồi, việc này khiến anh rất vui. Trong hộp thư đến có một tin nhắn mới, là của Doãn Đình. Nhìn thời gian gửi, có lẽ là do bị nghẽn mạng, bây giờ tin nhắn mới tới.

Tin nhắn viết: “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút, chắc chắn là sợ chỉ đó đã phát huy tác dụng, anh đã được Thần Hải Hước tặng cho một cái ôm, xin hãy tiếp tục duy trì tình trạng này, như vậy khi yêu đương chắc chắn sẽ thuận lợi hơn bộ dạng nghiêm túc cứng nhắc kia. Chúc anh được như ý nguyện.”

Cừu Chính Khanh lại sầm mặt. Anh không thấy tin nhắn của mình có chỗ nào hài hước cả, rõ ràng anh nói một cách rất nghiêm túc mà, bởi vậy mới nhấn mạnh rằng anh đang nói thật đấy. Trong đầu Doãn Đình từ sáng đến tối nghĩ cái gì vậy? Hơn nữa anh cũng không muốn yêu đương, anh định là sau khi đặt xong các điều khoản, xác định tính khả thi thì trực tiếp tiến tới hôn nhân.

Nhưng mà... được Thần Hải Hước tặng cho một cái ôm... câu này có vẻ rất thú vị. Anh đoán cô gái Doãn Đình này chắc được Thần Vô Tâm ôm mãi không buông đây.

Chương 3

Kỳ nghỉ đã kết thúc, Cừ Chính Khanh trở lại làm việc, cảm thấy thật thoải mái.

Mao Tuệ Châu cũng đã trở về, có trò chuyện vài câu với Cừ Chính Khanh qua mạng. Nhưng hai người vẫn chưa gặp nhau, vì Mao Tuệ Châu phải đi công tác. Cừ Chính Khanh không để ý lắm, dù sao anh cũng không gặp, thời hạn mục tiêu là hai năm, anh thấy cũng đủ rồi.

Không gặp được Mao Tuệ Châu nhưng Cừ Chính Khanh lại gặp được Doãn Đình.

Hôm đó là thứ Sáu, tập đoàn Hoa Phú mở tiệc khai trương công ty mới, Cừ Chính Khanh đại diện cho Vĩnh Khải đến tham dự. Cũng giống những lần tham dự trước kia, vào cửa báo danh, tặng quà, nghe phát biểu, vỗ tay, uống rượu, trò chuyện với vài người bạn quen biết trên thương trường, giới thiệu bạn bè với nhau, trao đổi danh thiếp, bàn về nghiệp vụ, bàn về ngành nghề, bàn về kinh tế, bàn cách quản lí...

Không có gì thay đổi, anh ứng phó rất tự nhiên.

Nhưng buổi tiệc xã giao này có chút khác biệt. Đại diện của Hoa Phú đột nhiên đi qua, giới thiệu Phó tổng của Hoa Phú với bọn họ, một cô gái trẻ, khi cười trông rất ngọt ngào.

“Xin chào, tôi là Thẩm Giai Kỳ.” Cô gái kia nhiệt tình thoải mái nói.

Đại diện của Hoa Phú rất cẩn thận và cung kính, cô gái kia lại mang họ Thẩm, Cừ Chính Khanh đã biết người này là ai rồi. Thẩm Phú Hoa, ông chủ của Hoa Phú, có một cô con gái, nghe nói tuổi trẻ nhiệt huyết, hai mươi sáu tuổi, có chút giống với Tần Vũ Phi. Chẳng phải chính là người trước mặt anh sao?

“Xin chào.” Cừ Chính Khanh lịch sự đáp lại, “Tôi là Cừ Chính Khanh ở Vĩnh Khải.”

“Tôi biết.” Thẩm Giai Kỳ cười nói: “Nghe danh đã lâu.” Hai người trao đổi danh thiếp với nhau, Cừ Chính Khanh cũng cười với cô: “Thẩm tổng khách sáo quá rồi.”

“Lời tôi nói là thật đó.” Thẩm Giai Kỳ nói vài câu xã giao, Cừ Chính Khanh lịch sự lắng nghe, sau đó thuận tay lấy một ly rượu từ trên khay của người phục vụ vừa đi qua đưa cho cô.

Thẩm Giai Kỳ nhận lấy và nói lời cảm ơn. Cô nhìn đại diện của Hoa Phú một cái, anh ta vội nói với Cừ Chính Khanh rằng mình phải đi tiếp đãi người khác, mời anh cứ tự nhiên. Sau khi vị đại diện kia đi thì Thẩm Giai Kỳ và Cừ Chính Khanh bắt đầu trò chuyện. Cô bày tỏ sự ngưỡng mộ và chúc mừng cho Vĩnh Khải vừa giành được vài hợp đồng lớn, còn nhận xét vị trí quan trọng của Cừ Chính Khanh trong việc này.

Cừ Chính Khanh cười: “Thẩm tổng quá khen rồi. Hiểu biết của Thẩm tổng về Vĩnh Khải xem ra không ít.”

“Đúng vậy. Chúng tôi từng tìm hiểu rất kỹ về Vĩnh Khải. Bố tôi thường nói, việc thông minh nhất chú Tân đã làm trong mấy năm nay chính là mời được anh đến Vĩnh Khải. À, cũng gần bốn năm rồi nhỉ?”

“Đúng vậy.” Cừ Chính Khanh không thay đổi nét mặt. “Tin tức của Thẩm tổng đúng thật nhạy bén.”

Thẩm Giai Kỳ cười: “Đúng là rất nhạy bén, tôi còn biết Thăng Kỳ và Anh Lợi muốn lôi kéo anh qua đó đều không thành công.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười hỏi: “Không biết Cừ tổng suy nghĩ như thế nào?”

“Cũng không có suy nghĩ gì, chỉ là không có lí do để rời khỏi Vĩnh Khải thôi.”

Thẩm Giai Kỳ nghiêng đầu, có chút khiêu khích: “Lương cao, chức cao hay là cảm giác thành tựu?”

“Tất cả mọi thứ đều không tệ, tôi rất hài lòng.” Cừ Chính Khanh lãnh đạm nói.

Thẩm Giai Kỳ lại cười, nhanh gọn nói: “Xem ra Cừ tổng là người thẳng thắn, vậy tôi cũng không nói vòng vo. Anh cũng biết Hoa Phú không hề thua kém Vĩnh Khải. Những gì Vĩnh Khải có thể cho anh, Hoa Phú cũng có thể, điều kiện có thể còn cao hơn Vĩnh Khải. Bài phát biểu của bố tôi lúc này anh cũng nghe rồi, tầm nhìn của Hoa Phú không ngán, mục tiêu cũng rất lớn, có không gian cho Cừ tổng trở tài. Hoa Phú chúng tôi cần người tài, điều kiện có thể bàn bạc.”

Cừ Chính Khanh cũng cười, “Cảm ơn đã xem trọng tôi.”

“Cừ tổng chắc đã quen với những lời khen ngợi rồi, tôi biết có rất nhiều công ty thèm muốn miếng thịt béo bở là anh. Hoa Phú chúng tôi cũng tỏ rõ thái độ, nếu Cừ tổng suy nghĩ xong, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh anh.”

“Cảm ơn.” Cừ Chính Khanh trực tiếp từ chối: “Nhưng trước mắt tôi không hề có ý định rời khỏi Vĩnh Khải.”

“Việc này tôi có thể hiểu được.” Thẩm Giai Kỳ thoải mái đáp, sau đó lại cười: “Được rồi, nhiệm vụ bố tôi giao đã hoàn thành. Loại chuyện lôi kéo này nếu anh không muốn thì người có tuổi như ông ra mặt sẽ mất thể diện lắm, thế nên đành để tiểu bối đến thăm dò làm quen trước. Tương lai còn dài mà.”

Đúng là rất thẳng thắn, Cừ Chính Khanh chỉ có thể nói: “Vô cùng cảm kích.”

“Vậy tiếp theo là mong muốn của chính tôi.” Thẩm Giai Kỳ đưa tay làm động tác mời, “Không biết Cừ tổng có nể mặt nhảy với tôi một điệu không?”

Cừu Chính Khanh đặt chiếc ly trong tay mình qua một bên, “Mong Thẩm tổng không chê, khả năng khiêu vũ của tôi khá vụng về.”

Thẩm Giai Kỳ cười vang, cũng để ly qua một bên, sau đó đặt tay vào tay của Cừu Chính Khanh, hai người cùng bước ra sàn nhảy.

Cừu Chính Khanh nói mình không giỏi khiêu vũ hoàn toàn không phải do anh khiêm tốn, anh thật sự không giỏi khoản này. Sau khi đi làm, để ứng phó những trường hợp như vậy anh đã cố học một khóa khiêu vũ xã giao, nhưng vốn không có năng khiếu, lại thêm tính cách nghiêm túc, không thích chơi, ít luyện tập, thế nên anh chỉ biết nhảy nhót linh tinh mà thôi.

Bây giờ anh đang đỡ lấy eo Thẩm Giai Kỳ, nắm lấy tay cô, nghiêm túc nhảy theo từng bước một. Thẩm Giai Kỳ nhìn anh không nhịn được cười: “Cừu tổng là bạn nhảy nghiêm túc nhất tôi từng gặp đó.”

“Kỹ thuật không tốt, chỉ có thể nghiêm túc một chút để tỏ thành ý. Khi bạn nhảy có chê thì cũng có lí do để giải thích rằng ‘tôi rất nghiêm túc, đã cố hết sức mình rồi’.”

Thẩm Giai Kỳ bật cười: “Cừu tổng thật là vui tính.”

Cừu Chính Khanh nhíu mày. Vui tính sao? Anh đang nói thật lòng mà. Vui chỗ nào? Trong đầu chợt hiện lên câu nói của Doãn Đình trong tin nhắn, ừm, vậy lúc này chắc là anh lại bị vị Thần Hài Hước kia ôm một cái rồi.

Cừu Chính Khanh vừa nghĩ như thế thì một dáng người quen thuộc lọt vào tầm mắt anh.

Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh giật mình, ngờ đâu mình bị ảo giác, nếu không thì sao mà vừa nghĩ đến cô là cô xuất hiện ngay. Cái giật mình này làm cho Cừu Chính Khanh bước lạc mất một nhịp, đập trúng chân Thẩm Giai Kỳ.

Cừu Chính Khanh vội vàng xin lỗi, Thẩm Giai Kỳ chớp chớp mắt: “Được rồi, tôi không khen anh nữa được chưa? Đừng đập tôi mà.”

Cừu Chính Khanh bị cô chọc cười, lại xin lỗi, nói bản thân thật sự nhảy không giỏi. Hai người tiếp tục khiêu vũ đến khi hết nhạc mới rời khỏi sàn nhảy. Có một người quen gọi Cừu Chính Khanh, Cừu Chính Khanh chào Thẩm Giai Kỳ một tiếng rồi đi đến chỗ người kia.

Người này gọi Cừu Chính Khanh qua là muốn hỏi vấn đề liên quan đến một dự án, Cừu Chính Khanh nói qua một chút cho đối phương, đồng thời giới thiệu thêm hai người bạn. Người kia rất vui mừng, nói lời cảm ơn rồi cùng bạn mình đi tìm người bạn khác. Cừu Chính Khanh lại thấy chán, nhìn ngó xung quanh, không thấy Doãn Đình đâu cả. Anh không khỏi hoài nghi chính mình có phải bị ảo giác hay không. Những buổi tiệc xã giao này chắc là Doãn Đình không tham gia đâu nhỉ?

Cừu Chính Khanh đến quầy lấy chút đồ ăn. Gắp một miếng bít tết nhỏ bỏ vào miệng, sau lưng anh đột nhiên có một giọng nói: “Em đã bảo là sợi chỉ đỏ ấy linh lắm mà!”

Cừu Chính Khanh bị hù suýt chút nữa phun luôn miếng thịt ra, cái đĩa trên tay cũng cầm không chắc. Anh quay đầu lại nhìn, đúng là Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh cố gắng nhai, rồi khó khăn nuốt miếng thịt kia xuống. Doãn Đình chu đáo đưa cho anh một ly nước. Cừu Chính Khanh uống một ngụm lớn, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

“Sao cô lại đến đây?” Anh hỏi cô.

“Anh ăn bít tết sao? Cái này không ngon đâu. Em thử rồi, nhiều gân, khó nuốt chết đi được. Món mực nướng này ăn cũng được, còn cả sườn heo chiên nữa. Đùi dê nướng tôi cũng không ngon. Salad thì ngon cực, anh có thể ăn thử.” Doãn Đình không để ý đến câu hỏi của anh, ngược lại rất nhiệt tình giới thiệu món ăn cho anh.

Cừu Chính Khanh nhíu mày: “Được, chắc chắn cô trà trộn vào đây để ăn rồi.”

“Đúng đó!” Doãn Đình sáng khoái thừa nhận. Cừu Chính Khanh cảm thấy không có gì buồn cười, nhưng biểu cảm cương trực đầy tráng khí của Doãn Đình khiến anh không nhịn được cười.

“May khoe rằng nhà cô ấy mời được một đầu bếp siêu cấp đến nấu cho bữa tiệc, đương nhiên em phải đến kiểm tra xem siêu cấp đến cỡ nào chứ.”

“May?”

“Chính là người mới khiêu vũ với anh đó.” Doãn Đình quay đầu nhìn xung quanh, không thấy Thẩm Giai Kỳ.

“Ồ.” Cừu Chính Khanh hiểu ra. Xét trên góc độ tiệc xã giao mà nói thì Doãn Đình không thể xuất hiện được, nhưng xét trên góc độ nhà bạn bè mời tiệc chiêu đãi mà nói thì Doãn Đình xuất hiện cũng không có gì lạ.

“Anh khiêu vũ vừa nhìn là biết ít luyện tập rồi.” Doãn Đình nhận xét từ thức ăn đến khả năng khiêu vũ của Cừu Chính Khanh.

Cừu Chính Khanh không có lời nào để nói, người ta đâu có chê anh nhảy xấu, người ta khéo léo nói anh ít luyện tập. Anh có thể nói không phải sao? Đúng là ít luyện tập, bởi vậy mới xấu.

“Cảm ơn nhận xét của cô.” Cừu Chính Khanh không vui nói.

“Nhưng mà sợi chỉ đỏ cũng rất linh, mau cảm ơn em đi.”

“Linh chỗ nào?” Vừa nãy có người muốn lôi kéo anh, còn hào phóng nói điều kiện có thể bàn bạc, miễn cưỡng có thể xem như Thần Tài ôm anh một cái, mắc mớ gì tới tư hồng của Nguyệt Lão ở đây?

“May có ý với anh.” Doãn Đình tuyên bố.

Cừu Chính Khanh bật cười: “Chẳng qua chỉ là lễ nghi xã giao, nhảy với tôi một bản thôi.”

“Không chỉ có thế đâu.” Doãn Đình lắc lắc tay ngón tay. “Dựa vào trực giác của con gái, cộng thêm đôi mắt có thể phát hiện tình yêu, em cho anh biết, cô ấy chắc chắn thích anh. Cho dù không đến mức vừa gặp đã yêu, nhưng chắc chắn vừa gặp đã có thiện cảm. Anh vốn rất nổi tiếng mà? Nếu cô ấy đã nghe nhiều về việc anh tài giỏi thế nào, rồi một ngày đẹp trời gặp nhau. À, người này trông cũng được đó, có phong thái nhân tài, trong lòng tự nhiên sẽ có chút suy nghĩ rồi. Lúc này khiêu vũ hai người nói những gì? Anh khiến cô ấy rất vui, chắc chắn cô ấy thích anh rồi. Anh không chú ý đến vẻ mặt cô ấy khi nhìn anh đâu, rõ ràng là vui mừng khi nhìn thấy con mồi!”

Lại còn vui mừng khi thấy con mồi! Cách dùng từ này... Cừu Chính Khanh sầm mặt, cô Doãn Đình này bị phù thủy nhập sao?

Anh trêu lại cô: “Đôi mắt cô có thể phát hiện tình yêu, vậy đôi mắt ấy có giúp cô tìm thấy chàng trai cô thích không?”

“Có chứ. Em còn can đảm bước đến, bỏ qua tự tôn mà bày tỏ sự ngưỡng mộ. Chỉ là... trái tim họ không cảm nhận được linh khí tốt đẹp của người và việc.” Doãn Đình nói cứ như thật làm cho Cừu Chính Khanh lại muốn cười.

“Nhưng em sẽ không nhụt chí đâu, tiếp tục cố gắng!” Cô vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Cừu Chính Khanh lúc này mới hiểu, thì ra Doãn Đình đến dự tiệc lần này là muốn bắt được cả thức ăn ngon cùng đàn ông. “Có thấy người nào thích hợp không?”

“Không có. Và lại chỉ nhìn thôi thì làm sao biết có hợp hay không chứ, lúc mới đầu thì chỉ xem có vừa mắt hay không. Nếu nhìn cảm thấy thuận mắt thì mới tiếp tục tìm hiểu.”

Cừu Chính Khanh vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng nhớ đến lịch sử theo đuổi đàn ông bi thảm của Doãn Đình thì nhịn không được chỉ điểm

một chút cho cô: “Nếu muốn giành được mỗi hợp tác, bình đẳng về lợi ích là rất quan trọng. Vừa mắt là một chuyện, nhưng thực lực và nhu cầu đôi bên tương đương cũng quan trọng không kém. Đôi bên cùng có lợi, như vậy mới có thể tiếp tục hợp tác, cô hiểu không?”

Doãn Đình có chút ngây ngốc, nếu nói là cô không hiểu, phải chăng quý ngài Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút sẽ tiếp tục giảng dạy cho cô? Cô không có hứng thú muốn nghe. Nhưng nếu nói mình đã hiểu, vậy thì quá giả dối rồi, lương tâm cô sẽ không cho phép. Đôi bên cùng có lợi, tiếp tục hợp tác? Anh đang nói vấn đề yêu đương đó sao? Doãn Đình chớp mắt, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Cừ Chính Khanh đang nhìn mình, đột nhiên nói: “À, hay là chúng ta cược với nhau đi, em đoán May nhất định sẽ hẹn anh.”

Cừ Chính Khanh thật sự không vui, nói với cô một đấng, cô lại chỉ một nẻo. Quả nhiên là ông Thần Vô Tâm vẫn đang ôm chặt lấy cô.

“Không cược với cô.”

Doãn Đình lại rất tò mò: “Vậy... anh cảm thấy May và Zoe, người nào được hơn?”

Người nào được hơn? Hai người này làm có thể so sánh được.

Doãn Đình lại nói: “Đúng rồi, chưa hỏi anh, Zoe đã là bạn gái của anh chưa? Nếu anh và chị ấy đang yêu nhau rồi thì không được bắt cá hai tay đó.”

“Cô nghĩ nhiều rồi.” Cừ Chính Khanh rất muốn cốc đầu cô một cái giống như Doãn Thực đã làm. “Zoe vẫn chưa phải là bạn gái của tôi, còn cô Thẩm cũng không có ý định theo đuổi tôi.”

“Em đã bảo là sợi chỉ đỏ linh lắm mà, anh xem, bây giờ anh gặp vận đào hoa rồi.” Doãn Đình mặc kệ câu nói của anh, mặt đầy kích động, tiếc là Cừ Chính Khanh không có phản ứng gì.

“Được rồi.” Doãn Đình quyết định đổi cách nói: “Bây giờ đơn đặt hàng của anh có rất nhiều người dòm ngó đấy.”

Lần này thì Cừ Chính Khanh đã có phản ứng. Anh nhướn mày, đáp lại: “Tôi sẽ xem xét điều kiện các bên thật cẩn thận. Cảm ơn cô.” Nói xong anh lại không nhịn được cười. Cụm từ “đơn đặt hàng” này để cô nói sao mà buồn cười đến thế.

Doãn Đình nhăn mặt, có chỗ nào buồn cười vậy, nhìn anh đâu giống như vì có nhiều người theo dõi mà cười. Nhưng cũng phải nói lại, sao sởi chỉ đổ đến tay người khác thì phát huy hết công lực, còn ở chỗ cô thì không có chút linh nghiệm gì? Không sao, có trắc trở cho thấy sau này hạnh phúc càng lớn. Đừng nhụt chí!

Mấy ngày sau, hành động của Thẩm Giai Kỳ đã chứng minh rằng trực giác con gái và đôi mắt có thể phát hiện tình yêu của Doãn Đình cũng có vài phần chuẩn xác.

Đầu tiên là hai ngày sau buổi tiệc, hôm đó là thứ Bảy. Cừ Chính Khanh như thường lệ ngồi trong phòng sách nhà mình xem tài liệu. Đột nhiên máy tính báo có email đến, sau khi xem xong đoạn tài liệu đang cầm trên tay anh mới mở ra xem, tên người gửi là MayShen.

Thẩm Giai Kỳ?

Cừ Chính Khanh mở mail ra đọc, quả nhiên là Thẩm Giai Kỳ. Trong mail cô cảm ơn Cừ Chính Khanh đã nể mặt đến tham dự buổi tiệc, rồi nói rằng trò chuyện với anh rất thoải mái, hy vọng hai người có thể làm bạn với nhau. Trong mail để lại tài khoản mạng xã hội của cô, hy vọng Cừ Chính Khanh kết bạn với cô.

Cừ Chính Khanh lập tức kết bạn. Thói quen của anh là có việc thì phải lập tức xử lý, nếu không thì quá nhiều việc dồn lại rất dễ bị sót. Sau khi kết bạn xong anh tiếp tục xem tài liệu. Không bao lâu sau đã có thông báo.

Cừu Chính Khanh xem thêm một đoạn nữa mới ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính. Thắm Giai Kỳ nhắn qua: “Anh đang ở đó sao?”

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh trả lời.

“Làm việc?”

“Đúng vậy.”

“Rất yêu nghề.”

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh cười thật thà.

Sau đó Thắm Giai Kỳ gửi qua một tràng “ha ha ha ha ha ha ha”, tiếp theo là: “Anh thật là vui tính.”

Cừu Chính Khanh sầm mặt, anh lại không hiểu, có chỗ nào buồn cười sao? Anh thật sự đang làm việc, anh đúng là rất yêu nghề. Những câu nói này không phải cô ấy nói sao? Cô nói rồi anh trả lời. Vui chỗ nào? Cừu Chính Khanh không biết nên trả lời thế nào, tạm thời không thèm để ý đến vậy.

Nhưng Thắm Giai Kỳ lại nhắn một câu: “Khi người khác khen anh, anh nên khiêm tốn một chút chứ.”

Câu này Cừu Chính Khanh thấy mình có thể trả lời được, anh muốn nói “nhưng cô khen đâu có sai”, nhưng nghĩ lại nói như vậy có phải không khiêm tốn rồi không? Thế là anh sửa lại: “Được”,

Thắm Giai Kỳ lại gửi đến một tràng “ha ha ha ha ha ha ha.”

Cừu Chính Khanh nhú mày, rốt cuộc thì cô đang “ha” cái gì vậy? Cuộc đối thoại này phải tiếp tục kiểu nào đây?

“Được.” Thắm Giai Kỳ gõ lại một chữ.

Cừu Chính Khanh vẫn không hiểu nổi, cô ấy “được” cái gì? Anh đợi, quả nhiên sau đó Thắm Giai Kỳ lại nhắn: “Nói chuyện với anh đúng là rất

vui.”

Cừu Chính Khanh tự nhủ được thôi, ít nhất trong hai người họ cũng có một người vui. Anh trả lời: “Cảm ơn.” Người ta dù sao cũng khen anh có óc hài hước, anh cũng nói tiếng cảm ơn.

Lần này Thẩm Giai Kỳ không cho anh một tràng “ha ha ha” nữa, cô cho anh một biểu tượng mặt cười thật lớn. Cừu Chính Khanh không muốn để ý nữa, anh còn có tài liệu phải xem, với lại anh không biết cô gái này thật ra đang muốn nói cái gì.

Cũng may Thẩm Giai Kỳ là người biết chừng mực. Cô hỏi: “Có phải anh đang bận không?”

“Tôi đang xem tài liệu.” Cừu Chính Khanh nhả xong câu này ngừng một lúc, định câu tiếp theo sẽ nói với cô là “hôm khác có thời gian chúng ta nói chuyện tiếp.”

Nhưng tốc độ đánh máy của Thẩm Giai Kỳ nhanh hơn anh nhiều, cô nói: “Chú Tần thật là may mắn, có thể mời được một nhân tài vừa giỏi vừa chăm chỉ như anh. Tôi không làm phiền anh nữa, sau này có thời gian nói tiếp.”

Cừu Chính Khanh xóa đi mấy chữ mình vừa gõ xong, gõ lại câu khác “Được, tạm biệt.”

Vừa gửi đi lập tức được Thẩm Giai Kỳ đáp lại bằng một cái mặt cười và hai chữ “tạm biệt.”

Cừu Chính Khanh thở phào một hơi, cuối cùng cũng được yên tĩnh làm việc rồi. Anh tập trung tinh thần tiếp tục duyệt tài liệu, sau khi làm xong đột nhiên nhớ ra, Doãn Đình cũng rất thích “ha ha ha ha ha”, thật không hiểu nổi đám con gái, có gì đáng mà “ha”?

Ngày hôm đó không còn chuyện gì xảy ra nữa. Buổi tối Cừu Chính Khanh đến phòng tập thể hình, sau đó trở về và đi ngủ sớm. Cuộc sống của

anh rất có quy củ, một tuần đi tập hai lần, đi siêu thị mua thức ăn một lần, làm việc bảy ngày. Bao nhiêu năm qua ngày nào cũng thế.

Hôm sau, Chủ nhật, là ngày Cừ Chính Khanh đến siêu thị mua thức ăn.

Đẩy xe dạo quanh siêu thị, hiệu suất mua sắm của Cừ Chính Khanh rất cao. Anh lập sẵn danh sách những thứ cần mua, sau đó đi thẳng đến quầy hàng. Chợ xa hơn siêu thị, anh thì ít khi nấu ăn ở nhà, chỉ có một mình nấu cơm cũng phiền cho nên anh cũng ít đi chợ, thường thì toàn vào siêu thị. Thứ cuối cùng cần mua là trái cây. Anh chọn ít táo, lê và nho, đang chuẩn bị đi thì thấy bưởi. Anh do dự một chút, mùi vị ngon lành trong trí nhớ khiến anh quyết định mua một quả.

Về đến nhà, anh mang bánh chèo vừa mua trong siêu thị đi nấu, xem như xong bữa tối. Sau đó anh nhìn chằm chằm quả bưởi kia, vừa ăn bưởi vừa xem ti vi có vẻ là một lựa chọn rất tốt.

Cứ làm như vậy đi!

Vừa xem ti vi vừa từ tốn gọt vỏ bưởi, từng chút từng chút lột sạch lớp cùi màu trắng, tuy hơi mất thời gian nhưng cũng rất thoải mái. Bây giờ anh mới phát hiện thì ra gọt bưởi là một hoạt động giải tỏa áp lực rất tốt. Cuối cùng cũng gọt xong, anh vui vẻ tách từng múi rồi xếp ngay ngắn, cảm giác rất hài lòng. Quả bưởi này không lớn như quả Doãn Đình cho, nhưng anh đã có bài học lớn, không thể ăn quá nhiều một lúc, Thế là Cừ Chính Khanh trịnh trọng cất một nửa vào tủ lạnh.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, anh háo hức trở lại trước bàn, nhìn những múi bưởi được xếp ngay ngắn rồi lột một múi, cắn một miếng thật lớn.

...

Mặt anh lập tức hóa đá, hàm răng đang gào thét vì sao lại đối xử với nó như vậy!

Mùi vị này chỉ có một chữ để hình dung: CHUA!

Cực kỳ chua!

Cừu Chính Khanh vẫn cố nuốt xuống.

Mẹ kiếp! Anh chửi thầm trong bụng, vừa chửi vừa nuốt. Đều là bưởi như nhau, sao lại có thể khác biệt lớn đến thế.

Khó khăn lắm mới ăn hết một múi. Anh hoàn toàn mất sạch hứng thú, trừng mắt nhìn những múi còn lại đang xếp ngay ngắn làm người khác đau đầu. Càng đau đầu hơn nữa là anh xuất thân nghèo khó, không lãng phí lương thực là nguyên tắc sống của anh.

Tuy quả bưởi ngang ngược đáng ghét này không tính là lương thực, nhưng anh cũng không thể lãng phí.

Cừu Chính Khanh cắn răng ăn thêm một múi, ăn xong thì trong lòng cũng thấy chua. Anh chịu không nổi nữa, ném hết số còn lại vào tủ lạnh, mắt không thấy thì tâm không phiền, thật muốn gọi điện cho Doãn Đình bảo cô qua đây ăn bưởi. Nếu không phải cô dùng quả bưởi ngon dụ dỗ anh thì anh cũng không mắc bẫy của quả bưởi xấu này. Vốn cả đời này đâu có tính mua bưởi về ăn, tất cả đều tại cô ấy.

Tuy nhiên việc ấu trĩ như vậy Cừu Chính Khanh cũng chỉ nghĩ trong đầu thôi, không thể làm thật được.

Buổi tối đi ngủ anh cảm thấy mình đang mang một trái tim chua lét lên giường, trong đầu thì tính toán, mỗi ngày cố gắng ăn hai múi, vậy một quả bưởi phải ăn mấy ngày đây? Ăn bao nhiêu ngày thì phải chịu tội bấy nhiêu ngày. Trong nhà chỉ có một mình thật không hay, thiếu một người thích ăn bưởi rồi.

Thứ hai, đi làm. Thường thì đây là ngày Cừu Chính Khanh rất vui vẻ, nhưng hôm nay lại khác.

Một đồng nghiệp vác ba quả bưởi đến công ty, còn nói là mang từ dưới quê lên, hứng chí bừa bừa chia cho mỗi người hai múi. Tầng này có nhiều người làm việc, tất nhiên không phải ai cũng được chia phần. Nhưng xui xẻo thay Cừ Chính Khanh lại là người giữ chức vụ cao nhất ở đây, nhờ vậy mà anh được chia những ba múi.

Cừ Chính Khanh sau khi lịch sự mỉm cười và cảm ơn vị đồng nghiệp kia thì ngồi trong phòng làm việc nhìn chăm chăm ba múi bưởi. Lúc này trong lòng anh chợt nảy ra một suy nghĩ, tại sao anh lại thấy đem những múi bưởi được gọt sạch sẽ đến công ty mời đồng nghiệp là một việc mất mặt? Nếu biết trước thì anh cứ ném hết mặt mũi qua một bên, mang theo mấy múi bưởi kia đi làm. Bây giờ có thể len lén trộn chúng trong đồng bưởi kia mà cho người khác ăn rồi!

Thần không biết, quỷ không hay, toàn thân khoan khoái.

Đáng tiếc, chúng vẫn ngoan ngoãn nằm trong tủ lạnh nhà anh, anh còn phải nghĩ cách giải quyết ba múi này.

Trên đường đi đến phòng trà, nhân lúc không có ai chú ý, anh để mấy múi bưởi lên bàn một đồng nghiệp nọ, đúng lúc người ấy không có ở đó, không ai biết là ai đã làm.

Khi đi ra từ phòng trà, thấy vị đồng nghiệp kia đang cầm múi bưởi lên ăn, anh thở phào một hơi. Nhưng nhớ đến tối nay về nhà còn có nhiệm vụ xử lý cho xong hai múi bưởi thì anh lại buồn.

Thứ Ba, Cừ Chính Khanh có cảm giác toàn thân mình đều có mùi chua của bưởi, đến tận buổi chiều cũng không có tinh thần làm việc, mãi đấu tranh tư tưởng xem có nên lãng phí một lần hay không? Nhưng như vậy không hay lắm, anh tự phê bình bản thân. Vừa nghĩ đến đây thì thư ký gọi điện thoại vào, nói có một vị tên Thẩm Giai Kỳ đến tìm, không có hẹn trước, không biết anh có gặp không?

Thẩm Giai Kỳ? Không phải là Doãn Đình sao? Cừu Chính Khanh không hiểu sao bản thân lại cảm thấy hơi thất vọng. Nếu là Doãn Đình thì hay biết mấy, anh có thể nhân cơ hội này nhờ cô tiêu hủy mớ bưởi kia, cô phải chịu trách nhiệm cho việc dụ dỗ của mình.

“Mời cô ấy đến phòng tiếp khách ngồi đợi, pha một ly cà phê.” Cừu Chính Khanh dặn dò, trong đầu thì vẫn đang nghĩ đến Doãn Đình, lúc đó cô nói “ngọt lắm đó”, nét mặt ấy đến giờ anh vẫn nhớ. Đó là chuyện đương nhiên, nếu không ăn phải quả bưởi chua như vậy thì e là anh đã quên lâu rồi.

Anh điều chỉnh lại tinh thần, đến phòng tiếp khách gặp Thẩm Giai Kỳ. Cô thấy anh liền nở nụ cười: “Không làm phiền anh chứ?”

“Làm gì có, Thẩm tổng đại giá quang lâm, sao có thể nói là làm phiền được.” Cừu Chính Khanh khách sáo nói vài câu xã giao.

“Đúng lúc tôi có chút việc đi ngang qua đây, sẵn tiện ghé qua gặp anh. Sản phẩm mới của công ty, tặng Cừu tổng ném thử.” Thẩm Giai Kỳ lấy túi giấy để bên ghế đưa cho Cừu Chính Khanh. Hoa Phú có một dòng thực phẩm, không những đứng đầu thị trường trong nước mà còn xuất khẩu ra nước ngoài.

“Cảm ơn.” Cừu Chính Khanh vẫn giữ vẻ mặt khách khí, trong lòng thì nghĩ chỉ cần không phải bưởi là được.

“Ngoài ra còn có một vấn đề liên quan đến thương nghiệp muốn nhờ Cừu tổng chỉ giáo, nhưng bây giờ nói không được tiện, tôi sắp phải đi rồi, hôm khác sẽ hẹn Cừu tổng được không?” Thẩm Giai Kỳ thản nhiên mỉm cười, Cừu Chính Khanh nói không được cũng không hay. Anh đang định nói “được” thì Tần Vũ Phi đột nhiên xuất hiện.

“Ồ, xem ai đây này!” Tần Vũ Phi dựa vào cạnh cửa, trông có vẻ đang tức giận.

Cừu Chính Khanh yên lặng, hôm nay không biết đại tiểu thư Tần Vũ Phi đây uống nhầm thuốc súng nào, lửa giận không nhỏ.

“Chào, Vũ Phi. Mình đến tìm Cừu tổng tán gẫu.” Thẩm Giai Kỳ uyển chuyển nói, ngữ khí cũng rất nhẹ nhàng.

“Muốn chiêu mộ người của chúng tôi sao?” Nói đến thẳng thắn châm chọc người khác thì Tần Vũ Phi tuyệt đối không thua ai.

“Cũng muốn lắm, nhưng không thành công.” Nhìn biểu cảm và ngữ khí của Thẩm Giai Kỳ, Cừu Chính Khanh có thể khẳng định cô cố ý chọc giận Tần Vũ Phi.

“Mặt dày cũng là một môn nghệ thuật, cậu luyện công cũng không tệ.” Tần Vũ Phi đầy vẻ khiêu khích nói.

Cừu Chính Khanh âm thầm nhíu mày, hai vị tiểu thư này cãi nhau ngay trước mặt anh thì sẽ khó xử đến mức nào.

Sau đó Thẩm Giai Kỳ bật cười ha hả: “Lúc trước Tiểu Đình nói khi nào nghĩ ra phải phản bác mình thế nào sẽ nói với mình, đến bây giờ vẫn chưa thấy cô ấy đến tìm mình.”

Lúc này Cừu Chính Khanh thật sự nhíu mày, liên quan gì đến Doãn Đình ở đây?

Tần Vũ Phi tức giận: “Cậu phiền quá đi.”

Thẩm Giai Kỳ vẫn cười ha hả: “Ai bảo cô ấy tức cười như thế, phản ứng lại lại chậm, bị chọc cũng không biết nói lại, nhìn cái vẻ nhịn không được nhưng lại không biết đáp thế nào thật sự rất buồn cười.”

“Cậu cũng đâu hơn gì.”

“Được, được, lần sau không bắt nạt cô ấy nữa.” Thẩm Giai Kỳ vẫn còn cười.

Chân mày Cừ Chính Khanh vẫn chưa giãn ra được, đợi chút, bây giờ ngữ khí lại thành chúng ta là bạn bè, là chị em tốt, chuyện này là sao? Trước đó không phải còn đang đấu đá kịch liệt sao?

“Mau chóng xéo đi, không được chiếm người của Vĩnh Khải nhà mình, nếu không mình qua dỡ nhà cậu.” Tần Vũ Phi hung dữ nói.

Thẩm Giai Kỳ xem như gió thổi ngang qua tai, giả ngu nói: “Mình sợ quá đi mất”, sau đó lại cười nói: “Được rồi, không đùa với cậu nữa, mình còn có việc phải đi trước.” Cô quay sang Cừ Chính Khanh: “Tạm biệt Cừ tổng, chúng ta hẹn gặp sau”, rồi lại vẫy tay với Tần Vũ Phi: “Mình đi đây, gặp nhau sau nhé.”

Sau đó thì cô ta đi thật.

Tần Vũ Phi không rời mắt khỏi thân hình cô ta, rồi quay lại nhìn chăm chăm Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh hỏi: “Hai người không hợp nhau?”

“Là bạn bè.” Tần Vũ Phi đáp.

“Ồ.” Cách thể hiện tình bạn của bọn họ cũng thật đặc biệt. Cừ Chính Khanh không có hứng hỏi quá nhiều nên trở về phòng làm việc. Rồi lại nhớ đến bọn họ có nhắc đến Doãn Đình, nói cái gì mà Doãn Đình nghĩ ra cách phản bác lại thì sẽ tìm cô ta, vậy có nghĩ là Doãn Đình bị người ta công kích bằng lời nói?

Thôi bỏ đi, anh không muốn hỏi đâu. Anh không thích nhiều chuyện.

Thế nhưng buổi tối hôm đó Cừ Chính Khanh lại nhận được điện thoại của Doãn Đình, người ta tự mình tìm đến cửa rồi.

“Em đã nói mà, cô ấy chắc chắn có ý với anh.” Vừa bắt đầu Doãn Đình đã nói như thế.

Cừ Chính Khanh ghen lời, nhưng anh phải thừa nhận rằng mình cũng cảm thấy có chút chút “ý” kia. Có thể là lòng hư vinh của đàn ông

trong anh tác quái, có thể là do chịu ảnh hưởng từ những gì Doãn Đình nói, tóm lại là anh cũng trở nên nhạy cảm. Chỉ không biết Thẩm Giai Kỳ là vì muốn lôi kéo anh hay là muốn đùa giỡn. Trước khi Cừ Chính Khanh tan ca còn nhận được biểu tượng mặt quỷ đáng yêu do cô ta gửi nữa.

Dường như rất quen thuộc, quen đến mức có cảm giác thân thiết.

“Em nói cho anh biết, nếu cô ấy triển khai chiến lược công kích mãnh liệt, anh nhất định phải giữ bình tĩnh.” Doãn Đình lại còn mách nước cho anh. “Cô ấy đã đến công ty tìm anh rồi, bước tiếp theo nhất định là hẹn anh đi ăn. Anh phải tìm lí do kéo dài thời gian, đừng nhận lời nhanh quá.”

“Làm sao cô biết cô ấy đến công ty tìm tôi?”

“Vũ Phi nói cho em biết.”

Quả đúng như vậy, phụ nữ thật là nhiều chuyện.

“Cô ấy hẹn tôi đi ăn thì sao lại không thể nhanh chóng nhận lời?”

“Bởi vì trước đây cô ấy cứ cười em theo đuổi con trai toàn thất bại. Cô ấy nói: “Mặt dày cũng là một môn nghệ thuật, cậu luyện cũng không tê.” Doãn Đình bắt chước giọng điệu của Thẩm Giai Kỳ.

Thì ra câu này là câu Thẩm Giai Kỳ dùng để châm chọc Doãn Đình, Cừ Chính Khanh đã hiểu.

“Cho nên anh đừng nhận lời nhanh quá, nếu không em sẽ thấy khó chịu.”

Hai từ khó chịu này làm Cừ Chính Khanh nhớ đến cái gì đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra, nào bộ lại nghĩ đến chuyện khác, anh nói với Doãn Đình: “Có một số người bẩm sinh da mặt đã dày, không cần phải tập luyện thêm.”

“Sao cơ?” Doãn Đình không hiểu.

“Không phải cô muốn nghĩ ra một câu đáp trả hay sao?”

“Hả? Đúng! Đúng!” Doãn Đình lập tức trở nên hưng phấn, “Anh nói lại lần nữa đi.”

Cừu Chính Khanh than thầm, nói lại lần nữa cho cô nghe. Doãn Đình cười lớn: “Hay lắm, em lập tức gọi điện thoại cho cô ấy. Anh không cần chần chừ nữa, nhanh chóng nhận lời đi. Cảm ơn anh, tạm biệt.” Còn chưa đợi Cừu Chính Khanh nói gì thì Doãn Đình đã cúp máy.

Cừu Chính Khanh hậm hực nhìn chiếc điện thoại, cái gì gọi là giả vờ chần chừ? Anh không có sở thích cũng như dự định chơi trò này. Hơn nữa người ta đâu có hẹn anh! Và lại nhận lời hay không cũng là chuyện của anh, đâu cần cô chỉ đạo.

A! Đúng rồi!

Cừu Chính Khanh nhớ ra rồi, Bưởi! Thảo nào khi này nghe cô nói khó chịu anh chợt nhớ ra gì đó! Bưởi!

Mang số bưởi còn lại chuyển phát nhanh cho Doãn Đình chắc không quá đáng đâu nhỉ? Anh vừa giúp cô nghĩ ra một câu đáp trả đối thủ còn gì.

Cừu Chính Khanh khó khăn nuốt thêm hai múi bưởi, vừa nuốt vừa khó chịu.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Cừu Chính Khanh nhận được một tin nhắn của Doãn Đình, trong đó viết: “Đúng rồi, quên nói với anh, tuy con người luôn hướng đến chỗ cao hơn, nhưng em cảm thấy Vĩnh Khải cũng đã rất cao rồi, anh phải suy nghĩ thật thận trọng chuyện mình bị lôi kéo đó. Đương nhiên mỗi người đều có cách nghĩ riêng, em không can thiệp vào được, chỉ muốn nói cho anh biết là em đứng về phía Vũ Phi.”

Cừu Chính Khanh không biết nói gì, tiểu thư Doãn Đình à, thật ra thì cô đang muốn biểu đạt cái gì vậy?

Thật ra Cừu Chính Khanh rất hài lòng với hiện trạng bây giờ, Tần Văn Dịch đối xử với anh không tệ, đã ủng hộ anh rất nhiều và cho anh không

gian để phát triển, về mặt lương bổng càng không bạc đãi anh, cũng biết Tần Văn Dịch đối với anh rất rộng rãi và tin tưởng, tất cả anh đều ghi nhớ trong lòng tuy anh cũng cảm thấy mình xứng đáng với giá đó. Vô số lần nhận được lời mời từ các công ty khác anh đều không hề suy nghĩ tới.

Ngày đó khi Tần Văn Dịch đến tìm anh, cũng không phải chỉ bàn một lần đã thành công. Bọn họ đã gặp nhau mấy lần, trò chuyện không ít. Tần Văn Dịch không hề nói với Cừ Chính Khanh rằng sẽ cho anh điều kiện tốt thế nào, mà ông chỉ nói với anh về Vĩnh Khải, về ngành nghề của Vĩnh Khải, các điểm mạnh lẫn điểm yếu của Vĩnh Khải. Sau đó ông phân tích cho Cừ Chính Khanh thấy, với thành tích học tập của anh, kinh nghiệm làm việc, những công việc đã từng làm, danh tiếng tạo được, những tài nguyên có thể khai thác... Ông lại mang Cừ Chính Khanh và Vĩnh Khải nối lại với nhau, Vĩnh Khải có thể cho anh những gì, anh có thể làm được gì cho Vĩnh Khải. Ông nói với Cừ Chính Khanh, Vĩnh Khải cần anh.

Cừ Chính Khanh vì vậy mà dao động, Vĩnh Khải cần anh.

Anh biết năng lực của bản thân, rất nhiều công ty đều cần đến những người như anh, nhưng anh lại cần một ông chủ như Tần Văn Dịch và một môi trường làm việc như Vĩnh Khải. Anh không hề hỏi mức lương bao nhiêu đã đồng ý. Sau đó Tần Văn Dịch hỏi, anh cảm thấy bản thân đáng giá bao nhiêu? Cừ Chính Khanh ra một con số rất cao, không có lấy một chút khiêm nhường.

Tần Văn Dịch cười nói: “Cậu đánh giá rất đúng bản thân mình. Nhưng trong lòng tôi cậu đáng giá hơn thế nhiều. Tôi cũng hy vọng cậu hiểu, cậu phải có được nhiều hơn cái cậu muốn, đây gọi là dã tâm. Người trẻ tuổi cần phải có dã tâm, nếu không trên dưới Vĩnh Khải nhiều nhân viên lâu năm, quản lý cấp cao như thế, cậu làm cách nào có thể trụ được vững?” Cuối cùng Tần Văn Dịch tự mình định giá cao gấp một lần rưỡi cho anh.

Sau này sự thật đã chứng minh, tuổi trẻ chính là lợi thế mạnh nhất của Cừ Chính Khanh. Khi anh mới đến Vĩnh Khải, cũng vì tuổi còn trẻ nên

phải nhận không ít sự hoài nghi cùng khiêu khích, cản trở và thái độ chống đối của một số người. Nhưng anh đều có thể giải quyết tất cả, sự khiêu chiến như thế làm anh rất hưng phấn, Tần Văn Dịch cũng không quản làm anh càng hài lòng. Ông trả thù lao cao như vậy cho anh không phải để anh vào công ty rồi lại quay sang cầu cứu ông. Cừ Chính Khanh hiểu rõ điều này nên càng thêm mạnh dạn. Sau đó anh đã thành công.

Một lãnh đạo xuất thân bình thường, không quyền không thế từ đâu xuất hiện, cuối cùng cũng có thể làm cho tất cả phải bái phục. Bây giờ những nguyên lão trong Hội đồng quản trị đối với anh cũng rất tôn trọng. Tần Văn Dịch lại càng không cần nói tới, sự coi trọng và tín nhiệm của ông đối với Cừ Chính Khanh ai ai cũng biết. Thậm chí Tần Văn Dịch còn có ý để cho Tần Vũ Phi và Cừ Chính Khanh phát triển tình cảm, dù sao đứa con gái này cũng không quan tâm đến sự nghiệp, Vĩnh Khải của ông e là sau này không có người kế thừa, vừa hay Cừ Chính Khanh lại vô cùng thích hợp.

Nhưng Tần Vũ Phi lại không hề để ý đến Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh thì không cách nào chịu được thái độ làm việc nửa vời của Tần Vũ Phi.

Lúc đầu Cừ Chính Khanh cũng từng xem xét ý định này của Tần Văn Dịch, sau này ý nghĩ đó đã bị anh thẳng tay ném qua một bên. Còn chuyện nhảy qua công ty khác thì... chỉ cần Vĩnh Khải vẫn là Vĩnh Khải đó, Tần Văn Dịch vẫn là Tần Văn Dịch hiện tại, vậy thì anh sẽ không bỏ đi. Không lí do gì vì cái lợi trước mắt mà bỏ qua cơ hội phát triển lâu dài, điểm này anh đã cân nhắc rất kỹ.

Hôm sau đi làm, Tần Vũ Phi đến tìm anh, nói là muốn mời anh bữa cơm.

Đương nhiên không phải là giữa cô và anh có chuyện gì, cũng không thể là vì lo lắng anh sẽ bị người khác lôi kéo rời đi. Vì thế phản ứng đầu tiên của Cừ Chính Khanh chính là: “Cô lại gây họa gì rồi?”

“Tuy tôi không thông minh giỏi giang gì nhưng cũng không tới mức gây họa.”

“Được, vậy xin hỏi có việc gì cần tôi giúp đỡ sao?”

Tần Vũ Phi tỏ vẻ bất cần: “Anh nghĩ quá nhiều rồi, có việc gì mà tôi không giải quyết được, cần gì anh giúp đỡ. Chẳng qua cùng là đồng nghiệp với nhau, thỉnh thoảng tôi cũng nên nịnh nọt anh một chút, cùng nhau trò chuyện, bồi dưỡng tình cảm, như vậy sẽ càng hiểu nhau để phối hợp công việc tốt hơn.”

Cừu Chính Khanh nhíu mày: “Sao nghe có cảm giác sự việc lần này không phải chuyện tốt gì.” Nói thì nói vậy, cuối cùng Cừu Chính Khanh vẫn cùng Tần Vũ Phi đi ăn trưa.

Tần Vũ Phi nói đông nói tây, lại bàn chút chuyện công việc với anh, Cừu Chính Khanh càng thêm nghi ngờ. Ăn được một nửa, Tần Vũ Phi cuối cùng lên tiếng hỏi: “Cừu tổng, anh cảm thấy Cố Anh Kiệt là người thế nào?”

“Rất tốt, tuổi trẻ có tài, làm việc thành thật, năng lực cũng rất khá.”

Tần Vũ Phi ngậm ngừng một lúc rồi nói: “Ừm, thật ra tôi muốn nói, tôi và anh ấy đang yêu nhau.”

“Ồ.” Trong lòng Cừu Chính Khanh nghĩ, thì ra đây mới là trọng điểm. Sợ chỉ đỏ của Doãn Đình cho anh đã làm phép gì, không chỉ mang đến vận đào hoa, còn kéo luôn cả tin tức đào hoa của người khác. Chuyện yêu đương của đại tiểu thư nói cho anh biết để làm gì?

Tần Vũ Phi lại nói tiếp: “Tôi còn chưa dám nói cho bố mẹ tôi biết. Cũng không biết bố tôi nghĩ thế nào về anh ấy, nếu ông biết, không biết có phản đối chúng tôi không?”

Cừu Chính Khanh nghĩ thầm, anh không phải bố mẹ cô thì làm sao mà biết được. Nhưng anh vẫn nên an ủi vài câu, sau đó nói: “Tần tổng cũng

đánh giá khá cao cậu ba nhà họ Cố, trước mặt tôi cũng từng khen cậu ấy vài lần. Tôi nghĩ cô không cần phải lo lắng chuyện này.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Cô mời tôi ăn cơm chính là muốn dò hỏi cách nhìn của Tần tổng về cậu ba nhà họ Cố sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Tần Vũ Phi nói, “Thật ra, tôi muốn nói chuyện của Tiểu Đình.”

Doãn Đình? Cừu Chính Khanh đối với chuyện của Doãn Đình có hứng thú hơn chuyện tình cảm của Tần Vũ Phi với Cố Anh Kiệt, anh nhường mày: “Cô ấy có chuyện gì?”

“Là như thế này, tôi nghe nói lần trước Tiểu Đình có đến công ty tìm tôi, lúc đi ngang qua phòng họp nhìn thấy anh và Cố Anh Kiệt đang ngồi bên trong, cô ấy đã thuận miệng mời hai người đi ăn. Cố Anh Kiệt cảm thấy Tiểu Đình rất nhiệt tình với anh, vừa gặp đã mở miệng mời, thế nên anh ấy hiểu lầm Tiểu Đình có ý với anh. Tôi biết anh và Tiểu Đình lúc đó còn chưa quen biết, cô ấy mời anh ăn cơm như thế sẽ khiến anh hiểu lầm, vậy nên tôi mời anh đi ăn, nhân tiện giải thích một chút.”

“...” Cừu Chính Khanh sầm mặt. Anh hiểu lầm người nào cũng sẽ không hiểu lầm Doãn Đình có ý với anh. Cô gái bị Thần Vô Tâm ôm chặt kia... Thật ra lúc đó anh nghĩ Doãn Đình có ý với Cố Anh Kiệt, nhưng bây giờ đại tiểu thư đã nói rằng cô ấy đang yêu đương với Cố Anh Kiệt, anh không giải thích vẫn tốt hơn, kéo lại gây thêm phiền phức cho cô ngốc Doãn Đình kia.

“Thật ra tôi hy vọng anh đừng hiểu lầm cô ấy có ý nghĩ quá phận nào với anh. Lần đó là vì tôi và Cố Anh Kiệt không ưa nhau, không muốn thấy anh ấy, thế nên Tiểu Đình mới qua giúp tôi dẫn hai người đi chỗ khác.” Cừu Chính Khanh không muốn nghe tiếp, nhưng Tần Vũ Phi thì vẫn chưa giải thích xong.

Cừu Chính Khanh nhanh chóng nắm được trọng điểm: “Cô đang nói lần đó rõ ràng cô đang ở công ty nhưng lại cố ý làm lơ chỉ thị của tôi, không

chịu qua họp, còn tìm một người ngoài đến làm gián đoạn cuộc trò chuyện của tôi và khách hàng? Tần Vũ Phi, thái độ làm việc của cô ở đâu hả? Cô không chịu nghiêm túc một chút, đem chuyện cá nhân vào công việc là biểu hiện không chuyên nghiệp chút nào.”

“Dừng! Dừng!” Tần Vũ Phi kêu lên.

Cừu Chính Khanh không thèm để ý đến cô, anh đã lên lớp người khác thì làm sao có thể dễ dàng ngừng lại được. anh tiếp tục nói một tràng, “Lần trước cũng may không phải cuộc họp quan trọng gì, nhưng cũng không nên làm như vậy.” Tần Vũ Phi liền tức giận, xụ mặt với anh.

Xụ mặt anh cũng không sợ. Cừu Chính Khanh nắm bắt cơ hội đem những vấn đề trong thái độ làm việc của Tần Vũ Phi giảng dạy một hồi. Lúc về đến công ty, nhìn sắc mặt đỏ của Tần Vũ Phi... anh nghĩ nhất định cô đã hối hận khi mời anh ăn bữa cơm này.

Nhưng vì muốn giải thích một sự hiểu lầm có thể có giúp cho Doãn Đình mà cố ý mời anh ăn cơm, có chút kì lạ. Lúc Doãn Đình nói chuyện với anh hình như chẳng hề kiêng dè gì, nếu sợ anh hiểu lầm thì sao lại còn tỏ vẻ vừa gặp đã là bạn bè thân thiết với anh? Còn tặng chỉ đỏ, tặng búp bê cho anh nữa.

Cừu Chính Khanh suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu, cuối cùng rút ra kết luận: không nên suy đoán tâm tư phái nữ, làm vậy chỉ lãng phí thời gian. Dù sao cũng không liên quan gì đến anh.

Hôm đó Cừu Chính Khanh họp với Tần Văn Dịch, khi trở lại thấy vẻ mặt Tần Vũ Phi là lạ, như có chuyện muốn nói rồi lại thôi. Cừu Chính Khanh quyết định không hỏi thì tốt hơn, nếu có việc gì Tần Vũ Phi sẽ tự nói ra, anh không cần mất thời gian suy nghĩ, còn rất nhiều việc đang chờ anh xử lí.

Không ngờ khi sắp đến giờ tan ca chiều hôm sau, Tần Vũ Phi đột nhiên giận dùm dùm chạy đến chất vấn anh, có phải anh đã nói cho bố cô biết

chuyện cô và Cố Anh Kiệt đang yêu nhau hay không.

Cừu Chính Khanh rất kinh ngạc: “Tần tổng biết rồi sao? Chuyện đó không phải tôi nói.”

Tần Vũ Phi cũng rất kinh ngạc: “Ý anh là anh với bố tôi họp nửa ngày trời, không hề nhắc tới chuyện tôi Cố Anh Kiệt chút nào sao?”

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh khó hiểu, “Đó là chuyện riêng của hai người, nếu như muốn để cho Tần tổng biết cũng nên để hai người tự nói, tôi là một người ngoài, sao phải nhắc đến chuyện này? Chuyện nhà các người tôi nhiều chuyện làm gì?” Chuyện này là lẽ đương nhiên không phải sao? Không cần cảm ơn anh.

Nhưng Tần Vũ Phi lại không hề tỏ ý muốn cảm ơn anh, ngược lại càng giận hơn.

Anh chợt hiểu: “Chắc không phải là cô cố ý nói cho tôi biết chuyện này vì muốn tôi nói lại cho bố cô biết đấy chứ?”

“Đương nhiên là không phải!” Tần Vũ Phi sầm mặt quay đầu bỏ đi.

Cừu Chính Khanh nghĩ thêm nửa ngày trời, vẫn không hiểu. Đại tiểu thư Tần Vũ Phi trước giờ không phải vẫn có phong cách thẳng thắn phóng khoáng sao? Từ lúc nào lại trở thành người vòng vo, do dự chần chừ thế kia rồi.

Nghĩ đến hai từ chần chừ này anh chợt nhớ đến Doãn Đình. Tin tức này của Tần Vũ Phi thật sự rất chấn động, không biết Doãn Đình đã biết chưa. Chắc là biết rồi, Tần Vũ Phi và cô trước nay có chuyện gì cũng nói cho nhau nghe kia mà. Đúng rồi, có khi nào Tần Vũ Phi sẽ oán giận nói anh không chịu giúp không?

Anh cũng không phải cố ý không giúp, anh thật sự không biết là cô ấy cần giúp đỡ mà. Cừu Chính Khanh suy nghĩ một lúc, thở dài một tiếng, phụ nữ đúng là phiền phức. Anh gọi điện qua văn phòng của Tần Vũ Phi, “Giám

đốc Tần, nếu cô cần tôi giúp truyền tin này đến chỗ Tần tổng thì tôi vẫn có thể giúp cô.”

“Không cần!” Tần Vũ Phi tức giận đùng đùng cúp điện thoại.

Cừu Chính Khanh nhìn điện thoại trên tay, bình tĩnh đặt trả nó về chỗ cũ. Tốt quá rồi, không cần thì anh lại bớt được chút việc. Nhớ phải khen anh là thanh niên tốt nhiệt tình muốn giúp người, là tự cô nói không cần giúp thôi.

Chương 4

Một ngày này cứ thế trôi qua, sang đến thứ Sáu, Mao Tuệ Châu đi công tác trở về.

Cô gọi cho Cừ Chính Khanh, hẹn anh Chủ nhật cùng đi ăn. Cừ Chính Khanh nhận lời. Cũng giống lần hẹn trước, anh chọn địa điểm và trả tiền. Mao Tuệ Châu đương nhiên không ý kiến gì, nhưng lần này cô lại nói không cần anh đến đón, đặt chỗ xong báo cô biết, cô sẽ tự lái xe đến. Hai người hẹn với nhau xong thì cúp điện thoại.

Trong đầu Cừ Chính Khanh hiện lên vài nhà hàng, nhưng nghĩ lại thì nhớ ai đó đã chê bai cái gì mà vừa đắt lại không ngon, không gian quá tĩnh mịch không thích hợp cho việc hẹn hò này nọ. Thế là anh quyết định dành chút thời gian lướt lờ các trang mạng, tìm thử xem nhà hàng nào thích hợp cho cuộc hẹn.

Một người nghiêm túc đứng đắn như Cừ Chính Khanh tất nhiên sẽ không dùng thời gian làm việc để làm chuyện này rồi. Buổi tối về nhà, sau khi ăn xong hộp cơm, anh ngồi trong phòng sách lên mạng tìm nhà hàng.

Lướt tới lướt lui một trang đánh giá các địa điểm ăn uống nổi tiếng, anh vô tình nhìn thấy một tài khoản có tên Đình Đình Ngọc Lập 413. Anh ngó qua một chút, thấy bài bình luận viết rất dài. Anh nhanh chóng nhấp vào để xem trang cá nhân của người này. Trang cá nhân của người này rất phong phú, có rất nhiều nhận xét về các nhà hàng, quán ăn. Vậy thì không cần xem của người khác, cứ xem các bài viết của cô ấy là có thể chọn được địa điểm rồi.

Cừ Chính Khanh xem qua vài bài viết, cảm thấy người này rất thú vị. Người khác bình luận chỉ vài ba câu còn cô ta thì viết cả một tràng dài thật dài, nhận xét từ cách trang trí đến các món ăn cho đến phục vụ, còn viết rõ lần đầu tiên đến thế nào, lần thứ hai quay lại ra sao. Tất nhiên cũng có vài

nhà hàng cô viết rằng sẽ không quay lại lần hai. Điều làm cho Cừ Chính Khanh cảm thấy thích nhất là người này ở cuối mỗi bài nhận xét đều viết thêm một câu.

Thích hợp để hẹn hò.

Thích hợp để bàn chuyện làm ăn.

Thích hợp để nịnh nọt.

Thích hợp để khoe của.

Thích hợp để gia đình tề tựu.

Thích hợp để bạn bè tụ tập.

Thích hợp để đốt tiền.

Thích hợp để chia tay.

Rất nhiều cái thích hợp cho việc này việc kia. Xem xong Cừ Chính Khanh bật cười ha hả.

Trực giác cho anh biết Đình Đình Ngọc Lập 413 này chính là Doãn Đình.

Anh cảm thấy cần phải hỏi vị chuyên gia đánh giá này xem cuộc hẹn ngày Chủ nhật của mình nên đến chỗ nào thì tốt. Vậy là anh gọi một cuộc điện thoại cho Doãn Đình.

“Xin-Hãy-Nghiêm-Chỉnh-Chút!” Giọng nói lạnh lạnh của Doãn Đình cất lên, còn không khách khí gọi thẳng biệt danh cô đặt cho anh nữa, từng chữ một, xem ra cô đang rất vui vẻ. Cừ Chính Khanh thầm nghĩ phải chăng cô gái này đã uống một loại thuốc gọi là “Mỗi ngày tôi đều rất hào hứng”.

“Chào anh, có việc gì cần em giúp sao?” Doãn Đình gọi xong biệt danh của anh rồi trực tiếp hỏi vào vấn đề.

Cừu Chính Khanh bật cười: “Sao lại nghĩ tôi tìm cô là có chuyện cần giúp?”

“Bởi vì em không có việc gì cần anh giúp, anh gọi đến chắc chắn không phải để trả lời em. Chắc chắn anh cũng sẽ không tìm em để bàn công việc. Chủ động gọi điện để cung cấp tin tức thì lại càng không thể. Cho nên anh gọi cho em chỉ có thể là vì có việc cần nhờ em giúp thôi.” Doãn Đình nói một hơi.

Cừu Chính Khanh lại cười: “Ngoài chuyện về công việc ra, những cái còn lại đều là nội dung những cuộc điện thoại của cô và bạn bè sao?”

“Đúng vậy. Còn một cái nữa, chính là nói chuyện ăn uống vui chơi, chủ đề này chắc anh không có hứng thú đâu.”

Nghe qua đúng là không có chủ đề chung gì để nói. Cừu Chính Khanh ho khan hai tiếng rồi nói: “Đúng là như vậy. Lần trước không phải cô có nói, nhà hàng mà tôi cùng Mao Tuệ Châu ăn cơm không thích hợp sao...”

Anh còn chưa nói xong Doãn Đình đã chen ngang hỏi: “Mao Tuệ Châu là ai vậy ạ?”

“Là Zoe đó.”

“Ồ, tên tiếng Trung của chị ấy là Mao Tuệ Châu sao?” Doãn Đình nói, “Bố mẹ chị ấy nhất định rất yêu thương chị ấy, một viên trân châu đầy trí tuệ, thấy người ta đặt tên hay chưa. Cho nên bây giờ Zoe mới vừa giỏi giang, vừa xinh đẹp, đặt một cái tên hay đúng là vô cùng quan trọng.” Nói đến đây cô đột nhiên cười ha ha.

Cừu Chính Khanh cũng đoán được phần nào suy nghĩ hiện tại của cô, anh nói: “Cho nên tôi rất nghiêm chỉnh đúng không?”

Cừu Chính Khanh, ba chữ này rõ ràng nghe rất hay, qua đến chỗ cô thì nó lại lệch đi, anh sống ba mươi ba năm trên đời, lần đầu tiên biết được tên của mình lại có nghĩa như thế⁽¹⁾.

(1) Cừ Chính Khanh (仇正卿) và Xin Nghiêm Chính (求正经 – Cầu Chính Nghiêm) có âm đọc tương tự nhau, Doãn Đình cố ý đọc chệch tên của Cừ Chính Khanh thành Xin Nghiêm Chính.

Doãn Đình cười ha ha: “Anh thật là vui tính.”

Vui tính ở điểm nào? Cừ Chính Khanh thật hết nói nổi. Anh quyết định đổi đề tài. “Lần trước cô nói nhà hàng tôi đặt không thích hợp, tôi vừa lên mạng xem qua, thấy một chuyên gia đánh giá rất nổi tiếng, cô ấy giới thiệu rất nhiều địa điểm, nên tôi muốn trực tiếp đi hỏi cô ấy xem nên chọn nhà hàng nào thì tốt.”

“Ai? Có phải cái người có tên gọi Chị Hồng không?” Doãn Đình vẫn chưa hiểu rõ tình hình, cô nói tiếp: “Cô ấy đúng là rất nổi tiếng, có hẳn một chuyên mục trên tạp chí ẩm thực, nhưng nhà tài trợ của cô ấy cũng rất nhiều. Không ít hoạt động ăn thử của các công ty đều mời cô ấy làm tuyên truyền, những thao tác thương mại này chắc anh cũng rõ, có tài trợ thì có khen. Người có tiếng tăm nói không nhất định là lời thật lòng. Nhưng mấy chuyện chọn nhà hàng này, ngon dở đều khá chủ quan, mỗi người một cảm nhận, anh cũng đừng tin tưởng toàn bộ.”

Cừ Chính Khanh lặng người hai giây, anh mới nói một câu thôi mà Doãn Đình đã tuôn ra một tràng? Giờ mới phát hiện ra cô rất có tố chất kéo chuyện.

“Đình Đình Ngọc Lập 413.” Cừ Chính Khanh nói, đang định hỏi người này có phải là cô không thì Doãn Đình đã tự mình lên tiếng.

“Ấy, đó là em mà! Anh thật có mắt nhìn! Những nhận xét của em đúng là rất có tiếng nói.”

Cừ Chính Khanh lại nheo lời, khiêm tốn đâu rồi cô nương?

Doãn Đình bên đó vẫn còn đang hưng phấn: “Oa, chúng ta đúng là có duyên mà. Anh xem đi, xem đi, sợi chỉ đỏ linh quá đúng không, chỉ đường dẫn lối cho anh tìm đến bảng chỉ dẫn chọn nhà hàng tình nhân của em rồi

còn gì. Những nơi em giới thiệu đều rất được, anh có thể thử xem. Với lại em tuyệt đối không nhận tiền quảng cáo hay tài trợ, tất cả đều là em tự bỏ tiền túi ra đi ném thử đấy.”

Ngón tay Cừ Chính Khanh lảng lạng gõ lên cạnh bàn, còn bằng chỉ dẫn chọn nhà hàng tình nhân nữa, anh nhớ rõ ràng còn có mấy cái thích hợp chia tay, thích hợp khoe của, thích hợp đốt tiền này nọ nữa mà. Nhưng cãi lí với con gái không phải phong cách của anh, thế nên anh chọn im lặng, lại hỏi tiếp: “Vậy cô thấy chỗ nào phù hợp nhất?”

“Anh đi với ai?” Doãn Đình hỏi.

“Chuyện này không quan trọng.” Anh không muốn cho cô biết, tránh việc cô lại hỏi này hỏi nọ.

“Ồ.” Doãn Đình không hề thất vọng, tiếp tục hỏi: “Vậy anh đang trong giai đoạn cửa cấm hay giai đoạn duy trì tình cảm ổn định?”

Chuyện này có khác biệt gì khi chọn nhà hàng sao? Cừ Chính Khanh tối sầm mặt. Còn nữa, xem cách cô dùng từ kìa, cửa cấm, anh không có thời gian cũng như hứng thú cho việc đó.

Không thấy anh trả lời, Doãn Đình nói: “Thôi, em biết là anh xấu hổ. Vậy em giới thiệu cho anh một nhà hàng tên là ‘Khi Hạnh Phúc Gặp Được Mỹ Thực’. Nhà hàng này khá tốt, thức ăn lại ngon, không khí lẫn bài trí của nhà hàng không tệ, cửa cấm hay duy trì tình cảm đều thích hợp. Người nghiêm túc đứng đắn như anh ngồi ở đó cũng không bị lạc lõng. Ông chủ nhà hàng đó cũng họ Doãn đó. Anh ta còn có một nhà hàng nữa tên là ‘Thực’ theo phong cách cao cấp, thích hợp cho những trường hợp trang trọng hay thưởng thức món ngon, bình thường thì có thể bỏ qua.”

Nghe giọng điệu của Doãn Đình, dường như cô vẫn còn muốn nói tiếp, Cừ Chính Khanh vội vàng ngăn cô lại: “Được rồi, được rồi. Không cần giới thiệu đâu, cho tôi biết tên nhà hàng là được.” Vừa nói anh vừa gõ bàn

phím, tìm thông tin về nhà hàng đó. Đình Đình Ngọc Lập 413 quả thật có giới thiệu nhà hàng này, thậm chí còn giới thiệu rất nhiều món ăn.

Cừu Chính Khanh vừa xem bình luận trên mạng vừa nghe Doãn Đình thao thao bất tuyệt, nào là biết tên thôi thì sao mà đủ, cô còn phải nói cho anh biết món nào ngon, thích hợp ăn hai người nữa. anh không cần, vậy là cô bắt đầu nói, so với những bài viết của cô cũng không khác lắm.

Cừu Chính Khanh bỗng cảm thấy buồn cười, nhà cô chắc không buồn tẻ đâu nhỉ? Bố và anh trai cô chỉ cần nghe cô nói chuyện thôi đã đủ náo nhiệt rồi. Náo nhiệt thật ra rất hay, Doãn Đình nhất định là đã uống thuốc “Mỗi Ngày Tôi Đều Rất Náo Nhiệt.” Cừu Chính Khanh càng nghĩ càng thấy buồn cười, cuối cùng bật cười thành tiếng.

Trưa Chủ nhật.

Cừu Chính Khanh và Mao Tuệ Châu vốn định hẹn nhau ăn tối, nhưng thứ Bảy Mao Tuệ Châu đột nhiên nhận được điện thoại thông báo chiều tối Chủ nhật quản lý cao cấp của Tổng công ty sẽ đến, thứ Hai tiến hành thị sát hoạt động công ty bên này. Vậy là bữa tối chuyển thành bữa trưa, để Mao Tuệ Châu còn phải chuẩn bị báo cáo cho cuộc họp ngày thứ Hai. Thế nên hai người nhất trí cần cùng nhau ăn bữa trưa đơn giản là được.

Cừu Chính Khanh đến nhà hàng trước. Đậu xe xong anh đi về phía nhà hàng, thấy ở một gian hàng nhỏ cách nhà hàng không xa, một dáng người quen thuộc dẫn theo ba đứa trẻ. Cừu Chính Khanh hơi bất ngờ, nhìn kỹ một chút, xác định đó đúng là Doãn Đình.

Cô mặc áo thun tay dài đơn giản cùng quần jeans, giản dị như ngày xe đạp cô bị hỏng vậy. Lúc này cô đang bê một cái hộp lớn trên tay, bên hông hộp in chữ sặc sỡ, Cừu Chính Khanh không nhìn rõ trên đó viết gì. Nhưng anh lại có thể nhìn rõ ba đứa bé đứng bên cạnh, tầm sáu đến tám tuổi, trên tay mỗi đứa đều đang cầm cái gì đó trông giống bươm bướm, đứa lớn nhất đang bưng một cái hộp giống Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh vừa định qua xem thử họ đang làm gì thì Doãn Đình đã nhìn thấy anh, cô háo hức chạy qua chỗ anh, đám nhỏ cũng bám theo sau.

Cừu Chính Khanh cảm thấy hơi choáng váng, bị dọa tới chôn chân tại chỗ. Nếu lúc này chạy qua chắc chắn là anh bị chứng mất kiểm soát.

Nhưng anh không cần phải chạy qua. Khoảng cách cũng không lớn, anh cứ đứng yên bất động, Doãn Đình đã chạy tới ngay rồi.

“Cừu tổng đại nhân.”

“Đại nhân.” Ba đứa bé cũng bắt chước gọi.

Rất tốt! Cừu Chính Khanh có chút hài lòng, ít ra cô không gọi biệt danh của anh trước mặt lũ trẻ.

“Xin chào.” Anh lịch sự chào lại bọn trẻ.

“Bọn em đang làm từ thiện bằng cách bán bưu thiếp.” Không cần đợi anh hỏi, Doãn Đình đã chủ động giải thích.

Lúc này Cừu Chính Khanh mới nhìn rõ, bên hông chiếc hộp cô đang ôm ghi “Bưu thiếp phong cảnh từ thiện, hai đồng một tấm, mười lăm đồng mười tấm.”

Cô bé trông có vẻ nhỏ tuổi nhất cũng vui vẻ gật đầu với anh: “Là làm việc tốt đó ạ.”

Doãn Đình cười với cô bé, sau đó quay sang nói với Cừu Chính Khanh: “Chúng là trẻ ở cô nhi viện.”

Cừu Chính Khanh gật đầu, anh đoán chúng đang muốn gây quỹ cho viện mồ côi, đang định mua vài tấm bưu thiếp, còn chưa mở miệng thì phía sau có người gọi: “Chính Khanh.”

Cừu Chính Khanh quay đầu lại, là Mao Tuệ Châu. Anh vẫy vẫy tay với cô, Mao Tuệ Châu bây giờ mới thấy Doãn Đình thì có chút ngạc nhiên.

Đúng lúc này điện thoại reo lên, cô vừa nhú mào vừa nhận cuộc gọi. Hai ngày này điện thoại thường xuyên trong tình trạng này, vì cuộc họp ngày thứ Hai mà ai cũng bận ngập đầu. Không ai đoán ra cấp trên đang nghĩ gì, sáng sớm hôm nay đã đòi hết báo cáo này tới báo cáo kia, lại phải sắp xếp số liệu và viết báo cáo mới. Mao Tuệ Châu bị những việc này làm cho phiền càng thêm phiền, nhưng đã hẹn với Cừ Chính Khanh rồi, cô không muốn lỡ hẹn. Mặc dù vậy, rắc rối trong công việc lại nhiều hơn dự tính, khiến cô có chút bực mình.

Nói vài câu qua loa với cấp dưới, hướng dẫn xong cho bọn họ cách làm, Mao Tuệ Châu đi đến bên cạnh Cừ Chính Khanh, đúng lúc nghe thấy Doãn Đình đang nói với anh: “Anh ủng hộ chút đi, mua hai bộ bưu thiệp nhé!”

Chân mào Mao Tuệ Châu nhú càng thêm chặt, Cừ Chính Khanh thì lại rộng rãi nói: “Được.”

Cừ Chính Khanh lấy ví tiền ra, Doãn Đình cười chào Mao Tuệ Châu: “Tiểu thư Zoe.”

Ba đứa trẻ cũng gọi theo: “Tiểu thư.”

Mao Tuệ Châu nghe xong không vui lắm, gọi ai là tiểu thư chứ? Đang chửi người sao⁽²⁾? Cô nghiêm mặt, không để ý đến chúng. Cừ Chính Khanh lấy tiền đưa cho Doãn Đình, cô trả lại anh hai mươi đồng tiền thừa, rồi đưa cho anh hai bộ bưu thiệp. Mao Tuệ Châu nhìn qua phía nhà hàng, nhỏ giọng nói: “Mình vào trong trước đây”, sau đó bước đi.

(2) Trong tiếng Trung Quốc hiện đại, từ “tiểu thư” (小姐) khi dùng riêng được dùng để gọi gái mại dâm.

Doãn Đình nhìn theo bóng lưng cô, nói nhỏ với Cừ Chính Khanh: “Hình như tâm trạng chị ấy không tốt lắm. Có lẽ do công việc mệt nhọc, nhưng bận như vậy vẫn cố đến buổi hẹn, thật là tốt. Anh phải kiên trì một chút đó.”

Cuộc điện thoại khi nãy của Mao Tuệ Châu cả hai đều nghe thấy, Cừ Chính Khanh gật đầu tỏ ý đã hiểu. Anh giơ bư thiếp lên ý nói cảm ơn, sau đó xoa đầu đứa bé trai duy nhất trong ba đứa nói: “Mọi người vất vả rồi, cố lên! Phải học hành cho tốt, lớn lên mới có thể sống cuộc sống mình mong muốn.”

Ba đứa trẻ đồng thanh trả lời: “Cảm ơn chú!”

Cừ Chính Khanh cười với chúng, sau đó đi vào trong nhà hàng. Hôm nay rất đông khách, bàn của họ nằm ở hàng thứ hai bên cạnh cửa sổ, quay đầu lại là có thể nhìn thấy bên ngoài, Cừ Chính Khanh cảm thấy vị trí này rất tốt. Anh thấy Doãn Đình đang cười với bọn trẻ, sau đó dẫn đường chúng đi ngược về đầu đường gần nhà hàng. Lúc này một phụ nữ trung niên đi qua. Đứa bé gái nhỏ tuổi nhất dừng cảm bước lên đưa bư thiếp về phía người phụ nữ kia nói gì đó, người phụ nữ lắc đầu, tỏ ý không mua và đi mất.

Cô bé có chút thất vọng nhìn về phía Doãn Đình, cô giơ ngón tay cái lên với cô bé. Cừ Chính Khanh đoán chắc là Doãn Đình đang khen bạn nhỏ này, bởi ngay sau đó, cô bé liền nở nụ cười, hai đứa trẻ còn lại thân thiết vỗ vỗ lên vai nó. Sau đó bé gái lớn hơn lại kéo cô bé tiến lên đưa bư thiếp cho một người đi đường khác.

“Hai người làm sao gặp nhau vậy, trùng hợp đến thế à?” Mao Tuệ Châu vừa trả lời một tin nhắn, ngẩng đầu thấy cảnh bên ngoài, trong lòng có chút không vui, Ấn tượng của cô đối với Doãn Đình từ lần trước đã không được tốt, lần này cũng chẳng khá hơn, cảm giác như cô ta đang lợi dụng người quen vậy. Việc gây quỹ từ thiện, tự có các tổ chức đứng ra quyên góp. Kêu gọi người quen giúp đỡ như cô ta, không mua thì không nói, lỡ mua rồi làm sao biết họ dùng số tiền đó vào việc gì. Việc này Mao Tuệ Châu đã gặp phải vài lần, lại thêm tâm trạng hôm nay không tốt, vậy nên cô trưng ra bộ mặt chẳng dễ nhìn tẹo nào.

“Đúng là rất trùng hợp.” Cừ Chính Khanh cũng không muốn nhắc đến Doãn Đình nhiều, quan tâm hỏi Mao Tuệ Châu: “Công việc của cậu vẫn tốt chứ?”

Mao Tuệ Châu day day trán: “Không tốt thì cũng phải làm, thôi thì giải quyết từng việc từng việc một vậy. Không biết sao lần này lại đột ngột như thế, ông chủ mình lại dở chứng, cái gì cũng bắt phải chuẩn bị. Qua vài ngày là ổn thôi. Gọi món nào dọn lên nhanh một chút, ăn xong mình còn phải về công ty nữa.”

“Được.” Cừ Chính Khanh gọi phục vụ đến, hai người đều gọi những món đơn giản nhất, một người gọi cơm rang, một người gọi mì Ý. Sau khi gọi món xong, Cừ Chính Khanh chợt nhớ tới lúc mình còn nhỏ, không có tiền đứng trước cửa nhà hàng nhìn người ta ăn mà chảy nước miếng, thế là anh gửi một tin nhắn cho Doãn Đình, hỏi cô có muốn mua chút đồ ăn cho bọn trẻ không.

Doãn Đình trả lời rất nhanh: “Không cần đâu ạ, bọn em đã ăn rồi. Nếu cần đưa bọn trẻ đi ăn món ngon, em sẽ dẫn. Nhưng ăn vặt thì được, ăn cái khác không hay lắm. Khi quay về chúng mà nói ra thì các bạn khác sẽ cảm thấy không công bằng.”

Cừ Chính Khanh đọc xong trả lời lại mấy chữ: “Tôi biết rồi.” Anh hiểu, những đứa trẻ sống trong hoàn cảnh như vậy, vốn đã có rất nhiều việc khiến chúng cảm thấy không công bằng, không cần phải có thêm một chuyện nữa. Anh nhìn Mao Tuệ Châu, ngón tay cô đang lướt trên màn hình chiếc smartphone, hình như đang trả lời mail. Cừ Chính Khanh cũng lướt qua hộp thư của mình một chút, xem thử xem có mail mới hay không.

Đột nhiên điện thoại reo lên báo tin nhắn tới, Cừ Chính Khanh mở ra đọc, là Doãn Đình gửi: “Có biển. May đến rồi, ở bên kia đường, còn đang đi về bên này nữa. Chắc không phải anh hẹn một lúc hai người đấy chứ?”

Cừ Chính Khanh sầm mặt, trong đầu hiện lên vẻ mặt khinh thường của Doãn Đình, anh vội trả lời: “Không có, tôi không biết cô ấy đến.”

Doãn Đình lập tức trả lời: “Vậy em giúp anh cản cô ấy lại.”

Cừu Chính Khanh suyt chút nữa thì đập đầu xuống bàn, Doãn Đình chắc không phải mỗi ngày đều uống thuốc “Mỗi Ngày Tôi Đều Rất Dũng Cảm” nữa đấy chứ. Chẳng việc gì phải cản, anh đây làm chuyện gì đáng xấu hổ.

Cừu Chính Khanh nhanh chóng nhả lại: “Không cần cản!”

Nhưng gửi xong tin nhắn thì không thấy Doãn Đình trả lời nữa, việc này làm Cừu Chính Khanh có chút lo lắng. Cô gái này chắc không chữa khéo thành vụng, làm cho anh mất mặt đó chứ?

Mao Tuệ Châu vừa gửi mail xong ngẩng đầu nhìn Cừu Chính Khanh, thấy anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, sau đó nói: “Xin lỗi, công việc hôm nay của mình hơi loạn. Chắc cậu cũng bận lắm hả?”

“Cũng tạm.” Cừu Chính Khanh vừa trả lời vừa thầm đoán xem Doãn Đình cản người thế nào, không phải nói phía trước là đường đang thi công, xin mời đi đường khác chứ?

Cừu Chính Khanh trả lời như lấy lệ, Mao Tuệ Châu có chút giật mình. Cô tự xem xét lại bản thân, phải chăng thái độ lúc này không tốt làm cho Cừu Chính Khanh thấy phản cảm. Thế nên cô áy náy nói: “Xin lỗi, hôm nay rối rắm nên mình có chút bực mình, lúc này hình như hơi mất lịch sự. Mong cậu và bạn của đồng nghiệp cậu đừng để bụng.”

Cừu Chính Khanh ngẩng đầu nhìn cô: “Không sao. Ai cũng có lúc bị áp lực mà, việc này có thể thông cảm. Lúc này Doãn Đình còn nói có lẽ công việc cậu rất mệt mỏi, mệt như vậy vẫn đến đúng hẹn là rất tốt. Cho nên cậu cũng đừng ngại, mọi người đều hiểu mà.”

Mao Tuệ Châu ngẩn người, Doãn Đình nói như vậy sao? Trong lòng cô lại càng thêm rối rắm, cảm thấy hổ thẹn. Vừa này hậm hực với người ta thật không nên, còn những đứa trẻ gọi cô là tiểu thư cũng chỉ là không hiểu chuyện, cô so đo với chúng làm gì. Nghĩ vậy cô bất giác nhìn ra cửa sổ,

thấy Doãn Đình đang kéo theo ba đứa trẻ đi về hướng khác, lúc này xuất hiện một cô gái toàn thân đồ hiệu lấp lánh, trên tay còn xách linh kính mấy cái túi giấy hàng hiệu thu hút sự chú ý của cô.

Chú ý đến cô ta không phải vì số đồ hiệu kia, mà vì cô gái này vừa bước vào nhìn thấy Cừ Chính Khanh, sự vui mừng không hề che đậy trong mắt mới khiến Mao Tuệ Châu nảy sinh sự cảnh giác.

Cùng lúc này, Cừ Chính Khanh nhận được một tin nhắn, Doãn Đình viết: “Thật xin lỗi, em không cản được, cô ấy nói muốn đến nhà hàng anh đang ngồi ăn cơm. Em đã cố gắng hết sức, nhưng lại không thể làm quá lộ liễu, cho nên đành phải để cô ấy vào. Em dẫn bọn trẻ đi trước đây.”

Cừ Chính Khanh dờ khóc dờ cười, Thẩm Giai Kỳ đến nhà hàng này dùng cơm, cô cần gì phải làm như chạy giặc thế kia? Nếu đổi thành người khác chắc sẽ nghĩ cô có tật giật mình, nhưng anh không nghĩ vậy, anh chỉ rất hiếu kỳ không biết trong cái đầu rất khác người kia của Doãn Đình đang nghĩ cái gì.

Nghĩ là làm, Cừ Chính Khanh nhắn lại cho Doãn Đình một tin, hỏi cô: “Mọi người ăn cơm bình thường thì sao? Sao cô lại phải dẫn bọn trẻ chạy?”

Vừa gửi tin nhắn đi thì anh nghe một giọng nói quen thuộc cất lên: “Cừ tổng, thật trùng hợp.”

Không cần ngẩng đầu lên cũng biết, chắc chắn là Thẩm Giai Kỳ.

Cừ Chính Khanh buông điện thoại xuống, ngẩng đầu lên, giống như chỉ vừa mới biết Thẩm Giai Kỳ đến đây thôi: “Thẩm tổng? Đúng là trùng hợp thật.”

Thẩm Giai Kỳ nhìn lướt qua Mao Tuệ Châu, mỉm cười. Mao Tuệ Châu cũng nhìn Thẩm Giai Kỳ, không lên tiếng. Cừ Chính Khanh nghiêm chỉnh đứng đắn, giới thiệu hai cô gái với nhau. Hai người nhìn nhau cười một cái, bắt tay làm quen.

Cừu Chính Khanh nhìn tình cảnh trước mắt, đột nhiên cảm thấy mình bị Doãn Đình lây nhiễm, trong lòng như có chút chột dạ. Không đúng, anh nào có làm việc gì sai trái.

Thẩm Giai Kỳ rất tự nhiên nói: “Tôi vừa đi mua sắm, ghé qua đây ăn trưa, không ngờ trùng hợp như vậy, lại gặp hai người ở đây, không ngại cho tôi ngồi chung chứ?”

Cừu Chính Khanh không tiện từ chối, anh nhìn Mao Tuệ Châu, muốn hỏi ý cô. Mao Tuệ Châu cũng không tiện từ chối, cô Thẩm tổng gì đó có thể là đối tác làm ăn với Cừu Chính Khanh, cô không thể không để ý đến thể diện của anh được. Vậy là cô mỉm cười gật đầu: “Không sao, ngồi chung đi.”

Thẩm Giai Kỳ đặt đồng hồ linh kính trong tay xuống. Mao Tuệ Châu thấy cô để sáu bộ bưu thiếp lên bàn, giống y như cái Cừu Chính Khanh đã mua. Thẩm Giai Kỳ thấy ánh mắt cô dừng trên bưu thiếp, thế là đưa hai hộp qua: “Cô thích bưu thiếp sao? Tôi tặng cô. Bưu thiếp này là của bạn tôi bán, chất lượng rất tốt. Ở nhà tôi có rất nhiều, lần nào gặp cũng bị cô ấy ép mua vài hộp.”

Mao Tuệ Châu ngẩn người, “bạn”? Nghĩa là cô gái này cũng quen biết Doãn Đình?

Cừu Chính Khanh nghe Thẩm Giai Kỳ nói bị ép mua bưu thiếp lại thấy buồn cười, không biết Doãn Đình làm cách nào mà thuyết phục người ta. Thẩm Giai Kỳ gọi món rất nhanh, cũng không cần xem thực đơn, xem ra không phải lần đầu đến đây.

Chuông báo tin nhắn của Cừu Chính Khanh vang lên, anh cầm lên đọc, là Doãn Đình trả lời tin nhắn trước của anh: “Chuyện tình tay ba của bọn anh, để trẻ em xem không hay lắm, cho nên em dẫn chúng đi trước.”

Cừu Chính Khanh sầm mặt, tình tay ba ở đâu ra! Đang nghĩ xem phải phản bác lại tin nhắn này thế nào thì bên tai nghe Thẩm Giai Kỳ hỏi Mao

Tuệ Châu: “Cô với Cừ tổng là bạn bè thế nào?”

Tay Cừ Chính Khanh khựng lại, bất giác ngẩng đầu nhìn Mao Tuệ Châu, Mao Tuệ Châu cũng đang nhìn anh, cô chớp chớp mắt: “Chúng tôi là bạn học đại học với nhau.” Lược bỏ việc cô từng đề nghị hẹn hò và Cừ Chính Khanh đang suy nghĩ, dù sao cũng không thân thiết gì với Thẩm Giai Kỳ, cũng không rõ ý của cô ta, vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn.

“Chỉ là bạn đại học thôi sao?” Thẩm Giai Kỳ uống một ngụm nước, đặt ly xuống, cười nói: “Vậy tốt quá. Tôi đang định theo đuổi Cừ tổng, cho nên hỏi rõ các mối quan hệ một chút thì tốt hơn, nếu không rõ ràng dễ làm cho đôi bên khó xử lắm.”

Cừ Chính Khanh lẩn Mao Tuệ Châu giật mình, hai người bốn mắt nhìn nhau. Mao Tuệ Châu đâu chỉ khó xử, còn rất tức giận nữa. Hôm nay đúng là ngày không thuận lợi, bề bộn công việc vẫn dành thời gian cho cuộc hẹn này, kết quả lại gặp chuyện này. Cô cũng không giả vờ khách khí nữa, cười đáp: “Vậy sao? Cô Thẩm có ý nghĩ như thế à, vậy xem như chúng ta có chung mục tiêu rồi.”

“Vậy à?” Thẩm Giai Kỳ đưa mắt nhìn Cừ Chính Khanh, lại quay sang cười với Mao Tuệ Châu: “Tôi hiểu rồi.”

Cừ Chính Khanh nhìn hai cô gái đang nhìn nhau cười giả tạo, anh cũng vô cùng khó xử. Hiểu cái gì mà hiểu, đây rõ ràng là đang vẽ chuyện mà. Anh đánh giá cao sự thẳng thắn này, đáng tiếc loại thẳng thắn như vị đại tiểu thư Thẩm Giai Kỳ kia thì anh không thưởng thức nổi.

Nghĩ thấy anh cũng đã ba mươi ba tuổi, trước đây cũng từng có người tỏ ý với anh, nhưng anh lại toàn tâm toàn ý cho công việc, chưa từng suy nghĩ đến. Nay Doãn Đình tặng anh sợi chỉ đỏ, chẳng lẽ vì vậy mà vận đào hoa của anh nở rộ từng đóa như thế sao? Nhưng nở nhiều quá lại thành họa mất rồi! Tình huống kịch liệt thế này anh không có phúc hưởng, anh trả lại sợi chỉ đỏ chắc không có gì quá đáng đâu nhỉ?

Đúng lúc này nhân viên phục vụ đem món ăn Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đã gọi lên, Cừ Chính Khanh hăng giọng nói: “Cảm ơn tấm lòng của hai vị, đúng là quá nể mặt tôi rồi, tôi quả thật có chút thụ sủng nhược kinh. Nhưng chúng ta nên ăn cơm trước, hai người đều thẳng thắn phóng khoáng như vậy, người khó xử là tôi đây mới đúng.”

Mao Tuệ Châu cầm đĩa lên, phối hợp với anh nói: “Vậy tôi ăn trước, thật ngại quá.”

“Mời.” Thẩm Giai Kỳ rộng rãi nói.

Cừ Chính Khanh cũng bắt đầu ăn. Thẩm Giai Kỳ nhìn đồ ăn của hai người họ, nhướng mày hỏi: “Hai người ăn đơn giản như vậy, có việc gấp sao?”

“Tôi còn có việc.” Mao Tuệ Châu trả lời. Cô rất vui vì công việc hôm nay vô cùng bận rộn, không cần phí thời gian đối phó với cô gái này, hai ngày nay cô mệt quá rồi.

“Ồ, ra vậy.” Thẩm Giai Kỳ quay qua Cừ Chính Khanh: “Còn Cừ tổng thì sao?”

“Tôi cũng có việc bận.” Câu trả lời của Cừ Chính Khanh khiến Mao Tuệ Châu cong khóe miệng, cô giữ thể diện cho anh, anh cũng giữ thể diện cho cô, đàn ông phong độ như vậy cô rất thích.

“Vậy hai người ăn nhanh đi. Ăn xong cứ đi trước, việc thanh toán để tôi.” Thẩm Giai Kỳ nói một cách hào phóng.

“Cô Thẩm khách sáo quá.” Mao Tuệ Châu rất khó chịu, cảm thấy Thẩm Giai Kỳ đang cố khoe khoang. Cô nhanh chóng ăn xong, thấy Cừ Chính Khanh cũng đã xong, cô dùng ánh mắt hỏi anh, Cừ Chính Khanh khẽ gật đầu, hôm nay không phải ngày tốt để ra ngoài, nên kết thúc cuộc hẹn sớm thì hơn.

Lúc này món Thâm Giai Kỳ gọi cũng được dọn lên, Cừ Chính Khanh bèn bảo cô từ từ dùng, nói hai người còn có việc, phải đi trước.

“Được, hôm khác liên lạc vậy.” Thâm Giai Kỳ cũng không khách sáo với anh. Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu cùng nhau rời khỏi nhà hàng, Mao Tuệ Châu đi đến quầy tiếp tân định thanh toán thì bị Cừ Chính Khanh cản lại, “Đừng so đo với cô ấy”, anh nhẹ giọng nói.

Mao Tuệ Châu nhường mày: “Cảm giác như cậu để cô ta mời cơm, không thoải mái chút nào.”

Cừ Chính Khanh cũng nhường mày: “Như vậy cũng xem như hòa, cậu cũng không thiệt thòi gì.”

Mao Tuệ Châu không khỏi bật cười, đúng là như vậy, dù sao cô cũng không thua. Hai người cũng nhau đến chỗ đỗ xe, Mao Tuệ Châu vẫy tay tạm biệt, lái xe đi mất.

Cừ Chính Khanh lên xe, thở phào một hơi. Anh không hưởng thụ được việc cùng lúc được hai cô gái theo đuổi chút nào. Trong kế hoạch của anh không có trường hợp này. Nếu hai bên đấu đá nhau, cũng có nghĩa anh phải lãng phí thời gian và tinh thần, nếu không đấu, lại có nghĩa anh phải lập tức cho Mao Tuệ Châu một đáp án là đồng ý kết hôn hay là từ chối. Nhưng hôn nhân là việc vô cùng quan trọng, anh không muốn qua loa.

Trong chốc lát không thể nghĩ ra cách gì, Cừ Chính Khanh khởi động xe chạy về phía siêu thị. Nghĩ không ra thì tạm gác qua một bên, địch bất động thì ta bất động. Đúng rồi, anh còn chưa sửa lại quan niệm sai lệch của Doãn Đình nữa, đối với chuyện tình cảm nam nữ trước giờ anh vẫn luôn giữ thái độ nghiêm túc đúng đắn, cái gì mà tình tay ba, anh sẽ không làm những chuyện như vậy, cô cũng đừng suy nghĩ lung tung.

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, người ở khúc quanh phía trước không phải Doãn Đình thì là ai.

Cô vẫn dẫn theo ba đứa trẻ, mỗi đứa đều đang ngậm một que kẹo mút, trong tay Doãn Đình và hai bé gái còn ôm hai hộp kẹo mút lớn, bé trai thì ôm hộp bưu thiếp. Bốn người đều lộ vẻ mặt hài lòng và hạnh phúc, còn mang theo nụ cười trên môi, nghênh ngang đứng trên phố, dường như họ không phải đang ngậm kẹo mút mà đang đội mũ vàng trên đầu.

Cừu Chính Khanh bật cười, tự cảm thấy trí tưởng tượng của mình đúng là rất buồn cười, nhà hàng lúc này trang trí rất đẹp, bây giờ so với bốn người đang đứng ở góc đường này, không hiểu sao lại có chút kém cạnh.

Cừu Chính Khanh lái xe qua, bấm còi xe một cái, Doãn Đình quay mặt lại, nhìn thấy anh, gương mặt nhỏ như sáng lên, Cừu Chính Khanh phát hiện khoe miệng mình kéo càng rộng hơn. Biểu cảm của cô thật sự rất ngộ nghĩnh.

“Cừu tổng đại nhân!” Doãn Đình chạy qua, theo sau là một đám nhóc.

Cừu Chính Khanh kéo kính xe xuống, Doãn Đình thò đầu vào: “Anh ăn xong nhanh như vậy sao?”

“Ừ.” Anh hỏi: “Mọi người bán hết chưa? Có phải đi về không? Tôi có thể đưa một đoạn.”

“Được ạ!” Doãn Đình vui vẻ nhận lời, không khách sáo chút nào. Cô quay người gọi lũ trẻ lên xe, để bọn chúng yên ổn ngồi vào hàng ghế sau, sau đó đóng cửa lại, còn cô ngồi lên hàng ghế trước.

“Chú muốn đưa chúng ta về, chúng ta phải cảm ơn chú.”

“Cảm ơn chú!” Ba đứa trẻ đồng thanh nói. Đứa nhỏ nhất ngưng một chút rồi nói thêm: “Cảm ơn chiếc xe.”

“Đừng khách sáo.” Cừu Chính Khanh đáp, nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Chiếc xe cũng nói không cần khách sáo.” Dứt lời anh phát hiện đám trẻ đều nhìn anh chăm chăm.

Doãn Đình chọc chọc vào cánh tay anh: “Anh nói nghiêm túc như thế, bọn chúng sẽ nghĩ chiếc xe của anh có công năng đặc biệt, hoặc là anh có dị năng gì đó.”

Công năng đặc biệt? Cừ Chính Khanh nhú mày. Doãn Đình giải thích: “Ví như anh có thể nói chuyện với xe, tâm ý tương thông này nọ.”

“Thật sao?” Đứa nhỏ nhất hỏi.

“Tất nhiên là không. Lúc này chú chỉ nói lịch sự, giống như Tiểu Thạch Đầu nói cảm ơn chiếc xe vậy, cũng là lời lịch sự.”

“Ồ.” Ba đứa trẻ nghe vậy thì yên tâm, lại có chút tiếc nuối.

“Cài dây an toàn nào.” Cừ Chính Khanh quyết định không nói chuyện với lũ trẻ nữa, nói chuyện với người lớn vẫn đơn giản hơn. Bây giờ anh không thể hiểu được bọn trẻ con, trong đầu chúng rốt cuộc nghĩ những gì?

Doãn Đình cài xong dây an toàn, Cừ Chính Khanh khởi động xe. Lúc này Tiểu Thạch Đầu lên tiếng: “Chị Đình Đình, có thể tặng chú một que kẹo không, chú đã giúp chúng ta.”

“Được. Nhưng bây giờ chú đang lái xe, không thể ăn kẹo, đợi khi chú không lái xe sẽ ăn nhé.” Doãn Đình trả lời hộ Cừ Chính Khanh, lại còn giúp anh từ chối khéo, Cừ Chính Khanh tặng cô một ánh mắt cảm kích.

Sau đó Tiểu Thạch Đầu lại hỏi: “Chú có biết tại sao kẹo lại ngọt không?”

Não bộ Cừ Chính Khanh cố sắp xếp lại những kiến thức về thành phần hóa học của đường và cách đầu lưỡi con người nhận biết mùi vị, nhưng Tiểu Thạch Đầu không đợi anh trả lời đã tự nói: “Bởi vì nó muốn làm chú vui.”

Cô bé bên cạnh cũng tiếp lời: “Cho nên khi ăn kẹo thì phải vui vẻ.”

Cừ Chính Khanh nhìn qua Doãn Đình, cái này là do ai dạy lũ trẻ vậy?

Tiểu Thạch Đầu lại hỏi: “Chú có biết tại sao Mặt Trời lại cao, lại xa, lại sáng đến thế không?”

Lần này Cừ Chính Khanh chẳng thèm cố nhớ kiến thức thiên văn học nữa, anh muốn hỏi ngược lại Tiểu Thạch Đầu xem tại sao đã ngậm kẹo trong miệng rồi lại vẫn có thể nói nhiều vậy? Tất nhiên là một chú có phong độ đàn ông như anh sẽ không hỏi câu hỏi như vậy.

Tiểu Thạch Đầu lại tự trả lời: “Mặt Trời như vậy bởi vì chúng ta phải có mục tiêu.”

Mục tiêu cao, xa và tràn đầy ánh sáng sao? Cừ Chính Khanh lại nhìn Doãn Đình. Doãn Đình đang mím môi cười, khen Tiểu Thạch Đầu trí nhớ tốt, tất cả những lời cô từng nói, con bé đều nhớ.

“Em cũng nhớ hết này.” Bé gái kia không chịu thua kém, hỏi Cừ Chính Khanh: “Chú ơi, chú biết vì sao trăng lại có tròn khuyết, khi thì cong lưỡi liềm, lúc lại tròn xoe không?”

Cừ Chính Khanh rất muốn nói, chú chỉ muốn đưa các cháu một đoạn đường, chú không biết cái gì đâu. Tất nhiên anh không nói thành lời, anh đã rút được kinh nghiệm, trẻ con hỏi anh thật ra muốn cho anh biết đáp án. Quả nhiên Tiểu Thạch Đầu đã tuyên bố: “Bởi vì sự thay đổi cũng rất đẹp. Cho nên chúng ta không cần phải sợ thay đổi.”

Cừ Chính Khanh không biết mình có nên đáp lại bọn trẻ hay không. Bây giờ đứa trẻ đang ngồi phía sau không thèm quăn lấy chú để chơi trò hỏi đáp nữa, vì chúng đã bắt đầu chơi với nhau. Xì xào xì xào...

Thật là ồn. Cừ Chính Khanh nhìn chúng qua gương chiếu hậu, chúng cười rất vui vẻ, âm thanh cũng rất lớn. Anh thấy Doãn Đình đang nhìn mình, đôi mắt lấp lánh, ánh mắt trong trẻo, tim anh khẽ nảy lên một cái, vội vàng giải thích lí do mình lén nhìn đám nhỏ: “Không có gì đâu, tôi chỉ thấy chúng rất náo nhiệt.”

“Cảm ơn.” Doãn Đình cười ngọt ngào với anh, “Nếu anh thấy ổn, em sẽ bảo chúng yên lặng, chúng rất ngoan.”

“Không cần đâu, như thế này rất tốt.” Cừ Chính Khanh đột nhiên có chút căng thẳng, còn căng thẳng hơn cả khi đối diện với hai cô gái cùng lúc tuyên bố muốn theo đuổi mình. Không đúng, lúc đó anh chỉ thấy lúng túng chứ không thấy căng thẳng. Bây giờ vì bọn trẻ quá ồn, anh lại không thể mất lịch sự được.

Ừ, bởi vì lí do đó, sợ bọn trẻ làm phiền, vậy nên mới lo lắng.

Sau đó Cừ Chính Khanh giữ im lặng đi qua hai con đường,. Cuối cùng là Doãn Đình lên tiếng phá vỡ sự yên lặng: “Lúc này thế nào?”

Cừ Chính Khanh biết cô muốn hỏi chuyện ở nhà hàng, “Không có gì, cô Thẩm đi qua thì nhìn thấy chúng tôi, thế là cùng nhau ăn cơm.”

“Ồ.” Doãn Đình nhìn ba đứa trẻ phía sau, lại nói: “Lát nữa chúng ta nói tiếp vậy.”

Lát nữa nói tiếp? Cừ Chính Khanh lại thấy căng thẳng, nói cái gì? Nghiên cứu “mối quan hệ tay ba” của anh? Được rồi. Anh lấy lại tinh thần, nhân cơ hội này sửa lại quan niệm lệch lạc của cô mới được, hừm, nếu cô kiên trì muốn thảo luận vấn đề này với anh.

Anh muốn nói, thật ra không thảo luận thì càng tốt. Bàn luận giá trị quan của hôn nhân với một cô nhóc anh cũng cảm thấy ngại ngùng, nhất là cô nhóc có bộ não không giống người khác như Doãn Đình.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Đột nhiên nghĩ tới nên anh hỏi luôn, hỏi xong mới cảm thấy như vậy là quá đường đột.

“Hai mươi tư ạ.” Doãn Đình không hề để ý, cười híp mắt trả lời.

Ừ, đúng thật là cô nhóc mà. Cũng là cô nhóc vừa tốt nghiệp đại học chưa bao lâu. Cừ Chính Khanh thay đổi tư thế ngồi, đang suy nghĩ làm sao giải thích với cô rằng anh hỏi như vậy không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy

cô còn rất trẻ, hình như còn nhỏ tuổi hơn Tần Vũ Phi, nên anh muốn xác nhận lại thôi.

Chưa đợi anh suy nghĩ xong, Doãn Đình đã hỏi lại: “Anh ba mươi ba rồi đúng không ạ?”

Cừ Chính Khanh gật đầu, có cảm giác là lạ, nhưng lạ ở đâu thì lại không nói được.

“Cách đây không lâu em tình cờ đọc được một bài báo về anh trên mạng nên mới biết.” Doãn Đình cười hi hi.

Cừ Chính Khanh thấy hơi ngại, bài báo trên tạp chí tài chính kia khen ngợi anh quá, anh tự đọc thì cảm thấy rất đặc ý, nhưng khi thấy Doãn Đình nói cô đã đọc anh lại cảm thấy hơi xấu hổ.

“Lục lục đại thuận đó.” Doãn Đình đột nhiên nói.

“Cái gì?” Lần này Cừ Chính Khanh thật sự không hiểu, hỏi ngược lại cô.

“Em nói tuổi của anh, ba thêm ba là sáu, cho nên sẽ thuận lợi.”

Lí lẽ gì đây? Cừ Chính Khanh hỏi: “Vậy khi tôi ba mươi tư thì sao?”

“Một năm tràn đầy hy vọng, sẽ có được những ý nghĩ mới mẻ, sẽ gặp được những niềm vui bất ngờ.”

Cừ Chính Khanh bật cười, chơi chữ sao?

“Vậy còn ba mươi lăm?” Hỏi xong mới thấy cái này không có độ khó. Số tám là một số rất may mắn.

Doãn Đình cũng không cần nghĩ: “Thì phát đại tài, sự nghiệp ngày một tiến xa. À, lúc đó chắc anh cũng lên chức bố rồi ý chứ.”

Cừ Chính Khanh bật cười, kế hoạch của anh là trong vòng hai năm giải quyết xong chuyện kết hôn, nếu mọi chuyện thuận lợi, lên chức bố

cũng không phải không thể. Câu này quá dễ rồi. Tiếp theo là số chín, trường cửu, lại càng dễ dàng và may mắn. Thế là anh bỏ qua nó, trực tiếp hỏi đến con số ít may mắn nhất: “Vậy đợi đến khi tôi bốn mươi sẽ thế nào?”

“Anh muốn đợi đến lúc đó sao? Vậy coi là tuổi già rồi mới có con sao?”

“...”

Cừu Chính Khanh không cách nào hình dung được cảm xúc của bản thân, anh nghĩ vẻ mặt mình chắc hẳn rất đặc sắc, tiếc là anh đang nhìn thẳng vào con đường trước mắt để lái xe, Doãn Đình có nhìn thì cũng chỉ có thể thấy được một nửa khuôn mặt anh, cô nhất định không cảm nhận được mức độ sốc của anh.

Tuổi - Già - Có - Con!

Cái quý gì đây?

Chương 5

Cừu Chính Khanh không lên tiếng, Doãn Đình lại khuyên anh: “Anh vẫn nên xem trọng chuyện này một chút, đàn ông bốn mươi tuy vẫn chưa tính là già, nhưng phụ nữ thì khác, anh phải nghĩ cho vợ mình một chút. Đến tuổi đó sinh con sẽ rất vất vả.”

Cuối cùng Cừu Chính Khanh không nhịn được nữa, quay lại nhìn Doãn Đình, Doãn Đình lập tức hiểu ngay. “Ấy da, ngại quá, là em không đúng, không nên nói những chuyện này. Chẳng qua nói qua nói lại, thân thiết quá nên em xem anh thành anh trai em.”

Cừu Chính Khanh không còn lời nào để nói, anh nghĩ nếu ông anh chủ quán bar của cô nghe được sẽ nhảy ra hét lớn “Tuổi già mới có con là cái quý gì?!”

Thân thiết đấy, quả nhiên làm người đừng nên thân thiết quá mà, không thì lòng chua xót, tim vỡ tan.

Tuổi-Già...

Không được nghĩ nhiều nữa. Cừu Chính Khanh quay lại bắt chuyện với bọn trẻ phía sau: “Các bạn nhỏ, bữa thiếp hôm nay của các cháu bán được không?”

“Bán được lắm ạ!” Tiểu Thạch Đầu gật đầu thật mạnh.

Bé trai hơi lớn cũng hưng phấn: “Chị Đình Đình đã tính thử rồi, có thể đủ cho năm bạn nhỏ ăn một tuần.”

“Đâu chỉ có thế.” Bé gái lớn hơn nói: “Đó mới chỉ là số chúng cháu bán được, còn các bạn khác của chúng cháu hôm nay cũng ra phố bán, chắc chắn thu được không ít đâu.”

“Tốt quá!” Tiểu Thạch Đầu vui mừng phát biểu tổng kết.

Cừu Chính Khanh nhú mày, có chút đau lòng, quay lại hỏi Doãn Đình: “Kinh phí của viện mồ côi eo hẹp lắm sao?”

“Không phải chúng cháu.” Bé trai lại nói: “Chúng cháu không thiếu tiền”, giọng điệu vô cùng tự hào.

“Chúng cháu không thiếu tiền.” Tiểu Thạch Đầu cũng nói theo.

“Chúng cháu mỗi ngày đều được ăn no, có quần áo mặc, còn được đến trường học.”

“Chúng cháu làm xong hết bài tập rồi mới ra đây đó.”

“Còn có kẹo ăn.” Tiểu Thạch Đầu khoe hộp kẹo mút của nó, “Bạn nào cũng có ạ. Chị Đình Đình nói phải công bằng, ai cũng có phần.”

Doãn Đình nói: “Bọn em giúp các bạn nhỏ vùng núi bằng cách quyên góp qua hoạt động từ thiện, các bé ở cô nhi viện cũng muốn góp phần sức giúp đỡ các bạn khác. Chị nói có đúng không?” Cô hỏi bọn trẻ.

“Đúng ạ, đúng ạ.” Đám trẻ đồng loạt gật đầu.

“Người khác giúp chúng cháu, chúng cháu cũng giúp những người cần sự giúp đỡ.” Bé trai nói.

“Tiểu Hàn nói đúng lắm.” Doãn Đình khen cậu bé.

Tiểu Hàn hơi xấu hổ, lớn tiếng đảm bảo: “Cháu sẽ học thật chăm chỉ, thi lên đại học, sau này có bản lĩnh, sẽ giúp được nhiều người hơn.”

Cừu Chính Khanh nắm chặt vô lăng, nghĩ đến chính mình. Anh không đáng thương như bọn trẻ này, anh có gia đình, có người thân. Anh cũng từng nhận sự ủng hộ và giúp đỡ của rất nhiều người, tuy anh cũng định quyên tiền cho quỹ từ thiện của Vĩnh Khải, nhưng đây lại là lần đầu tiên người cần giúp đỡ ở gần anh đến thế. Thế nên anh nói: “Tiểu Hàn cố gắng học thật tốt, nếu cháu thi đậu đại học, chú sẽ tài trợ học phí cho cháu, để cháu học hết bốn năm đại học.”

Tiểu Hàn có chút kích động: “Cháu...cháu nhất định sẽ cố gắng ạ. Đợi khi cháu kiếm được tiền rồi cháu sẽ trả lại chú.”

Cừ Chính Khanh cười, anh nhìn qua Doãn Đình, cô cũng đang cười, đôi mắt cong cong, thật ngọt ngào. Cô đang nhìn anh. Khi hai ánh mắt chạm nhau, Cừ Chính Khanh lại thấy căng thẳng. Anh nhỏ giọng nói với Doãn Đình: “Không phải tùy tiện nói đùa đâu, tôi nghiêm túc đó.”

“Cám ơn anh.” Về mặt và ngữ khí của Doãn Đình cho Cừ Chính Khanh cảm giác cô vốn không hề nghi ngờ rằng anh chỉ thuận miệng dỗ dành người khác, anh giải thích như vậy hình như ngốc.

Mấy đứa trẻ sau xe cổ vũ động viên lẫn nhau. Cừ Chính Khanh thấy chúng ồn ào nhưng cũng thật đáng yêu. Xe đi được thêm một đoạn nữa, khi dừng đèn đỏ anh vô ý quay đầu nhìn Doãn Đình, lại gặp phải ánh mắt của cô, cô vẫn đang cười.

Cừ Chính Khanh bỗng thấy lúng túng. Hắng giọng một cái, anh quay đầu vờ như không có việc gì. Suốt đoạn đường còn lại, anh cố gắng nhìn thẳng phía trước, không hề quay đầu lại một lần.

Cô nhi viện cách nhà hàng lần trước Doãn Đình cùng anh và Zoe đến ăn không xa lắm. Cừ Chính Khanh nhớ lại lần đó cô có nói sẽ đến cô nhi viện chơi một lúc rồi đợi bố cô về nhà, xem ra Doãn Đình rất quen thuộc với nơi này.

Đúng là Doãn Đình rất quen thuộc, cô chỉ cho Cừ Chính Khanh chỗ đỗ xe, bọn trẻ vừa bước xuống thì những đứa trẻ khác nhìn thấy, kêu ầm lên rồi chạy qua. Có đứa la lên bọn này về sớm, đứa thì khoe hôm nay mình bán được nhiều, còn có đứa reo hò “A, có kẹo ăn!”, cường độ âm thanh gấp mười lần lúc ở trên xe. Cừ Chính Khanh đứng yên tại chỗ nhìn chúng, lại lần nữa cảm thấy bản thân mình thật ra vẫn rất may mắn. Anh gọi Doãn Đình lại, lấy ví, giữ lại một trăm đồng, số còn lại lấy ra hết: “Tiền ăn của trẻ em vùng núi gì đó, tính luôn tôi một phần đi.”

Doãn Đình chớp mắt: “Anh đã quyên góp rồi mà, anh mua hai hộp bưu thiếp đó.”

Cừu Chính Khanh gật đầu: “Quyên góp thêm chút nữa vẫn được.”

Doãn Đình nhìn vào mắt anh nở nụ cười. Đột nhiên cô bước lên một bước, tặng anh một cái ôm thật chặt: “Anh đúng là người rất tốt.”

Cái ôm kéo dài hai giây, hay là ngắn hơn? Cừu Chính Khanh không chắc lắm, chỉ biết cô buông anh ra rất nhanh, nhưng trên người dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô. Cô nhìn anh, cười ngọt ngào: “VẬY em xin nhận ạ.”

“Ừ.” Anh đưa tiền qua, Doãn Đình nhận lấy rồi cảm ơn anh. Sau đó cô nói phải đi tìm viện trưởng để bàn giao lại số tiền bán bưu thiếp ngày hôm nay. Cô xoay người chuẩn bị đi thì quay đầu lại hỏi anh: “Anh có rảnh không?”

“Tôi đợi cô.” Anh đang rảnh, thuận đường đưa cô đi một đoạn không vấn đề gì. Doãn Đình lại cười, vẫy vẫy tay với anh, chạy về phía căn nhà.

Cừu Chính Khanh đứng nhìn theo bóng lưng của cô, nghĩ lại thì... nói sao nhỉ, thật ra... hình như không thuận đường thì phải.

Nhưng cũng chẳng sao, anh đúng là đang rảnh.

Cảm thấy vạt áo bị kéo xuống, Cừu Chính Khanh quay đầu, thấy cô bé được gọi là Tiểu Thạch Đầu đang đứng bên cạnh cười với anh, đưa cho anh một que kẹo mút. “Chú ơi, bây giờ không lái xe nữa, có thể ăn được rồi.”

Cô bé còn nhớ chuyện này, Cừu Chính Khanh có chút cảm động. Anh nhận lấy que kẹo, bóc vỏ rồi bỏ vào miệng. Tiểu Thạch Đầu cười càng tươi, Cừu Chính Khanh cảm thấy que kẹo này rất ngon, có thể làm người ta vui vẻ.

Vì sao kẹo lại ngọt, vì nó muốn làm bạn vui.

Cừu Chính Khanh xoa đầu Tiểu Thạch Đầu, cảm ơn cô bé. “Tiểu Thạch Đầu, tên cháu là gì?”

“Cháu tên là Thạch Lượng. Các bạn nói tên cháu giống con trai, còn cười cháu. Sau này chị Đình Đình nói, viên đá phát sáng là viên đá quý. Sau đó nữa thì mọi người đều gọi cháu là Tiểu Thạch Đầu.”

“Tên rất hay.” Cừu Chính Khanh bắt chước cách nói chuyện của Doãn Đình khen cô bé. Sau đó anh lại nghĩ đến tên của mình, rõ ràng tên anh cũng hay lắm mà, có thể nói lên rất nhiều ý nghĩa tốt đẹp. Anh cố gắng suy nghĩ, cuối cùng chỉ nghĩ được ra “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút”, nhất định là anh đã bị tẩy não. Anh thật không phục, không được, anh nhất định phải nghĩ ra một ý nghĩa oai phong lẫm liệt nào đó mới được.

Tiểu Thạch Đầu lại kéo vạt áo anh, Cừu Chính Khanh khom người xuống, nghe xem cô bé muốn nói gì. Tiểu Thạch Đầu dáo dác nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Anh Tiểu Hàn chăm học lắm, thành tích cũng tốt, anh ấy nhất định sẽ thi đậu đại học.”

Thật ra trong lòng Tiểu Thạch Đầu chẳng biết đại học là cái gì, chỉ thấy nó rất thần thánh, rất tài giỏi.

Cừu Chính Khanh gật đầu: “Vậy thì chú nhất định sẽ giúp anh ấy, để anh ấy có thể đi học.”

Tiểu Thạch Đầu tỏ vẻ vừa lòng: “Chú thật là tốt.” Cô bé tiến lên tặng Cừu Chính Khanh một cái ôm, sau đó lại nhỏ giọng nói: “Cháu ngốc nghếch, học cũng không giỏi, cháu nghĩ chắc chắn cháu không thi đậu được đại học đâu, nhưng cháu vẫn sẽ cố gắng. Chị Đình Đình nói, không phải chỉ có thi đại học mới có cuộc sống tốt. Làm việc khác cũng có thể được.”

“Vậy cháu muốn làm gì?” Cừu Chính Khanh hỏi cô bé.

Tiểu Thạch Đầu đỏ mặt, có chút mắc cỡ. Cô bé nhìn ngó xung quanh, lí nhí nói: “Cháu thích anh Tiểu Hàn, đợi khi lớn lên, cháu sẽ làm cô dâu của anh ấy.”

Cừu Chính Khanh ngậy người. Anh còn nghĩ chắc là cô bé muốn tự mở một cửa hàng làm ăn nhỏ gì đó.

Tiểu Thạch Đầu vẫn còn đỏ mặt, nhưng giọng nói thì rất kiên định: “Chị Đình Đình nói mục tiêu này rất tốt, nhưng anh Tiểu Hàn phải đồng ý thì mới được. Đợi cháu lớn rồi sẽ đi hỏi anh Tiểu Hàn.”

Vì sao Mặt Trời lại cao, xa và sáng như thế, vì chúng ta phải có mục tiêu!

Cừu Chính Khanh không nhịn được nữa, bật cười ha ha. Anh ôm Tiểu Thạch Đầu một cái, nói: “Mục tiêu này đúng là không tệ.” Anh cũng biết đỡ trẻ con đấy, nhưng dợi đã, đáng lí ra anh phải động viên cô bé đi theo con đường tự mình lập nghiệp, con gái cũng phải độc lập, mạnh mẽ, vậy mới đúng. Mà thôi kệ, Tiểu Thạch Đầu bây giờ vẫn còn là một cô bé thôi mà.

Mục tiêu này không tệ.

Cừu Chính Khanh đang cười, thấy Doãn Đình từ trong nhà đi ra, đang chạy về phía anh.

Đuôi tóc cô lắc lư phía sau, trên mặt cô là nụ cười ngọt ngào, toàn thân cô được ánh nắng bao phủ.

Cừu Chính Khanh đưa Doãn Đình về nhà.

Đó là lần thứ hai anh đưa cô về. Lần đầu tiên là khi hai người vừa biết nhau, cũng là lần Tần Vũ Phi nhờ Doãn Đình dẫn Cố Anh Kiệt đi chỗ khác. Lần đó Cừu Chính Khanh và Cố Anh Kiệt đang ngồi trong phòng họp, tuy vừa họp xong nhưng họ cảm thấy có rất nhiều việc có thể cùng nhau trao đổi, thế là ngồi lại nói chuyện. Doãn Đình vờ như vô tình đi ngang qua.

Lần xuất hiện đó và cách cô mời họ ăn cơm cũng hết như phong cách luôn bị ông Thần Vô Tâm ôm chặt lấy.

Không có lí nhưng tựa như hợp lí.

Nghĩ đến chuyện này Cừu Chính Khanh lại nhớ tới lời Tần Vũ Phi, cô ấy không hy vọng anh hiểu lầm rằng Doãn Đình có ý gì với anh. Thật ra thì lúc đó anh lại cảm thấy Doãn Đình có ý với Cố Anh Kiệt. Nhưng bây giờ Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt đang yêu nhau.

Cừu Chính Khanh do dự một lúc, cẩn thận thăm dò thử, anh hỏi Doãn Đình: “Đúng rồi, cô cảm thấy Cố Anh Kiệt thế nào?”

“Anh ấy rất tốt.” Doãn Đình không chút xấu hổ, “Bạch mã hoàng tử trong lòng em chính là người như anh ấy.”

“...”

Cừu Chính Khanh không có lời nào để nói, tình hình dường như có chút bất lợi. Ý của Doãn Đình là cô thích Cố Anh Kiệt sao? Nhưng Cố Anh Kiệt đã có nơi gửi gắm. Nếu Doãn Đình biết thì có đau lòng không? Cô và Tần Vũ Phi sẽ không trở mặt với nhau chứ?

Cừu Chính Khanh còn đang do dự, Doãn Đình đã chủ động nói: “Em từng theo đuổi Cố Anh Kiệt, nhưng thất bại, anh ấy không có ý với em. Nhưng anh ấy vẫn rất phong độ. Vũ Phi vì giúp em mà nổi giận với anh ấy, khiến cho hai người họ không thèm nhìn mặt nhau, em cũng áy náy lắm.”

Cái cô ngốc này. Người ta đang hạnh phúc vui vẻ, cô áy náy cái quái gì?

Cừu Chính Khanh không nhịn được nữa, máu dồn lên não, buột miệng nói: “Tần Vũ Phi nói với tôi, cô ấy và Cố Anh Kiệt đang yêu nhau.”

“Cái gì?” Doãn Đình mở to hai mắt.

Cừu Chính Khanh hối hận rồi, nhưng lời đã nói ra sao thu lại được, bây giờ có kịp giả vờ chuyên tâm lái xe để tránh xảy ra tai nạn hay không?

“Vũ Phi và Cố thiếu gia đang yêu nhau?” Doãn Đình muốn anh xác nhận lại, giọng cô cao lên, vô cùng kinh ngạc.

“Ừ.” Tiếng trả lời của Cừ Chính Khanh rất nhỏ, ánh mắt dán thẳng vào con đường trước mặt, thấy không, anh đang lái xe rất nghiêm túc, thật sự không tiện nói chuyện đâu.

“Hai người bọn họ yêu nhau?” Cừ Chính Khanh không xác định được Doãn Đình đang nói với anh hay tự mình thì thầm.

“Ha ha, thật hay quá!”

Xong rồi, Cừ Chính Khanh trầm nghĩ, lẽ nào cô chịu đả kích quá lớn nên đầu óc không bình thường rồi?

“Hai người họ là ai cửa sổ người kia trước thế?”

Khi hỏi câu này giọng cô vẫn rất ngọt ngào, nhưng trong đầu Cừ Chính Khanh lại tự động hiện ra vẻ mặt căng thẳng ảm ức của Doãn Đình. Anh thở dài, quay qua nhìn Doãn Đình một cái để tránh việc coi những gì anh đang tưởng tượng là thật.

Vẫn ổn, cô không căng thẳng ảm ức, đôi mắt cô tròn xoe đầy vẻ tò mò. A, trước giờ anh không để ý, thì ra đôi mắt cô rất to, rất đẹp. Dừng, bây giờ đâu phải lúc đánh giá ngoại hình.

“Sao cơ?” Không phải anh giả ngu đâu, anh thật sự quên mất khi này cô hỏi gì rồi.

“Hai người họ là ai theo đuổi ai? Cửa sổ nghĩa là theo đuổi được đó.” Doãn Đình tưởng anh không hiểu tiếng lóng mà cô dùng.

“À, tôi không biết.” Cừ Chính Khanh thở phào một hơi, may mà anh không biết thật.

“Anh không biết thật sao?” Doãn Đình vô cùng ngạc nhiên.

“Thật.” Cừ Chính Khanh là người nghiêm túc, anh chưa từng dò hỏi, chuyện này cũng là Tần Vũ Phi thuận miệng nói với anh, cho nên anh thật sự không biết.

“Cửa có nghĩa là theo đuổi, rất dễ hiểu mà.”

“...”

Suýt nữa là anh trượt khỏi tay lái. Hai người đang ông nói gà bà nói vịt? Thần Vô Tâm ơi, ngài làm ơn hãy buông cô gái Doãn Đình ra một lúc đi, thật đó, một lúc thôi cũng được mà. Để chúng tôi tỉnh táo, lí trí mà nói vài câu với nhau, sau đó thì ngài muốn ôm cô ấy đến trời đất quay cuồng cũng không thành vấn đề. OK?

Cừu Chính Khanh hít thật sâu, nhẫn nại nói: “Tôi muốn nói, tôi không biết hai người họ ai ‘cửa đổ’ ai.”

“À. Em đoán là Vũ Phi.” Doãn Đình cười híp mắt.

Cừu Chính Khanh nhìn Doãn Đình một cái rồi nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe. Chắc đây không phải giận quá hoá cười đâu, anh tự thấy năng lực phán đoán của mình vẫn còn. Khoé mắt anh liếc thấy Doãn Đình lấy điện thoại ra định gọi, nhưng cuối cùng lại cất đi.

“Sao vậy?” Anh không muốn nhiều chuyện đâu, chẳng qua anh không nhịn được thôi.

“Em định hỏi Vũ Phi, nhưng hôm nay là cuối tuần, chắc hai người họ đang hẹn hò, em không nên làm phiền. Thôi để mai hỏi vậy.”

Xem ra đúng là không giống như đang giận. Cừu Chính Khanh lại không nhịn được. “Cô không sao chứ?”

“Sao anh lại hỏi thế?” Doãn Đình không hiểu, cô rất ổn mà, có sao đâu?

“Ý tôi là, lúc nãy không phải cô nói cô thích Cố Anh Kiệt sao?”

“Dạ vâng, nhưng đó là chuyện quá khứ rồi. Anh ấy không thích em, em bỏ cuộc rồi.”

“Ồ.” Cừu Chính Khanh không lên tiếng nữa, cũng không biết nên nói gì. Việc này cho thấy rõ anh vừa nhiều chuyện lại vừa ngốc. Quả nhiên anh không thích hợp nói chuyện liên quan đến tình cảm với người khác, nói chuyện kinh doanh, chuyện công việc vẫn dễ dàng hơn nhiều.

“Anh biết tại sao xe lại phải bẻ lái không?”

Cừu Chính Khanh đang thất thần, nghe cô hỏi vậy thì nghĩ cô nói phải bẻ lái, đúng lúc phía trước có ngã rẽ, thế là anh đánh vô lăng, xong rồi mới nghĩ ra, khi này chắc chắn là “câu hỏi thông minh” rồi. Anh nhìn qua Doãn Đình, vẻ mặt vô tội, rõ ràng có chút ngạc nhiên khi anh bẻ lái đột ngột.

Cừu Chính Khanh thở dài, bất đắc dĩ hỏi: “Tại sao?”

Doãn Đình suy nghĩ một lúc, quyết định không nói cho anh biết anh đang đi đường vòng. Sau đó cô trả lời: “Vì đổi một hướng khác sẽ có đường, không cần phải cố chấp đâm vào ngõ cụt.”

Được rồi, Cừu Chính Khanh hiểu rồi. Ý cô muốn nói Cố Anh Kiệt không thích cô nên cô không có ý định sống chết bám lấy cái cây này, mà cô sẽ thoải mái vứt bỏ Cố Anh Kiệt để tìm đến cây tiếp theo. Một chuyện đơn giản như vậy, có cần dùng nào là ngã rẽ, nào là đường cụt để làm phức tạp hoá vấn đề thế không? Cừu Chính Khanh lại muốn thở dài.

“Anh cảm thấy Zoe và May, ai tốt hơn?” Doãn Đình hỏi.

Lần này Cừu Chính Khanh thật sự thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Doãn Đình nhìn chăm chăm anh.

“Cô nói chuyện cứ không ăn nhập gì với nhau, nhảy liên tục.”

“Em có mà.” Doãn Đình không phục nói, “Em nói Cố thiếu gia không thích em nên em rẽ lối khác để tìm một con đường mới, sau nữa là trước mặt anh bây giờ có hai con đường, em rất tò mò muốn biết anh sẽ chọn đường nào, không chỉ có liên quan, mà còn rất sát chủ đề, không lạc đề chút nào.”

Cừu Chính Khanh mấp máy môi, không cách nào phản bác.

Một lúc sau, Doãn Đình lại hỏi: “Rốt cuộc anh chọn đường nào thế?”

Cừu Chính Khanh không muốn nói chuyện này với cô, nhưng anh nghĩ nếu anh làm ngơ không trả lời, có khi nào cô sẽ cho là anh không muốn kết hôn, rồi lại khuyên anh thời gian qua nhanh lắm, đừng đợi đến tuổi già mới có con hay không?

“Cô hỏi làm gì?” Cuối cùng anh hỏi, hỏi xong cảm thấy mình cũng cơ trí lắm. Câu này cô có trả lời thế nào thì anh cũng sẽ có cách chống đỡ.

“Em cảm thấy anh nói với em, không biết chừng em có thể góp ý cho anh. Dù gì anh cũng quá nghiêm túc, kinh nghiệm về việc này chắc cũng không nhiều. Em thì khác, kinh nghiệm yêu đương của em cũng kha khá.”

“Kinh nghiệm yêu đơn phương sau đó thì theo đuổi thất bại?” Nói xong Cừu Chính Khanh lập tức hối hận, lời nói mất phong độ như vậy thật không giống phong cách của anh.

Nhưng Doãn Đình cũng không để ý, cô trả lời: “Thất tình càng nhiều lần thì càng đúc kết được nhiều kinh nghiệm, mỗi một lần thất bại đều có ý nghĩa của nó.” Nói xong cô còn hào hùng khuyên tiếp: “Cho nên bây giờ anh cứ để cho những ý nghĩa này phát huy tác dụng tích cực của nó đi.”

“Tôi là người rất thận trọng, không muốn quá tích cực làm gì.”

Lập luận của câu này không đúng lắm, thôi kệ, chắc cô cũng không nhận ra đâu, Cừu Chính Khanh nghĩ thế.

Đúng là Doãn Đình không nhận ra, cô chỉ lo trách móc anh: “Anh đừng xem thường thất tình, anh đứng trên một góc độ khác nghĩ thử xem, như em đây không thể gọi là thất tình, mà là không có được tình yêu, giống với tình trạng của anh vậy. Chẳng qua là em thì tiến ra tiền tuyến, còn anh vẫn dậm chân tại chỗ. A, đúng là như thế, thì ra chúng ta đều là ‘chiến hữu không có

được tình yêu’, bảo sao em lại cảm thấy rất hợp với anh, đặc biệt thân thiết.”

“...”

Cô đã ra tiền tuyến, còn anh vẫn dậm chân tại chỗ, họ đều không có được tình yêu... Đúng là không ăn nhập gì nhưng nghe qua cũng có lí lắm. Cừ Chính Khanh mím môi, anh lại không biết phản bác thế nào.

Vẫn nên đổi chủ đề khác thôi.

Cừ Chính Khanh hăng giọng: “Cô định nói với Tần Vũ Phi thế nào?”

“Nói gì với cô ấy cơ?”

“Không phải cô ấy biết cô từng thích Cố Anh Kiệt à?”

“Phải ạ, nhưng cố ấy cũng biết em đã rẽ lối khác từ lâu rồi.”

“Ồ.”

“Với lại cô ấy quá giỏi, giờ còn yêu được Cố thiếu gia thì thật là tốt.”

“Tại sao?” Cừ Chính Khanh không hiểu, theo lí mà nói, khi người con trai mình từng có tình cảm lại yêu người khác, đáng ra trong lòng phải cảm thấy chua xót, không phải sao?

“Lọt sàng xuống nia mà. Cố thiếu gia là một chàng trai ưu tú, cuối cùng rơi vào tay Vũ Phi, em cũng cảm thấy tự hào. May cũng sẽ không thể cười nhạo em nữa.”

Cừ Chính Khanh vẫn không hiểu. Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt yêu nhau, cô tự hào cái gì? Cũng chẳng phải là cô theo đuổi được Cố Anh Kiệt, hoặc nói thẳng ra thì đến nay cô vẫn chưa cửa đổ được ai, tại sao Thẩm Giai Kỳ không thể cười nhạo được cô nữa?

Logic ở chỗ nào? Mặc dù vậy, Cừ Chính Khanh cũng không định hỏi thêm. Anh sợ mình càng hỏi càng không hiểu. Thế giới của Doãn Đình có lí

lẽ riêng của cô ấy, khác hoàn toàn với thế giới của anh.

Điện thoại của Doãn Đình có tin nhắn đến, cô đang bận trả lời. Cừ Chính Khanh yên lặng lái xe, vừa lái vừa không biết bản thân nghĩ gì. Chẳng bao lâu đã đến khu chung cư nơi Doãn Đình ở. Cừ Chính Khanh chậm chậm tắt xe vào lễ, Doãn Đình nhìn ra bên ngoài, quay đầu lại cười với anh, cô đang chuẩn bị nói tạm biệt thì đột nhiên Cừ Chính Khanh nhận ra mình đang nghĩ gì.

Anh hỏi: “Tiểu Đình, cô có bao giờ thấy buồn chưa?”

Xe hỏng rồi - không buồn, không về nhà được - không buồn, thất tình - cũng không buồn... dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến Doãn Đình cảm thấy buồn. Có lẽ ngày nào cô cũng uống vài viên “Mỗi Ngày Tôi Đều Rất Vui Vẻ”.

“Có chứ.” Doãn Đình trả lời. Cô suy nghĩ một lúc, “Lúc mẹ em ra đi, em rất buồn.”

Cừ Chính Khanh ngẩn người, “Tôi xin lỗi.” Anh không cố ý chạm vào vết thương lòng của cô.

Doãn Đình lắc đầu: “Khi mẹ em biết mình không còn sống được bao lâu nữa, bà gọi em đến bên giường. Em cứ khóc, khóc mãi. Mẹ em nói, “Con bé ngốc, có những chuyện nhất định phải tới, khóc cũng không ngăn được đâu. Không thể ngăn cản thì hãy đối mặt. Cứ coi như mẹ chuyển đến một nơi ở mới, giống như đi công tác vậy thôi. Đây là cơ hội để con có thể tự lập và thể hiện sự can đảm của mình, nếu con làm được, mẹ sẽ rất vui.” Cô ngừng lại một chút, lại nói: “Lúc đó em vẫn chưa hiểu chuyện. Sau này lớn lên, em mới dần hiểu được những lời mẹ căn dặn ngày đó. Em muốn làm mẹ vui.”

Cô quay đầu nhìn Cừ Chính Khanh. Anh thấy vành mắt Doãn Đình hơi đỏ, đôi mắt ngân ngấn nước, tim Cừ Chính Khanh khẽ nảy một cái, cảm thấy hối hận khi hỏi cô một câu ngu ngốc như vậy.

Doãn Đình lại nói: “Mẹ chỉ là chuyển đến một nơi ở mới, chỉ là không tiện gặp mặt, chỉ là không thể kể chuyện cho em nghe nữa. Lúc còn bé, mỗi ngày mẹ đều kể chuyện cho em nghe. Em mà buồn mẹ nhất định cũng đau lòng. Vì vậy, em không nên buồn, đúng không?”

Cừ Chính Khanh vừa định nói “đúng”, Doãn Đình đã hít một hơi sâu, giành nói trước: “Em phải đi rồi. Cám ơn anh đã đưa em về.”

Đúng là cô phải đi rồi, anh cũng đã đưa cô về đến nơi rồi còn gì. Cừ Chính Khanh không biết nên nói gì, anh nhìn Doãn Đình mở cửa xe bước xuống, thấy cô “tạm biệt”, anh cũng đáp lại một câu “tạm biệt”. Sau đó thì, cô đi rồi.

Cừ Chính Khanh thở dài, ngây ngốc ngồi trên ghế lái. Khi này cô muốn khóc sao? Anh thật sự hối hận, sao lại hỏi vấn đề này làm gì, đáng về muốn khóc của cô quả thực khiến người ta khó chịu mà.

Đột nhiên một bóng đen bao phủ lên cửa sổ xe khiến Cừ Chính Khanh giật nảy mình. Anh quay lại nhìn, thì ra là Doãn Đình.

“Em sẽ gửi mail cho anh.” Cô lớn tiếng tuyên bố, trên mặt lại nở nụ cười, sau đó chạy đi một cách đầy khí thế.

Cừ Chính Khanh ngẩn người nhìn chăm chăm theo bóng cô, gửi mail cho anh để làm gì? Lại một lần nữa anh chẳng thể hiểu được suy nghĩ của Doãn Đình. Anh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tự hỏi không biết cô có đột nhiên xuất hiện nữa không. Đợi một lúc lâu, cô không hề quay lại. Anh không rõ mình cảm thấy thất vọng hay nhẹ nhõm, cuối cùng quyết định là anh cảm thấy nhẹ nhõm. Cô đột nhiên nhảy ra làm anh giật mình, anh không nên chờ đợi điều này.

Cừ Chính Khanh lái xe về nhà, căn nhà trống trải với bốn phòng ngủ một phòng khách rộng gần hai trăm mét vuông. Anh ngả người trên sofa, thầm nghĩ phải chăng đồ đạc trong nhà không đủ nhiều nên mới có cảm giác như vậy. Anh lấy điện thoại ra kiểm tra hộp thư, không có mail mới.

Anh ném điện thoại qua một bên. Hay là bỏ chút thời gian đi mua chút đồ gia dụng? Ấy chết, anh quên đi siêu thị rồi!

Tâm trạng của Mao Tuệ Châu sau khi ra khỏi nhà hàng có thể xem là tốt, dù cô cũng biết rằng bước qua cánh cửa này rồi còn rất nhiều việc đợi cô xử lí. Nhưng nói thật lòng những năm qua cô bận quen rồi, không bước vào thì công việc vẫn ở đó, phải ngồi trong phòng làm việc thì mới yên lòng được.

Tâm trạng cô tốt là nhờ Cừ Chính Khanh, tuy hôm nay một cô gái toàn thân đồ hiệu lấp lánh đột nhiên xông ra tuyên chiến với cô, nhưng cô rất hài lòng với thái độ của Cừ Chính Khanh, dù đến cuối cùng người anh chọn không phải là cô thì ít nhất sự tôn trọng anh dành cho cô cũng chứng minh rằng quyết định của cô không hề sai.

Cô vừa bước vào văn phòng, Ngô Phi đã chạy ra đón: “Chị Zoe, chị đến rồi.”

“Tình hình sao rồi?”

Ngô Phi là trợ lí của Tổng giám đốc Thôi Ứng Vỹ, trong công việc có khá nhiều thứ liên quan đến Mao Tuệ Châu, bình thường cũng được cô hướng dẫn rất nhiều, cho nên dù Ngô Phi không phải cấp dưới trực tiếp của Mao Tuệ Châu, nhưng có việc gì cũng thích tìm tới cô để xin chỉ thị. Ngô Phi vội vàng báo cáo lại tình hình sơ bộ cho Mao Tuệ Châu. Sau đó nói Thôi Ứng Vỹ bảo ông ta sẽ đến muộn một chút, trước khi ông ta ra sân bay đón người, sẽ xem báo cáo trước một lần.

“Ông ta rốt cuộc cuống cái gì?” Mao Tuệ Châu rất bất mãn. Cho dù tổng công ty kiểm tra đột xuất, cũng không cần cẩn thận đến mức này, bình thường công việc đều thực hiện rất chu đáo, lại không làm việc gì khuất tất, sợ cái gì.

“Hay là, chị Zoe, chị có rảnh xem trước một chút không?”

“Được.” Mao Tuệ Châu vào phòng làm việc của mình, Ngô Phi nhanh chóng về chỗ ngồi gửi báo cáo vào hộp thư của Mao Tuệ Châu, rồi lại ôm lấy chồng giấy tờ, báo cáo, vội vội vàng vàng đem đến bàn làm việc của Mao Tuệ Châu.

“Đây là những thứ Peter yêu cầu tôi phải làm trước. Còn một số khác nữa tôi vẫn đang làm.”

“Được.” Mao Tuệ Châu nhận lấy, Ngô Phi cũng nhanh chóng quay lại tiếp tục công việc. Mao Tuệ Châu gọi điện cho cấp dưới xác nhận tình hình báo cáo bên mình phải phụ trách xong, bắt đầu xem của Ngô Phi.

Mấy dự án Ngô Phi làm cô đều biết, nhưng cũng có vài cái không rành lắm, chỉ biết nội dung chứ không rõ chi tiết. Đó đều là những hợp đồng do Thôi Ứng Vỹ trực tiếp phụ trách. Bọn họ phân công công việc rất rõ ràng.

Mao Tuệ Châu xem xong mấy cái báo cáo rất nhanh, thấy không có vấn đề gì, nhưng phần báo cáo cuối cùng khiến cô hơi do dự, số liệu có chút kì lạ. Có điều không phải sổ sách có vấn đề, mà là chúng quá khác so với những hợp đồng cùng loại mà cô biết. Cô xem lại lần nữa những báo cáo trước, lúc này mới phát hiện có ba phần liên quan cũng có vấn đề. Cô gọi Ngô Phi đến, hỏi một lượt các chi tiết của báo cáo, sau đó bảo Ngô Phi đem toàn bộ tài liệu đến đây.

Sau khi Ngô Phi đem đến, cô bảo cậu ta quay trở về tiếp tục làm việc, sau đó lại gọi anh trở vào.

“Ba cái này, tại sao toàn bộ tài liệu đều là cậu đứng ra ký? Chữ ký của Peter đâu?”

Ngô Phi cố gắng nhớ lại: “Lúc đó hình như vô cùng bận, thế nên để tôi đi ký.”

“Molly thì sao?” Mao Tuệ Châu hỏi. Molly là trợ lý khác của Thôi Ứng Vỹ, chức vụ cao hơn Ngô Phi, những việc như ký hợp đồng thế này do Molly làm mới đúng.

Ngô Phi có vẻ không hiểu, lại muốn giải thích cho mình: “Peter muốn cho tôi thêm nhiều cơ hội rèn luyện hơn, cho nên ông ấy mới trải sẵn đường để tôi giải quyết việc này. Tôi cũng không hề làm hỏng việc.”

Mao Tuệ Châu nhìn cậu ta, gật đầu. Ngô Phi đi tới cửa chợt quay đầu hỏi: “Chị Zoe, chỗ này có vấn đề gì à?”

Mao Tuệ Châu suy nghĩ rồi lắc đầu, bảo anh ra ngoài.

Mao Tuệ Châu xem kỹ lại số liệu kia lần nữa, chắc chắn rồi. Cô không nhìn được lấy một điều thuốc ra, châm lửa, hít mạnh một hơi. Làn khói lượn lờ bay lên giữa không trung, che mờ tầm nhìn của cô, cô xua tay đánh tan làn khói.

Khi cô hút xong điếu thuốc, cũng là lúc Thôi Ứng Vỹ vào đến công ty. Mao Tuệ Châu nghe thấy ông ta lớn tiếng gọi Ngô Phi đem giấy tờ vào cho ông ta xem. Mao Tuệ Châu dụi đầu thuốc vào gạt tàn, sau đó xua tay với Ngô Phi đang vào lấy giấy tờ: “Để tôi đem cho ông ta, cậu cứ làm việc của mình đi.”

Ngô Phi cảm ơn, rồi cảm thấy hình như có gì đó không đúng, vừa đi vừa quay đầu nhìn Mao Tuệ Châu mấy lần.

Mao Tuệ Châu ôm giấy tờ đi vào phòng làm việc của Thôi Ứng Vỹ, lẳng lặng đặt xuống bàn làm việc của ông ta. Thôi Ứng Vỹ thấy cô bước vào, có chút ngạc nhiên. Mao Tuệ Châu không đợi ông ta lên tiếng đã kéo cái ghế trong phòng và ngồi xuống.

Thôi Ứng Vỹ nhìn đồng giấy tờ trên bàn, lại nhìn Mao Tuệ Châu, lên tiếng hỏi cô: “Zoe, tài liệu báo cáo bên cô đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi à?”

“Cũng tạm tạm.”

“Vậy thì tốt, lát nữa lúc ra sân bay tôi sẽ gọi cô, chúng ta cùng đi.”

Mao Tuệ Châu không muốn vòng vo với ông ta, trực tiếp hỏi: “Ông định làm thế nào? Lần thẩm tra này nhất định sẽ tra được ra.” Cô hất cằm

về phía đồng giấy tờ kia.

Trên mặt Thôi Ứng Vỹ thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc và hoang mang, nhưng rất nhanh lại như chưa có gì, sau đó thì ra vẻ vô cùng ngạc nhiên: “Cái gì? Cô nói tra ra cái gì?”

Mao Tuệ Châu vẫn không rời mắt khỏi ông ta, nhìn rất lâu rồi mới nở nụ cười: “Số sách làm rất tốt.”

Thôi Ứng Vỹ cũng cười: “Zoe, trước giờ cô vẫn rất thông minh, nên khi cô muốn về nước phát triển, tôi liền nghĩ cách đưa cô lên vị trí này, bây giờ cho thấy mắt nhìn người của tôi không tệ, lựa chọn của cô không hề sai. Chúng ta nhất định sẽ là đối tác rất tốt.”

Mao Tuệ Châu gật đầu: “Vậy tôi về phòng làm việc trước, khi nào xuất phát phiên ông báo với tôi.”

Thôi Ứng Vỹ đồng ý. Mao Tuệ Châu ra khỏi phòng làm việc của ông ta. Ông ta đứng lên, đi đến cửa phòng, nhìn theo Mao Tuệ Châu cho đến khi cô bước vào phòng làm việc.

Mao Tuệ Châu ngồi một lúc, sau đó gửi một tin nhắn cho Ngô Phi, nói cho cậu ta biết mã số của ba hợp đồng có dấu hiệu phạm pháp và tham ô. Trên tất cả các hợp đồng và giấy tờ đăng ký đều là chữ ký của cậu ta, hoá này cậu ta gánh là cái chắc. Cô bảo cậu ta đừng làm lớn chuyện, mà sắp xếp lại tất cả những email, tin nhắn, những tài liệu có liên quan lúc trước.

Ngô Phi đọc xong tin nhắn thì giật nảy mình. Cậu không dám quay đầu lại nhìn phòng làm việc của Thôi Ứng Vỹ, cũng không dám nhìn về phòng làm việc của Mao Tuệ Châu. Anh nhìn chăm chăm cái điện thoại, nhớ lại phản ứng lúc nãy của Mao Tuệ Châu, lại ngẫm nghĩ những hợp đồng kia một lượt, tức thì toát cả mồ hôi lạnh. Cậu nhắn cho Mao Tuệ Châu: “Hình như đa số mệnh lệnh đều chỉ là truyền miệng. Để tôi tìm thử xem.”

Mao Tuệ Châu đọc xong tin nhắn, lại châm thêm một điếu thuốc. Cô cũng không cần đoán, nếu ông ta đã lập mưu, đương nhiên sẽ không chừa

lại sơ hở. Phía trên chắc chắn đã biết được gì đó, vậy mới điều tra đột xuất. Nếu cô vờ như không biết, cô sẽ không dính chút phiền phức nào trong chuyện này. Nhưng nếu cô thật sự làm vậy thì sẽ thế nào?

Cô vừa hút thuốc vừa nhìn ra bên ngoài. Chỗ ngồi của Ngô Phi nằm ngay giữa phòng làm việc của cô và Thôi Ứng Vỹ, cô có thể nhìn thấy cậu ta qua cửa phòng bằng kính. Cậu ta chỉ mới hai mươi sáu tuổi, có ý chí, lại chăm chỉ siêng năng, khiêm tốn lịch sự, cô đánh giá rất cao. Thanh niên thật thà chăm chỉ như vậy bây giờ hiếm lắm, ít nhất là trong những người cô từng tiếp xúc, người tốt nghiệp trường danh tiếng, xuất thân tốt lại chịu khom lưng làm việc như thế thật sự không nhiều.

Cô nhả thêm một tin nhắn cho Ngô Phi: “Có thể tìm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bao gồm tất cả những tài liệu liên quan đến những hợp đồng này mà hai công ty cung cấp cho cậu, cả email này nọ nữa, nếu có thể hãy điều tra một chút bối cảnh của họ.” Cái này cô từng dạy Ngô Phi, một công ty có đáng tin hay không, không phải chỉ nhìn vào danh thiếp và những tờ quảng cáo của công ty, mà phải điều tra tình hình cũng như danh tiếng của họ. Tra như thế nào, cô cũng đã dạy cậu. Lần đó Ngô Phi tìm đến một công ty bàn chuyện ký hợp đồng, nhưng cậu lại không hiểu rõ đối phương, không dám tùy tiện bàn bạc sâu hơn. Mao Tuệ Châu đoán hay công ty lần này là do Thôi Ứng Vỹ sắp xếp, vì thế Ngô Phi vốn không hề tìm hiểu thêm.

Ngô Phi trả lời rất nhanh: “Được.”

Sau đó Mao Tuệ Châu không để ý đến Ngô Phi nữa, cho đến trước khi đi với Thôi Ứng Vỹ ra sân bay đón người, nhân lúc Thôi Ứng Vỹ đi trước không nhìn thấy, cô nói với Ngô Phi vài câu: “Có động tĩnh gì thì buổi tối cậu gọi điện cho tôi.”

Việc đón tiếp ở sân bay rất thuận lợi, Thôi Ứng Vỹ giống như không hề có chuyện gì xảy ra, cười cười nói nói với đại diện của tổng công ty, Mao Tuệ Châu cũng phối hợp với ông ta. Nếu Thôi Ứng Vỹ làm như không biết gì, vậy cô càng phải tỏ ra không biết. Nhưng từ biểu hiện của đại diện cho

thấy, họ chắc chắn đã cho rằng trong công ty đã phát sinh vấn đề. Họ đặt ra rất nhiều câu hỏi, còn yêu cầu chín giờ sáng ngày mai là phải họp ngay, còn muốn Thôi Ứng Vỹ buổi tối phải gửi hết báo cáo cho họ.

Thôi Ứng Vỹ nhận lời ngay, Mao Tuệ Châu vẫn im lặng.

Đối phương nôn nóng như vậy, có lẽ trong lòng đã có tính toán, không muốn cho quá nhiều thời gian để các người động tay động chân với những tờ giấy kia. Cô cũng biết, cuộc họp ngày mai là một mẫu chốt quan trọng.

Sắp xếp xong chuyện ăn uống và khách sạn cho các vị đại diện kia, lúc về công ty Thôi Ứng Vỹ nói với Mao Tuệ Châu: “Zoe, tôi ở công ty này cũng hai mươi năm rồi, từ một chức vụ bình thường cho đến khi ngồi ở vị trí này, công ty cũng tin nhiệm tôi vô cùng. Tôi đối với cấp dưới xưa nay hoà nhã, đối với công ty một lòng trung thành, chỉ cần phối hợp tốt với tôi, cô sẽ có được một tương lai xán lạn ở công ty này. Bên phía công ty cũng rất coi trọng năng lực của cô. Tôi cũng có tuổi rồi, sau này, nói không chừng vị trí này chính là của cô.”

Mao Tuệ Châu cười cười, cảm ơn ông ta. Hai người nói qua chuyện khác một lúc thì về đến công ty.

Mao Tuệ Châu không lên lầu mà trực tiếp lái xe về nhà. Trên đường đi cô nhận được điện thoại của Ngô Phi: “Chị Zoe, Peter đã về rồi. Ông ta gọi tôi vào phòng hỏi vài câu về công việc, rồi bảo tôi thông báo cho mọi người chín giờ sáng mai họp, sau đó đi luôn.”

“Ừ.” Mao Tuệ Châu do dự mười giây, sau đó nói: “Cậu mang hết những tài liệu cậu tìm được đến nhà tôi. Chúng ta xem lại toàn bộ sự việc một lần nữa. Cuộc họp ngày mai rất quan trọng.”

Mao Tuệ Châu về đến nhà, rót một ly rượu, nhìn thời gian rồi gọi một cuộc điện thoại cho cấp trên cũ của mình bên Mỹ.

“Sao lại nhớ đến tôi mà gọi thế này?”

Mao Tuệ Châu nhấp một ngụm rượu, kể hết những chuyện cô đang gặp phải.

Đối phương rất kinh ngạc, hỏi: “Vậy cô định làm thế nào?”

“Ten, nếu tôi mất hết những gì đang có thì phải làm sao?” Mao Tuệ Châu hỏi ngược lại.

Ten im lặng rất lâu, sau đó mới nói: “Cô biết mà, dù cô quyết định thế nào tôi cũng sẽ ủng hộ cô. Trước đây khi cô nói muốn về nước, tuy tôi không đành lòng nhưng vẫn để cô đi. Trước giờ cô vẫn luôn biết rõ mình cần gì, sau khi trở về điều kiện bên đó tất nhiên không bằng được bên này, không phải cô vẫn nói chưa từng hối hận sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cô định làm thế nào? Việc này vốn không hề liên quan đến cô, cô hoàn toàn có thể không mất gì.”

Lần này đến lượt Mao Tuệ Châu im lặng, rất lâu sau cô mới nói: “Ten, anh biết tôi đã cố gắng bao nhiêu không, tôi cố gắng như vậy không phải để nổi giáo cho giặc. Tôi sẽ đánh mất một thứ, đó là lương tâm.”

“Nhưng cô sẽ không thể quay lại được nữa Zoe à.” Ten có ý tốt nhắc nhở cô, cô không có đường lui.

“Ừ, tôi biết.” Lần này Zoe trả lời rất nhanh.

“Chúc cô may mắn.”

Đêm hôm đó Mao Tuệ Châu và Ngô Phi họp bàn rất lâu, cô phân tích cho Ngô Phi rất nhiều những tình huống có thể phát sinh từ chuyện này. Tổng công ty sẽ điều tra thế nào, Thôi Ứng Vỹ sẽ phản ứng ra sao, con Ngô Phi sẽ phải ứng phó thế nào... hai người bàn bạc với nhau rất lâu.

“Cậu ít kinh nghiệm, trình độ chuyên môn cũng không nhiều, lại không có tâm lý đề phòng, ông ta đã nhìn ra điểm này. Những tài liệu trong tay cậu

đều không thể chứng minh cậu không hưởng được chút lợi lộc gì, cũng không chứng minh được là do ông ta một tay sắp xếp. Lời biện minh tốt nhất của ông ta chính là vì quá tin tưởng cậu nên không để ý, đã tạo cơ hội cho cậu. Nhưng điều bất lợi nhất cho ông ta chính là ông ta là cấp trên của cậu, dù cậu phạm sai lầm gì thì ông ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Thế nên ông ta cũng cầu sao cho chuyện này không bị phát hiện, ông ta cũng sẽ cố gắng tìm cách giúp cậu giảm nhẹ tội. Chẳng hạn như không báo cảnh sát, với lí do sợ có người sẽ mượn cơ hội này thanh tra, gây phiền phức cho công ty, thêm nữa là danh tiếng của công ty sẽ ảnh hưởng đến việc đấu thầu hai dự án Chính phủ gần đây.”

Ngô Phi vô cùng căng thẳng, cậu gật đầu, cố gắng ghi nhớ lại.

“Tài khoản cá nhân của ông ta chắc chắn cũng được xử lí trước rồi. Kết quả xấu nhất tôi đoán chính là cậu sẽ bị đuổi việc.”

Ngô Phi mím chặt môi, vô cùng tức giận. Công việc này rất tốt, tất nhiên anh không muốn gánh lấy cái tội danh này mà bị người ta đá đi. Hơn nữa anh mang theo “tiền án”, thử hỏi sau này còn có thể tìm được một công việc tốt không?

“Còn có một điều, ông ta cũng không thể chứng minh được mình hoàn toàn không biết đến sự việc này.” Mao Tuệ Châu nói. Nếu bị truy hỏi đến cùng, vậy thì Thôi Ứng Vỹ muốn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu cấp dưới cũng rất khó khăn.

“Tôi có quen một người bạn làm nghề luật sư.” Mao Tuệ Châu đưa danh thiếp của người đó cho Ngô Phi, “Lát nữa sau khi trở về cậu gọi điện cho anh ta, có thể uỷ thác anh ta xử lí chuyện này. Tiếp đó là sáng sớm mai cậu đi tìm Peter, nói với ông ta là cậu đã biết chuyện và đã đi tìm luật sư.”

Trong lòng Ngô Phi đầy cảm kích nhận lấy tấm danh thiếp. “Nhưng ông ta có thể biết công ty có người âm thầm giúp tôi.”

“Ông ta chắc chắn biết là tôi. Một khi sự việc bại lộ, tôi sẽ không để ông ta thản nhiên nói dối hòng bôi nhọ người khác đâu.”

Ngô Phi mím chặt môi, cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu “cảm ơn.”

Ngô Phi về rồi, Mao Tuệ Châu lại trăn trở, cô không biết mình sẽ hối hận hay không, cô cũng hy vọng chuyện này sẽ không tồi tệ đến thế, cô muốn gọi điện cho Cừ Chính Khanh, nhưng nhìn lại đã muộn lắm rồi, thôi vậy.

Cừ Chính Khanh lúc này vẫn chưa ngủ. Sau khi tắm rửa sạch sẽ anh sẽ kiểm tra lại hộp thư, không có mail mới.

Chương 6

Thứ Hai.

Với rất nhiều người, hôm nay là một ngày đau khổ.

Cừ Chính Khanh theo lệ cũ đến công ty từ rất sớm, không ngờ lại thấy Tần Vũ Phi đi làm đúng giờ. Quả thật là mặt trời mọc từ hướng Tây mà. Nhưng cô trang điểm quá đậm, hơn nữa là lớp trang điểm đậm thế vẫn không che đậy được vẻ mặt xám xịt của cô. Cừ Chính Khanh quyết định chỉ cần cô không làm gì ảnh hưởng đến công việc thì cứ mặc kệ.

Nhưng không ngờ Tần Vũ Phi lại hăng hái như uống nhầm thuốc, rất nghiêm túc làm việc. Cừ Chính Khanh cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

Sau đó Cố Anh Kiệt gọi điện cho anh hỏi thăm tình hình Tần Vũ Phi. Hoá ra hai người đang chiến tranh lạnh, Cố Anh Kiệt năn nỉ, dỗ dành không được, đành phải cầu cứu Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh cảm thấy thật đau đầu, anh hoàn toàn không có chút hứng thú với chuyện này, cũng không hề am hiểu loại tình cảm ấy. Vậy nên anh mới cảm thấy không nhất thiết phải yêu đương, chỉ cần kết hôn là được rồi. Nhưng anh cũng không thể trả lời thẳng thừng với Cố Anh Kiệt là anh không muốn lo chuyện này, liền uyển chuyển nói: “Cậu có thể hỏi thử Tiểu Đình xem, cô ấy thân với Tần Vũ Phi, có lẽ biết nên dỗ cô ta thế nào.”

“A, đúng rồi, tôi đi tìm Tiểu Đình, Tiểu Đình là thiên sứ, nhất định có cách.” Cố Anh Kiệt cảm ơn rồi cúp máy.

Tiểu Đình là thiên sứ. Câu này rất đúng. Cừ Chính Khanh chậm chậm đặt điện thoại xuống, rồi nhớ ra Doãn Đình từng khen Cố Anh Kiệt là bạch mã hoàng tử.

Hai người này xem trọng nhau vậy sao? Như vậy thật chẳng hay chút nào.

Suốt buổi sáng anh đều chú ý tới hộp thư. Anh nhận được rất nhiều mail, nhưng không có cái nào của Doãn Đình. Thật sự rất tò mò, cô gái này nói là sẽ gửi mail cho anh, rốt cuộc gửi cái gì?

Ăn trưa xong, sắp xếp đến một giờ, Cừ Chính Khanh nhận được điện thoại của Mao Tuệ Châu. Giọng nói của cô chứa đầy vẻ mệt mỏi.

Cuộc họp kéo dài cả một buổi sáng, vẫn chưa đá động gì tới những hợp đồng kia. Nhưng Thôi Ứng Vỹ đã bắt đầu công kích cô. Có lẽ ông ta sẽ may mắn giấu được những hợp đồng đó, cũng có thể không. Nhưng Mao Tuệ Châu biết bất luận kết quả thế nào thì từ nay cô khó mà sống tốt. Nhưng cô không sợ, cô rất vững vàng, trong cuộc họp mỗi lần ông ta đâm một dao cô đều trả lại một kiếm.

Nhưng sau khi cuộc họp kết thúc cô cảm thấy rất mệt, lát nữa phải họp tiếp, cô nghĩ mình nên tìm một người nói chuyện, cô cần thêm sức mạnh, cô phải kiên định, không được sa sút tinh thần. Thế nên cô gọi cho Cừ Chính Khanh.

Thời gian của Mao Tuệ Châu không nhiều, nói không được là bao, nhưng Cừ Chính Khanh nghe được ra, có lẽ công việc của cô ấy sẽ có chuyển biến lớn. Tuy cô ấy vẫn cứng miệng nhưng thật ra trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

Cừ Chính Khanh vừa nghe cô nói vừa nhìn màn hình máy tính. Lúc này máy tính báo có mail mới gửi tới. Người gửi là Đình Đình Ngọc Lập 413. Tim Cừ Chính Khanh đập thịch một cái, nhưng anh vẫn chưa mở ra đọc, vì Mao Tuệ Châu bên kia đang đợi anh lên tiếng, cô chuẩn bị đi họp tiếp rồi.

Cừ Chính Khanh cũng không biết tại sao, anh hỏi Mao Tuệ Châu: “Cậu biết vì sao trắng lại có mờ-tỏ, tròn-khuyết không?”

“Vì người có tụ tan ly hợp?” Mao Tuệ Châu hỏi ngược lại.

Cừu Chính Khanh bật cười, thâm nghĩ đáp án này cũng được lắm, có thể nói lại với Doãn Đình.

“Hay là mình phải trả lời một cách khoa học hơn, nó quay quanh quỹ đạo và tự quay, mối quan hệ giữa Mặt Trời, Mặt Trăng, và Trái Đất?”

Cừu Chính Khanh vẫn cười.

Mao Tuệ Châu cũng cười theo, Cừu Chính Khanh khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.

“Bởi vì sự thay đổi cũng là một điều tốt đẹp. Vì vậy không cần lo ngại sự đổi thay.” Cừu Chính Khanh nói, “Hôm qua có một bạn nhỏ đã nói cho mình biết.”

Mao Tuệ Châu im lặng vài giây, cười lớn: “Cảm ơn cậu.”

Thay đổi cũng là một điều tốt đẹp.

Mao Tuệ Châu cúp điện thoại. Cừu Chính Khanh mở mail ra xem.

Trong mail của Đình Đình Ngọc Lập 413 đính kèm rất nhiều tập tin, nhiều đến mức khiến Cừu Chính Khanh trợn tròn mắt. Đi làm nhiều năm, anh nhận được rất nhiều báo cáo công việc, nhưng chưa có cái nào lại có nhiều tập tin đính kèm như thế.

Trong mail Doãn Đình viết: “Xin hãy Nghiêm Chính Chút đại nhân, đây là toàn bộ bí quyết yêu đương mà em khổ công thu thập bao năm qua. Có thư tình toàn tập, những mẫu chuyện tình khiến người cảm động, có giới thiệu những điểm hẹn hò tốt nhất, có giới thiệu những thánh địa du lịch dành cho các cặp đôi, có những tuyệt chiêu lãng mạn... Có thể giúp anh trải nghiệm và hiểu biết hơn về tình yêu, thúc đẩy tiến bộ tình cảm. Đừng cảm ơn em, không cần khách sáo làm gì. Ai bảo chúng ta là đồng minh. Good luck.”

Ai là đồng minh trong “Bang phái không được yêu” của cô?!

Cừu Chính Khanh nhìn cái email, thật không thể không tức giận. Anh tò mò lâu như vậy, tưởng cô gửi gì đó quan trọng cho anh, kết quả lại là cái này. Đột nhiên anh rất muốn chuyển tiếp cho Cố Anh Kiệt và nói với cậu ta: “Người anh em không cần phải khách sáo, những gì bây giờ cậu cần đều ở đây.”

Được rồi, anh chỉ than vãn chút xíu thôi, sẽ không gửi đi thật đâu. Nhưng Cố Anh Kiệt có nói cậu ta sẽ tìm Doãn Đình, tìm được chưa nhi? Cô gái kia sẽ không trực tiếp gửi cái email đã sắp xếp xong xuôi này cho cậu ta nữa chứ?

Nếu như vậy... Cừu Chính Khanh cảm thấy không thoải mái chút nào, nhưng lại không có tư cách gì không cho người ta làm thế. Đúng rồi, anh nghĩ ra rồi, anh không thoải mái nhất định là vì nếu Doãn Đình làm như vậy thật thì quá thiếu thành ý rồi, còn là đồng minh nữa sao.

Anh đọc lại nội dung mail lần nữa, nhưng không mở tập tin đính kèm lên xem, sau đó thì đóng lại. Như trẻ con vậy, cô ấy thật giống trẻ con mà. Cô theo đuổi nhiều người như vậy mà không thành công, chắc do người ta thấy cô trẻ con quá. Đúng, lần sau gặp mặt anh có thể nói cho cô biết điều này. Chín chắn, lí tính và duyên dáng, đó mới là sức hút của người con gái, bí kíp yêu đương mà cô thu thập đã chỉ sai hướng rồi, bởi vậy đến giờ vẫn chưa ký được đơn đặt hàng nào.

Cừu Chính Khanh thấy mình phân tích như vậy là rất đúng, đã là đồng minh với nhau thì anh cũng nên nhắc nhở cô một chút, nhưng là một người đàn ông có phong độ, anh quyết định không nên đả kích một cô gái như thế. Cừu Chính Khanh phát hiện ra mình bị phân tâm, còn rất nhiều việc đang đợi anh, thế này thì không được.

Anh đang định tập trung tinh thần làm việc thì thư ký đến gõ cửa, báo là có một lá thư được bưu điện thành phố gửi đến.

Cùng thành phố? Gửi bưu điện?

Cừu Chính Khanh nghĩ không ra thời đại này ai còn gửi thư qua đường bưu điện, chắc không phải trò đùa của Doãn Đình chứ?

Cầm thư trên tay, trên bì thư là nét chữ vừa non nớt vừa ngay ngắn bằng bút chì, địa chỉ gửi từ cô nhi viện.

Cừu Chính Khanh mở ra, thì ra là một lá thư cảm ơn.

“Chú Cừu Chính Khanh thân mến!” Lá thư mở đầu như thế. Khoé môi Cừu Chính Khanh bất giác cong lên, tưởng tượng ra giọng nói và ngữ khí của Tiểu Thạch Đầu. Trong thư cảm ơn anh đã quyên góp cho những đứa trẻ ở vùng núi, cũng cảm ơn đã đưa chúng về cô nhi viện. Còn nói chúng cháu sẽ đem tình thương của chú gửi đến cho các bạn ở vùng núi kia, chú cứ yên tâm.

Ký tên bên dưới: Thạch Lượng, Hàn Tiểu Đông, Lưu Cầm.

Ba cái tên là ba nét chữ, thấy rõ là do chúng ta tự tay ký lên.

Một lá thư đơn giản như vậy, Cừu Chính Khanh lại nghiêm túc đọc đi đọc lại ba lần, đọc xong rồi vẫn không nở buông ra. Đây không phải lần đầu anh được người ta cảm ơn, nhưng lại làm anh cảm thấy, nói sao nhỉ, có một niềm vui không thể hình dung được. Mãi cho đến khi thư ký gọi điện thoại nội bộ cho anh báo đã đến giờ họp, anh mới phát hiện mình lại ngây người một lúc rồi. Anh cất lá thư đi rồi nhìn lên máy tính, buông một tiếng thở dài. Trong kế hoạch của anh, trước khi cuộc họp bắt đầu xử lý xong hai hợp đồng, tiến độ bây giờ đã muộn lắm rồi.

Anh cảm thấy trách nhiệm này nên quy hết cho Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh cầm máy tính xách tay lên đi vào phòng họp.

Mao Tuệ Châu trước khi vào phòng họp đã gặp Thôi Ứng Vỹ, sáng nay cô cố ý đến trễ một chút, tránh gặp mặt ông ta. Ngô Phi nhắn tin cho cô nói sáng sớm cậu đã nói chuyện với Thôi Ứng Vỹ theo những gì luật sư đã

hướng dẫn cho cậu, nói rõ nếu những hợp đồng kia có vấn đề gì, nếu cậu bị lời cáo buộc nào không đáng có, cậu sẽ tìm đến sự hỗ trợ của pháp luật, tuyệt đối không để người nào vu khống mình.

Mao Tuệ Châu thấy Ngô Phi làm rất tốt, chàng thanh niên này khi gặp chuyện bình tĩnh hơn tưởng tượng của cô nhiều. Cô không hề hối hận vì đã giúp cậu ta, tuy cô biết chắc kết quả là tự rước hoạ vào mình.

Cuộc họp suốt buổi sáng này đã chứng minh suy đoán của cô. Ngô Phi đột nhiên trở nên khôn khéo mạnh mẽ như thế, Thôi Ứng Vỹ đã biết ai là người đứng sau chỉ điểm rồi.

Vậy nên trong cuộc họp ông ta mới tỏ ra chống đối với Mao Tuệ Châu. Cô biết dụng ý của ông ta. Những hợp đồng của Ngô Phi trước mặt những vị đại diện kia bất luận thế nào ông ta cũng phải tránh, biểu hiện càng hồ đồ càng tốt, có thể sẽ nói là Ngô Phi chưa rành nghề còn ông ta thì sơ suất, hoặc cũng có thể kéo cả Mao Tuệ Châu xuống cùng, dù sao có rất nhiều công việc đều là do Mao Tuệ Châu bảo Ngô Phi làm. Nhưng tránh cũng không thoát được, ông ta muốn bảo vệ bản thân, lại không thể đẩy qua cho Ngô Phi, nếu không Ngô Phi sẽ làm lớn chuyện, ông ta sẽ không cách nào đối phó với công ty. Trước mắt vẫn còn hai dự án lớn đang đấu thầu, ông ta không gánh vác nổi trách nhiệm này. Một khi bị báo cảnh sát rồi làm theo trình tự pháp luật, cuối cùng người đen đủi nhất định là ông ta.

Dự định ban đầu của Thôi Ứng Vỹ là tốt nhất không ai biết việc này, nếu thật sự có người điều tra, tất cả giấy tờ đều là Ngô Phi ký, trách nhiệm cứ để cậu ta gánh. Kinh nghiệm Ngô Phi còn ít, tính cách lại mềm mỏng, bình thường cũng rất nghe lời, đúng là một quả hồng mềm. Đến lúc đó ông ta chỉ cần dỗ dành vài câu, nói ông ta đứng về phía cậu, tin cậu, ông ta sẽ khuyên công ty không báo cảnh sát, cậu cứ chủ động xin nghỉ việc là xong chuyện. Ngô Phi đi rồi, chân tướng cũng không ai biết được. Sau này ông ta sẽ cẩn thận hơn, sự việc qua đi thì xem như xong.

Không ngờ đột nhiên Mao Tuệ Châu lại nhảy ra lo chuyện bao đồng.

Nói tóm lại, bây giờ bắt buộc phải đổ lỗi cho bất tài và sơ suất nên mới gây ra tổn thất cho công ty, không phải là tham ô phạm pháp. Sơ suất là trách nhiệm Thôi Ứng Vỹ trốn không khỏi, còn tội danh bất tài kia cũng phải có người gánh. Người đó tất nhiên là Mao Tuệ Châu rồi.

Giờ Thôi Ứng Vỹ và Mao Tuệ Châu đi lướt qua nhau, ông ta cười lạnh với cô: “Cô giỏi lắm, Zoe.”

“Cảm ơn.” Mao Tuệ Châu cũng trả lại ông ta một nụ cười lạnh.

Cuộc họp buổi chiều diễn ra được một nửa, Thôi Ứng Vỹ thì thầm gì đó với những đại diện kia, rồi tuyên bố tan họp, chỉ còn bọn họ ở lại trong phòng họp với nhau.

Mao Tuệ Châu không được gọi tới.

Cô đã chuẩn bị tâm lí từ trước, cũng vờ như không có việc gì. Không khí trong công ty thật sự căng thẳng, ngồi cả ngày trong phòng họp Ngô Phi cũng chỉ nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, có thể im lặng thì sẽ không lên tiếng. Đương nhiên với Thôi Ứng Vỹ, Ngô Phi không lên tiếng thì càng tốt.

Mao Tuệ Châu trở về phòng làm việc của mình, châm một điếu thuốc. Không biết tình hình tiếp theo sẽ thế nào, cô đã gây thù chuốc oán rồi, kẻ thù còn là cấp trên, là người nắm trong tay quyền sinh sát đối với công việc của cô. Cô nhả ra một làn khói, nhớ đến nụ cười lạnh của Thôi Ứng Vỹ.

Cô đoán Thôi Ứng Vỹ nhất định sẽ giải quyết được mấy vị đại diện kia. Ngô Phi đang nắm thóp của ông ta, ông ta không dám động đến cậu ấy, sẽ tiếp tục lôi kéo Ngô Phi về bên mình, bảo vệ cậu ấy như trong cuộc họp hôm nay, ông ta chắc sẽ có ý định biến Ngô Phi thành người của mình.

Những việc như vậy xảy ra quá nhiều rồi. Nhưng ít ra Ngô Phi không cần gánh hoạ và bị điều tra, cũng không cần mang theo tội danh mà bị đuổi việc, bảng lí lịch không có vết dơ.

Mao Tuệ Châu rất muốn gọi điện trò chuyện với Cừu Chính Khanh một lát, tuy vừa gọi vài tiếng đồng hồ trước, nhưng bây giờ cô thật sự muốn nghe ý kiến của anh. Tuy cô không hối hận, nhưng cũng cần có người nói với cô rằng cô làm đúng lắm.

Điện thoại gọi đi thì tín hiệu bị ngắt, sau đó cô nhận được tin nhắn: “Đang họp, lát nữa gọi lại cho cậu.”

Mao Tuệ Châu thở dài. Người đàn ông bạn rộn như thế thật không tốt. Khi cần đến anh thì anh lại bận. Cô chợt tự ti nghĩ, cô là phụ nữ, phụ nữ thì vẫn còn một đường để đi, không có công việc thì có thể đi lấy chồng. Nghĩ đến đây cô lại càng thấy mĩa mai.

Cô vất vả lăn lộn đến ngày hôm nay đâu phải để không có việc làm thì đi lấy chồng. Mãi đến gần sáu giờ Cừu Chính Khanh mới gọi lại cho cô, hỏi cô có việc gì. Mao Tuệ Châu nói không có gì, cô quên mất lúc đó muốn hỏi anh cái gì rồi, bận hết việc này tới việc khác nên quên mất, chắc không phải việc quan trọng.

“Ồ. Nếu cậu có việc gì thì cứ gọi cho mình. Mình đi làm việc tiếp đây.” Cừu Chính Khanh lịch sự nói, sau đó cúp máy.

Mao Tuệ Châu nhìn điện thoại trên tay mình, thật ra cô chẳng có việc gì để làm cả, cô vẫn một mực ngồi ngây người trong phòng làm việc thôi. Nhưng cô chợt nghĩ, cô và Cừu Chính Khanh thích hợp với nhau sao? Sau này có khi nào vào lúc cô cần anh, anh đang họp, khi cô cố gồng mình tỏ ra mạnh mẽ, anh nói anh đang bận.

Mao Tuệ Châu bắt đầu thấy buồn.

Thôi Ứng Vỹ dẫn theo thư ký cùng mấy vị đại diện của tổng công ty đi qua trước cửa phòng làm việc của Mao Tuệ Châu, họ chuẩn bị đi ăn. Họ không gọi cô, cô cũng chẳng quan tâm. Ông chủ đã đi rồi, mọi người cũng chuẩn bị ra về. Mao Tuệ Châu vẫn ngồi yên đó, chưa muốn động đậy. Ngô

Phi đến trước cửa phòng làm việc của cô hỏi: “Chị Zoe, có thể mời chị bữa cơm không?”

Mao Tuệ Châu quay đầu nhìn cậu, lắc đầu: “Tối nay tôi có hẹn rồi.” Sau đó cô thu dọn đồ đạc, cầm túi xách rời đi.

Cừu Chính Khanh đang làm thêm giờ, anh bảo thư ký gọi cho mình một phần thức ăn nhanh. Mọi người trong văn phòng đều đã về hết, Cừu Chính Khanh chỉ mới xử lý được một nửa đồng giấy tờ chất cao như núi kia. Anh có một thói quen, kế hoạch trong ngày đã đặt ra thì nhất định phải hoàn thành, tuy để đến hôm sau làm cũng chẳng chết ai, nhưng anh sẽ thấy rất khó chịu.

Đã hoàn thành kế hoạch, anh yên tâm bắt đầu ăn tối. Hộp cơm đã nguội nhưng Cừu Chính Khanh không bận tâm.

Vừa ăn anh vừa tiện tay mở điện thoại lên mạng, một người anh đang theo dõi trên Weibo chia sẻ lại một bài đăng hàng đầu, người chia sẻ bài đăng này cũng rất nhiều, trong số đó có cái tên “Đình Đình Ngọc Lập 413.”

Cái tên này đối với Cừu Chính Khanh mà nói quá bắt mắt, anh nuốt vội miếng cơm xuống, nhấp ngay vào tài khoản đó.

Quả nhiên đúng là Doãn Đình.

Bài đăng mới nhất trên Weibo của cô là một tấm hình tự chụp cô và ông anh trai Doãn Thực đang chụm đầu vào nhau, cùng bưng một đĩa rau trên tay tươi cười. Ở trên tấm hình cô viết: Hôm nay anh mình xuống bếp, thật hiếm thấy. Đây là món anh đã làm, cho nên chúng mình phải khoe mới được. Ngon đến mức làm mình khóc ngất trong nhà vệ sinh, vì ăn xong là bị Tào Tháo rượt ngay. Cuối câu còn kèm theo một biểu tượng nôn đến xanh mặt.

Cừu Chính Khanh thấy buồn cười. Anh lướt qua vài bài đăng trên Weibo của Doãn Đình, sau đó gửi một tin nhắn riêng cho cô: “Đừng lúc nào cũng đăng ảnh của mình lên mạng, phải có ý thức giữ an toàn. Còn nữa,

trong các bài đăng đều hiển thị vị trí cô đang ở, rất dễ trở thành mục tiêu của kẻ xấu. Những trang mạng xã hội khác của cô cũng cài đặt như vậy sao? Tốt nhất nên gỡ chức năng này.”

Tin nhắn vừa gửi đi, Cừ Chính Khanh cảm thấy như mình vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ, bèn tiếp tục ăn cơm.

Một lúc sau, tiếng thông báo tin nhắn reo lên, Cừ Chính Khanh mở ra đọc, là "Đình Đình Ngọc Lập" trả lời: “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút?”

Cừ Chính Khanh suýt nữa thì bị nghẹn. Tên tài khoản của anh chỉ vờn vẹn một dãy số, là ngày sinh nhật của mẹ anh, khi để lại lời nhắn anh cũng không tiết lộ danh tính, vậy mà Doãn Đình cũng nhận ra được!

Đúng lúc này, Weibo của anh thông báo có thêm một người theo dõi. Không cần nhìn cũng biết, nhất định là “Đình Đình Ngọc Lập 413.” Nhưng anh vẫn mở lên xem, xác nhận lại suy đoán của mình, quả đúng là cô. Vì lịch sử, anh cũng theo dõi lại Doãn Đình, sau đó thì nhắn lại: “Là tôi.”

Chưa đến một phút sau, điện thoại của anh bỗng reo lên. Cừ Chính Khanh cầm lên xem, là Doãn Đình gọi tới. Anh nhận cuộc gọi, cảm thấy khó hiểu vì hai người vừa mới trò chuyện trên Weibo, giờ cô tìm anh có việc gì.

“Xin lỗi, xin lỗi, nhưng chuyện này em nhất định phải nói qua điện thoại, không thì bất lịch sự lắm.” Doãn Đình nói.

“Sao vậy?”

“Em vừa lướt một lượt Weibo của anh, toàn là bình luận về kinh tế, tâm đắc trong sự nghiệp, công việc quan trọng, phân tích ngành nghề, tin tức việc làm này nọ, những thứ này quá cao thâm đối với em, vừa chán vừa thấy khó hiểu. Quyết định theo dõi Weibo của anh đúng thật là do em quá nhanh tay, không kịp suy nghĩ kỹ rồi. Nếu em bỏ theo dõi anh, anh có để bụng không?”

“Có.” Anh vốn không hề quan tâm đến chuyện này nhưng rốt cuộc cũng phải để bụng. Cô hai à, cô có nhầm không vậy, làm thế thật không lịch sự chút nào!

“Nhưng bình thường chúng ta cũng không tiếp xúc nhiều, cái em viết chắc chắn anh cũng không thích xem.”

Không tiếp xúc mà lại thường gặp nhau? Hơn nữa lúc này anh xem Weibo của cô cũng thấy vui mà. Nhưng Cừ Chính Khanh không nói gì, tiếp tục lắng nghe cô.

“Thật xin lỗi, hay anh cũng viết chút gì liên quan đến cuộc sống thường ngày của anh đi, như là cảm nghĩ của anh khi chọn bạn gái, quan điểm tình yêu, những chuyện khiến anh cảm động trong lúc hẹn hò, tình cảm có tiến triển gì mới, hôm nay ăn món gì, làm việc gì...”

Cừ Chính Khanh ngắt lời cô: “Thôi cô cứ bỏ theo dõi tôi đi.”

“Ồ!” Doãn Đình đáp lại.

“Ồ” ý là bỏ hay không bỏ đây? Cừ Chính Khanh nhíu mày.

“A!” Đột nhiên Doãn Đình la lên.

“A” này lại là ý gì đây? Cừ Chính Khanh nghĩ không ra.

“Em nhớ ra rồi, Weibo hình như có chức năng hạn chế người dùng, nhưng em chưa thử qua.”

Cừ Chính Khanh sầm mặt, hạn chế anh với bỏ theo dõi anh thì có gì khác biệt à? Thôi được, nếu Doãn Đình cứ lẳng lặng mà bỏ theo dõi anh, đúng là anh sẽ thấy khó chịu, nhưng bây giờ cô cố ý gọi điện thoại đến hỏi xem có thể làm vậy hay không, anh lại càng thấy khó chịu hơn.

“À, thật ra cũng không cần phải làm thế. Anh đăng bài rất ít, mấy ngày mới thấy một bài mới, chắc em cũng không thấy được đâu.” Doãn Đình ở

đầu dây bên kia không biết đang tự nói với chính mình hay nói cho anh nghe nữa, Cừ Chính Khanh cũng không đáp lại.

Thiên sứ à, tư duy của cô xoay nhanh quá, người bình thường theo sao kịp.

“Vậy em cúp máy đây, tạm biệt.” Thiên sứ cúp điện thoại rồi. Cừ Chính Khanh nhìn chăm chăm di động hồi lâu mới phục hồi tinh thần, anh lẳng lặng ăn nốt hộp cơm đã nguội ngắt, lúc ném cái hộp vào thùng rác đột nhiên nhớ ra, câu tạm biệt kia có nghĩa là cô ấy sẽ bỏ theo dõi hay là hạn chế anh?

Cừ Chính Khanh trước khi tắt máy ra về còn lướt qua Weibo của “Đình Đình Ngọc Lập 413” một lần nữa, hai tài khoản vẫn đang ở trạng thái theo dõi lẫn nhau. Thế là anh nghĩ có lẽ cô đã cho anh vào danh sách hạn chế rồi.

Hai ba ngày tiếp theo Cừ Chính Khanh đều bận tối mắt tối mũi, hoàn toàn không có thời gian để nghĩ đến chuyện này. Mao Tuệ Châu vẫn không liên lạc với anh, anh cũng không rõ tình hình của cô thế nào. Hôm đó anh đang định hỏi thăm cô một chút thì có người gọi đến, nói có công việc cần xử lý ngay, khi xong việc anh cũng quên luôn việc gọi điện cho Mao Tuệ Châu.

Cố Anh Kiệt ngày nào cũng gọi cho anh hỏi thăm tin tức của Tần Vũ Phi. Còn Tần Vũ Phi thì suốt ngày gõ cửa phòng làm việc của anh, cảnh cáo anh không được để ý đến Cố Anh Kiệt.

Đủ lắm rồi, hai người giận hờn nhau thì không nên làm phiền đến người khác. Đạo lý hiển nhiên này hai cô cậu đã lớn bằng từng này rồi còn không hiểu à?

Sang đến thứ Năm, Cừ Chính Khanh đã thoát ra khỏi đồng hồ sơ chông chất kia, thở phào một hơi, lướt qua thấy Weibo của một nhà phân

tích kinh tế có đăng tài bài bình luận rất hay, thế là anh chia sẻ nó, viết thêm vài câu nhận xét, đánh dấu vài người trong công ty để họ vào xem.

Đăng bài xong anh đi đến phòng trà nước, khi trở về thì thấy Weibo của anh có một bình luận mới. Anh mở ra xem, người bình luận không ngờ lại là “Đình Đình Ngọc Lập 413.” Cô chỉ viết đúng một chữ: “Tem!!!!!!”

Theo sau là năm dấu chấm than. Hả năm dấu! Cộng thêm một biểu tượng nhảy nhót vô cùng đặc ý nữa.

Cừu Chính Khanh run tay, suýt nữa làm đổ cả cốc nước.

Weibo của anh lần đầu tiên gặp người đến giật tem.

Vậy cũng tốt, điều này chứng tỏ cô ấy đã không liệt anh vào danh sách hạn chế.

Cừu Chính Khanh không thèm để ý đến cô, nhưng lại phát hiện mình hơi buồn cười, vì anh tưởng tượng cảnh Doãn Đình giơ cao hai tay vừa nhảy vừa kêu “tem.” Cô nhóc đúng là cô nhóc. Anh kéo một tập hồ sơ qua, nhanh chóng xem xét rồi ký duyệt.

Khi Cừu Chính Khanh ngẩng đầu lên, Weibo của anh lại có một bình luận mới. Anh vội mở ra xem.

Vẫn là “Đình Đình Ngọc Lập 413”, lần này thì cô viết: “Gì vậy? Không có ai à? Vậy cả phong bì cũng là của mình!!!!!!” Phía sau vẫn là biểu tượng vui mừng nhảy nhót.

Cừu Chính Khanh hết nói nổi, anh cảm thấy lẽ ra mình mới là người phải gọi điện cho vị thiên sứ kia hỏi: “Tôi cho cô vào danh sách đen cô có để ý không?”

Tất nhiên anh sẽ không làm vậy rồi. Anh tắt Weibo, chuyên tâm xử lí công việc. Cứ thế cho đến buổi chiều, Cừu Chính Khanh nhận được điện thoại của Cố Anh Kiệt, cậu ta hẹn tối mai gặp anh: “Vũ Phi chẳng thèm để ý đến tôi nữa, tôi thật sự rất cần sự giúp đỡ của mấy người mà.”

Cừu Chính Khanh nhúu mày, chuyện tình cảm thật sự anh không giúp được. Và lại anh với họ không thân thiết mấy, như vậy mà nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác được sao? Nghĩ thế nào anh cũng vẫn cảm thấy không ổn.

“Tiểu Đình đã đồng ý giúp tôi rồi, anh và cô ấy gần gũi với Vũ Phi nhất, tôi muốn nghe ý kiến của hai người. Làm ơn đi, làm ơn đi mà.” Thấy Cố Anh Kiệt đã hạ mình hết mức có thể, Cừu Chính Khanh cảm thấy mềm lòng. Mà đúng là anh cũng nên giúp đỡ, bộ dạng mất hồn của Tần Vũ Phi bây giờ đang ảnh hưởng nghiêm trọng tới không khí làm việc của công ty, thà cô không đi làm còn tốt hơn. Nhanh chóng giải quyết vấn đề của cô, vậy mới tốt cho công ty.

“Thôi được.”

Sau khi nhận lời Cố Anh Kiệt, anh lại nhớ tới bình luận của Doãn Đình trên Weibo nên mở ra xem. May mà Doãn Đình không tiếp tục giành mấy cái sàn nhà, trần nhà, ống nước gì đó, nhưng trên Weibo của anh lại có người trả lời bình luận của cô ấy.

“Ê, cô thú vị thật đấy, tôi đã kết bạn với cô rồi, đồng ý đi nhé.” Anh chàng đó nói như vậy.

Cừu Chính Khanh nhúu mày, Tiểu Đình thú vị thì liên quan quái gì tới anh ta, đây là ai vậy? Anh mở trang cá nhân của anh ta ra xem, không quen.

“Đình Đình Ngọc Lập 413” trả lời: “Không, cảm ơn.”

Thái độ như thế mới tốt, con gái không nên tùy tiện kết bạn với những người không quen biết, ai mà biết được đối phương có mưu đồ gì.

Thế nhưng anh chàng kia vẫn chưa bỏ cuộc, còn viết: “Weibo của cô thật sự rất thú vị, tôi cũng rất thích du lịch và những món ăn ngon. Kết bạn đi mà.”

Cừu Chính Khanh bực mình rồi, anh vào Weibo của tôi mà nói Weibo của người khác thú vị. Lại mở trang cá nhân của anh ta lên xem lần nữa, anh thật sự không quen biết người này, không có ấn tượng.

“Đình Đình Ngọc Lập 413” lại trả lời: “Đã thêm vào danh sách đen, đừng khách sáo.”

Đội nhiên Cừu Chính Khanh bật cười, cho vài danh sách đen thật à? Thật sáng khoái! Cô quyết đoán như vậy, anh cũng thấy ngứa tay theo rồi.

Sau đó, anh cũng cho người kia vào danh sách đen.

Ngày hôm sau, Cừu Chính Khanh vẫn đến công ty từ rất sớm. Rất nhiều đồng nghiệp còn chưa đến, anh cũng chưa pha tách cà phê đầu tiên trong ngày cho mình. Nhưng sau khi anh khởi động máy tính lại muốn đăng một bài lên Weibo, chỉ là nhất thời không biết nên viết cái gì. Nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng anh viết vài câu nhận xét về ảnh hưởng của chính sách đối ngoại trong bài báo cáo tối qua đã xem với ngành nghề của mình, rồi ấn nút “đăng bài.”

Anh ngồi đợi trước máy tính một lúc, không thấy ai bình luận, cũng chẳng ai chia sẻ bài viết của anh. Thế nên Cừu Chính Khanh đi đến phòng trà nước pha cà phê.

Cầm cốc cà phê trở lại phòng làm việc, anh đã thất có ba bình luận, mới sáng sớm, chắc không hưởng ứng nhanh như vậy chứ. Cừu Chính Khanh liền mở ra xem.

Bình luận đầu tiên.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Tem!!!!!”

Cừu Chính Khanh cười.

Bình luận thứ hai.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Phong bì cũng là của em!!!!!”

Cừu Chính Khanh lại cười tiếp.

Bình luận thứ ba.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Anh mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi!!!!!!”

Cừu Chính Khanh cảm thấy khó hiểu, ngoài cửa sổ làm sao? Chẳng lẽ có thiên thần đang bay? Anh nhìn rồi, chẳng có gì hết. Thế là đành phải hỏi cô: “Ngoài cửa sổ thế nào?”

Mãi vẫn chưa thấy “Đình Đình Ngọc Lập 413” trả lời. Cừu Chính Khanh thật sự thấy tò mò, thiếu chút nữa thì đã gọi điện hỏi cô luôn rồi.

Còn chưa hành động thì cô đã trả lời. Doãn Đình nói: “Trời rất xanh, đám mây rất to đó! Có rất nhiều đám mây to và đẹp!”

Cừu Chính Khanh gục mặt xuống, cô đùa với tôi à? Đám mây to là cái quỷ gì, còn năm dấu chấm than kêu anh nhìn ra ngoài cửa cô.

Lúc này Doãn Đình lại gửi thêm một bình luận: “Anh có biết vì sao mây lại có nhiều hình dáng và màu sắc không?”

Cừu Chính Khanh đang xem thì thư ký gõ cửa: “Cừu tổng, cuộc họp sẽ bắt đầu lúc chín giờ, mọi người đã đến đủ rồi ạ.”

Cừu Chính Khanh chợt nhớ ra, chín giờ sáng thứ Sáu hàng tuần anh phải họp với các trưởng bộ phận, nhìn đồng hồ thì đúng là đã chín giờ rồi. Anh gật đầu với thư ký: “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Nói xong, anh nhanh chóng trả lời lại trên Weibo: “Vì mây là do nước và hơi nước tạo thành, hình dáng còn chịu ảnh hưởng từ nhiệt độ, độ ẩm và sức gió trên không. Nếu muốn tìm hiểu cụ thể hơn thì cô có thể tham khảo sách chuyên ngành.”

Sau khi gửi bình luận đi, Cừu Chính Khanh nhìn lại đồng hồ, còn hơn một phút, anh đến phòng họp cũng chưa muộn.

Đợi thêm vài giây, đợi đến khi “Đình Đình Ngọc Lập 413” trả lời: “Sai!!! Là vì hy vọng đa hình đa dạng, ước mơ không cái nào giống nhau, còn bầu trời thì lại có thể chứa được toàn bộ chúng!!!”

Anh biết ngay mà! Cừu Chính Khanh cười lớn. Biết ngay cô gái này sẽ có đáp án linh tinh như vậy mà.

Lòng hiếu kì đã được thỏa mãn, anh vội vàng ôm chiếc máy tính xách tay đến phòng họp. Mọi người trong phòng đang đợi anh. Cừu Chính Khanh hơi chột dạ, xưa nay anh chưa từng đến muộn.

Cừu Chính Khanh nghiêm mặt, ngồi xuống chỗ của mình, vừa mở máy tính lên vừa nói: “Bắt đầu đi.”

Trưởng phòng Tiêu thụ hăng giọng, đứng lên báo cáo trước. Cừu Chính Khanh mở máy tính, trên màn hình vẫn hiển thị trang Weibo, anh lại có một bình luận mới. “Đình Đình Ngọc Lập 413” nói: “Anh có biết vì sao bầu trời lại có màu xanh không?”

Trò hỏi đáp thông minh vẫn chưa kết thúc sao?

Cừu Chính Khanh ngược mắt lên nhìn những người đang dự họp, hình như không ai chú ý đến màn hình máy tính của anh, anh đưa tay gõ: “Đang họp.”

“Đình Đình Ngọc Lập 413” trả lời rất nhanh: “Ồ!”

Sau đó thì cô im lặng.

Cừu Chính Khanh nghe báo cáo rồi lại nhìn máy tính, “Đình Đình Ngọc Lập 413” đúng là không nói gì nữa.

Anh đóng Weibo lại, mở bản báo cáo ra, tập trung vào buổi họp.

Tâm trạng hôm nay của Cừu Chính Khanh rất tốt, một vài kết quả không làm anh hài lòng lắm nhưng anh cũng không nặng lời chỉ trích, nhân viên công ty đều vui mừng ra mặt.

Họp xong, mọi người trò chuyện rôm rả, có người chỉ ra ngoài cửa sổ: “Anh nhìn đám mây kia kìa, trông thật kì quái.” Một người khác đáp lại: “Trời hôm nay xanh thật đấy.”

Cừu Chính Khanh đang đi ra khỏi phòng họp bỗng đứng sững lại, sau đó anh vờ như chưa nghe thấy gì rồi nhanh chân rời khỏi đó. Mặt anh nóng bừng, tim giật thót một cái, đột nhiên nhớ ra mấy câu ngớ ngẩn anh và Doãn Đình nói với nhau đều hiển thị trên Weibo của anh, đó là mạng xã hội công khai, người khác cũng có thể xem được. Hơn nữa rất nhiều đồng nghiệp đều kết bạn với anh trên đó.

Nhưng những lời nói kia cũng có thể là trùng hợp thôi. Anh nghĩ vậy. Miễn cưỡng xem như đang tự an ủi mình... Hình tượng một Phó tổng uy nghiêm của anh vẫn còn.

Về phòng làm việc, vừa ngồi xuống thì thư ký liền đưa cho Cừu Chính Khanh một bản tài liệu, nói cần ký gấp và gửi đi ngay. Anh mất vài phút để xem và ký tên, lại nhận được cuộc gọi từ một đối tác làm ăn. Sau đó anh mới có thời gian rảnh để lên Weibo.

Vừa kiểm tra tài khoản, mặt anh tái mét.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Weibo của anh lại nhộn nhịp như vậy.

Một đám người đang tán gẫu dưới bài đăng có nội dung vô cùng nghiêm túc được Cừu Chính Khanh đăng lúc sáng.

Cái tên bắt mắt nhất chính là “Đình Đình Ngọc Lập 413”, tất nhiên những cái tên khác cũng rất chói mắt, vì anh đều biết họ, chín mươi chín phần trăm là đồng nghiệp của anh.

Những người kia có hỏi “Đình Đình Ngọc Lập 413” là ai, cũng có người muốn kết bạn với cô, còn hỏi “tại sao bầu trời lại có màu xanh” nữa.

Rõ ràng họ đã đọc được những câu Doãn Đình hỏi anh trước đó.

Doãn Đình trả lời: “Vì hôm nay tâm trạng của bầu trời rất tốt!”

Ha ha ha, câu nói đùa này chẳng buồn cười tẹo nào, Cừ Chính Khanh nghĩ. Nhưng đám người kia lại ở đó ha ha ha ha ha, không biết đang cười cái quái gì.

Có một nhóm trả lời: “Bầu trời hôm nay thật sự rất xanh mà.”

Mẹ kiếp! Sao nghe tên quen tai thế này!

Cừ Chính Khanh nghĩ, xem ra phải cho cô nàng Doãn Đình này vào danh sách đen thôi.

Đương nhiên Cừ Chính Khanh sẽ không cho Doãn Đình vào danh sách đen, ít nhất không phải ngay bây giờ, làm vậy thật mất phong độ và bất lịch sự. Anh tắt Weibo, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Cả ngày hôm nay không khí làm việc ở công ty dường như rất tốt, nhưng cũng đã là thứ Sáu, mấy ngày nữa là nghỉ Quốc khánh, không khí tốt cũng không có gì lạ. Nhưng Cừ Chính Khanh lại hơi nhạy cảm, không biết có phải do bầu trời quá xanh nên mới thế hay không, nên cả ngày hôm nay anh nghiêm túc đứng đắn vô cùng. Tuy vậy, các đồng nghiệp đến tìm anh báo cáo hay họp bàn thảo luận vấn đề lại không hề bị ảnh hưởng ngay cả thư ký khi vào tìm anh xin chỉ thị cũng cười hi hi.

Tầm hơn bốn giờ chiều, công việc của Cừ Chính Khanh đã làm xong gần hết, anh thật sự có thể thở phào nhẹ nhõm, vừa uống cà phê vừa mở Weibo lên xem.

Không biết vị “Đình Đình Ngọc Lập 413” kia lại giở trò gì nữa đây? Nếu cô còn ở trên Weibo của anh phá rối, nhất định anh sẽ cho cô vào danh sách đen.

Hạ quyết tâm, anh mở Weibo lên xem. Kết quả bên dưới bài đăng lúc sáng của anh, ngoài vài người bạn cùng ngành vào bình luận ra thì không còn ai. “Đình Đình Ngọc Lập 413” rất an phận, không tán gẫu với người khác nữa.

Cừu Chính Khanh suy nghĩ, mở Weibo của “Đình Đình Ngọc Lập 413” lên, suýt nữa thì anh bị sặc cà phê.

Weibo của cô sao có nhiều cái tên quen mắt như thế, mọi người kéo nhau qua bên cô hết rồi à?

Bài đăng mới nhất của “Đình Đình Ngọc Lập 413” là lúc mười hai giờ năm mươi ba phút, một tấm ảnh tự chụp, hình như bên ngoài một nhà hàng nào đó, khoé miệng cô cong lên, một mắt nhắm lại, con mắt kia vẫn đang mở lớn, vẻ mặt trông rất đáng yêu. Cô viết: “Bây giờ lại có một câu hỏi, nhắm một mắt lại nhìn thế giới, so với mở cả hai mắt nhìn thì có gì khác? Đáp án sẽ tiết lộ vào ngày mai.”

Dưới bài đăng này nhận nhíp vô cùng, bình luận và lượt chia sẻ không ít. Cừu Chính Khanh lúc này mới chú ý hoá ra weibo của Doãn Đình được rất nhiều người theo dõi, những hơn hai mươi nghìn người. Trong số những người bình luận, có người hỏi là mắt trái hay mắt phải, có rất nhiều người nói họ đã thử rồi, chẳng thấy có gì khác biệt cả. Có người lại nói vì muốn tỏ vẻ đáng yêu. Còn có người nói đôi hoa tai của Doãn Đình rất đẹp, hỏi cô mua ở đâu. Một số thì nói đợi đáp án ngày mai.

Cừu Chính Khanh cũng thử nhắm một mắt, sau đó phát hiện các cơ trên mặt không nghe lời chút nào, không thể nào nhắm một mắt mà mắt kia còn mở to được, mắt này vừa nhắm lại thì mắt kia cũng gần như khép hẳn. Vậy là anh dùng tay che đi một mắt, rồi bỏ tay ra, che lại rồi lại bỏ ra, không thấy có gì khác. Anh nghĩ mãi cũng không ra đáp án là gì, thôi thì chẳng nghĩ nữa, dù sao ngày mai cũng biết đáp án thôi. Anh đóng Weibo Doãn Đình lại, vừa ngược mắt lên thì thấy Doãn Đình đang ló đầu vào cửa phòng làm việc của anh.

Cừu Chính Khanh giật nảy mình, bất giác nhìn lại màn hình máy tính, cũng may đã đóng Weibo của cô rồi. Nghĩ lại thì đứng ở cửa phòng làm việc đâu có thấy được màn hình máy tính của anh, nhưng anh không biết cô

đến từ lúc nào, có nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của anh khi nheo một mắt lại không.

Doãn Đình hình như không thấy gì, cô cười khanh khách nói với anh: “Tối nay Cố thiếu gia mời cơm, anh biết chứ?”

“Tôi biết.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc đáp. Cố Anh Kiệt đã hẹn tối nay mời anh và Doãn Đình ăn cơm, nhờ họ giúp đỡ nghĩ cách và bàn bạc xem làm thế nào để làm lành với Tần Vũ Phi.

Doãn Đình cười hì hì: “VẬY em đi tìm Vũ Phi đây, chút nữa em lại qua.” Nói xong không đợi anh trả lời cô đã chạy mất.

Chút nữa qua làm gì? Cừ Chính Khanh vẫn chưa kịp phản ứng, máy tính đột nhiên nhảy ra một cửa sổ trò chuyện, là một đồng nghiệp trong công ty, anh ta nhả qua một mặt cười hỏi: “Cừ tổng, cô gái lúc nãy đi ngang qua phòng làm việc của anh có phải Đình Đình Ngọc Lập không vậy?”

Cừ Chính Khanh ngây người, đã bảo cô đừng đăng những thứ dễ gây nguy hiểm như hình hay vị trí của mình lên mạng xã hội rồi mà, nhìn đi, bây giờ thì dẫn sói đến rồi.

Cừ Chính Khanh nhả lại cho đồng nghiệp kia ba cái mặt cười, sau đó hỏi lại: “Chỉ tiêu lúc nãy họp có nói tới, tuần sau cậu có thể hoàn thành không? Kế hoạch sắp xếp cho nghỉ lễ Quốc khánh của bộ phận cậu đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được. Phương án tổng thể cho kế hoạch tiêu thụ mùa Giáng sinh khi nào thì sửa xong?”

Đối phương lập tức im lặng. Tốt lắm, Cừ Chính Khanh rất hài lòng.

Ánh mắt anh lại quay về màn hình máy tính, nhìn thấy trang chủ Weibo của mình, anh xanh mặt.

Cái quỷ gì đây? Sao ai cũng đăng ảnh mình đang nhắm một mắt thế kia? Còn viết cùng một câu hỏi: “Có người hỏi nhắm một mắt và mở cả hai

mắt nhìn thì có gì khác nhau? Mình cũng thử xem sao.”

Bên dưới có người hỏi đáp án đâu? Có người nói tôi đã thử và thấy chẳng có gì khác. Những người khác thì trả lời giống hệt như bình luận bên weibo của Doãn Đình, nói ngoài cảm thấy mình có chút đáng yêu ra thì chẳng thấy gì nữa.

Đủ lắm rồi.

Cừu Chính Khanh thấy phong cách của Doãn Đình đang dần khuếch tán như một loại vi rút.

Mắt không thấy thì tâm không phiền, anh tắt Weibo.

Tiếp tục làm việc! Thứ Hai có cuộc họp Hội đồng quản trị, anh phải làm báo cáo chi tiết hàng năm, đưa ra kế hoạch và các chỉ tiêu hoạt động các quý năm nay và quý đầu năm sau. Tuy anh đã chuẩn bị xong từ sớm, mọi thứ đều đã nắm chắc, nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Sắp đến kỳ nghỉ Quốc khánh rồi, Quốc khánh xong là tới Giáng sinh, hết Giáng sinh là Tết dương lịch, sau Tết Nguyên đán là lễ Tình nhân. Khoảng thời gian này là thời điểm quan trọng trong năm để nâng cao doanh số của họ. Nói cách khác, đây là lúc bận rộn nhất trong năm. Bên phía sản phẩm đã bận đến xoay vòng vòng, bên quản lí tiêu thụ của anh tất nhiên cũng không nhàn rồi được.

Các người thấy bầu trời rất xanh đúng không? Các người thấy tự chụp hình mình rất đáng yêu đúng không?

Cừu Chính Khanh cắm đầu vào chồng giấy tờ, những cái cần ký anh đều ký xong, thư cũng đã trả lời hết, sau đó bảo trợ lí đi hối thúc tiến độ các phòng ban.

Giám đốc Đỗ của bộ phận tiêu thụ số hai, người khi nãy bị Cừu Chính Khanh chặn lời, vẻ mặt đau khổ hỏi cậu trợ lí: “Cừu tổng hết việc nhanh thế sao, anh làm thêm hồ sơ gì đó để thoải mái anh ta đi.”

Anh ta lắc đầu: “Hết rồi, ký xong hết rồi. Cho nên Cừ tổng mới bảo tôi đến hối thúc mọi người đó.”

“Không phải anh ta có khách à? Để vị khách đó phân tán sự chú ý của anh ta một chút.” Hiệu suất làm việc của ông chủ quá cao, khiến cấp dưới như họ chịu áp lực rất lớn. Giám đốc Đỗ cũng phải hối thúc cấp dưới của mình, nhưng kên tiêu thụ nhiều, nhà phân phối cũng nhiều, lại thêm số liệu phân tích thị trường, nên không thể nào làm nhanh được. Lịch nghỉ lễ anh đã sắp xếp xong, nhưng chỉ giao lịch nghỉ lễ mà không nộp báo cáo nghiệp vụ thì có thể làm ông chủ hài lòng sao?

“Anh ấy đâu có khách. Anh nói cô Doãn à? Đó là khách của cô chủ, cô ấy đang ngồi trong phòng cô chủ kia, tôi vừa mới thấy.” Hơn nữa từ nãy đến giờ, có rất nhiều người đi qua đi lại trước phòng làm việc của Tần Vũ Phi.

“Đình Đình Ngọc Lập 413?” Giám đốc Đỗ bày ra vẻ mặt hóng chuyện.

“Phải ạ.” Trợ lí đáp lại bằng vẻ mặt coi thường tin tức anh không mau lẹ gì cả. “Cô Doãn từng đến đây mấy lần rồi, cô ấy là bạn của cô chủ.” Nhưng tên trên Weibo thì đến hôm nay anh cũng mới biết.

“Hình như rất đáng yêu.” Giám đốc Đỗ nheo mắt cười.

“Phải, nhưng người ta là thiên nga đó.” Trợ lí cũng cố ý nheo mắt cười.

“Cũng đúng.” Giám đốc thở dài, cóc ghẻ như họ thì làm sao có cửa với tới, “Phải là cóc mạ vàng như Cừ tổng thì mới xứng.”

“E hèm!” Một tiếng ho từ chỗ cách bàn Giám đốc Đỗ không xa truyền đến. Giám đốc Đỗ và trợ lí đều giật bản mình, cùng quay đầu lại, thấy ngay con cóc mạ vàng, à không, là Cừ tổng đại nhân mạ vàng đang cầm ly nước đi qua khu làm việc.

Trợ lí nhanh chóng phủi sạch quan hệ: “Giám đốc Đỗ, lúc nãy anh nói Cừ tổng là cóc.”

Giám đốc Đỗ đau khổ: “Nhưng dù sao tôi cũng nói là bằng vàng, vàng đó! Cừu tổng sẽ không tức giận chứ?”

“Mấy người nhanh nộp báo cáo, phương án, bản kế hoạch, bảng số liệu... đi, vậy thì anh ấy sẽ nguôi giận ngay.” Trợ lí càng an ủi, vẻ mặt Giám đốc Đỗ càng đau khổ hơn. Thật ra nếu xét về mặt thời gian trước kỳ nghỉ Quốc khánh vẫn kịp hoàn thành, một cấp trên hiệu suất làm việc và yêu cầu quá cao đúng là áp lực rất lớn mà.

Chương 7

Cừu Chính Khanh không hề tức giận, cóc mạ vàng so với mấy từ trong quá khứ như là nam phượng hoàng thích ra vẻ thì dễ nghe hơn nhiều, hơn nữa giám đốc Đỗ cũng không có ác ý, chỉ là nói đùa chút thôi, anh biết mà. Trước đây phải nghe rất nhiều lời ác ý, anh đã miễn dịch từ lâu rồi. Từ lâu anh đã biết, cách tốt nhất để bịt miệng những người kia chính là anh phải trở nên mạnh mẽ hơn, tốt đẹp hơn. Nếu anh đã tốt hơn mà vẫn không làm họ im miệng được thì đó là do họ xấu tính, anh không cần phải để ý đến họ.

Lúc này Cừu Chính Khanh đang đến phòng trà nước, đi ngang qua phòng làm việc của Tần Vũ Phi. Cửa phòng đóng, nhưng anh biết Tần Vũ Phi và Doãn Đình đang ở bên trong. Anh đưa mắt nhìn cánh cửa, nhưng chân không dừng bước. Quay đầu lại anh mới phát hiện có người đang nhìn anh. Bắt gặp ánh mắt của anh, người kia vội cười một cái rồi đi mất.

Hôm nay có nhiều người thích uống nước thật. Cừu Chính Khanh nhướng mày, có chút ngạc nhiên với lượng nhân viên qua lại trên đường đến phòng trà nước. Doãn Đình đã đến công ty bao nhiêu lần, đến bây giờ các người mới bắt đầu thấy tò mò sao ?

Rót nước xong quay lại phòng làm việc, anh nhớ đến lời giám đốc Đỗ nói. Chẳng lẽ họ cho rằng Doãn Đình và anh có gì đó ? Nghĩ vậy anh bật cười. Tin đồn này đúng thật không biết từ đâu mà có. Anh và Doãn Đình tuyệt đối không thể. Một là tuổi tác chênh lệch quá lớn, hai là hai người sống trong hai thế giới khác nhau. Cái anh nói cô không hiểu, thứ cô thích anh lại không có hứng thú. Không thể ngày nào cũng ông nói gà bà nói vịt được.

Trước đây Tần Văn Dịch có ý để anh và Tần Vũ Phi đến với nhau, giữa anh và Tần Vũ Phi còn có điểm chung là Vĩnh Khải, xem như chung một công việc, nhưng sự thật là anh không có tình cảm gì với cô chủ kia, Doãn

Đình và Tần Vũ Phi ngoại trừ tính cách khác nhau, những thứ khác đều tương tự cả. Mà anh và Doãn Đình còn không có công việc chung, không có chủ đề chung để nói chuyện.

Cho nên nói, làm sao có khả năng đó !

Anh và Doãn Đình có thể đứng top 10 trong bảng xếp hạng những đối tượng không hợp nhau nhất.

Anh cần một người bạn đời độc lập, có hoài bão, hiểu chuyện kinh doanh, nỗ lực cầu tiến, có thể hiểu những gì anh nói.

Nghĩ đến đây thì Cừ Chính Khanh thấy một cái đầu ló ra bên ngoài cửa phòng làm việc.

Miệng tươi cười tràn đầy sức sống.

Cừ Chính Khanh nhìn lại mặt bàn, toàn bộ giấy tờ đã được ký xong và chuyển đi, trông anh có vẻ không bận tâm. Anh chỉ có thể âm thầm thở dài, vẫy tay bảo Doãn Đình bước vào.

Doãn Đình vui mừng nhảy vọt vào, hỏi “ Anh có thể đi được chưa?”

Cừ Chính Khanh ngăn người:”Đi đâu?”

“Đi ăn cơm đó.Không phải Cố Anh Kiệt đã hẹn chúng ta sao?”

À ra là cô đang nói cái này.”Còn chưa hết giờ làm mà.”Anh nhắc nhở cô.

“Còn có năm phút.”Doãn Đình cũng nhắc cho anh biết.

“Kể cả thế thì cũng chưa hết giờ”

“Nhưng anh cũng đâu làm được gì trong năm phút ấy đâu.”

“Nếu cô không ở đây thì năm phút ấy tôi sẽ làm được rất nhiều việc.”

“Thật không?” Doãn Đình chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “VẬY em không quấy rầy anh nữa. Em ngồi bên cạnh đợi vậy.” Sau đó cô thật sự ngồi xuống sofa ở bên cạnh. Cừ Chính Khanh nhìn cô chăm chăm, cô bày ra dáng vẻ “tôi xem trong năm phút anh làm được cái gì” thế kia thì anh sao mà làm được? Dù làm gì cũng sẽ thấy lúng túng, vấn đề là quả thật anh không có cái gì để làm.

Nhưng Doãn Đình không thèm nhìn anh, cô lấy điện thoại ra chơi. Một lúc sau ngẩng đầu lên, thấy Cừ Chính Khanh đang nhìn mình chăm chăm, cô không hiểu rõ có chuyện gì nên dè dặt hỏi: “Em ngồi đây cũng làm phiền đến anh sao, em ra ngoài kia đợi vậy.” Tần Vũ Phi đã về từ sớm rồi, lần này không phải do cô dụ dỗ cô ấy, nhưng cô cũng không còn chỗ nào để ngồi lại. Các chị thư ký cũng rất thân thiện, cô nghĩ nếu đợi ở bên ngoài chắc không có vấn đề gì.

Nói xong Doãn Đình đã đứng lên, chuẩn bị ra ngoài, Cừ Chính Khanh vội nói: “Cô cứ ngồi đây đi.” Không thấy mấy người ngoài kia đang chờ đợi như hổ rình mồi hay sao?

“Dạ.” Doãn Đình không ý kiến gì, lại ngồi xuống sofa, tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại.

Ngón tay Cừ Chính Khanh gõ hờ trên mặt bàn, anh nhìn thời gian hiển thị dưới góc màn hình, còn hai phút nữa. Thì ra hai phút lại qua lâu như thế. nhưng anh tuyệt đối sẽ không về sớm. Vấn đề ở chỗ không phải ở chỗ làm được ít hay nhiều việc, mà là ở thái độ. Thân là cấp trên của người khác, anh phải làm gương.

Doãn Đình không biết đang xem gì trong điện thoại, đột nhiên cười ha ha, cười xong mới nhớ ra mình đang ngồi trong phòng làm việc của người khác, vội lén đưa mắt nhìn Cừ Chính Khanh. Anh lập tức quay đầu, tỏ vẻ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, mắt liếc thấy Doãn Đình lè lưỡi rồi mím chặt môi, rồi sau đó bụm miệng tiếp tục nhìn vào điện thoại.

Có gì buồn cười đến vậy, làm anh cũng tò mò muốn xem. Cừu Chính Khanh nhìn về phía Doãn Đình, cô cười đến cả đuôi mắt cũng cong lên nhưng vẫn cố không phát ra tiếng.

Tiếng gõ cửa làm Cừu Chính Khanh giật mình, thư ký đi vào hỏi “Cừu tổng, còn có việc gì không ạ? Nếu không có thì tôi về đây.”

Đã hết hai phút rồi? Sao giống như vừa chớp mắt một cái thôi vậy.

Cừu Chính Khanh bộ dạng nghiêm túc nói: “Được, vất vả cho cô rồi.”

Thư ký cười, quay qua nói với Doãn Đình: “Cô Doãn, tôi về đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Doãn Đình vui vẻ vẫy tay. Đợi khi thư ký đi rồi, Doãn Đình nhìn Cừu Chính Khanh: “Anh làm xong việc chưa?”

“Ừ.” Cừu Chính Khanh quyết định về thôi. Tuy anh rất hiếm khi tan ca đúng giờ, nhưng hôm nay đã hẹn với người ta rồi, lại còn có một con ma rắc rối đang túc trực bên cạnh, không đi không được.

Cừu Chính Khanh thu dọn đồ đạc dẫn Doãn Đình xuống lầu. Còn chưa đến cửa thang máy anh đã thấy hối hận rồi.

Đang là lúc tan ca, người rất đông. Mọi người nhìn thấy Doãn Đình còn vẫy tay chào hỏi cô, có người hỏi thẳng: “Có phải Weibo của cô là Đình Đình Ngọc Lập không?”. Doãn Đình thoải mái trả lời, suốt quá trình Cừu Chính Khanh chỉ nghiêm mặt không lên tiếng. Sớm biết thế này anh giả vờ bận rộn, kéo dài thêm chút thời gian, ra muộn một chút. Bây giờ không chỉ có người tới bắt chuyện với Doãn Đình, mà còn vừa bắt chuyện vừa dùng ánh mắt kì lạ nhìn anh và cô.

Cảm giác này ... thật lạ.

Lúc thang máy đến, một đám người đông chật ních trong đó. Anh và Doãn Đình bị những người khác vây vào trong góc của thang máy. Doãn Đình đứng ngay bên cạnh anh, có người còn len lén nhìn họ.

Doãn Đình không hề để ý, vẫn mãi miết chơi điện thoại. Cừu Chính Khanh thì cảm thấy mặt mình nóng lên, cảm giác rất lạ.

Buổi “hội thảo” tối nay Doãn Đình nói khá nhiều, vì lúc chiều cô mới vừa nói chuyện với Tần Vũ Phi xong, biết được suy nghĩ của cô ấy. Doãn Đình báo cáo lại với Cố Anh Kiệt: “Vũ Phi nói vẫn chưa định chia tay với anh.”

Cố Anh Kiệt thở phào nhẹ nhõm. Cừu Chính Khanh nhượng mào, yêu đương thôi mà mệt mỏi như thế, mất tự tôn như thế, thì cứ phải yêu làm gì? Hơn nữa còn rất ảnh hưởng đến công việc. “Cậu có biết cô ấy thất tình ảnh hưởng thế nào đến công việc không?” Cần phải nghiêm khắc phê bình mới được.

Cố Anh Kiệt và Doãn Đình đồng thanh đáp lại: “Còn chưa thất tình mà.”

Doãn Đình làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ là thử thách nhỏ trong tình yêu thôi.”

Cố Anh Kiệt tỏ vẻ cảm động: Tiểu Đình à, em đúng là thiên sứ.” Đây mới đúng là an ủi người khác đó.

Doãn Đình bĩu môi nói: “Thiên sứ không tìm được bạn trai, thiên sứ đang buồn đây.”

Cố Anh Kiệt liền nói: “Đợi xong chuyện này, anh nhất định sẽ giới thiệu đối tượng cho em, đến khi nào em ưng ý thì thôi, đảm bảo em có thể xuất giá.”

“Là anh nói đấy nhé.” Doãn Đình vui vẻ vô cùng, Cừu Chính Khanh lại nhíu mào: “Hai người đến để giải quyết vấn đề tình cảm của Tần Vũ Phi hay đến để giải quyết vấn đề tìm bạn cho Doãn Đình?”

“Hai vấn đề này không mâu thuẫn với nhau mà.” Doãn Đình tiếp tục báo cáo, ” Vũ Phi còn nói, Cừu Chính Khanh lúc cần nhiều chuyện thì kín

như bưng, lúc không cần thì cứ thích lo chuyện bao đồng.”

Cừu Chính Khanh nhướn mày: “Liên quan gì đến tôi?”

“Cô ấy bảo lúc đó muốn để anh nói lại chuyện này cho bố cô ấy biết, kết quả anh lại kín miệng, giờ lại nhiều chuyện nói cho em biết, nên cô ấy mới trách anh.” Doãn Đình có sao nói vậy, người nhiều chuyện là anh bị người ta trách cứ, còn người đi nhiều chuyện đã được thỏa mãn trí tò mò là cô lại không hề có chút áy náy nào.

“Vậy cô nói với cô ấy thế nào?” Không biết làm sao nhưng Cừu Chính Khanh hơi chột dạ, anh vốn không phải loại người thích buôn chuyện, làm như vậy quả thật không đúng. Anh cố gắng nhớ lại xem lúc đó vì sao mình lại đi nói với Doãn Đình chuyện này. Hy vọng Tần Vũ Phi không cho rằng Doãn Đình ở giữa thêu dệt chuyện gì. Dù sao thì Doãn Đình cũng từng thích Cố Anh Kiệt.

“Tất nhiên là em kể cho cô ấy biết tin tức của anh. Anh muốn hẹn bạn gái đi ăn cơm, tìm em tư vấn chọn quán, sau đó thì tình cờ gặp mặt, rồi chúng ta nói chuyện với nhau, anh thuận miệng nhắc đến chuyện này. Hợp tình hợp lý biết bao, tự nhiên biết bao. Nhưng em đã giúp anh giấu chuyện May muốn theo đuổi anh, còn chuyện ba người chung bàn dọa bọn trẻ bỏ chạy. Anh không cần cảm ơn đâu, đây là chuyện em nên làm.”

Cừu Chính Khanh ghen lời, anh nào có muốn cảm ơn cô? Cái gì mà ba người chung bàn dọa bọn trẻ bỏ chạy, rõ ràng là cô tự lảm chuyện dốt đám nhỏ đi mà? Khoan đã, có chỗ nào đó không đúng. Anh nhìn qua nhìn lại, Doãn Đình đang nói với Cố Anh Kiệt: “Bọn em tám chuyện xong thì tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

Cừu Chính Khanh biết “bọn em” ở đây ý chỉ cô và Tần Vũ Phi, nhưng về cơ bản thì anh thấy câu nói này áp dụng lên bất cứ người phụ nữ nào cũng đều chính xác cả.

Cuối cùng anh cũng nghĩ ra chỗ nào không đúng rồi. Hình như, những cuộc hẹn cá nhân của anh, lần nào cũng có ba người chung một bàn.

Lần đầu tiên là anh, Mao Tuệ Châu và Doãn Đình. Lần thứ hai là anh, Mao Tuệ Châu và Thẩm Gia Kỳ. Lần này thì có anh, Cố Anh Kiệt và Doãn Đình.

Chuyện này quả thật ... kì quặc quá đi.

Doãn Đình đã nói ra hết những lo lắng của Tần Vũ Phi. Thật ra là do bạn gái cũ của Cố Anh Kiệt vẫn chưa quên được cậu ta, còn Cố Anh Kiệt thì không chịu dứt khoát đá người ta ra xa, lại còn tốt bụng giúp đỡ cô ta giải quyết khó khăn. Trước đây Tần Vũ Phi đã từng bị tổn thương tình cảm, khá nhạy cảm đối với vấn đề lòng chung thủy trong tình yêu của đàn ông. Vì thế dù Cố Anh Kiệt hết lần này tới lần khác đảm bảo, Tần Vũ Phi vẫn không dám đặt trọn niềm tin.

Doãn Đình và Cố Anh Kiệt bàn bạc rất lâu, đang đợi Cừ Chính Khanh đóng góp ý kiến, Cừ Chính Khanh nói: “Lợi thế thương mại đã bị suy giảm, cần xây dựng lại từ đầu, phải tạo ra thành tích tốt, hơn nữa phải nhường đi chút ít lợi ích, sẵn sàng đặt ra những điều khoản nghiêm ngặt hơn trong hợp đồng.”

Doãn Đình và Cố Anh Kiệt trở mắt nhìn anh.

Cừ Chính Khanh mặt không biến sắc.

Cố Anh Kiệt và Doãn Đình tiếp tục thảo luận với nhau. Những đạo lý kia Cố Anh Kiệt đều hiểu, nhưng tình hình thực tế thì không có cách nào giải quyết được. Không có lợi ích nào để nhường, tặng quà thì không lọt vào mắt cô ấy, xin lỗi thì cô ấy không phản ứng, hứa hẹn gì thì cô ấy cũng không tin. Vậy thì phải làm sao?

“Nói gì thì nói, trong tình huống xấu nhất thì cùng lắm tôi theo đuổi cô ấy lần nữa là được. Trước đây cũng là nhờ không bỏ cuộc, đủ nhẫn nại mới theo đuổi được mà.”

“Quá tốt rồi, Cố thiếu gia à, anh đừng nản chí, nhất định là sẽ thành công mà.” Doãn Đình cố vũ cậu ta.

Cố Anh Kiệt lòng đầy cảm kích, khoảng thời gian này anh tìm không ít người nhờ tư vấn, chỉ có Doãn Đình là ân cần đáng yêu nhất. Đúng thật là thiên sứ mà. “Tiểu Đình, anh nhất định sẽ giới thiệu một người bạn trai cho em.” Anh nói thật lòng.

“Được, Cố thiếu gia à, vậy thì trăm sự nhờ anh.” Doãn Đình cũng rất thật lòng.

Cừu Chính Khanh nhìn hai người đứng là không biết nên khen ngợi hay là nên châm chọc. Cô nương Doãn Đình có thể biến đổi trạng thái theo đuổi thất bại thành chiến hữu tình thâm, xem như cũng có bản lĩnh. Sao người nào cô cũng có thể trở nên thân thiết như thế được nhỉ?

“Cậu nghĩ tích cực quá rồi đó.” Cừu Chính Khanh không nhịn được phải phát biểu chút ý kiến. “Có thể theo đuổi thành công không phải dựa vào sự nhẫn nại và nghị lực, hoặc là anh có lợi ích mà đối phương muốn có, hoặc là đối phương yêu anh. Lợi ích thì cô chủ không thiếu, còn yêu hay không thì bây giờ chưa nói chắc được. Nếu không thì sao lâu như vậy mà cả một cái liếc mắt cũng không ngó ngang đến cậu.”

Doãn Đình và Cố Anh Kiệt lại trở mắt nhìn anh lần nữa.

Người này đến đây là để giúp đỡ hay là để phá hoại vậy.

“Cừu tổng đại nhân.” Doãn Đình vô cùng thành khẩn nói: “Cách nhìn nhận về tình yêu của anh thật sự có vấn đề rất lớn.”

“Cám ơn nhận xét của cô.” Cừu Chính Khanh nghĩ đó là do thế giới của hai người khác nhau. Tình yêu tồn tại trong một thế giới đầy lãng mạn, đó là đối với Doãn Đình, còn anh sống trong thế giới hiện thực, cái anh cần là công việc và cuộc sống. Hôn nhân, là một phần của cuộc sống. Nó là một hạng mục trong hợp đồng đang đợi được hoàn thành.

Bữa cơm này cuối cùng cũng kết thúc trong sự bàn luận sôi nổi của Cố Anh Kiệt và Doãn Đình rồi sau đó Cừ Chính Khanh đưa Doãn Đình về.

Khi xe đi được nửa đường, anh mới chợt nhớ Cố Anh Kiệt không hề nói muốn đưa Doãn Đình về, mà Doãn Đình cũng không hỏi anh có thuận đường chở cô về hay không. Khi ra về, hai người họ nói “tạm biệt” với Cố Anh Kiệt, sau đó anh có thể dẫn Doãn Đình đi về hướng xe mình. Vậy mà anh lại cảm thấy chuyện này hoàn toàn tự nhiên, không có chỗ nào không ổn.

Xem ra Doãn Đình thật sự có bản lĩnh trở nên thân thiết với bất cứ ai. Cừ Chính Khanh nhớ đến đám đồng nghiệp học theo Doãn Đình chụp hình nhắm một mắt trên Weibo của anh.

“Anh cười gì thế ?” Doãn Đình hỏi.

Cừ Chính Khanh phát hiện ra mình đang cười. Anh hỏi lại cô: “Đáp án của câu một mắt với hai mắt của cô là gì vậy ?”

Doãn Đình mím môi cười, còn cố tình làm ra vẻ đặc ý, còn chưa mở miệng thì điện thoại của Cừ Chính Khanh reo lên, anh nhìn qua, là Mao Tuệ Châu gọi.

Doãn Đình nhắc anh: “Anh tắt xe vào bên đường rồi hãy nghe.”

Cừ Chính Khanh vốn định tiếp tục lái xe, khi nào về rồi gọi lại sau, nhưng Doãn Đình đã nói vậy rồi, anh cũng thuận tay dừng xe vào bên đường, ấn nút nhận cuộc gọi.

Mao Tuệ Châu nói cô ấy vừa làm thêm giờ xong, hỏi Cừ Chính Khanh đang ở đâu, có thể ra uống vài ly không. Giọng cô nghe có vẻ rất mệt mỏi, Cừ Chính Khanh nghĩ cái cô cần không phải là uống vài ly, mà là một người bầu bạn. Có lẽ công việc của cô thật sự rất rắc rối, vậy nên anh nhận lời. Hỏi xong địa điểm, anh bảo Mao Tuệ Châu ngồi đợi anh sẽ đến muộn một chút.

Cừu Chính Khanh cúp máy xong, Doãn Đình vội nói: “Là Zoe hẹn anh à? Vậy anh nhanh đi đi. Em xuống chỗ này được rồi, em có thể đón taxi.”

“Không cần đâu, tôi đưa cô về trước, cũng không xa lắm. Cô ấy đã ở nhà hàng rồi, vừa tan ca, vẫn chưa ăn cơm, cứ để cô ấy ăn trước, chút nữa tôi qua ngồi với cô ấy là được. Có lẽ cô ấy có chút buồn phiền, chuyện công việc đó mà.”

Cừu Chính Khanh vừa nói vừa khởi động xe, tiếp tục lên đường.

Doãn Đình thở dài: “Chị ấy quả là vất vả mà.”

Cừu Chính Khanh gật đầu. Sự vất vả của họ, những đại tiểu thư như Tần Vũ Phi và Doãn Đình có thể hiểu nhưng lại không thể cảm nhận rõ được.

“Trước đây mẹ của em cũng là một phụ nữ kiên cường “ Doãn Đình nói.

Cừu Chính Khanh hơi bất ngờ, anh ngỡ mẹ Doãn Đình sẽ giống cô, là một người phụ nữ đơn giản, vui vẻ. Anh không cách nào tưởng tượng được Doãn Đình trở thành một cô gái kiên cường thì sẽ thế nào.

“Bố mẹ em cùng nhau lập nghiệp, mẹ giúp bố kiếm được rất nhiều tiền. Bố lúc nào cũng nói, nếu không có mẹ em thì đã không có ông. Ông nói tất cả những gì của ông đều là mẹ cho. Bao gồm em và anh trai em, bao gồm tiền của bố, còn cả gia đình của bố. Tất cả đều là mẹ em mang đến cho ông.”

Cừu Chính Khanh im lặng không lên tiếng, Doãn Đình mỗi lần nhắc đến mẹ mình thì không khí xung quanh dường như mềm mại và yếu ớt hẳn, khiến anh bất giác phải cẩn thận.

“Sau này mẹ em bị bệnh, bố đã tự trách rất nhiều, ông nghĩ nếu không phải do quá vất vả, mẹ sẽ không đổ bệnh. Bây giờ ông giữ lấy xưởng in cũng vì mẹ em, đó chính là căn xưởng lúc đầu hai người lập nên. Ông nói

cho dù sau này không tiếp tục làm ăn nữa thì cũng phải giữ lại căn xưởng này. Đợi đến khi ông già không làm được gì nữa, thì sẽ giao căn xưởng này lại cho chú Ngô. Chú Ngô là người làm đã đi theo bố rất nhiều năm.”

“Bố cô không để lại cho cô à ?” Cừ Chính Khanh ngạc nhiên.

“Em không biết kinh doanh, anh trai em cũng không cần nó. Cha thì chiều theo ý bọn em, ông nói nếu không có hứng thú thì thôi đừng làm.”

Đúng là chiều hư con cái mà.

“Ông cũng không yêu cầu gì với tụi em, chỉ nói là đừng để mình quá vất vả. Mẹ em do quá vất vả nên mới đổ bệnh, ra đi quá sớm, ông nói như thế thì thật không đáng, sớm biết vậy ông thà không kiếm nhiều tiền còn hơn. Ông còn nói thà không sinh ra em, chỉ cần có anh trai em là đủ rồi.”

Câu này không lọt tai chút nào, Cừ Chính Khanh nhú mày.

Nhưng Doãn Đình lại không hề để ý, cô nói: “Đó là vì sau khi sinh em thì mẹ yếu hẳn. Lúc mang thai em là lúc hai người họ bận bịu nhất, bố em không có thời gian cũng như tinh thần để chăm sóc cho mẹ, bản thân mẹ cũng rất bận rộn. Lúc nhỏ em cũng không phải đứa trẻ khỏe mạnh gì, sau đó là một vòng luẩn quẩn, mẹ vừa chăm sóc em, vừa chăm sóc chính mình, vừa phải làm việc. Thế là sức khỏe của mẹ ngày càng kém, công việc thì ngày càng nhiều.”

Doãn Đình dừng một chút, nhìn Cừ Chính Khanh, tiếp tục nói: “Bố em bảo đó đều là hậu quả của lòng tham. Ông nói thật ra tiền đủ tiêu rồi, có một đứa con cũng tốt rồi, nhưng mẹ cứ muốn có nhiều hơn. Muốn thành công trong sự nghiệp, muốn có thêm nhiều con cái. Nghĩ rằng cái gì cũng có càng nhiều thì càng tốt. Sau khi mẹ em ra đi, có nhiều hơn nữa cũng chẳng ý nghĩa gì.”

Cừ Chính Khanh không biết nên nói gì.

Doãn Đình lại nói: “Vì thế, sự nghiệp là sự nghiệp, cố gắng là cố gắng, nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe. Thật ra em cũng có thể hiểu hoài bão của các anh, nó cũng giống như sở thích, hứng thú của con người vậy, có một số người chơi mạng chược sẽ vui vẻ, có người thì thích đi du lịch, một số người vui khi được ca hát, còn các anh cảm thấy vui khi làm việc. Thật ra thế này cũng tốt, bản thân mình cảm thấy thoải mái là được. Nhưng thành công không có điểm dừng, giống như niềm vui vậy. Cảm thấy vui vẻ là được rồi, nhưng anh cứ ép buộc mình nói tôi phải vui hơn nữa, thế nào là vui hơn nữa, anh sẽ không tìm được đáp án chính xác đâu. Anh cứ tìm mãi, tìm mãi, đi rất xa mới nhận ra mình đã thấm mệt, đến lúc đó lại không gượng dậy nổi nữa, không phải sẽ chẳng còn niềm vui nào sao? Cho nên nói sức khỏe thật sự rất quan trọng, đừng tạo cho mình áp lực quá lớn. Anh và chị Zoe cũng vậy đó!”

Cừu Chính Khanh gật đầu tỏ ý mình đã hiểu. Nhưng Doãn Đình vẫn mở to mắt nhìn anh, Cừu Chính Khanh bất giác mở miệng đáp lại: “Được.”

Doãn Đình cười: “Thật ra thì em biết anh sẽ không để trong lòng đâu, giống như anh trai em nói, người hay giảng đạo lý là người đáng ghét nhất, em chỉ là muốn chia sẻ suy nghĩ với anh, như vậy vui hơn. Anh cũng đừng để bụng.”

“Tôi không để bụng đâu. Cám ơn.” Cừu Chính Khanh lại có một cảm giác kì lạ, hơi căng thẳng, lại không biết mình nên nói cái gì.

Doãn Đình cũng không nói nữa, cô quay qua nghịch điện thoại, còn khẽ cất giọng ngâm nga. Cừu Chính Khanh nghe mà thấy tai mình có chút nhồn nhột, giọng của cô thật mềm mại, anh tập trung tinh thần nghiêm túc lái xe.

Chẳng bao lâu sau đã đến nhà Doãn Đình, cô cười nói “tạm biệt” với anh. Sau khi cô đi rồi không khí trong xe nhẹ nhõm hẳn, Cừu Chính Khanh thở phào một hơi, ngồi thêm vài giây để bình tâm lại vừa khởi động xe

chuẩn bị qua chỗ hẹn với Mao Tuệ Châu. Đột nhiên một bóng người vọt đến cửa sổ bên tay lái.

Cừu Chính Khanh giật bản mình, vội vàng đạp phanh, anh định thần nhìn lại, hóa ra lại là Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh nhất thời nộ khí xung thiên, anh hạ kính xe xuống, trừng mắt nghiêm khắc nhìn cô: “Sau này đừng bao giờ làm như thế nữa.”

Doãn Đình bị dọa đến mức hai mắt mở to, vẻ mặt vô tội nhìn anh. Cô còn chưa kịp mở miệng thì Cừu Chính Khanh đã tiếp tục: “Cô có biết đột nhiên xông đến bên cửa xe thì nguy hiểm thế nào không? Lỡ như xe của tôi tăng tốc, làm cô ngã, hoặc là tông trúng cô bị thương thì làm sao?”

“Ờ đúng vậy, em xin lỗi.” Doãn Đình tự iết mình đuối lý, nhanh chóng nhận sai. Cô rụt cổ lại, lí nhí nói.

Cừu Chính Khanh nhìn cô một lúc lâu, “Được rồi, bây giờ nói xem, có chuyện gì khiến cô mạo hiểm tính mạng mà xông ra như thế?”

“Đột nhiên em nhớ ra, sợ anh đi rồi thì không kịp, không phải em cố ý đâu.”

“Ừ, rồi sao nữa?” Cừu Chính Khanh nghiêm mặt, không nghiêm nghị một chút thì cô nàng thiên sứ này không biết được tính nghiêm trọng của sự việc đâu.

Cô nàng thiên sứ lấy hai que kẹo từ trong túi xách ra.

“...” Cừu Chính Khanh suýt giữ không được vẻ mặt nghiêm túc của mình.

“Em nghĩ chị Zoe làm việc vất vả quá, chắc chắn áp lực rất lớn, anh đưa kẹo này cho chị ấy ăn đi. Anh cũng có thể ăn cùng với chị ấy. Hai người cùng ăn sẽ càng thêm vui. Dùng chiêu này dỗ dành con gái tuyệt đối hữu hiệu.”

Mặt Cừ Chính Khanh chuyển sang màu xanh. Chiêu này dùng để dỗ dành cô gái mấy tuổi ? Với lại anh không phải định đi dỗ dành Mao Tuệ Châu, mà là hai nhân viên công sở thành thực, lí trí cùng nhau tiến hành một cuộc thảo luận nghiêm túc về công việc thôi mà.

Cho kẹo? Cô Doãn Đình à, cô đang đùa với tôi sao?

“Còn nữa, hai người đừng uống rượu tâm sự, vô ích thôi, lại còn hại sức khỏe. Cả hai chắc đều lái xe nhỉ ? Anh nên dẫn chị ấy đi tản bộ, vừa đi vừa trò chuyện càng dễ giải tỏa áp lực, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn. Anh nhìn đi, hôm nay sao rất sáng, rất thích hợp để đi dạo.” Doãn Đình nói một hơi, nhét kẹo vào tay anh. “Em về đây, lần này tuyệt đối sẽ không quay lại, anh cứ yên tâm. Đi đường cẩn thận, tạm biệt.”

Lần này Doãn Đình đi thật rồi. Cừ Chính Khanh vẫn còn ngẩn ngơ, sao rất sáng? Rất thích hợp đi dạo? Nhưng anh cầm theo kẹo thì không hay lắm. Anh chưa nói với cô là Mao Tuệ Châu còn chưa phải bạn gái anh sao? Anh thật sự không đi dỗ dành cô ấy mà! Hơn nữa cả hai đều đã lớn, đã trưởng thành rất nhiều năm rồi! Ngậm kẹo đi qua đó không phải rất kì quái à?!

Ngậm kẹo... Cừ Chính Khanh thật không dám tưởng tượng tới tình cảnh đó.

Đột nhiên anh nghe thấy tiếng Doãn Đình chạy về phía trước, vui vẻ kêu lên: “Đại Đại ....”

Đại Đại? Hay là bố?⁽¹⁾

(1) Đại Đại (dà dà) và bố (bà ba) phát âm gần giống nhau.

Khoảng cách hơi xa, Cừ Chính Khanh không nghe rõ, anh nhìn lên kính chiếu hậu cũng không thấy được. Anh nhìn que kẹo trong tay mình, Doãn Đình đúng là ...

Không thể hình dung nổi!

Cừu Chính Khanh nhanh chóng chạy tới nhà hàng Mao Tuệ Châu đã nói.

Mao Tuệ Châu đã ăn xong, đang ngồi thần thờ.

Thấy anh đến cô nở nụ cười. Tuy gương mặt cô đã phủ một lớp trang điểm khá đậm nhưng vẫn không thể che đi vẻ tiều tụy. Cừu Chính Khanh đi đến, kéo ghế ngồi xuống. Mao Tuệ Châu không nói lời nào, uống thêm một ngụm nước.

Nhân viên phục vụ đến hỏi Cừu Chính Khanh muốn dùng gì, Cừu Chính Khanh nói không cần. Lúc này Mao Tuệ Châu mới lên tiếng: “Vốn định chờ cậu tới mới gọi rượu, nhưng không khí ở đây không tốt lắm, hay là chúng ta đến nơi khác uống đi.”

Cừu Chính Khanh không có ý kiến. Nhưng anh thấy vấn đề không nằm ở địa điểm mà nằm ở con người. Tâm trạng cô không tốt, đi đâu cũng sẽ thấy không thoải mái thôi.

Cừu Chính Khanh gọi phục vụ đến tính tiền, Mao Tuệ Châu không để anh trả, anh cũng không giành. Thanh toán xong, hai người ra khỏi nhà hàng, buổi tối ngày thu nhiệt độ hơi thấp, gió mát mẻ nhẹ thổi qua. Mao Tuệ Châu hít một hơi lạnh, tâm trạng cũng thấy khá hơn. Cô nghĩ đây là do có Cừu Chính Khanh bầu bạn với cô.

“Đi đâu đây?” Cô hỏi.

Cừu Chính Khanh không biết. Anh vẫn chưa nghiên cứu bí kíp hện hò mà Doãn Đình đưa cho, bình thường cũng chẳng bao giờ đi uống rượu. Thế nên nơi duy nhất anh có thể nghĩ ra chính là quán bar của Doãn Thực, anh trai của Doãn Đình, nhưng anh lại không hề muốn đến đó.

“Hay là chúng ta đi dạo một lúc đi.” Anh đề nghị. Trong đầu anh hiện lên câu nói khi nãy của Doãn Đình “Hôm nay sao trên trời rất sáng.”

“Được.” Mao tuệ Châu đồng ý.

Hai người cứ thế đi dọc theo con phố, Cừu Chính Khanh hỏi: “Công việc thế nào rồi ?”

Mao Tuệ Châu mím môi, bắt đầu kể. Khoảng thời gian này đối với cô không dễ dàng gì. Thôi Ứng Vỹ bị dồn ép đã tìm đủ mọi cách để thoát thân, không ngờ lại có thể giải quyết được mấy vị đại diện của tổng công ty, mấy hợp đồng kia cũng nhờ vậy mà qua được trót lọt. Trong cuộc họp họ tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của công ty hơn một năm qua, còn nói mọi người phải tiếp tục nỗ lực, nghiên cứu thêm về thị trường, tìm hiểu thêm về nghiệp vụ, tăng lợi nhuận cho công ty. Những lời này Mao tuệ Châu cảm giác có ý ám chỉ những hợp đồng kia, biến sự việc trở thành do nghiệp vụ thiếu sót, chưa nắm rõ thị trường cho nên mới để công ty đối thủ hưởng lợi. Cũng chỉ có vậy thôi, nói vài câu qua loa lấy lệ, sau đó lại xem như không có gì xảy ra.

Hàng ngày Thôi Ứng Vỹ ra ra vào vào cùng với các vị đại diện kia, nghe nói buổi tối còn mở tiệc chiêu đãi họ. Ông ta có chiêu trò gì Mao Tuệ Châu cũng đoán ra được. Từ khi phát hiện ra Thôi Ứng Vỹ không những trực lợi cho bản thân, mà còn âm thầm tìm sẵn cừu non thế mạng trong trường hợp sự việc bại lộ, Mao Tuệ Châu đã biết có lẽ cô không thể ở lại công ty này bao lâu nữa. Thôi Ứng Vỹ quá thâm hiểm. Vị trí hiện tại của cô, hoặc là nhập hội nhập thuyền, hoặc là khuất mắt trông coi, nhưng cả hai cô đều làm không được.

Ngô Phi lén nói cho Mao Tuệ Châu biết, Thôi Ứng Vỹ có gọi riêng cậu ta gặp vài lần. Ông ta nói cậu ta đã hiểu lầm, công ty sẽ không xem sai lầm của Ngô Phi là một tội lỗi, cậu còn trẻ nên thiếu kinh nghiệm, làm việc có sơ sót là chuyện không tránh khỏi. Ông ta còn khen ngợi cậu đã kịp thời xử lý một cách thông minh sau khi phát hiện ra sự việc, mong rằng sau này cậu sẽ cố gắng làm việc cẩn thận hơn, ông và công ty đều sẽ bồi dưỡng cho cậu thật tốt. Rồi ông ta còn dẫn cậu đi uống rượu hai lần.

Ngô Phi hỏi Mao Tuệ Châu, cậu nên làm sao đây ?

Mao tuệ Châu chỉ nói: “Cậu muốn làm thế nào thì làm thế đấy. Việc này đã qua rồi, cậu không cần phải gánh họa nữa, chuyện sau này cậu tự quyết định lấy đi.”

Từ lần đó Mao tuệ Châu và Ngô Phi không nói chuyện nữa.

Kỳ nghỉ Quốc khánh đã cận kề, hôm nay Mao Tuệ Châu làm thêm giờ để hoàn thành những việc cần làm sớm, từ ngày mai cô sẽ bắt đầu nghỉ phép, cộng thêm kì nghỉ Quốc khánh, cô có thể nghỉ nửa tháng.

“Nghỉ ngơi một chút cũng tốt.” Cừu Chính Khanh an ủi cô.

Mao Tuệ Châu cười khố: “Trước giờ mình chưa từng nghỉ thời gian dài như thế. Nhưng sau khi hết kì nghỉ vẫn phải quay lại, mình cảm thấy không dễ chịu chút nào. Bây giờ ông ta đang đối chọi mình khắp nơi, nếu mình không chịu cúi đầu phục tùng, sau này e là khó mà sống yên ổn được. Lúc đầu mình mới về nước vào làm ở công ty đã ký một bản thỏa thuận, trong vòng hai năm kể từ ngày thôi việc sẽ không làm trong thiết bị điện tử này. Nhưng trước giờ mình chỉ làm mỗi ngành này, đã làm mười một năm rồi.”

Cừu Chính Khanh gật đầu, chuyện này anh có thể hiểu được.

“Nếu thôi việc vì lý do khác mình cũng đành chấp nhận, nhưng vì loại người xấu xa tệ hại như vậy, vừa nghĩ thôi mình đã thấy kinh tởm, nuốt không trôi cục tức này.” Mao Tuệ Châu nói suốt đường đi, sự bức tức phát tiết ra không ít, cô đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Cậu kiên trì trụ lại công ty này cũng không có cơ hội. Cậu cũng biết một số người lòng dạ xấu xa, cậu không tự ra đi thì ông ta cũng tìm cách bắt cậu, nếu cậu mắc bẫy thì ông ta sẽ thừa cơ bôi xấu danh tiếng, vẽ một vết mực đen lên lí lịch của cậu.”

“Mình biết.” Mao Tuệ Châu gật đầu, “Loại chuyện như vậy ông ta hoàn toàn có thể làm được. Từ chuyện lần này ông ta sớm giảng dạy để Ngô Phi gánh tội thay thì biết, ông ta không chỉ có lòng dạ xấu xa, tâm tư còn rất kín đáo. Để tránh phiền phức có thể phát sinh, ông ta đã chuẩn bị từ

rất sớm. Bây giờ trong mắt ông ta mình chính là một quả bom, thế nào ông ta cũng phải nghĩ cách loại bỏ. Mình nghĩ đến chuyện xin nghỉ việc cũng vì lý do này, bây giờ còn có thể rút lui êm đẹp, nếu mình nhịn nhục ở lại, sau này hậu quả khôn lường. Mình không muốn đấu tới đấu lui với ông ta, mình chỉ muốn yên ổn làm việc thôi.”

Cừu Chính Khanh lại gật đầu. Anh biết cái Mao Tuệ Châu cần lúc này là được nói ra những suy nghĩ của mình, ý của cô đã quyết, vốn không cần anh góp ý gì nữa. nhưng nếu việc này xảy ra với anh, anh sẽ không tha cho cái tên Thôi Ứng Vỹ đó. Chứng cứ không nắm được trong tay nhưng đầu mỗi chắc chắn phải có, công ty đối tác không thể nào kín kẽ đến mức một giọt nước cũng không lọt được ra ngoài, lại thêm mấy vị đại diện của tổng công ty, Thôi Ứng Vỹ có thể giải quyết họ, anh cũng làm được. Cho nên mới nói, nếu là anh, anh sẽ đập đổ Thôi Ứng Vỹ. Xoa dịu các vị đại diện, giành được hai hợp đồng lớn kia, thu thập chứng cứ, giải quyết công ty đối tác, sau đó sẽ báo cảnh sát, mở hợp báo, mượn cơ hội để tuyên truyền danh tiếng, tạo hình ảnh tốt cho công ty.

Tất nhiên nếu làm như thế đó sẽ là một trận chiến cam go. Mao Tuệ Châu không phải anh, cô không muốn chiến đấu, chọn rút lui cũng không sai.

“Mình mệt rồi, ngồi nghỉ chút đi.” Bên đường có một băng ghế dài, Mao Tuệ Châu đề nghị, Cừu Chính Khanh không từ chối.

Hai người ngồi xuống băng ghế, Mao Tuệ Châu lại nói: “Mình muốn hút điếu thuốc.”

Cừu Chính Khanh chợt nhớ đến kẹo Doãn Đình đã đưa, thế là thuận miệng nói: “Hút thuốc không tốt, hay là ăn kẹo đi.” Dứt lời, anh lấy que kẹo từ trong túi ra.

Mao tuệ Châu tròn tròn mắt, vẻ kinh ngạc kia khiến cho Cừu Chính Khanh có chút ngượng ngùng.

“Cậu mang kẹo theo? Đang cai thuốc à?”

Mao Tuệ Châu hỏi vậy làm Cừ Chính Khanh càng ngỡ ngàng thêm, đã nói ngậm kẹo thì quá kì quái rồi mà. Doãn Đình ngốc! Mao Tuệ Châu nói vậy nhưng vẫn nhận lấy que kẹo, bóc vỏ ra bỏ vào miệng, hai mắt híp lại, dáng vẻ như đang thưởng thức một món ngon.

“Vị cam, rất ngon.”

Cừ Chính Khanh sờ sờ mũi mình, anh đâu có biết nó vị gì, lúc Doãn Đình đưa anh còn chưa nhìn kỹ.

“Mà sao cậu lại có kẹo?” Mao tuệ Châu hỏi, trong lòng có chút chờ mong.

“Lúc này Doãn Đình đưa cho. Cô ấy biết mình qua gặp cậu, nói cậu làm việc vất vả, áp lực lại lớn ăn kẹo sẽ thấy tốt hơn.” Cừ Chính Khanh có sao nói vậy. đương nhiên không có chuyện anh tự đi mua rồi, anh đường đường là một người đàn ông trưởng thành, ai lại thích ăn kẹo.

Mao Tuệ Châu trong lòng chùng xuống, có chút nhạy cảm, ngập ngừng một lúc mới dè dặt hỏi: “Lúc này, cậu và cô Doãn ... đang hẹn hò à?”

“Không.” Cừ Chính Khanh bật cười. “Có một đồng nghiệp của mình bị thất tình, bạn trai cô ta mời bọn mình đi ăn, nói là muốn nhờ giúp họ làm hòa. Doãn Đình là bạn của đồng nghiệp kia, thế là đi cùng thôi.”

Cừ Chính Khanh thản nhiên như thế, Mao Tuệ Châu cũng thấy yên tâm hơn: “Vậy cậu thay mình cảm ơn cô ấy, kẹo ngon lắm.”

Cừ Chính Khanh cười, nếu anh đi cảm ơn cô, nói là Mao Tuệ Châu thích ăn kẹo của cô đưa, Doãn Đình không phải sẽ đặc ý sao. Tưởng tượng đến bộ dạng đó của Doãn Đình, anh lại nhịn không được cười.

Mao Tuệ Châu thấy anh như vậy, vừa yên tâm lại bắt đầu thấy lo lắng. Cô thử thăm dò: “Nghỉ lễ Quốc khánh mình định đi du lịch, ra ngoài chút cho khuây khỏa, nhân tiện suy tính cho tương lai.”

“Cũng tốt.” Cừ Chính Khanh kết thúc nhận xét.

Mao Tuệ Châu nhìn anh, suy nghĩ chút lại tiếp tục thăm dò: “Quốc khánh cậu định làm gì?” Thật ra cô muốn mời anh đi cùng, nhưng trước đây đề nghị hẹn hò là cô đưa ra, anh vẫn chưa trả lời. Bây giờ cô không muốn quá chủ động, như thế sẽ bị mất giá.

“Thì nghỉ ngơi và làm việc. Còn làm được gì nữa?” Cừ Chính Khanh nói như đó là chuyện đương nhiên.

Mao Tuệ Châu có chút thất vọng. Cô tiếp tục ăn kẹo, im lặng không lên tiếng.

Cừ Chính Khanh cũng im lặng, anh duỗi thẳng hai chân thoải mái dựa mình vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay thấy ngay bầu trời đầy sao. Sao hôm nay đúng là rất sáng. Quả nhiên vừa đi dạo vừa ngắm sao có thể giúp người ta giải tỏa áp lực. Doãn Đình tuy lúc nào cũng bị Thần Vô Tâm ôm chặt, nhưng những cách cổ quái cô nói ra lại khá hữu hiệu.

Mao Tuệ Châu thấy anh mãi không lên tiếng nên cô chủ động tìm đề tài để nói. “Thật ra mình có chút hối hận vì đã về nước.”

Cừ Chính Khanh chuyển tầm mắt từ bầu trời sao kia về khuôn mặt cô: “Vậy à?”

Mao Tuệ Châu gật đầu: “Lúc đó mình nghĩ, mình đã từng tuổi này rồi, không kết hôn thì muộn mất. Nhưng ở nước ngoài lại không tìm được người thích hợp, nên nghĩ về nước cũng có công việc thích hợp, còn có thể tìm được người đàn ông thích hợp.”

Âm hiệu này có hơi vụng về, Cừ Chính Khanh vẫn không lên tiếng. Mao Tuệ Châu nhìn anh, nói tiếp: “Hôm nay tan ca, lúc ra khỏi công ty, mình cảm thấy hơi buồn. Có cảm giác như lần này bước ra thì sau này sẽ không thể trở lại nữa vậy. Hai năm, tuy sẽ có tiền bồi thường, nhưng trong hai năm không được nhận công việc cùng ngành, mình xem như bị phế rồi.

Lúc đầu một lòng muốn quay về, bên này ra điều kiện gì mình cũng đồng ý, đúng thật là bốc đồng.”

Cừu Chính Khanh nhìn Mao Tuệ Châu, cô không hối hận vì giúp đỡ đồng nghiệp mà chuốc lấy phiền phức, lại hối hận vì về nước gia nhập công ty này. Cừu Chính Khanh cảm thấy khâm phục cô, rất khâm phục.

“Hoặc cậu có thể nghĩ đến việc làm lại từ đầu. Thời gian hai năm đủ cho cậu nghỉ ngơi, chuẩn bị, bắt đầu lại từ điểm xuất phát.”

“Có hơi ... không dám nghĩ tới.” Mao Tuệ Châu cảm thấy tương lai thật mơ hồ.

“Cậu biết vì sao xe lại phải bẻ lái không?” Cừu Chính Khanh chưa kịp suy nghĩ thì đã hỏi. Hỏi xong mới thấy mình ngốc. Vi-rút Doãn Đình bắt đầu phát tác rồi.

Mao Tuệ Châu chớp chớp mắt, “Cậu muốn nói khi nên đổi hướng thì phải đổi sao?”

Cừu Chính Khanh gật đầu.

Mao Tuệ Châu bật cười: “Cách ẩn dụ này của cậu thật thú vị.” Nói cũng đúng, lúc nên bẻ lái thì bẻ lái thôi, nếu không chẳng lẽ cứ một mực đâm đầu vào tường.

Cừu Chính Khanh vội giải thích: “Mấy câu đố vô nghĩa này thật ra là của Doãn Đình. Là cô ấy hỏi mình.” Câu hỏi ấu trĩ như vậy đừng bao giờ đổ lên đầu anh.

Mao Tuệ Châu ngăn người, “Vậy trăng có tròn có khuyết, biến hóa rất đẹp cũng là cô ấy nói?”

“Đúng vậy, cô ấy rất thích chơi trò đố vui này. À phải rồi, cậu có biết nhắm một mắt và mở cả hai mắt để nhìn thế giới thì có gì khác nhau không?”

“Có gì khác?” Mao Tuệ Châu hỏi ngược lại.

Mao Tuệ Châu thử nhắm một mắt nhìn khác nhau, rồi lại mở cả hai mắt ra nhìn anh, “Không phải giống nhau sao? Có gì khác chứ?.” Cô nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Mình không đoán ra.”

“Để mình hỏi cô ấy.” Cừu Chính Khanh thuận miệng nói, dứt lời đã lấy điện thoại ra gọi.

Mao Tuệ Châu nhìn hành động của anh, không nói gì, cô cũng không muốn biết đến mức cần anh gọi điện hỏi ngay. Nhưng anh đã gọi rồi.

Điện thoại đã kết nối, giọng nói trong trẻo của Doãn Đình từ đầu dây bên kia truyền đến: “Xin-Hãy-Nghiêm-Chỉnh-Chút!”

Cừu Chính Khanh bất đắc dĩ nói: “Vừa hay đây cũng là câu tôi muốn nói với cô.”

Doãn Đình cười ha ha: “Anh hẹn hò xong rồi à?”

Cừu Chính Khanh thêm lần nữa bất đắc dĩ: “Không phải kiểu như cô nghĩ.”

“Ồ. Vậy thì bây giờ anh muốn em giúp gì? Có phải muốn tìm nơi nào uống rượu, nghe nhạc, nhưng lại không biết nên đi đâu, em biết vài chỗ được lắm ...”

Cừu Chính Khanh bất đắc dĩ ngăn cô lại: “Chúng tôi đang đoán thử câu đố cô đã ra, chính là câu một mắt hai mắt đó, Zoe muốn biết đáp án.”

Mao Tuệ Châu sững sờ, cô có nói cô muốn biết đáp án sao?

Bên kia điện thoại, Doãn Đình “oa” lên một tiếng, “Vậy em nhất định phải nói cho hai người biết mới được. Nếu là anh hỏi, em sẽ mời anh ngày mai lên Weibo xem, nhưng chị Zoe đã muốn biết thì em sẽ công bố luôn. Nhưng anh phải đảm bảo trước khi em trả lời trên mạng thì anh không được tự ý đăng tải đấy.”

“Tôi đâu có dở hơi đến mức đó.” Cừu Chính Khanh hơi tức giận, rồi lại nói: “Cô đợi chút, tôi mở loa ngoài để Zoe cũng nghe được.” Để Doãn Đình tự nói sẽ thú vị hơn là anh tường thuật lại, phải để Mao Tuệ Châu nghe mới được.

“Chị Zoe!” Giọng nói trong trẻo của Doãn Đình vang vọng phá vỡ sự tĩnh lặng của con phố.

“Cô nhỏ tiếng chút đi.” Cừu Chính Khanh nói. Mao Tuệ Châu lại liếc mắt nhìn anh.

Doãn Đình cười hì hì, Mao Tuệ Châu lên tiếng chào hỏi: “Cô Doãn, xin chào.”

“Chào chị.” Doãn Đình nói: “Em công bố đáp án đây. Thật ra dùng một mắt hay hai mắt mà nhìn thì thế giới này cũng như nhau không có gì khác biệt.”

Cừu Chính Khanh cầm điện thoại trên tay mà mặt tối sầm, không có gì khác biệt vậy cô bày trò làm gì?

“Cũng vì thế, tội gì anh phải nhắm một mắt ? Có khác biệt thì cũng là khác biệt ở anh thôi. Chi bằng thoải mái mở cả hai mắt mà nhìn đi.”

Cái mớ bong bong gì vậy? Nhưng hình như ... cũng có lí.

Cừu Chính Khanh và Mao Tuệ Châu bốn mắt nhìn nhau, cùng chung suy nghĩ.

“A, ngoài kia trời sao lấp lánh, đột nhiên em nghĩ ra một câu mới.”

Quả là giọng điệu của kẻ lừa gạt mà.

“Tôi không muốn nghe.” Cừu Chính Khanh đáp lại cô.

“Đừng vậy mà, anh lắng nghe chút đi.” Doãn Đình nói một cách đầy sức sống: “Xin hỏi, sao trên trời vì sao lại sáng như thế?”

“Tôi hoàn toàn không muốn biết đáp án.” Cừ Chính Khanh giữ vững thái độ.

“Em cũng đâu muốn nói cho anh nghe.” Doãn Đình cất giọng chê bai, lại tiếp: “Em có thể nói cho chị Zoe biết”

“Cô ấy cũng không muốn biết.” Cừ Chính Khanh thay Mao Tuệ Châu trả lời.

“Ồ.” Doãn Đình không hề lảng nhãng thêm nữa.

“Tôi muốn nghe thử.” Mao Tuệ Châu đột nhiên nói vậy, việc này nằm ngoài dự liệu của Cừ Chính Khanh.

Doãn Đình ngay lập tức phẫn chấn hẳn lên: “Nhanh nhanh nhận điện thoại đi, em với chị nói riêng với nhau thôi, em sẽ tiết lộ đáp án cho chị.”

Mao Tuệ Châu tắt loa ngoài điện thoại, nói chuyện riêng với Doãn Đình. Không biết Doãn Đình nói đáp án là gì, Mao Tuệ Châu rơi vào trầm tư một lúc. Sau đó cô nói mình đã hiểu, đáp án rất hay rồi tạm biệt Doãn Đình và cúp máy.

Cừ Chính Khanh xoa xoa hai bàn tay, cảm ơn hai cô gái đã ném anh qua một bên, anh không để bụng chút nào đâu.

Mao Tuệ Châu bị biểu hiện của anh chọc cười, trả điện thoại lại cho anh, “Được rồi, chúng ta về thôi.” Nói xong cô xoay người đi trước.

Đi được một đoạn, Cừ Chính Khanh không nhịn được nữa hỏi: “Cô ấy đã nói gì vậy?”

“Cô ấy bảo đừng cho cậu biết.”

“...” Làm như anh muốn biết lắm không bằng, hừ.

Hai người không nói gì nữa, chẳng bao lâu thì đã về đến bãi đỗ xe của nhà hàng, chuẩn bị ai về nhà nấy. Mao Tuệ Châu mở cửa xe xong, đột nhiên gọi anh: “Chính Khanh.”

Cừu Chính Khanh quay đầu lại nhìn cô.

Mao Tuệ Châu mấp máy môi, muốn hỏi anh có biết đêm nay mình đã nhắc đến Doãn Đình bao nhiêu lần không, nhưng cuối cùng cô không hỏi, cô quyết định sẽ không nhắc nhở anh. Cô hẹn anh ra một là để tìm người kế lế, hai là muốn rủ anh cùng đi du lịch trong kì nghỉ. Không có công việc, không có bạn bè, chỉ có hai người họ. Không cố gắng thì cô không cam tâm, cô vẫn muốn tiếp xúc thêm với anh, cũng hy vọng anh có thể hiểu cô nhiều hơn. Nhưng biểu hiện của anh khiến cô không muốn rủ nữa.

“Tạm biệt.” Cô nói.

“Ừ, tạm biệt. Đi đường cẩn thận.”

Hai người gật đầu chào nhau, ai lên xe nấy, khởi động xe và đi.

Trên đường về Cừu Chính Khanh vẫn suy nghĩ tại sao ngôi sao trên trời lại sáng như thế, chắc không thể lí giải theo hướng khoa học được, cũng không thể đại loại như mục tiêu sáng chói gì đó, đáp án đó là của Mặt trời rồi, cũng không phải ước mơ có rất nhiều, rất đẹp, đó là đáp án của đám mây.

Vậy rốt cuộc đáp án là gì?

Chương 8

Về đến nhà rồi Cừu Chính Khanh vẫn chưa nghĩ ra, tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ vẫn chưa có đáp án. Anh đứng bên cửa nhìn lên bầu trời, nhất thời lấy điện thoại ra chụp một tấm bầu trời đầy sao, sau đó đăng lên Weibo, không viết bất cứ bình luận nào.

Anh đặt điện thoại lên tủ đầu giường, ngủ thôi. Nằm được một lúc thì anh bò dậy, mò điện thoại lên lướt Weibo, nhìn thấy bốn bình luận mới.

Bình luận đầu tiên.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Tem!!!” Cuối câu còn kèm theo biểu tượng đặc ý nhảy nhót.

Cừu Chính Khanh cười.

Bình luận thứ hai.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Phong bì cũng là của mình!!!!” Cuối câu là biểu tượng đặc ý nhảy nhót.

Cừu Chính Khanh lại cười.

Bình luận thứ ba.

Không biết là ai, một cái tên lạ. Gửi đi ba dấu chấm hỏi.

Bình luận thứ tư.

Đình Đình Ngọc Lập 413: “Cuối cùng anh cũng đăng được một bài đáng để xem rồi.”

Cừu Chính Khanh vẫn buồn cười, nhưng không biết chỗ nào đáng để cười.

Cô ngốc này! Chỉ là một tấm hình bầu trời sao thôi đã được coi là bài đáng để xem? Xem ra cô đang rất nhàm chán đây.

Cừu Chính Khanh bỏ điện thoại ra, nằm xuống ngủ.

Đêm nay anh ngủ rất ngon.

Hôm sau, do làm bù cho kì nghỉ Quốc Khánh nên thứ bảy mọi người vẫn phải đi làm.

Nhưng chẳng ai tập trung cả, cuối tuần rồi mà vẫn phải làm việc, mấy ngày nữa là được nghỉ một kì nghỉ dài, đầu óc ai cũng treo ngược cành cây mất rồi. Cừu Chính Khanh thì không. Anh vẫn đến sớm như thường lệ, trên đường lái xe đến công ty vẫn suy nghĩ, sắp xếp lại công việc phải hoàn thành trong ngày hôm nay, sau đó thì đỗ xe, mua đồ ăn sáng, lên tầng, ngồi vào phòng làm việc của mình.

Anh đắm mình trong công việc, tình trạng này duy trì được đến khoảng mười giờ hơn.

Anh giao một phần giấy tờ đã ký xong cho thư ký, sẵn tiện ra phòng trà nước rót ly nước. Anh thấy có vài người đang lén nhìn, anh hỏi thẳng họ: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, không có gì. Cừu tổng đang qua phòng trà nước à? Anh đi đi, đi đi.”

Cừu Chính Khanh không nói gì nữa, tiếp tục đi. Đến trước cửa phòng trà nước, nghe thấy hai cô đồng nghiệp nữ nói với nhau: “Tối qua sao rất sáng đó, không ngờ Cừu tổng cũng lãng mạn ghê.”

Sao? Lãng mạn?

Cừu Chính Khanh cảm thấy như có tia sét giáng xuống đỉnh đầu.

Cừu tổng là nói anh sao, trong công ty họ chỉ có mình anh họ Cừu, không may cũng là một ông tổng. Nhưng lãng mạn là đang nói anh sao? Cả

đời này anh chưa từng nghe có người nào nói anh lãng mạn cả.

Anh mơ hồ biết được chỗ nào có vấn đề rồi.

Anh không rót nước nữa, lập tức trở lại phòng làm việc.

Mở Weibo.

Anh tròn tròn mắt.

Tối qua anh tùy tiện chụp một tấm hình, tùy tiện đăng lên Weibo, một chữ cũng không thèm viết! Vậy mà ba nghìn lượt chia sẻ!! Còn rất nhiều bình luận!!! Còn có thêm rất nhiều người theo dõi!!!!

Bọn họ điên rồi hay anh mới là người điên?

Cừu Chính Khanh mở lên xem. Người khơi nguồn lại là Doãn Đình!

Giỏi lắm! Biết ngay cô là thủ phạm mà!

Cô nương Doãn Đình chia sẻ tấm hình chụp bầu trời sao của anh, còn viết: “Có câu hỏi rồi: Vì sao ngôi sao lại sáng và đẹp như thế?”

Rất nhiều lượt chia sẻ và bình luận đều viết: Bởi vì yêu. Còn có: Vì tình yêu mà sao tỏa sáng.(Đang hát ~)

Hát cái đầu anh ta!

Cừu Chính Khanh thấy Doãn Đình có trả lời bình luận của một vài người bên dưới bài chia sẻ của cô. Không phải vì tình yêu. Không phải vì nó là ngôi sao. Không phải vì trên trời đã nối điện.

Cừu Chính Khanh sầm mặt, có cả nổi điện trên trời, nghĩ sao ra được vậy?

Còn có rất nhiều người chia sẻ hoặc bình luận khen Cừu Chính Khanh lãng mạn, còn gắn thẻ kêu bạn trai mình vào học hỏi nữa. Có người mượn tấm hình để thổ lộ với người mình yêu. Rồi tung rớt mù, vượt qua sức tưởng tượng của anh rồi.

Cộng hết những lượt chia sẻ của các bài đăng từ trước đến nay của anh có lẽ cũng không bằng của bài đăng này. Thiếu chút nữa anh ngỡ mình là nhiếp ảnh gia rồi, tấm hình này chụp đẹp biết bao. Nhưng thật ra anh chỉ mặc đồ ngủ giơ điện thoại lên tiện tay “tách” một cái thôi mà! Mấy ngôi sao trong hình cũng nhìn đâu có rõ! Làm gì sáng với đẹp đến thế!

Anh nhìn chăm chăm trang Weibo, tay có chút ngứa ngáy. Để các người lăng mạn đúng không, kêu bạn trai các người học tập đúng không, để các người tỏ tình đúng không?

Anh di chuyển chuột, nhấn nút xóa.

Hình bầu trời sao không còn nữa, cảm thấy thế giới lúc này yên tĩnh hẳn.

Thật là thoải mái.

Anh tức tốc viết một bài tâm đắc liên quan đến vấn đề công tác quản lí rồi đăng lên. Đây mới gọi là lăng mạn đó, các bạn của tôi ơi! Anh không ngại cho bạn trai của họ học hỏi một chút, cũng không ngại mọi người dùng nó vào việc tỏ tình đâu, cứ tự nhiên đi!

Rất nhanh đã có người bình luận.

Bình luận đầu tiên, một cái tên lạ viết: “Tem !!!!”

Kẻ nào đây! Lại dám học theo Doãn Đình giật tem!

Không nói hai lời, Cừu Chính Khanh trực tiếp cho vào danh sách đen. Anh không muốn tài khoản riêng của mình trở thành địa bàn của Đảng Tem.

Bình luận thứ hai, vẫn là một cái tên lạ, người đó viết: “Xóa mất rồi.”

Hà hà, đương nhiên là xóa rồi. Nếu không để mấy người làm loạn trong Weibo của tôi à?

Anh suy nghĩ một lúc, mở Weibo của Doãn Đình lên xem, bên dưới bài chia sẻ của cô vốn từng hiển thị tấm hình chụp bầu trời sao của anh, bây giờ

lại chỉ toàn bài đăng đã bị xóa. Cái này làm cho Weibo của Doãn Đình có lẽ hơi ảm đạm. Cừ Chính Khanh gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, đang nghĩ nếu Doãn Đình tìm anh kháng nghị thì anh sẽ trách cứ cô, nói cho cô biết không được chia sẻ bài đăng của anh để đùa giỡn. Hơn nữa còn khiến mọi người hiểu lầm.

Khoan đã, anh đọc kỹ lại lần nữa những bình luận bên dưới ở Weibo Doãn Đình, sao không ai hỏi cô đó có phải là bầu trời sao trong lúc hẹn hò hay không, cũng chẳng ai hỏi có phải bạn trai cô hay không, chỉ nói đó là vì tình yêu, còn cô chỉ trả lời không phải vì tình yêu. Như vậy coi như đã giải thích rõ rồi? Vậy sao bên chỗ anh phản ứng của mọi người lại mờ ám như thế?

Vài phút sau, Doãn Đình không đăng bài mới cũng không tìm anh. Trên Weibo của Cừ Chính Khanh, dưới bài tâm đắc viết về công tác quản lí vô cùng nghiêm túc kia lại có thêm mấy bình luận mới, đa số đều oán trách anh vì đã xóa bức ảnh, có một bình luận viết : “Thì ra đàn ông khi xấu hổ lại đáng yêu đến thế. Bình luận này có không ít người nhấn nút “ thích ”. Còn có người chia sẻ lại rồi viết: “Đúng đó!” Một người khác lại nói “Bài đăng dễ thương quá”

Đúng là không thể xem tiếp được.

Trong đầu mọi người có đúng là não bộ của nhân loại không có?

Cừ Chính Khanh cũng không biết vì đâu mình lại thấy phiền não. Tắt Weibo, nhìn lại cốc nước mình vẫn chưa kịp rót. Anh đứng lên, đi về phía phòng trà nước. Lần này trên đường đi lại nghe loáng thoáng từ “xấu hổ”, da mặt anh khê giật, hình như hơi nóng lên, anh nghĩ nhất định là do tức giận mà ra.

Uy nghiêm của Phó tổng anh chắc chắn vẫn còn!

Ngày hôm đó mãi cho đến lúc tan ca Doãn Đình cũng không tìm anh. Weibo của cô cũng không có bài đăng mới. Cừ Chính Khanh lại nhận

được điện thoại của Thẩm Giai Kỳ, cô ta mời anh cùng đi du lịch vào dịp lễ Quốc khánh. Cô nói cả đám năm sáu người trai có gái có cùng nhau đi du lịch, đều là người trẻ tuổi, đều là người làm ăn chung, mọi người có thể làm quen với nhau, cùng nhau leo núi, câu cá, ra biển chơi.

Cừ Chính Khanh từ chối khéo, anh nói Quốc khánh mình phải làm thêm giờ.

“Vậy sao?” Thẩm Giai Kỳ cười nói: “Vĩnh Khải đúng là biết cách bóc lột sức lao động. Cừ tổng cũng vất vả quá rồi.”

Cừ Chính Khanh không đáp lại. Thẩm Giai Kỳ lại nói tiếp: “Đành hẹn anh khi khác vậy.”

Cừ Chính Khanh đồng ý. Nói thêm vài câu rồi cả hai cùng cúp máy. Cừ Chính Khanh không ghét Thẩm Giai Kỳ, tính tình cô ta có nét giống Từ Vũ Phi, từ khi tiếp xúc đến nay anh cảm thấy cô ta cũng là một người thẳng tính. Nhưng anh không hề tiếp nhận sự theo đuổi của cô ta, còn chưa từng nghĩ đến chuyện thử hẹn hò với Thẩm Giai Kỳ. Đối với anh mà nói, cô ta chỉ như người qua đường A B C D nào đó, cùng lắm thì cũng chỉ xếp vào dạng “có quen biết” mà thôi. Anh còn nhớ chuyện Thẩm Giai Kỳ lấy việc Doãn Đình không theo đuổi được bạn trai ra để trêu chọc cô ấy. Vậy mà Doãn Đình không giận còn tiếp tục làm bạn với cô ta?

Việc anh xóa hình, hủy luôn đường dẫn trên Weibo của cô, cô có giận không?

Đến giờ tan ca, Cừ Chính Khanh lướt qua Weibo của Doãn Đình lần nữa, vẫn không thấy động tĩnh gì. Có người ló đầu vào phòng làm việc của anh, nói lớn: “Tạm biệt Cừ tổng.”

“Tạm biệt.” Cừ Chính Khanh đáp lại, có chút khó hiểu.

Tiếp theo đó lại có người đến nói: “Cừ tổng, chúng tôi đi trước đây, tạm biệt”

Trong vòng mười phút, có rất nhiều người chạy đến nói với anh “tan ca rồi, tạm biệt nhé.” Cừ Chính Khanh lại lướt Weibo, tự hỏi tại sao mọi người lại trở nên thân thiết với anh như thế.

Thân thiết. Từ này chỉ có một người từng dùng nó để miêu tả về anh. Thôi rồi, mức độ phát tán của vi-rút Doãn Đình mạnh hơn anh tưởng nhiều.

Cừ Chính Khanh không hề tan ca, trước bảy giờ anh đã ra khỏi phòng làm việc rồi. Anh đến một quán ăn nhanh gần nhà để giải quyết bữa tối, ăn no rồi thì về nhà, bật ti vi xem tin tức, sau đó vào phòng sách mở máy tính lên.

Cuộc sống không có chút thay đổi. Vậy mà anh lại cảm thấy hơi buồn chán.

Vì sao trên trời sao lại sáng đến thế? Anh thật sự rất muốn biết đáp án. Anh đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, sao đêm nay cũng rất sáng, bầu trời đầy sao thật sự rất đẹp. Cừ Chính Khanh lôi chiếc ghế xoay bằng da thật của mình qua, kéo thêm một cái bàn nhỏ, pha một ly trà, bật nhạc từ máy tính, ngồi xuống bên cửa sổ ngắm sao. Anh không nhớ nổi từ nhỏ đến lớn đã bao giờ bản thân có được một ngày an nhàn ngồi ngắm sao như hôm nay hay chưa.

Thật ra không làm gì hết, cứ thế ngắm sao cũng rất thoải mái.

Vì sao ngôi sao trời lại sáng như thế?

Cừ Chính Khanh nhớ đến mấy đáp án dờ dờ ương ương trên Weibo, khẽ bật cười.

Vì bầu trời đã được nối điện.

Nhưng Doãn Đình lại nói không phải. Cừ Chính Khanh lại nhin không được, quay người vớ lấy điện thoại rồi mở Weibo lên, cả ngày hôm nay cô yên tĩnh quá, chắc không phải thật sự giận anh đâu nhỉ.

Có bài mới! Doãn Đình đăng bài mới rồi!

Đó là một tấm hình chụp bầu trời đầy sao rất đẹp. Bầu trời tối đen như mực nhưng những vì sao tỏa sáng lấp lánh.

Doãn Đình viết: “Hôm nay bận rộn cả ngày nên không lên mạng. Lúc sáng tiện tay lấy tấm hình trời sao lấp lánh của bạn về làm của riêng, không ngờ mọi người lại quá sôi nổi, dọa người ta sợ rồi. Nào, đến đây đi, xem kỹ thuật chụp hình cao siêu của tôi này, đăng một tấm trời sao vừa mới “ra lò.” Câu hỏi vẫn như cũ, vì sao ngôi sao trên trời lại sáng như thế? Nhưng mà hôm nay đã làm phiền một người bạn, thật ngại quá đi, vì vậy đáp án vài ngày nữa tôi mới công bố. Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ, thoải mái. Còn giờ cùng thưởng thức bầu trời đầy sao nào.

Cừu Chính Khanh giật mình, trực giác mách bảo người bạn ở đây chỉ anh.

Sau đó anh nhận được một tin nhắn, mở ra xem, quả nhiên là Doãn Đình: “Xin lỗi anh, tại thấy tấm hình anh đăng lên, em chia sẻ rồi nhân tiện hỏi luôn câu hỏi của em, không ngờ trí tưởng tượng của họ lại phong phú như vậy, còn chạy luôn qua chỗ anh phá phách. Thật xin lỗi. Sau này em không làm thế nữa đâu, cũng không làm phiền anh nữa. Anh đừng giận nhé.” Phía sau còn có một loạt biểu tượng đáng thương năn nỉ.

Cừu Chính Khanh như trút được một gánh nặng, cô không giận vì anh xóa tấm hình là tốt rồi. Anh trả lời: “Tôi không giận đâu.”

Doãn Đình đang ở trên mạng, rất nhanh đã trả lời lại: “Tốt quá! Vậy chúng ta vẫn là đồng minh nhi?!” Phía sau lại thêm một loạt biểu tượng năn nỉ đáng thương.

Cừu Chính Khanh hỏi: “Bang phái nào?”

Doãn Đình gửi lại một dãy biểu tượng nhe răng cười.

Cừu Chính Khanh thật sự hết cách, có chỗ nào buồn cười vậy tiểu thư Doãn Đình? Cô thật sự đã lập ra rất nhiều bang phái, anh làm sao biết cô đang nói cái nào, hỏi cô thì cô lại cười.

Sau đó Doãn Đình lại nhắn: “Để bồi thường và nhận lỗi, em sẽ nói cho anh biết đáp án tại sao ngôi sao lại sáng.”

Cừu Chính Khanh cười, tức tốc trả lời: “Không muốn biết.”

Doãn Đình lại nhắn: “Muốn đi mà, chắc chắn anh đoán không ra đâu, em sẽ nói cho anh biết.”

Cừu Chính Khanh lại cười, lại nhắn: “Không cần, không muốn biết.”

Doãn Đình nhắn lại một chữ : “Ồ.”

Cừu Chính Khanh ngây người, “Ồ” nghĩa là sao?

Thêm chút nữa Doãn Đình lại nhắn: “Vây ngủ ngon nhé, đồng minh.”

Cừu Chính Khanh lại ngây người, đợi một lúc lâu mới xác nhận Doãn Đình thật sự nghe theo lời mình, không tiết lộ cho anh đáp án của câu hỏi đó.

Cô không phải cùng bọn với Tần Vũ Phi à? Sự ngang ngược của cô ấy, Doãn Đình không học được hết mười phần thì học ba phần cũng đủ dùng mà. Sao cô không nói “không muốn nghe cũng phải nghe”, sau đó trực tiếp nói luôn đáp án ra.

Hóa ra “Ồ” nghĩa là “được thôi.”

Thật không có cá tính. Như vậy làm sao lăn lộn được trong giới thiên thần?

Hình như bây giờ anh cũng ngại hỏi cô xem tại sao ngôi sao lại sáng thế?

Không hỏi thì không hỏi, dù sao cô cũng sẽ công bố trên Weibo thôi. Anh xem sau cũng được mà. Cừu Chính Khanh tự an ủi mình, rồi mang gối ấm ức lên giường đi ngủ.

Ngày Quốc khánh đến rất nhanh. Đồng nghiệp của Cừ Chính Khanh đều lần lượt kéo nhau đi du lịch. Tần Vũ Phi đi rồi. Cố Anh Kiệt cũng đi. Hai người đi riêng, kẻ nói là muốn đi để suy nghĩ, người lại bảo đã nghĩ ra cách giành lại trái tim người kia. Dù sao cũng đi hết rồi. Cừ Chính Khanh cũng không muốn hỏi. Cứ mặc kệ họ, giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt, sau khi trở về thì làm ơn lấy ra chút tinh thần chuyên nghiệp, làm việc cho đảng hoàng.

Mao Tuệ Châu cũng đi Mỹ tìm bạn bè và đồng nghiệp cũ bên đó để giải tỏa tâm trạng. Trước khi đi, cô đăng ảnh chụp tại sân bay, còn thêm một hình bầu trời sao nữa, không biết đang ám chỉ điều gì. Cừ Chính Khanh không hiểu, vì anh đã bỏ lỡ cơ hội được biết đáp án lý do khiến ngôi sao lại sáng.

Tuy thiên sứ Doãn Đình không có cá tính, nhưng chịu đựng rất giỏi, đã mấy ngày rồi vẫn chưa công bố đáp án.

Đúng rồi, Thẩm Giai Kỳ cũng đi du lịch. Trước khi đi cô ta còn gọi điện đến chúc Cừ Chính Khanh nghỉ lễ vui vẻ. Cừ Chính Khanh cũng lịch sự đáp lại, sau đó thì kết thúc cuộc gọi.

Doãn Đình cũng đi du lịch. Cô có đăng hình chụp trong chuyến đi lên Weibo, một đám trai gái khoảng sáu bảy người, trong tấm hình tập thể lại có mặt Thẩm Giai Kỳ. Vậy là Doãn Đình đi chung với hội Thẩm Giai Kỳ?

Cừ Chính Khanh có cảm giác bị đồng minh phản bội.

Kỳ nghỉ đối với Cừ Chính Khanh mà nói nhàm chán vô cùng. Bao nhiêu ngày vậy mà anh chỉ đăng một bài lên Weibo, lại còn là bài chia sẻ nhận xét của một nhà bình luận kinh tế. Nhưng không ai đến giành tem cả. Cũng chẳng ai bình luận, chỉ có hai lượt chia sẻ thôi.

Kỳ nghỉ này thật sự rất buồn chán, vì vậy Cừ Chính Khanh cố tìm việc gì đó để làm. Anh gọi điện hỏi thăm cô mình, sau đó ra chợ mua một bó hoa, rồi dạo quanh khu bán đồ gia dụng. Nhưng anh không chọn được gì

cả. Anh chỉ đi quanh cho đỡ buồn thôi. Vài ngày trôi qua trong buồn chán, quyết định đi thăm bố mẹ.

Hôm đó Cừ Chính Khanh mang theo bó hoa đến nghĩa địa. Đến trước mộ của bố mẹ thì ngạc nhiên.

Có người bày hoa và bánh kem ở đó, còn có vài tấm bưu thiếp hình phong cảnh, một bộ bài tú lơ khơ, bên dưới bộ bài có một tờ giấy.

Viếng nhằm mộ sao?

Cừ Chính Khanh cầm tờ giấy lên mở ra xem, nội dung bên trong hướng dẫn cách chơi bài địa chủ, tú lơ khơ.

...

Phong cách làm việc này sao lại ... có chút quen quen.

Đúng lúc này nhân viên quản lí nghĩa trang đi qua, thấy Cừ Chính Khanh ngây người nhìn những vật kia vội nói: “Lúc nãy tôi có thấy một cô gái đặt chúng ở đây. Chắc cô ấy muốn họ có thể chơi bài ở dưới âm ty cho đỡ buồn đó mà.”

Cừ Chính Khanh thấy mặt mình hơi nóng, trong số những người quen biết anh chỉ có một người có khả năng làm chuyện ngốc thế này. Nhưng không phải cô đang đi du lịch sao? Đã trở về rồi?!

“Cô ấy vừa mới về thôi. Một cô gái rất trẻ, rất đẹp.” Người quản lí vừa nói vừa nhìn Cừ Chính Khanh hóng chuyện. Cừ Chính Khanh nói “cảm ơn” với ông ta, cuối cùng dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn của anh đã đánh bại nhân viên quản lí hóng hớt kia.

Vừa mới ra về? Vậy sao lúc anh đến lại không thấy cô?

Cừ Chính Khanh thấy tim mình bỗng dưng loạn nhịp, không rõ vì sao lại thấy có chút hồi hộp. Anh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, xác nhận là không thấy bóng dáng Doãn Đình đâu cả. Xem ra cô đã đi mất rồi.

Mộ của mẹ Doãn Đình ở đâu nhỉ? Anh nhớ mang máng là cách đây tám ngôi mộ. Anh bước qua, nhìn thấy nơi đó cũng bày bánh kem, hoa tươi, bưu thiếp và một bộ bài tú lơ khơ trước ngôi mộ.

Anh bật cười, quả đúng là cô rồi.

Cô bé này đi du lịch về rồi.

Anh nhìn ngôi mộ trước mặt, nghĩ một lúc rồi đặt bó hoa trên tay mình xuống trước bia mộ của mẹ Doãn Đình.

“Chào cô, cháu là bạn của Doãn Đình, tên cháu là Cừ Chính Khanh.”

Ừm ... tiếp theo nói gì nữa đây. Vốn từ của anh nghèo nàn, anh lại không thân với nhà Doãn Đình cho lắm. Cuối cùng Cừ Chính Khanh nói: “Cảm ơn.”

Con gái của cô giống một thiên sứ.

Từ nghĩa trang đi ra, Cừ Chính Khanh rút điện thoại gọi cho Doãn Đình.

Điện thoại kêu lên từng tiếng tút tút, anh thấy tim mình đập ngày một nhanh.

Nhận máy rồi!

Anh nín thở.

“Xin-Hãy-Nghiêm-Chỉnh-Chút!” Giọng nói hăng hái của Doãn Đình truyền ra từ điện thoại.

Cừ Chính Khanh muốn nhin cười, nhưng đã thất bại. Hễ nghe được giọng của cô, anh lại muốn cười, hôm nay chắc cô lại uống thuốc “Mỗi Ngày Tôi Đều Đầy Sức Sống” rồi.

Cừ Chính Khanh hăng giọng, nghiêm túc nói: “Vừa hay là câu tôi muốn nói với cô đó.”

Doãn Đình cười hì hì, cũng không để tâm đến chuyện lời mở đầu của hai người không hề có chút sáng tạo. Cô hỏi anh: “Có việc gì cần em giúp à?”

Sao Doãn Đình lại nghĩ anh gọi điện cho cô là có việc cần giúp đỡ vậy? Cừu Chính Khanh tiếp tục hăng giọng, nói: “Ừm, là thế này, tôi đang ở nghĩa trang.”

“Ồ.”

Lại “ồ.” Trong đầu Cừu Chính Khanh hiện lên dáng vẻ vô tội, tròn miệng nói “ồ” của cô, lại thấy muốn cười. Anh nói: “Tôi thấy những thứ mà cô tặng cho bố mẹ tôi rồi. Cảm ơn nhé.”

“Anh đừng khách sáo!” Doãn Đình hiểu ra rồi. Cô sáng khoái tiếp lời: “Đều là hàng xóm với nhau cả mà, đừng xem nhau như người ngoài chứ.”

“Ừ.” Tiếp sau đó anh không biết nói gì nữa. Tinh thần anh có chút nôn nóng nhưng trong đầu ngày càng trống rỗng. Anh nghe bên Doãn Đình có tiếng cười của trẻ con, anh muốn hỏi xem cô đang ở đâu. Nhưng người ta đang ở đâu thì có liên quan gì tới anh? Cừu Chính Khanh hơi lúng túng, cuối cùng anh nghe thấy Doãn Đình cười xong lại thốt lên một tiếng “Haizzz.” Tiếp đó nữa Doãn Đình nói: “Có đứa nhỏ bị ngã rồi, em cúp máy đây. Liên lạc sau nhé, nghỉ lễ vui vẻ, tạm biệt.”

Cô nói rất nhanh, nói một hơi xong liền cúp máy mất tiêu.

Ngay cả tiếng “tạm biệt” Cừu Chính Khanh còn chưa kịp nói, anh nhìn điện thoại, cũng không biết bản thân đang nghĩ gì. Sau đó anh đặt điện thoại qua một bên, khởi động xe rời khỏi nghĩa trang.

Qua vài con đường, đột nhiên anh nhớ ra. Có tiếng cười của trẻ con, trẻ nhỏ té ngã. Đúng rồi, đám nhỏ ở cô nhi viện không biết thế nào rồi, nghỉ lễ thì chúng làm gì nhỉ? Anh cũng nên đi thăm chúng một lát.

Chủ ý đã định, Cừ Chính Khanh đánh vô lăng, bắt đầu đi về hướng cô nhi viện.

Trên đường đi anh dừng lại mua hai thùng trái cây. Đến nơi nhìn một lượt, quả nhiên một đám trẻ con đang chơi đùa trong viện. Cừ Chính Khanh xuống xe, đảo mắt bốn phía, không thấy được thân ảnh quen thuộc, bèn lại nghe thấy một giọng nói ngọt ngào giòn tan gọi: “Chú Nghiêm Chính.”

Cách xưng hô này! Cừ Chính Khanh quay đầu lại nhìn, Tiểu Thạch Đầu mang theo nụ cười ngọt ngào bổ nhào tới: “Chú Nghiêm Chính”, Cừ Chính Khanh sợ cô bé ngã, vội giang hai tay đỡ lấy nó, rồi ôm trọn cô bé vào lòng. Tiểu Thạch Đầu vẫn luôn miệng gọi ”Chú Nghiêm Chính!” rất hưng phấn, thanh âm trong trẻo.

Cừ Chính Khanh thở dài: “Tiểu Thạch Đầu, là chị Đình Đình dạy cháu gọi như vậy à?”

Tiểu Thạch Đầu lắc đầu, lại gật đầu: “Cháu hỏi chị Đình Đình chú tên là gì, chị ấy nói là Xin Nghiêm Chính ⁴.”

⁴ Xin Nghiêm Chính, phát âm gần giống với Cừ Chính Khanh.

“Cừ Chính Khanh.” Anh đính chính.

Tiểu Thạch Đầu gật đầu: “Đúng, chính là Xin Nghiêm Chính.”

“Chú Chính Khanh.” Cừ Chính Khanh đính chính thêm lần nữa với cô bé.

Tiểu Thạch lại gật đầu: “Chú Nghiêm Chính.”

“...” Cừ Chính Khanh bất đắc dĩ xoa xoa đầu cô bé, không sao, học tốt tiếng phổ thông không phải chuyện một sớm một chiều, Tiểu Thạch Đầu à, cháu phải tiếp tục cố gắng.

“Chú mang hoa quả đến cho các cháu này.” Cừ Chính Khanh lại nói.

Lúc này Tiểu Hàn cũng đã tới, vừa thấy Cừ Chính Khanh thì trở nên ngưỡng ngùng: “Chú Chính Khanh.”

Cừ Chính Khanh chào lại cậu bé, lại nói lần nữa cho cậu bé biết là anh mang trái cây đến cho chúng.

Tiểu Hàn vội nói: “Để cháu đi gọi cô giáo.”

“Được.” Cừ Chính Khanh vui vẻ nhìn Tiểu Hàn chạy đi. Có lẽ Doãn Đình đang ở chỗ cô giáo, đứa nhỏ bị té ngã, cho nên cô dẫn nó vào trong nhà rồi?

Tiểu Thạch Đầu nói với anh: “Chú Nghiêm Chính, lúc này chị Đình Đình cũng mang đồ ăn cho chúng cháu. Còn có bưu thiếp mới.” Tiểu Thạch Đầu vừa nói vừa lấy bưu thiếp từ trong chiếc túi vải đeo chéo của mình ra.

Cừ Chính Khanh ngồi xồm xuống, nghiêm túc nghe Tiểu Thạch Đầu nói. Tiểu Thạch Đầu đưa từng tấm bưu thiếp cho Cừ Chính Khanh xem, nói cho anh biết đây là chỗ nào, kia là chỗ nào. “Chị Đình Đình vừa đến một nơi mới, thế nên chúng cháu lại có bưu thiếp mới.”

Cừ Chính Khanh ngây người: “Bưu thiếp mà các cháu bán là chị Đình Đình cho sao?”

“Dạ phải!” Tiểu Thạch Đầu gật đầu: “Trong bưu thiếp là những nơi chị Đình Đình đã đi qua. Chị ấy nói bây giờ chúng cháu còn nhỏ, chưa đi được, đợi khi chúng cháu lớn lên, học cho tốt, có bản lĩnh rồi thì có thể đi. Nơi nào cũng rất đẹp, đều nên đi thử một lần. Bây giờ chị ấy ghi lại những nơi đó trước, để chúng cháu không cần ra ngoài vẫn có thể thấy được. Là xưởng in của bác Doãn in giúp chúng cháu, các ban ấy đều đã đến đó tham quan qua rồi. Thì ra bưu thiếp được in ra như thế. In xong rồi, có thể bán lấy tiền, sau đó gửi cho các bạn ở vùng núi, các bạn ấy không phải nhịn đói nữa, còn được đi học. Về sau khi chúng cháu đều đã khôn lớn, có lẽ sẽ được gặp nhau tại một nơi nào đó trong những tấm bưu thiếp này. Tuy chúng cháu không quen biết nhau, nhưng chúng cháu đều rất vui.”

Nghe qua có chút ngốc nghếch, nhưng Cừ Chính Khanh lại thấy cảm động. Anh ôm Tiểu Thạch Đầu, nói: “Sẽ thành hiện thực thôi. Đợi cháu lớn lên rồi, cháu có thể đi đến những nơi mà cháu muốn.”

Tiểu Thạch Đầu cười hì hì: “Cháu cũng nghĩ như vậy.”

Cừ Chính Khanh lại ôm cô bé một chút, biểu tình và ngữ khí của cô bé, hết như phiên bản nhỏ của Doãn Đình vậy.

“Chị Đình Đình đâu?” Cừ Chính Khanh hỏi.

“Chị ấy vừa mới đi.”

Cừ Chính Khanh ngẩn người, cô đã lại đi rồi?

“Chị ấy đang chơi nhảy dây với chúng cháu, sau đó thì nhận một cuộc điện thoại. Tiếp đó Tiểu Băng bị ngã, chị Đình Đình và cô giáo đưa Băng đi bôi thuốc, xong rồi chị Đình Đình mới đi.”

Đi nhanh như vậy sao? Cừ Chính Khanh thấy hơi thất vọng. Anh nghĩ đó là cảm giác khi giải câu đố nhưng lại giải sai. Tiểu Hàn dẫn cô giáo tới, Cừ Chính Khanh lấy táo và nho trong xe ra đưa cho cô giáo, sau đó chào tạm biệt.

Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Hàn bịn rịn tiễn anh. Cừ Chính Khanh nói với Tiểu Hàn: “Cố gắng học tập đó, chuyện chú đã hứa, chú không quên đâu. Cháu cũng đừng quên, phải thi lên đại học.”

Tiểu Hàn nghe xong rất hưng phấn, gật đầu mạnh. Tiểu Thạch Đầu hỏi Cừ Chính Khanh: “Chú Nghiêm Chính ời, những nơi chú từng đến có lưu lại bưu thiếp không?”

Cừ Chính Khanh không hiểu sao có chút ngượng ngùng: “Chú rất ít khi đi đâu đó.” Đi công tác là chuyện thường xuyên, anh đã đi qua rất nhiều quốc gia và thành phố lớn, nhưng trước nay lại ít khi đi du lịch. Nghĩ kỹ lại, đúng là từ trước đến nay chưa từng đi du lịch thì đúng hơn. Ngoại trừ đôi lúc khách hàng dẫn anh cùng đồng nghiệp đi tham quan vì có rất nhiều việc

cần bàn. Nhưng với Cừ Chính Khanh, chuyện công ra chuyện công, buộc phải đánh nhanh thắng nhanh. Cho dù là tham quan, trong đầu anh cũng chỉ toàn công việc.

“Không sao.” Tiểu Thạch Đầu an ủi anh, “Sẽ có cơ hội mà. Chị Đình Đình nói, rồi sẽ có cơ hội, đừng nhụt chí.”

Cừ Chính Khanh bật cười, Thạch Đầu đúng thật là tiểu Doãn Đình mà.

Cừ Chính Khanh về đến nhà, cả ngày lại rảnh rỗi không có việc gì làm, giờ chỉ mong kì nghỉ lễ mau kết thúc để quay lại làm việc. Anh cần phải làm việc, không làm việc thật sự rất khó chịu.

Trong lúc buồn chán, Cừ Chính Khanh lại lướt Weibo, vậy mà thấy Doãn Đình đăng bài mới.

“Vì sao những ngôi sao trên trời lại sáng như thế? Bạn cho rằng nó biết phát sáng? Thật ra thì không. Bạn cho rằng nó không biết? Thật ra nó lại có! Chỉ cần nó tìm được đúng góc độ, thì có thể tỏa sáng cho bạn thấy.”

Linh tinh, nhưng hình như... rất có lí.

Cừ Chính Khanh nghĩ, hơn hai mươi nghìn người theo dõi Weibo của cô chắc hẳn đều là đồng minh của hội thích câu hỏi cảm hứng.

Tiếp theo đó, anh thấy dưới bài Doãn Đình vừa đăng lại hiển thị vị trí hiện tại của cô. Con đường đó, nơi đó ... là quán bar của anh trai cô ấy.

Cô nhóc này, rõ ràng anh đã dặn đừng thiếu cảnh giác như thế rồi mà, những thông tin này mà công khai trên mạng rất dễ dẫn sói về nhà. Cừ Chính Khanh không vui chút nào. Anh ngồi trên sofa một lúc, tự nhiên thấy mình cần phải uống một ly. Mọi người nói đúng lắm, đúng là nên thả lỏng một chút. Trước giờ anh chưa từng đến quán bar tiêu khiển, nhớ lúc mới quen biết nhau, Doãn Đình nghe anh nói như thế liền lộ ra một biểu hiện rất lạ. Hình như là, ừm... nên hình dung thế nào đây, đồng tình sao?

Tóm lại, bây giờ anh quyết định ra ngoài tiêu khiển một chút. Cừu Chính Khanh không biết chỗ nào khác, thôi thì đến quán bar của Doãn Thực vậy.

Nói đi là đi.

Đến quán bar rồi Cừu Chính Khanh khá ngạc nhiên, không ngờ nơi này lại kinh doanh tốt như vậy, đông nghịt khách ghé qua. Người uống rượu, người nói cười, người chơi trò chơi. Đối với Cừu Chính Khanh mà nói, địa điểm như vậy quá ồn ào.

Nơi này cũng rất lớn, đáng người anh cao, đi vào nhìn một lượt, không thấy Doãn Đình đâu. Thật sự quá ồn ào, Cừu Chính Khanh không thích, đang muốn ra về thì nghe có người gọi: “Cừu tổng.”

Là giọng nam. Anh quay đầu lại nhìn, ra là Doãn Thực.

Cừu Chính Khanh nhanh chóng nở nụ cười chào hỏi, nhìn qua nhìn lại bên cạnh Doãn Thực, cũng không thấy Doãn Đình.

“Cừu tổng đến chơi à?” Doãn Thực cười toe toét, Cừu Chính Khanh cảm thấy hai anh em nhà này có nụ cười thật giống nhau. Anh hơi do dự không biết nên trả lời thế nào, nếu nói là đến chơi, chắc chắn Doãn Thực sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho anh, nhưng ở đây ồn ào quá, anh muốn rời khỏi đây.

Lúc này đột nhiên có người gọi, "Cừu tổng."

Là giọng nữ, nhưng không phải giọng Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh quay lại nhìn, thấy vị đồng nghiệp cũ mấy năm về trước tên Chung Xảo. Cô vẫy tay với anh, trông rất vui vẻ, bàn của cô ngồi còn một cô gái khác nữa.

Doãn Thực cười: “Thì ra là có hẹn với bạn, chúc anh chơi vui vẻ.”

Cừu Chính Khanh không còn cách nào khác, đành cười rồi gật đầu, sau đó đi về phái Chung Xảo.

“Thật trùng hợp.” Chung Xảo cười, mặt khẽ ửng hồng, “Tôi vừa mới nhắc đến anh với bạn tôi, không ngờ lại gặp được anh.”

“Đã lâu không gặp.” Cừ Chính Khanh lịch sự chào hỏi.

“Đi một mình à?” Bạn của Chung Xảo rất nhiệt tình, còn nhìn Chung Xảo cười một cái, lại nói tiếp: “Ngồi xuống đi, bàn của chúng tôi vẫn còn chỗ.”

Chung Xảo vỗ bạn mình một cái, nhưng cũng rất phối hợp, mời Cừ Chính Khanh ngồi xuống.

Cừ Chính Khanh không tiện từ chối, chỉ có thể ngồi xuống. Nhưng nụ cười và vẻ mặt của hai cô gái này làm cho anh thấy hơi ngờ ngợ. Câu nói kia của Doãn Đình, nói sao nhỉ? Đôi mắt rất biết phát hiện tình yêu. Bây giờ trên người anh có sợi chỉ đỏ, cũng bắt đầu mẫn cảm hơn hẳn khi trước.

Ừm, nhất định là sức mạnh tà ác của sợi chỉ đỏ. Làm anh cứ thấy là lạ.

Anh nhớ ra rồi, năm đó trước khi anh nhảy qua làm cho Vĩnh Khải, Chung Xảo vừa vào công ty chưa bao lâu, chưa quen với công việc, cứ thích đi theo anh học hỏi. Mới đầu anh coi trọng sự cố gắng phấn đấu của cô, rất nghiêm túc chỉ bảo, có một đạo hai người rất thân thiết với nhau. Sau này anh phát hiện ra Chung Xảo đối xử với anh có phần quá tốt, như mang bữa sáng cho anh, bữa trưa đợi anh cùng ăn, đến lúc tan ca lại đến xem anh đã về chưa. Lúc đó, anh không có ý định tìm bạn gái, cũng không muốn lãng phí thời gian, chỉ muốn cắm đầu vào công việc, cho nên cố tình tảng lờ những hành động khi ấy của Chung Xảo, giữ một khoảng cách nhất định với cô. Sau này anh nhảy việc rồi, hai người cũng cắt đứt liên lạc.

“Chúng em vừa nhắc tới anh.” Bạn của Chung Xảo nói: “Chung Xảo nói năm đó cô ấy yêu thầm anh, vẫn luôn ra ám hiệu, nhưng anh không thèm để ý. Sau này anh chuyển công tác, nên hai người vì vậy mà xa nhau. Thời gian trước cô ấy còn đọc được bài phỏng vấn của anh trên tạp chí tài chính, vừa nói duyên phận chưa đủ thì anh xuất hiện ngay.”

Người bạn này đang nói thì Doãn Thực đi tới, đợi cô ta nói xong rồi thì đặt ba chai bia và đĩa mực ống chiên xù lên trên bàn, nói: “Đây là chủ quán mời.”

Chung Xảo và cô bạn kia tỏ ra rất bất ngờ, Doãn Thực cười với Cừu Chính Khanh, tỏ ý đây là vì có Cừu Chính Khanh nên anh mới mời. Việc này khiến Cừu Chính Khanh cảm thấy rất ngại. Doãn Thực đi rồi, Chung Xảo và cô bạn lại nói, thì ra Cừu Chính Khanh là bạn của chủ quán này, sau đó lại qua về chuyện năm xưa.

Cô bạn kia uống nhiều nên có chút hưng phấn, lại thêm nam chính được yêu thầm đã xuất hiện khiến cô rất vui, cho nên cứ khăng khăng nói Cừu Chính Khanh và Chung Xảo có duyên với nhau khiến Chung Xảo xấu hổ, cũng ôm ấp một tia hy vọng, cố ý nói: “Cậu đừng nói linh tinh, biết đâu Cừu tổng đã có bạn gái rồi đó.”

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh thừa nhận. Lúc anh không cười thì vẻ mặt rất nghiêm túc, hai chữ kia nói ra khiến cho hai cô gái giật mình.

Cừu Chính Khanh lịch sự mỉm cười: “Cho nên thật xin lỗi, đã là chuyện quá khứ rồi.” Uyển chuyển như vậy đã đủ lịch sự chưa?

Cô bạn kia trở nên lúng túng, Chung Xảo cũng không biết phải nói gì, cuối cùng đành hỏi: “Cừu tổng vẫn làm ở Vĩnh Khải à?”

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh vẫn lịch sự mỉm cười, sau đó nói: “Tôi đến đây tìm bạn, nhưng cô ấy không ở đây. Tôi còn có việc phải đi trước. Thật ngại quá.”

Hai người kia cũng ngại, ngượng ngùng đồng ý.

Trước khi rời khỏi quán bar, Cừu Chính Khanh tìm Doãn Thực chào một tiếng, đồng thời vờ như vô tình hỏi xem Doãn Đình có ở đó hay không. Nhưng anh vừa xoay người định đi thì thấy điện thoại của Doãn Thực reo lên, Doãn Thực nhận cuộc gọi liền nói: “Sao rồi?”

Bước chân Cừ Chính Khanh chậm lại, trực giác mách bảo đó là Doãn Đình gọi đến.

“Em làm rơi chìa khóa ở đây? Sao có thể? Lúc đến đây ngay cả túi em còn chưa mở ra lần nào mà. Càng không thể nào lấy chìa khóa ra được.”

Chắc chắn là Doãn Đình, cô vẫn không có đầu óc như vậy.

“Chắc là lúc em đổi túi xách quên lấy chìa khóa qua rồi, vậy nên không có rơi ở chỗ anh, mà rơi ở trong nhà. Sơ ý cầu thả, bị nhốt ở ngoài cũng đáng. Được rồi, anh về mở cửa cho em.” Lúc Doãn Thực vẫn đang nghe điện thoại, Cừ Chính Khanh đã đi tiếp ra đến bên ngoài.

Vậy là lúc này Doãn Đình thật sự có đến đây.

Kì lạ thật, trước đây đi đâu cũng gặp được cô, từ khi xóa tấm hình bầu trời đầy sao kia, anh lại chẳng mấy khi gặp cô nữa.

Một ngày sau, kỳ nghỉ lễ kết thúc.

Cừ Chính Khanh thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, trở về phòng làm việc cả người đều thấy thư thái.

Nhưng Tần Vũ Phi lại chưa quay về. Có nghĩa là, sẽ không có bạn của cô ấy tìm đến công ty.

Ngày đi làm lại Cừ Chính Khanh đã đăng hai bài lên Weibo, vẫn không thấy ai đến giành tem cả. Số người theo dõi Weibo của anh đang giảm. Xem ra đám người hồ đồ theo dõi đã nhìn rõ bộ mặt thật của anh, phát hiện không phải đồng minh của hội thích câu hỏi cảm hứng, thế nên đã “dứt áo ra đi”.

Cừ Chính Khanh không thèm để ý. Anh thấy cuộc sống của anh lại được khôi phục như thường rồi.

Chẳng qua anh bỗng cảm thấy hơi thích lướt lờ Weibo mà thôi.

Nhưng, anh không ngẫu nhiên gặp được Doãn Đình nữa.

Cuộc sống của anh vẫn chỉ có hai lộ trình như cũ. Công ty - nhà, nhà - công ty. Một tuần đến phòng tập hai lần, đi mua rau một lần, làm việc bảy ngày.

Nhưng cũng có một chút thay đổi nho nhỏ. Anh phát hiện mình bắt đầu có hứng thú với bộ môn nhiếp ảnh. Anh mua một chiếc máy ảnh cơ về. Anh thường thấy những tấm hình Doãn Đình chụp trên Weibo của cô, chúng đều rất đẹp, lúc nào cũng có người hỏi cô chụp bằng máy gì, chụp thế nào. bình luận trên Weibo của cô nhiều vô số, nhưng cô chỉ đáp lại vài người nhất định. Cừu Chính Khanh cũng muốn biết cô chụp như thế nào, dùng máy ảnh nào chụp. Nhưng anh không để lại lời nhắn trên Weibo của cô, cũng không nhắn vào hộp thư riêng hay gọi điện cho cô.

Anh cũng không biết vì lí do gì, một việc vô cùng đơn giản như vậy mà anh cứ chần chừ mãi không làm.

Chẳng bao lâu nữa tháng Mười lại qua đi. Vấn đề giữa Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt xem như đã được giải quyết. Cô ấy lại đi làm, tinh thần đã phơi phới trở lại. Cừu Chính Khanh biết Doãn Đình vẫn luôn ở giữa giúp họ hòa giải, thiên sứ rất thích lo chuyện bao đồng.

Nhưng mãi cô vẫn không đến văn phòng tìm Tần Vũ Phi, lộ trình cuộc sống của anh không có cơ hội tình cờ gặp được cô.

Thăm Giai Kỳ lại hẹn anh, Cừu Chính Khanh lấy công việc làm lí do từ chối. Mao Tuệ Châu về nước, có chào hỏi anh qua mạng, cô nói đợi mình hết bận sẽ hẹn anh. Sau đó thì không còn tin tức gì nữa.

Vậy là anh không có cuộc hẹn nào, không có hẹn, vậy là không có cơ hội tình cờ gặp được Doãn Đình.

Ngày hai mươi lăm tháng mười, cặp đôi đang yêu nhau cuồng nhiệt Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi muốn mở tiệc, nói là để cho đám bạn bè tốt thấy được tình cảm nồng thắm của họ. Cừu Chính Khanh biết chuyện này là nhờ

hôm vừa họp xong, Tần Vũ Phi vừa đi lướt qua mặt anh, vừa gọi điện xác nhận tổ chức tiệc với người bạn nào đó.

Tần Vũ Phi vui vẻ nói chuyện về bữa tiệc qua điện thoại. Cúp máy rồi quay đầu lại thấy Cừu Chính Khanh đang nhìn mình, Tần Vũ Phi trợn mắt: “Làm gì vậy, dù sao anh cũng đâu có hứng thú.”

“Sao tôi lại không có hứng thú?”

“Anh muốn đi sao?”

“Muốn chứ.”

Tần Vũ Phi nhìn anh như thấy ma, sau đó ném lại một câu: “Nhớ phải chuẩn bị một món quà mới được đến đó.”

Vậy là Cừu Chính Khanh đi thật.

Anh vừa bước vào phòng tiệc, liền thấy Doãn Đình.

Cô đang khiêu vũ cùng Cố Anh Kiệt.

Không phải đây là bữa tiệc phô bày tình cảm của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt à? Doãn Đình tham vui làm cái gì? Nhanh trả nam chính lại cho người ta đi!

Trên mặt Doãn Đình là nụ cười ngọt ngào, hoàn toàn chẳng thấy mình làm gì sai cả. Cô cùng Cố Anh Kiệt xoay vài vòng lướt qua bên cạnh Cừu Chính Khanh nhưng lại không nhìn thấy anh. Cừu Chính Khanh cứ thế yên lặng đứng đó, duy trì giữ một khoảng cách rất gần, có thể nghe thấy Doãn Đình và Cố Anh Kiệt nói chuyện với nhau.

Cô đang tự khen mình là bà mối, Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi có thể yêu nhau là nhờ cô.

“Đúng vậy, em là thiên sứ.” Cố Anh Kiệt đang khen cô.

“Thiên sứ không có bạn trai.” Doãn Đình nói.

Cố Anh Kiệt cười lớn: “Hôm nay anh bắt hết những đứa bạn tốt đến đây rồi, em cứ chọn thoải mái, thấy vừa ý ai thì nói với anh, nếu người đó chưa có bạn gái anh sẽ giới thiệu cho em.”

Doãn Đình nở nụ cười hài lòng, Cừ Chính Khanh thấy biểu cảm của cô vô cùng đáng yêu. Điệu nhảy của cô và Cố Anh Kiệt cuối cùng cũng kết thúc, cô đứng trên sàn nhảy nhìn ngó xung quanh, vẫn không thấy anh. Lúc này nhạc trở nên nhanh hơn, cô lắc lư đầu mình theo điệu nhạc, chân cũng bắt nhịp theo, làn váy nhẹ nhàng lay động theo động tác của cô, trông rất tinh nghịch.

Cừ Chính Khanh nhớ giọng nói đầy sức sống của cô khi Doãn Đình gọi: “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút!”

Anh mới muốn xin cô nghiêm chỉnh chút đó, cô nhìn xem, đứng không ra đứng, đầu thì cứ lắc lư.

Xin cô hãy nghiêm chỉnh chút, chỉ cần nghiêm chỉnh chút xíu thôi là được. Như thế này anh thấy...

Thấy sao nhỉ?

“Cừ tổng đại nhân!” Doãn Đình thấy anh rồi.

Anh dường như thấy được ánh sáng lấp lánh của bầu trời sao từ nụ cười trên khuôn mặt cô.

Vì sao ngôi sao trên trời lại sáng đến thế?

“Anh đến thật đúng lúc, giúp em chọn bạn trai đi.” Doãn Đình chạy tới nói với Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh nhìn cô chăm chăm: “Tôi chỉ có mắt nhìn cổ phiếu.”

“VẬY LÀ ĐỦ RỒI.”

“Gần đây thị trường cổ phiếu rất giá trầm trọng, chưa phải thời cơ để ra tay.”

“...”

Cừu Chính Khanh thấy mặt Doãn Đình xụ xuống, nhất thời muốn cười.

Doãn Đình vẫy tay với anh: “Thôi vậy, anh cứ nghiên cứu cổ phiếu tiếp đi. Tạm biệt.” Sau đó cô liền vội vội vàng vàng rời đi.

Cừu Chính Khanh cười không nổi rồi, không phải chứ, cô nương à, bình thường không phải cô vẫn vui tính lắm sao ?

Tạm biệt? Khó khăn lắm hai người mới gặp được nhau đó!

Đột nhiên Cừu Chính Khanh sờn gai ốc vì suy nghĩ của bản thân, sao anh lại nghĩ khó khăn lắm hai người mới gặp được nhau?! Hai người họ lại không có quan hệ gì, không gặp thì đã làm sao.

Khó khăn lắm... Đúng là một câu thâm sâu.

Doãn Đình đi được vài mét đột nhiên quay đầu lại : “Anh còn không mau qua đây? Em dẫn anh đi ăn món ngon.”

Vậy là “tạm biệt” của cô không phải là “tạm biệt” như anh nghĩ sao?

Cừu Chính Khanh lại nhìn Doãn Đình chăm chăm. Lúc nào cô cũng nói một đằng làm một nẻo như thế, nhưng anh lại thấy không có vấn đề gì.

Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, cô đâu phải nhân viên của anh.

Doãn Đình cười với anh: “Ngây ngốc cái gì đó, anh có đi không?”

Chân Cừu Chính Khanh vô thức đi theo cô.

Tại sao những ngôi sao trên trời lại sáng đến thế!

Hình như Cừu Chính Khanh hiểu được chút chút rồi.

Doãn Đình dẫn Cừu Chính Khanh đến bàn để đồ ăn, chỉ cho anh biết món này ngon, món kia bình thường, món này cô không thích lắm nhưng cũng phải xem khẩu vị của anh. Cô còn nói anh đến trễ, chắc là bụng đã đói

rồi. Cô cứ ríu ra ríu rít, còn anh thì vờ như không có gì, im lặng tấn công đĩa thức ăn.

Phát hiện nho nhỏ lúc này làm anh có chút khiếp sợ.

Đối tượng lí tưởng của anh, tuyệt đối không thể là người như Doãn Đình được. Đồng nghiệp liếc mắt, thầm đánh giá quan hệ của anh và Doãn Đình, anh còn cho rằng chuyện đó quá hoang đường. Thậm chí Cừ Chính Khanh còn từng nghĩ, anh và Doãn Đình hẳn sẽ đứng đầu danh sách mười đối tượng tuyệt đối không thích hợp để yêu nhau.

Nhưng nhịp tim và cảm giác lúc này của anh lại tiết lộ thông tin hoàn toàn khác.

Có lẽ chỉ là ảo giác thôi. Anh tìm cách biện minh.

Vì anh đang trông đợi chuyện hôn nhân, mấy lần đồng nghiệp lại cứ gán ghép anh với Doãn Đình, vì thế anh bị ảnh hưởng. Cừ Chính Khanh vừa ăn vừa âm thầm tính toán trong lòng. Anh và Doãn Đình không thích hợp. Chuyện này anh có thể chắc chắn.

Sở thích, chuyên môn, chức vụ, phong cách làm việc hoàn toàn không có chút nào giống nhau. Bây giờ hai người không thường gặp nhau, không tiếp xúc nhiều, cho nên mới có thể xem như hòa hợp. Nếu thật sự yêu nhau, cô sẽ chê anh buồn chán, còn anh sẽ chê cô ồn ào.

Phải vậy không?

Theo lẽ thường mà nói, nếu cô thấy anh buồn chán thì sẽ quay ra năn nỉ anh đừng nhạt nhẽo như vậy nữa, thế nên nhất định cái miệng cô sẽ liên tục liến thoắng. Thường thì mâu thuẫn của các cặp đôi đều từ đó mà ra.

Cô là người quá nhiệt tình, vì vậy không đủ lí trí. Có thể thấy ngay từ việc cô đối xử với tất cả mọi người đều rất thân thiện. Cô không lí trí, vậy thì anh sẽ có thêm phiền phức. Mà anh thì không có nhiều thời gian và tinh thần để xử lí chuyện tình cảm của nửa kia. Công việc anh rất bận, cô thì lại

rất nhàn rỗi. Nhìn vào việc cô lúc thì bận rộn, lúc thì trốn về sớm rồi đến tìm Tần Vũ Phi thì biết. Nếu xác định yêu đương, chắc chắn Doãn Đình sẽ là cô bạn gái suốt ngày quấn lấy anh như gấu Koala, anh thì không có thời gian và tinh thần để “hầu” người yêu như Doãn Đình ...

Tóm lại, dù sao đi nữa, hai người họ thật sự không thích hợp.

Còn một điều nữa. Anh phân tích và phán đoán những thứ này đều là lãng phí thời gian, thật ra đâu cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần một điều thôi là có thể giải quyết ngay ý định đặt hàng này rồi: Doãn Đình sẽ không thích anh. Vậy nên anh không cần khổ công suy nghĩ làm gì.

Doãn Đình thích người như Cố Anh Kiệt, một bạch mã hoàng tử dịu dàng vui tính, thương hoa tiếc ngọc lại ham vui. Anh và cậu ta vốn không thuộc cùng một loại.

Vậy nên Doãn Đình không hề có tình cảm với anh. Từ thái độ và ánh mắt cô dành cho anh cũng nhìn ra được điều đó.

Cừu Chính Khanh đảo mắt qua Doãn Đình, vừa nhìn đã giật nảy mình. Thiên sứ cô nương đang rất nghiêm túc nhìn anh.

“Sao anh ăn mà cũng đầy vẻ suy tư thế? Món này ngon hay không mà cũng cần đánh giá thận trọng như vậy à?”

Cừu Chính Khanh lấy lại tinh thần, đáp: “Không phải, lúc này tôi đang suy nghĩ tính khả thi của một dự án.”

Doãn Đình xị mặt xuống: “Vậy rốt cuộc miếng sườn xào chua ngọt này ngon hay không vậy?”

“Ngon.” Để chứng minh, Cừu Chính Khanh gấp thêm một miếng nữa.

Doãn Đình rất vui. “Vậy là hệ thống vị giác của anh và em giống nhau rồi.”

Vậy sao? Vậy thì có gì đáng vui mừng. Rất nhiều người có sở thích ăn uống giống nhau mà. Cừu Chính Khanh bắt đầu ăn món cá tuyết chiên trong đĩa, đây cũng là món lúc này Doãn Đình tận lực giới thiệu. Sau đó anh để ý thấy Doãn Đình vẫn nhìn đang nhìn anh chăm chăm.

“Cô có thể đừng nhìn tôi nữa được không?” Anh lịch sự hỏi. Cô cứ nhìn anh sẽ làm anh suy nghĩ nhiều, mà anh cảm thấy những suy nghĩ đó là không cần thiết.

Doãn Đình nướng mày, mở to mắt, “Em chỉ muốn nhìn xem có phải anh cũng thích món này hay không thôi, không thích thì không nhìn nữa vậy”. Cô xoay người hướng tầm mắt ra sàn nhảy, miệng còn lẩm bẩm: “Thì ra khi ăn cũng sẽ xấu hổ.”

Ai xấu hổ? Cừu Chính Khanh nhét một miếng cá vào miệng, ngăn mình sẽ không nhìn được mà phán bác lại cô. Làm vậy thì quá trẻ con.

Chương 9

“Tiểu Đình!” Một người đang thướt tha đi đến.

Là Thẩm Giai Kỳ.

Đến trước mặt Cừ Chính Khanh, Thẩm Giai Kỳ vui vẻ chào hỏi: “Cừ tổng, anh cũng đến à?”

Cừ Chính Khanh đang đẩy một miệng thức ăn, còn chưa kịp nuốt xuống, chỉ có thể chật vật gật đầu đáp lại. Thẩm Giai Kỳ lại cười, quay sang Doãn Đình, “Tiểu Đình, cậu gặp Will chưa? Anh ta còn dẫn theo bạn gái đến đó.”

“Gặp rồi, mình và anh ấy cũng chào hỏi nhau rồi.”

“Lần đấy anh ta từ chối cậu dứt khoát thế, vậy mà bây giờ tìm cô bạn gái không khác người như cậu là mấy.” Thẩm Giai Kỳ cố ý nói.

Doãn Đình mím môi đáp lại bằng một nụ cười gượng, sau đó xoay người đi đến đến bàn thức ăn: “Mình đi ăn đây.”

“Sao vậy?” Thẩm Giai Kỳ vẫn còn muốn trêu chọc cô,

“Cậu không cảm thấy gì à? Đùng suốt ngày ăn- ăn- ăn, mập ra thì làm sao theo đuổi bạn trai được.”

“Cậu phiền quá đi, mình ăn là tỏ ý không muốn để ý đến cậu, hàm ý sâu xa như vậy nhất định cậu phải hiểu chứ.” Doãn Đình nói.

“Hiểu nhưng không tiếp thu.” Thẩm Giai Kỳ cười hì hì, ôm lấy bả vai Doãn Đình trêu ghẹo, “Cả Hứa thiếu gia cũng đến rồi, anh ta không dẫn theo bạn gái, cậu có muốn thử lần nữa không?”

Doãn Đình liếc cô ta một cái.

Thẩm Giai Kỳ nhéo nhéo má cô: “Vẻ mặt này của cậu thật buồn cười.”

“Chẳng có gì buồn cười.” Doãn Đình đẩy bàn tay cô ta ra.

“Có rất nhiều người là đối tượng mà cậu từng theo đuổi đang ở đây, tình huống này cũng rất buồn cười.”

“Không buồn cười.” Doãn Đình lại liếc cô ta một cái.

“Tôi cũng không buồn cười.” Một giọng nam vang lên. Là Cừ Chính Khanh, anh thực sự không nhịn được nữa. Thẩm Giai Kỳ này thực sự phiền quá.

Doãn Đình và Thẩm Giai Kỳ đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh. Cừ Chính Khanh dáng vẻ nghiêm túc đặt cái đĩa xuống, lấy khăn lau miệng, sau đó hỏi Doãn Đình: “Có muốn nhảy một bản không?”

“Được, được” Doãn Đình vừa trả lời vừa gấp đồ ăn vào trong đĩa, sau đó đem cái đĩa nhét vào tay Thẩm Giai Kỳ, “Không cần cảm ơn mình, phải ăn cho hết đó, lãng phí đồ ăn là không tốt. Ăn cho mập một chút mới có sức theo đuổi bạn trai.” Nói xong cô còn làm mặt quỷ với Thẩm Giai Kỳ, sau đó khoác tay Cừ Chính Khanh bước vào sàn nhảy.

Lúc chuẩn bị bước đi, Cừ Chính Khanh tranh thủ quay đầu nhìn Thẩm Giai Kỳ, hình như cô ta không hề tức giận, tuy ánh mắt vẫn cứ dán chặt vào hai người họ, nhưng lại thực sự ngoan ngoãn ăn đồ ăn trong đĩa.

“Hai người là bạn bè?” Cừ Chính Khanh dẫn Doãn Đình xoay một vòng.

“Phải đó. Anh đừng nhìn cô ấy nói chuyện mang mùi thuốc súng mà hiểu lầm, thật ra con người cô ấy không xấu. Chẳng qua thích lấy việc đâm chọc vào vết thương người khác làm vui thôi, những lúc như thế thì hơi phiền một chút.”

“Vậy à?” Đối lại là anh, nếu có người bạn như vậy chắc đã sớm trở mặt rồi? Tình bạn của phụ nữ Cừ Chính Khanh thật không hiểu nổi.

“Cảm ơn anh.”

“Ừ.” Cừu Chính Khanh gật đầu chấp nhận lời cảm ơn của Doãn Đình. Anh giúp cô giải vây, nhận nó cũng không có gì sai.

“Nhưng em quên mất anh là khúc gỗ biết nhảy.” Ý của câu nói này là nếu cô nhớ chuyện đáng mất mặt lần trước thì sẽ không nhận lời khiêu vũ với anh?

“...” Thiên sứ đều trực tiếp xoáy vào điểm yếu của người khác như vậy sao? Vừa phê bình người ta xong, bản thân cô cũng làm vậy. Cừu Chính Khanh hơi giận: “Cảm ơn lời nhận xét của cô.”

Doãn Đình cười hì hì, nhỏ giọng nói: “Chúng ta ra chỗ khác nhảy đi.” Cô kéo anh, xoay vài vòng, xoay ra đến tận ban công bên ngoài. “Tốt rồi, chỗ này không có ai, anh sẽ không cảm thấy căng thẳng nữa. Em nói anh nghe, càng căng thẳng thì nhảy càng không tốt, thả lỏng chút đi.”

Anh căng thẳng sao? Lúc này anh đã quên mất việc mình khiêu vũ như khúc gỗ rồi. Anh chỉ nghĩ muốn giúp Doãn Đình tìm cơ rút lui, không cần để Thẩm Giai Kỳ châm chọc nữa. Vậy nên, anh căng thẳng không phải vì chuyện khiêu vũ.

“Nào, Chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Em chỉ cho anh.” Doãn Đình đặt tay Cừu Chính Khanh lên eo mình, một tay khác đặt vào lòng bàn tay anh. Sau đó cô hỏi anh: “Anh có biết kỹ xảo quan trọng nhất của khiêu vũ là gì không?”

“Là gì?” Trước đây, Cừu Chính Khanh đi học khiêu vũ, giáo viên cũng có nói qua, anh từng nhớ rất kỹ, nhưng giờ đây nhìn vào mắt cô, anh quên mất rồi.

“Chính là đừng tự chê bản thân mình nhảy không tốt. Anh không để tâm thì sẽ không căng thẳng nữa.”

“Tôi đâu có chê bản thân.” Lời anh nói là sự thật. Có chê thì cũng là người khác, tội gì anh phải tự chê mình. Thông thường khi những người mời anh nhảy một điệu xong đều sẽ không mời lần thứ hai, như vậy bớt được bao nhiêu chuyện, anh rất hài lòng với tài năng khiêu vũ của mình.

Doãn Đình cong khoe môi tặng anh vẻ mặt “biết là anh cứng miệng mà”, “Nhưng bây giờ anh rất căng thẳng.” Cô vạch trần anh. “Anh nhìn xem, cánh tay của anh cứng ngắt này.” Cô vỗ vỗ cánh tay đang đỡ eo cô của Cừu Chính Khanh, “Lòng bàn tay anh rất nóng.” Cô siết lấy bàn tay đang nắm tay cô của anh.

Làm vậy anh lại càng thêm căng thẳng. Vòng eo cô nhỏ nhắn, tay lại nhỏ, trên người lại tỏa mùi nước hoa nhàn nhạt. Anh lại có ý muốn ôm cô gần hơn một chút.

Đại sự không ổn rồi.

Doãn Đình nhìn vẻ mặt của anh: “Được rồi, thật ra thì anh đâu có muốn khiêu vũ, đúng không?”

Cừu Chính Khanh gật đầu.

“Vậy thôi đừng nhảy nữa.” Doãn Đình lùi về sau một bước, ra khỏi phạm vi vòng tay anh. “Việc không muốn làm thì đừng làm. Em không biết còn lỗi anh ra đây, xin lỗi nhé.”

“Không phải đâu, chẳng qua tôi...” Bàn tay anh chột trống không, cảm thấy hơi mất mát, “Tôi có một dự án rất quan trọng cần suy nghĩ, cho nên hơi mất tập trung.”

“Ồ.” Doãn Đình nhìn Cừu Chính Khanh, rồi lại nhìn cổng vườn hoa, vậy nếu như cô bỏ anh lại để anh yên tĩnh suy nghĩ kế sách cho công việc thì được coi là bất lịch sự hay là chu đáo đây?

“Cố Anh Kiệt nói muốn giới thiệu đối tượng cho cô?” Cừu Chính Khanh chột hỏi.

“Vâng, anh ấy nói đã bắt những người bạn tốt đến cả đây, nếu thấy người nào vừa mắt thì nói với anh ấy, anh ấy sẽ giới thiệu cho em.”

“Vậy sao?” Anh lại hỏi.

Câu hỏi này của Cừ Chính Khanh như nhắc nhở cô trọng tâm chính của buổi tối hôm nay, “Em phải đi quan sát một chút, anh không ngại chứ?” Vậy thì anh nghĩ việc của anh, cô tìm đối tượng của cô, không ai cản trở ai.

Anh gật đầu, nhìn cô vui vẻ chạy vào trong.

Ánh mắt khi Doãn Đình nhìn anh, thái độ thản nhiên của cô, cô thực sự không có chút nào tình ý với anh. Bởi vậy mới nói đây là một đơn hàng không thể nào đặt được, cách giải quyết là dứt khoát từ bỏ nó, tìm mục tiêu khác. Cừ Chính Khanh hít sâu một hơi, đơn giản thế đấy. Không có gì đáng phiền não ở đây cả.

Anh lấy lại tinh thần, sau đó trở vào phòng tiệc.

Không thấy Doãn Đình đâu, không biết cô lại chạy đến chỗ nào rồi. Thẩm Giai Kỳ lại đi đến bắt chuyện với Cừ Chính Khanh, “Buổi tiệc đây tính giải trí như thế này, thật không nghĩ tới Cừ tổng mà cũng đến tham gia.”

“Chuyện vui của đại tiểu thư và Cố thiếu gia, tôi cũng nên đến chúc mừng.” Cừ Chính Khanh trả lời rất hợp lí.

Thẩm Giai Kỳ cười lớn, “Anh nói cứ như hôm nay là ngày cưới của hai người họ vậy.”

“Đến ngày cưới lại tham gia lần nữa.” Cừ Chính Khanh vẫn thản nhiên.

Thẩm Giai Kỳ nhìn anh: “Vậy nếu tôi hẹn gặp riêng Cừ tổng một lần, Cừ tổng có nề mặt tôi không?”

“Vấn đề này hơi khó trả lời.” Cừu Chính Khanh cười nhạt, suy nghĩ rồi hỏi ngược lại: “Cô có muốn khiêu vũ không?”

Thẩm Giai Kỳ nhìn anh, một lúc sau lại cười ha ha: “Không muốn.” Cô đã từng khiêu vũ với anh, biết được khả năng của anh, hôm nay bạn bè đều ở đây, cô không muốn bị mất mặt.

“Rất thẳng thắn.” Cừu Chính Khanh khen ngợi cô. Vậy mới nói Tiểu Đình sai rồi, không phải anh tự giễu, mà là anh rất hài lòng với khả năng khiêu vũ của mình.

Thẩm Giai Kỳ nói: “Cách từ chối người khác của Cừu tổng thật mới mẻ.”

“Thẩm tổng quá khen rồi.”

Thẩm Giai Kỳ lại cười: “Tôi đi tìm Tiểu Đình đây, hỏi xem cô ấy sau khi theo đuổi người yêu thất bại thì xử lý thế nào.” Dứt lời, cô ta quay người bước đi.

Cừu Chính Khanh nhíu mày, cô ta sẽ không mượn cơ hội này lại châm chọc Doãn Đình chứ. Khuyết điểm này của Thẩm Giai Kỳ thật đáng ghét mà. Anh cũng đi tìm Doãn Đình, tuy thiên sứ và anh không có duyên nhưng anh cũng không thể để cô bị người khác bắt nạt được.

Cừu Chính Khanh đi một vòng, không thấy Doãn Đình. Sau đó quay lại thì thấy cô đang khiêu vũ với một anh chàng nào đó. Hai người họ phối hợp rất ăn ý, cô quay tròn, xoay người bước đi, mỗi một động tác người bạn nhảy kia đều nhẹ nhàng, tiết tấu rất đều. Cừu Chính Khanh thấy nụ cười trên mặt Doãn Đình, anh thích nụ cười ấy, nhưng anh lại không vui khi chàng trai kia ôm cô chặt như thế.

Anh thực sự không thích loại vận động như khiêu vũ.

Trên sàn nhảy Doãn Đình xoay người, nhìn thấy Cừu Chính Khanh, cô cười với anh. Cừu Chính Khanh cũng cười đáp lại. Anh muốn rời khỏi đây

rồi, hoạt động giải trí này đúng là không thích hợp với anh.

Đang định đi tìm Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt để chào tạm biệt, điệu nhạc đã kết thúc. Doãn Đình chạy về phía anh: “Cừu tổng đại nhân.”

Gương mặt cô ửng hồng do vừa vận động xong, đáng yêu như trái táo vậy. Vài sợi tóc mai rủ xuống bên thái dương làm cô trông càng thêm hoạt bát.

“Ừm.” Anh đáp lại cô, thấy tim mình lại tăng thêm một nhịp. Anh cố kìm nén cảm giác muốn đưa tay vén lại tóc cho cô.

“Anh định khi nào về?” Doãn Đình hỏi anh.

“Sao thế?” Bây giờ thì anh ném luôn cái ý định ra về kia qua một bên rồi.

“Em chỉ chơi thêm nửa tiếng nữa, em hứa với bố sẽ về sớm. Nhưng bọn họ còn ở lại đây rất lâu. Em muốn hỏi xem khi nào anh về?”

“Tôi có thể đưa cô về.” Cừu Chính Khanh rất sẵn lòng. Để cô ăn mặc như thế kia mà ngồi taxi anh cũng không yên tâm được.

Doãn Đình nở nụ cười tươi rói: “Cảm ơn anh.” Nụ cười của cô rất ngọt ngào, giọng nói cũng rất ngọt, ngọt đến nỗi Cừu Chính Khanh có chút đắn đo về hợp đồng kia.

“Vậy lúc nào anh về thì gọi em, em về cùng anh.” Doãn Đình dặn dò.

“Tôi đợi cô được rồi.” Đợi khi cô muốn về mới về, đây là phong độ người đàn ông cần có.

“Được.” Doãn Đình nói xong thì chạy đi mất.

Vài phút sau, Cừu Chính Khanh thấy hối hận vô cùng. Anh không nên nói sẽ đợi cô, phong độ là cái thái gì. Anh nên nói là bây giờ anh đang định về đây, cô chuẩn bị đi, nhanh theo anh ra về.

Kết quả của việc tỏ vẻ hào phóng chính là phải nhìn Doãn Đình khiêu vũ với những chàng trai khác, nhảy hết bài này tới bài khác.

Lúc nào cũng có người tới mời cô khiêu vũ. Cừu Chính Khanh hiểu tại sao cô lại “đắt sô” như vậy. Đó là vì Doãn Đình rất đáng yêu, cô khiêu vũ cũng đẹp, giọng nói lại hay, nói chuyện lại thú vị, mọi người thích cô, anh có thể hiểu được.

Anh cũng thích cô.

Vậy nên trong lòng anh khó chịu như uống cả chai giấm. Không, phải nói là chua như lúc ăn phải quả bưởi kia vậy.

Anh vô cùng dẫn đo trước bản hợp đồng này rồi.

Doãn Đình lại nhảy xong một điệu nữa. Cừu Chính Khanh thật không thể tiếp tục đứng nhìn thêm, anh tiến lên hỏi cô: “Có thể về chưa?”

“Được ạ.” Doãn Đình thần sắc rạng rỡ, rất có tinh thần. Cô vẫy tay tạm biệt với bạn mình rồi đi cùng Cừu Chính Khanh tìm Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt để chào tạm biệt. Lúc ra về, cô còn kéo Cố Anh Kiệt qua một bên thì thầm to nhỏ. Cừu Chính Khanh nhìn Tần Vũ Phi, đại tiểu thư lại không ra oai sao? Cô quản cái tên nhà mình chút đi, một mình to nhỏ với người từng thầm thương trộm nhớ anh ta mà cũng được à?

Lão thần Tần Vũ Phi đang đứng sờ sờ, vậy mà không hề để tâm.

Cuối cùng, Doãn Đình cũng đã nói xong, quay lại cùng Cừu Chính Khanh ra về.

Doãn Đình vẫn còn rất hăng hái, vừa ngâm nga một bài hát vừa nhảy chân sáo. Cô quay sang hỏi Cừu Chính Khanh: “Anh từ chối May rồi?”

“Thăm Giai Kỳ nói với cô thế sao?”

“Phải đó.” Doãn Đình gật đầu: “Em nói chúc mừng và cũng vui mừng thay cho cô ấy.”

Cừu Chính Khanh bật cười.

“Giai Kỳ nói dù sao thì chuyện tình kế tiếp của cô ấy thế nào cũng sẽ diễn ra sớm hơn em.” Doãn Đình lắc lắc đầu: “Anh nói xem tại sao chẳng có ai thích em hết vậy?”

Tim Cừu Chính Khanh nảy lên một cái. Sao lại không có chứ?

Nhưng Doãn Đình cũng không thật lòng hỏi anh câu đó. Vừa nói xong, cô đã nhảy chân sáo đến trước xe Cừu Chính Khanh rồi đợi anh mở cửa xe.

Cừu Chính Khanh thấy mình nên nói gì đó, nhưng nhất thời lại không biết nói gì. Một điều quan trọng trong đàm phán thương mại, nếu không biết được điều kiện mặc cả và lợi thế cạnh tranh của mình, không nên vội vàng đưa ra kết luận, không ra giá, không thỏa thuận, tránh thiệt hại về sau. Cừu Chính Khanh cố nhịn không lên tiếng, anh mở cửa xe, Doãn Đình vui vẻ leo lên xe anh.

“Lại làm phiền anh rồi. Cảm ơn nhé.” Doãn Đình chấp hai tay lại, giọng điệu rất đáng yêu.

“Đừng khách sáo.” Cừu Chính Khanh nghĩ đến ngăn người cũng chỉ được ba chữ này.

Xe bắt đầu lăn bánh, anh mở đài lên, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng bay bổng ngay lập tức vang khắp xe. Không gian trong xe rất nhỏ, Cừu Chính Khanh có thể cảm thấy hơi thở của Doãn Đình, mùi hương đặc trưng của cô tràn ngập không gian, bao bọc lấy anh. Tư thế lái xe của Cừu Chính Khanh có chút cứng nhắc, cảm giác khẩn trương kia lại xuất hiện. Giống sự căng thẳng khi đi phỏng vấn xin việc lúc anh còn học đại học vậy.

“Anh và chị Zoe thế nào rồi?” Đột nhiên Doãn Đình hỏi.

“Không thế nào cả.” Cừu Chính Khanh gấp gáp nói, thấy Doãn Đình nhìn anh, anh hăng giọng nhấn mạnh, “Cô ấy không phải bạn gái tôi.” Lúc này anh mới nhớ ra mình vẫn chưa trả lời đề nghị của Mao Tuệ Châu. Lúc

này khi đánh giá đơn đặt hàng của thiên sứ, anh quên mất chuyện Mao Tuệ Châu.

Một hợp đồng có điều kiện thích hợp anh không có ý định tiến hành, hợp đồng có điều kiện hoàn toàn không phù hợp với anh lại rất muốn ký. Tình huống này quả thực không ổn chút nào.

“Anh có bạn gái mới rồi, đúng không? Vậy nên anh mới từ chối May?”
Doãn Đình lại hỏi.

“Bạn gái mới?”

“Anh trai em nói anh hẹn bạn đến quán anh ấy chơi, hình như là người yêu thầm trước đây.”

“Cô ấy yêu thầm tôi.” Cừu Chính Khanh tức tốc đính chính.

Doãn Đình không vui lờm anh một cái: “Đúng là kiêu căng. Sao cứ phải nhấn mạnh con gái người ta yêu thầm anh làm gì?”

“Không phải.” Cừu Chính Khanh nheo lời, anh chỉ không muốn cô ấy hiểu lầm là anh yêu thầm người khác thôi. “Sự thật chính là cô ấy yêu tôi đơn phương, tôi không yêu thầm cô ấy.” Chết tiệt, cái miệng ngu ngốc này. Nói như vậy càng tỏ ra kiêu căng hơn, thật đúng là không biết xấu hổ mà.

Doãn Đình bị vẻ mặt của anh chọc cười. Rõ ràng đang nói những lời rất khí phách, thế mà vẻ mặt lại cứ như bị nheo. “Vậy cũng chẳng sao, quan trọng nhất là khi sống bên nhau thấy hợp là được. Anh cảm thấy cô ấy thích hợp hơn chị Zoe sao? Ý em là anh có cảm giác với cô ấy hơn à? Thật tò mò không biết cô ấy là người thế nào.”

Cừu Chính Khanh có lấy lại sự bình tĩnh, giải thích lại từ đầu: “Thứ nhất, tôi không hẹn riêng cô ấy. Tôi đến quán bar của anh trai cô, tình cờ gặp lại cô ấy thôi. Bạn của cô ấy nhắc lại chuyện cũ, nói cô ấy từng yêu thầm tôi, đúng lúc anh trai cô nghe được. Mấy năm trước khi tôi rời khỏi công ty đó, thì đã không liên lạc gì với vị đồng nghiệp kia nữa, chẳng qua

tình cờ gặp ở quán bar thôi. Thứ hai, cô ấy không phải bạn gái, cũng không phải bạn gái mới, bởi vì tôi chưa có bạn gái cũ. Thứ ba, Zoe rất tốt, nhưng chúng tôi không phải đang yêu nhau. Cô ấy từng đề nghị, nhưng tôi vẫn chưa suy nghĩ xong, vì thế chúng tôi vẫn luôn là bạn bè bình thường.”

Oa, anh vừa nói liền một mạch cơ đấy. Doãn Đình chớp chớp mắt, chẳng qua là nói chuyện phiếm thôi mà, cần gì phải trình bày như làm báo cáo thế. Xin Nghiêm Chính đúng là quá nghiêm túc mà.

“Vậy điều thứ tư đâu?” Doãn Đình hỏi.

“Cái gì thứ tư?”

“Còn chuyện May hẹn anh còn bị anh từ chối đó. Không phải thứ tư à?”

Cừu Chính Khanh không còn lời nào để nói, quan hệ với Thẩm Giai Kỳ là loại bắc tám cái thang cũng không tới, càng chẳng liên quan chút nào đời sống tình cảm của anh.

“Còn thứ năm đâu?”

“Đâu ra cái thứ năm!” Cừu Chính Khanh suýt nữa thì nhảy dựng lên. Nếu cô nói những câu như “Anh có tình cảm với em sao không thấy anh nói”, nhất định anh sẽ lạc tay lái.

“Hết rồi? Chỉ có bốn người thôi à?” Doãn Đình giúp anh tính.

“Ở đâu ra bốn người?”

“Mới vừa rồi không phải đếm đến người thứ tư rồi sao?” Doãn Đình nghiêm túc giơ ngón tay ra đếm, “Chị Zoe, cô đồng nghiệp yêu thầm, May... Ủa, còn ai nữa nhỉ?”

“Hết rồi!” Cừu Chính Khanh hơi tức giận. Thêm cả cô nữa thì mới được bốn người, nhưng anh lại không thể nói cho cô biết được. Không đúng, ba người kia là thế nào vậy? Ngoại trừ Mao Tuệ Châu anh từng thật

sự từng nghiêm túc cân nhắc qua, những người khác tính là A B C D thôi được không?

“Vậy lúc này sao em lại đếm ra bốn người nhỉ?” Doãn Đình hỏi anh.

Cừu Chính Khanh không muốn nói nữa. Dù sao việc này cũng không phải anh làm.

“Ồ, đúng rồi, chỉ có ba người.” Doãn Đình tỉnh táo lại. “Ba người cũng nhiều lắm rồi, anh rất có tiềm năng làm công tử đào hoa.”

Cừu Chính Khanh không nói nữa, thiên sứ hạ phàm chính là để dày vò người khác, anh ngộ ra chân lý này rồi.

“Mấy khúc mắc tình cảm của anh cũng nhiều thật đấy.” Thiên sứ nhận xét

“Cảm ơn.” Cừu Chính Khanh nghiêm túc trả lời. Một lúc sau cũng là nhện không được, anh nói: “Ngoài ra, tôi không đào hoa, cảm ơn.”

“Ừm. Em cũng không đào hoa. Tuy em từng tỏ tình với vài chàng trai, nhưng lần nào em cũng đều rất nghiêm túc. Bọn họ không thích em, em không có bạn trai, đi tìm mục tiêu mới cũng bình thường mà, đúng không?” Doãn Đình than vãn.

Vị chua xót lại dâng lên trong lòng Cừu Chính Khanh. Những chuyện này cô đừng có nói với anh chứ.

Cừu Chính Khanh không phát biểu ý kiến, anh cảm thấy mình thật oan uổng.

Doãn Đình lại nói: “A, đột nhiên nghĩ ra hai chúng ta lại là đồng minh rồi.”

Hội bị oan à?

“Ngụy Đào Hoa Đồng Minh Hội.”

“...” Cừu Chính Khanh rất cố gắng khắc chế biểu hiện trên mặt của mình.

“A, không đúng.”

Đương nhiên không đúng rồi! Ai cùng hội đào hoa với cô, lại còn chữ “ngụy” không chút khí chất gì nữa.

“Chúng ta phải là củ cải trắng chứ! Cả hai đều không đào hoa, nên là Hội Củ Cải Trắng.”

Lại còn củ cải, một đồng củ cải!

“Cô có từng nghĩ đến việc li khai rời khỏi thế giới thực vật chưa?” Cừu Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình hiểu ra ý tứ trong lời anh rồi, sau đó bật cười ha ha: “Anh thật hài hước.”

Không, anh không hài hước tí nào, anh đang hỏi nghiêm túc mà.

Doãn Đình không nói thêm câu gì, một lúc sau cô hỏi: “Xin Nghiêm Chính, có phải em rất nhạt nhẽo không?”

Cừu Chính Khanh suy nghĩ. Nên định nghĩa cô thế nào đây? Theo lẽ thường thì đúng là nhạt nhẽo, nhưng anh lại cảm thấy ngoài nhạt nhẽo ra thì còn rất đáng yêu. Kiểu như tâm nhĩ trái chê trách còn tâm nhĩ phải lại thối ra bong bóng màu hồng, tình huống như vậy thì phải miêu tả thế nào?

“Sao anh không nói gì? Chắc im lặng thay cho đồng ý chứ gì.” Doãn Đình hơi nhụt chí “Chắc chắn là anh thấy em nhạt nhẽo, đàn ông có lẽ đều thấy như thế, nên em toàn theo đuổi bất thành.”

Cừu Chính Khanh hăng giọng, sao tự dưng anh lại không muốn an ủi cô chút nào thế này? Làm người thì phải rộng lượng chứ. Thôi được, an ủi cô một chút nào, “Rau xanh và củ cải, mỗi cái đều có hương vị riêng. Vấn đề không phải ở cô, chỉ là họ có mẫu người họ thích rồi thôi.”

Doãn Đình khẽ thở dài: “Cũng đúng, cũng từng có người theo đuổi em, nhưng em không thích.”

“Cô thích người thế nào?” Cừ Chính Khanh nhin không được hỏi.

Doãn Đình lập tức lấy lại tinh thần, “Em thích người dịu dàng, ân cần, hào phóng, vui tính, nhiệt tình, yêu ẩm thực và thích đi du lịch.”

Thiên sứ hạ phàm chính là để dày vò người khác.

Những cái cô vừa liệt kê chẳng có cái nào giống anh.

“Đẹp trai sẽ được ưu tiên.” Doãn Đình bổ sung thêm

Đẹp trai thì cũng như rau xanh và củ cải, mỗi người có một vẻ thôi. Như việc ai cũng nói Tần Vũ Phi rất đẹp, anh chỉ thấy cũng được thôi, ngược lại, như Doãn Đình anh chỉ thấy cô rất xinh.

Cho nên trong mắt cô, người như anh có được liệt vào nhóm ưu tiên không?

“Anh có người nào thích hợp để giới thiệu cho em không?” Doãn Đình chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi.

“Không có.” Trả lời rất dứt khoát.

“Haizz.” Doãn Đình lại khẽ buông tiếng thở dài. “Sợ chỉ đỏ của em không linh gì cả. Sao sợ của anh lại linh thế.”

Độ linh nghiệm quá cao cũng tạo nên sự phiền não. Loại phiền não này thiên sứ không thể hiểu được. Cừ Chính Khanh cũng muốn thở dài.

Lúc này điện thoại Doãn Đình reo lên, cô mở túi sách tìm nó, là bố cô gọi đến, hỏi xem khi nào cô về. Doãn Đình trả lời ngọt ngào là đang trên đường, một người bạn đưa cô về, sắp đến nhà rồi. Cúp máy xong, đột nhiên cô nhớ ra gì đó, lại lục túi sách, sau đó lấy trong túi ra một tấm thẻ, để lên trước bảng điều khiển xe, “Thẻ VIP của quán anh trai em, em lấy từ chỗ anh ấy lâu rồi, nhưng cứ quên đưa cho anh.”

Cừu Chính Khanh ngại nói cho cô biết đối với nơi ồn như vậy anh không có hứng thú ghé qua lần thứ hai, vậy nên anh chỉ có thể nói: “Cảm ơn.”

Doãn Đình nở nụ cười ngọt ngào với anh: “Đừng khách sáo. Hoan nghênh anh ghé chơi.”

Cừu Chính Khanh vội quay lại nhìn thẳng phía trước, nụ cười của cô khiến tim anh đập càng thêm nhanh, anh lại thấy căng thẳng rồi. May mà không bao lâu nữa là đến nhà cô. Doãn Đình xuống xe ngay trước cổng chung cư, nói tiếng cảm ơn anh, “Có cơ hội lại gặp nhau nhé.”

“Tạm biệt.” Anh đáp, trong lòng hơi chua xót.

“Có cơ hội” lại gặp nhau.

Đúng, họ muốn gặp mặt nhau đúng là cần “có cơ hội” mới được. Lần tiếp theo không biết phải đến lúc nào.

Cừu Chính Khanh không lái xe đi ngay, anh nhìn Doãn Đình đi vào cổng qua gương chiếu hậu, thầm nghĩ không biết cô có đột nhiên xuất hiện bên cửa xe anh giống hai lần trước đó không. Nếu cô làm vậy, anh phải nói với cô: “Mới đó đã gặp lại rồi.”

Nhưng cô không làm như vậy. Cô đi một mạch không hề quay đầu lại, đột nhiên còn chạy về phía trước. Cừu Chính Khanh hạ kính xe xuống góc đầu nhìn ra cô, chạy gì mà chạy, không sợ té ngã à. Sau đó anh mơ hồ nghe cô gọi: “Đại Đại.” Hay là “bố”?

Cừu Chính Khanh nghĩ chắc là “bố”, có thể bố cô đang đứng ở cổng đợi cô về. Nhưng cô đã chạy xa rồi, thân hình đã ẩn khuất trong góc tối đèn đường, anh không thấy nữa, cũng không nhìn người nào khác.

Cừu Chính Khanh buông tiếng thở dài, ngồi ngay ngắn lại, ngây người một lúc. Thật sự không ổn. Chỉ mới xa nhau có vài phút mà đã bắt đầu thấy nhớ cô rồi.

Thì ra một tháng nay, có những lúc anh cảm thấy lòng buồn phiền là vì anh nhớ cô.

Cừu Chính Khanh lái xe về nhà, tâm trạng không tốt chút nào.

Thật phiền phức!

Báo cáo đọc không vào, bản tin kinh tế trên đài cũng rất nhàm chán. Anh tắm rửa sớm xong nằm lên giường.

Nằm hơn nửa tiếng đồng hồ cũng thấy không buồn ngủ, anh nhớ Doãn Đình nói “có cơ hội lại gặp nhé”, nhớ lúc cô khiêu vũ cùng người con trai khác, nhớ Cố Anh Kiệt vỗ ngực bảo đảm sẽ giới thiệu cho cô một người ưng ý. Tâm trạng của anh thật sự rất-tệ!

Anh ngồi dậy rồi đi tắm thêm lần nữa, tắm nước lạnh, để bình tĩnh lại.

Leo trở lại giường, Cừu Chính Khanh lại nhớ Doãn Đình.

“Có cơ hội gặp lại nhé.”

Anh nhắm mắt lại. Đột nhiên quyết định, nếu như, anh nói là nếu như, trong một tuần họ có thể gặp lại nhau, không phải cố ý tìm gặp, không phải như lần này vì anh muốn gặp cô mà cố tình tham gia buổi tiệc, chỉ cần vô tình chạm mặt nhau là được. Nếu chuyện này xảy ra, vậy thì, anh sẽ tận lực cân nhắc về tính khả thi của hợp đồng này.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Cừu Chính Khanh đã khá hơn nhiều. Anh nghĩ có lẽ mình chợp mắt được rồi.

Một lúc sau, anh lại nghĩ, đến một tuần thì thời gian hơi ngắn, thôi thì hai tuần đi. Đúng rồi, để cho tiện nên định ngày xem xét tiến độ, ngày mười lăm tháng mười một có vẻ được đấy.

Đúng, đợi đến ngày mười lăm tháng mười một, ngày này dễ nhớ.

Cuối cùng anh cũng có thể ngủ ngon giấc.

Hôm sau là Chủ nhật, là ngày mua sắm nhu yếu phẩm hàng tuần. Cừu Chính Khanh rời khỏi nhà lúc gần trưa, anh dự định đến chỗ siêu thị ăn tạm thức gì đó, sẵn tiện thì đi mua đồ luôn.

Anh xuống bãi đỗ, lúc chuẩn bị khởi động xe thì phát hiện trên ghế phụ có một chiếc di động.

Di động của Doãn Đình, anh nhận ra nó.

Cô làm rơi điện thoại trên xe anh?

Cừu Chính Khanh không kìm nén được sự vui mừng, vội cầm lấy điện thoại lên. Anh mở ra xem, trong đó có hơn mười cuộc gọi nhỡ, tên người gọi chỉ một chữ “Anh.” Thời gian gọi đều là sáng hôm nay.

Cừu Chính Khanh đoán chắc là sáng nay Doãn Đình không tìm thấy di động, nên lấy điện thoại của Doãn Thực gọi vào để tìm. Anh nhanh chóng gọi lại, nghe tiếng “tút tut tut” truyền đến, tim đập loạn cả lên, anh hăng giọng rồi lại hăng giọng.

Có người nhận rồi.

Tim Cừu Chính Khanh đập liên hồi, vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Doãn Thực phải không? Tôi là Cừu Chính Khanh. Doãn Đình để quên điện thoại trên xe tôi.”

Doãn Thực không trả lời anh, nhưng lại nói gì đó với người bên cạnh, tiếp đó anh nghe thấy tiếng Doãn Đình hưng phấn la lên, rồi điện thoại được chuyển qua tay cô để nghe, giọng nói trong trẻo mà kích động của Doãn Đình vang lên: “Xin Nghiêm Chính, anh đúng là tốt quá đi! Chúng ta không hổ là đồng minh mà! Em còn tưởng rơi ở khu gần nhà, tìm mãi mà không thấy.”

Đồng minh nào? “Hội những người không được yêu”? Hội “Câu hỏi cảm hứng”? Hội “Củ Cải Trắng”? Hay là... Hội “Tôi Nhớ Em”?

Cừu Chính Khanh nhận ra mình đang cười, nhất định là anh bị lây Doãn Đình rồi, cho nên mới cảm thấy hưng phấn như cô. Nhưng sao cô lại nghĩ là rơi ở khu gần nhà? Rốt cuộc thì cô đuềnh đoảng đến mức nào vậy? Như vậy hơi tệ đúng không, rốt cuộc thì anh thích cô ở điểm nào? Nhưng nghe được giọng của cô anh rất vui, anh biết được cơ hội cuối cùng đã đến rồi.

“Làm thế nào để đưa điện thoại cho cô đây? Bây giờ đem qua chỗ cô à?” Giọng nói của anh rất bình tĩnh.

“Đừng, đừng, em không có ở nhà. Em với anh trai em đang ở bên ngoài, vốn định đi mua điện thoại mới. Anh có tiện ra ngoài không? Em muốn mời anh một bữa!”

“Được thôi.” Anh sáng khoái nhận lời.

Anh cũng muốn đi ăn với cô.

Cừu Chính Khanh nhanh chóng đi đến nhà hàng Doãn Đình nói, Doãn Đình và Doãn Thực đang ở đó đợi.

Khi Cừu Chính Khanh đến nơi, thấy Doãn Đình trong nhà hàng qua kính cửa sổ sát đất, cô đang giơ máy ảnh lên chụp cảnh đường phố. Nếu anh bước tiếp thì sẽ chắn mất ống kính của cô, thế là anh dừng lại. Máy ảnh của Doãn Đình đổi góc độ khác, bất ngờ hướng về phía anh.

Cô đã thấy anh rồi.

Cừu Chính Khanh biết vì anh thấy khóe miệng cô cong lên, lộ ra một nụ cười rất đáng yêu.

Tại thời khắc đó, anh cảm thấy trái tim mình như muốn tan chảy.

Cảm giác này với anh thật xa lạ.

Anh đứng yên bất động, cô đã ấn nút chụp hình. Sau đó Doãn Đình bỏ máy ảnh xuống, vui vẻ vẫy tay với anh. Nụ cười kia quá rực rỡ, khiến cho

Cừu Chính Khanh cũng vô thức cười lại với cô, sau đó bước nhanh về phía nhà hàng.

Anh phải cộng điểm cho hợp đồng này. Lí do? Vì nụ cười của cô thật đẹp

Cuộc hẹn riêng tư, nhưng lại có đến ba người.

Doãn Đình nhận lấy điện thoại từ tay Cừu Chính Khanh, luôn miệng nói cảm ơn. Cô bảo Cừu Chính Khanh cứ nhiệt tình chọn món, nhất định phải ăn ngon miệng, phải ăn no, ăn cho vui vẻ, vậy mới cảm nhận được thành ý của cô.

Doãn Thực luôn miệng trách cứ cái tính bất cần của em gái: “Túi xách cũng không đóng cho kỹ, về đến nơi thì không chịu lên nhà ngay, còn đứng dưới nhà chơi, làm cho đồ đạc rơi hết xuống đất, phải mò mẫm trong bóng tối để nhặt lên. Sáng ngủ dậy mới phát hiện mất điện thoại. Lúc này mới chạy trở xuống tìm, em đúng là ngược đời.”

Doãn Đình nhăn mũi, làm mặt quỷ với anh: “Không phải nó đã quay về bên em rồi sao? Đây gọi là giai điệu của cuộc sống, có trầm có bổng.”

Doãn Thực châm chọc: “Mỗi ngày giai điệu của em cũng nhiều quá đi.”

Doãn Đình vỗ anh một cái: “Còn lại nhai, em sẽ không mời anh ăn nữa.”

Cừu Chính Khanh nhìn hai anh em tranh cãi với nhau, tự thấy mình không chen vào được, anh không giỏi nói đùa, cũng không biết cách hòa nhập vào bầu không khí huyền ảo như thế này. Lòng anh bỗng trùng xuống hẳn, thôi thì xem thực đơn vậy.

Ba người bắt đầu gọi món. Nhân viên phục vụ ghi lại những món họ gọi, sau đó lui xuống. Một lúc sau, Doãn Đình vẫn còn nghiên cứu thực đơn, lên tiếng: “Anh, em còn muốn ăn món này.”

“Lúc này em đã gọi rất nhiều rồi mà.”

“Em biết chứ, cho nên mới nói với anh, em gọi thêm món này nữa chắc chắn ăn không hết, anh ăn giúp em.”

“Đừng.” Doãn Thực trợn mắt, “Anh không thích ăn cái này.”

“Nhưng mình em ăn không hết.”

“Vậy thì đừng có gọi.”

“Nhưng em rất muốn nếm thử.”

“Vậy thì phải ăn bằng hết.”

“Anh ăn giúp em.”

“Anh từ chối.”

Cừu Chính Khanh nhịn không được nữa: “Gọi đi, tôi ăn cùng cô.” Anh không biết đó là món gì, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Đình cứ nhăn nhó, cô luôn miệng muốn ăn, tất nhiên anh phải giúp cô rồi.

Doãn Đình mặt mày hớn hở, kêu người phục vụ đến gọi thêm một món. Doãn Thực ngồi bên cạnh nói với Cừu Chính Khanh: “Anh không được khách khí với nó. Doãn Đình mà lôi kéo được ai thì sẽ luôn tỏ ra thân thiết với người đó. Anh mà khách khí với nó thì nó cũng không ngại ngừng gì đâu.”

“Em nào có.” Doãn Đình vừa gọi món vừa dỏng tai nghe những lời anh trai đang nói xấu cô với Cừu Chính Khanh, quay đầu lại phản bác: “Em rất có chừng mực, rất lễ phép, còn biết quan sát thái độ của người khác đó. Cừu tổng đại nhân là người tốt, chúng em đặc biệt thân thiết với nhau, đâu phải người xa lạ, đúng không?”

Doãn Đình quay qua Cừu Chính Khanh, mong đợi câu khẳng định từ anh.

Cừu Chính Khanh gật đầu đáp lại: “Đúng vậy, không cần phải khách khí với tôi.” Nhưng “đặc biệt thân thiết” là cái quý gì vậy?

Nhận được sự ủng hộ của Cừu Chính Khanh, Doãn Đình đặc ý hất hàm với anh mình. Doãn Thực nhéo hai má cô, nhéo đến mức khiến lòng Cừu Chính Khanh chua như giấm.

Doãn Thực hỏi Cừu Chính Khanh: “Cừu tổng có anh chị em không?”

“Không. Tôi là con một.”

“Thế nên Cừu tổng không biết được sự phiền não khi có một đứa em gái đâu.” Doãn Thực giả vờ thờ dài, liền bị Doãn Đình đánh cho một cái.

Cừu Chính Khanh cười cười, nói thầm trong bụng: Tin tôi đi, gần đây sự phiền não của tôi không ít hơn anh chút nào đâu.

Rất nhanh, các món ăn đã được dọn lên. Mọi người vừa nói chuyện vừa bắt đầu động đũa. Nhà hàng này Doãn Đình mới đến lần đầu, sau khi cô đọc được bài đánh giá trên mạng thì rất muốn nếm thử, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội. Vậy nên món nào cô cũng thấy hứng thú, còn gọi rất nhiều món khác nhau. Giờ Cừu Chính Khanh mới biết lần xe đạp của cô bị hỏng đó, Doãn Đình đã kiềm chế khi gọi món trong nhà hàng rồi.

Sức ăn của Doãn Đình cũng không lớn, mỗi món cô chỉ ăn một ít, còn lại thì giao hết lại cho Doãn Thực và Cừu Chính Khanh xử lí. Doãn Thực vừa phàn nàn vừa cố gắng ăn, Cừu Chính Khanh không thể phàn nàn, cũng chỉ có thể cố gắng ăn. Doãn Thực khích lệ Cừu Chính Khanh phải thể hiện sự bất mãn của mình, nếu không con quý nghịch ngợm này không biết mình phiền phức thế nào đâu.

Doãn Đình kháng nghị, Doãn Thực vẫn không ngừng than thở: “Thật sự rất phiền.” Vừa nói anh vừa gắp thức ăn cho Doãn Đình: “Ăn cho hết, không được lãng phí.” Doãn Đình bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời anh trai.

Cừu Chính Khanh không lên tiếng, cúi đầu chăm chú gắp thức ăn vào miệng. Anh em các người thể hiện tình cảm như vậy cũng được à? Có nghĩ đến cảm giác của người khác không vậy?

Rõ ràng hai người kia chẳng bận tâm gì đến anh.

Doãn Đình cười ha ha, chụp một tấm Doãn Thực miệng đầy thức ăn, còn nói phải gửi cho bạn bè xem. Doãn Thực xem xong thì chê không đủ đẹp, bắt Doãn Đình chụp lại tấm khác. Doãn Đình không chịu. Hai anh em vừa cãi nhau vừa cười. Cuối cùng Doãn Đình xóa tấm hình kia đi, vỗ vỗ lên vai Doãn Thực: “Nhóc con, em vẫn rất chú ý giữ gìn hình tượng đẹp trai ngất ngây của anh. Nếu anh không lấy được vợ, mẹ sẽ trách em mất.”

Cừu Chính Khanh im lặng nhìn hai người họ đùa giỡn, cảm thấy mình nhận xét không sai chút nào. Doãn Đình quả thật rất thích làm nũng, còn thích đeo bám người khác nữa. Trước đây anh thấy con gái như vậy là không tốt, anh nghĩ mình sẽ khó chịu, nhưng hôm nay nhìn thấy Doãn Đình như vậy, anh lại có chút ngưỡng mộ Doãn Thực.

Tâm nhĩ trái chê bai, tâm nhĩ phải lại không ngừng nhả ra bong bóng hồng.

Sự phiến não của anh, thật sự rất nhiều.

Lúc này Doãn Thực nói: “Em xem lại mình đi, bất cẩn cầu thả, thô lỗ không có khí chất, ăn lại nhiều, tiêu tiền như nước. Vậy mà Cố Anh Kiệt dám đảm bảo giới thiệu đối tượng cho em, hiểu biết về em của cậu ta quá ít rồi. Sau này Cừu tổng cũng không dám đưa em về nữa đâu, đi được nửa đường phát hiện không phải rơi mất điện thoại mà rơi mất người, anh ấy làm sao dám đảm nhận trách nhiệm ‘cao cả’ như vậy. Anh ấy đã bị dọa rồi, sẽ không để ý đến em nữa đâu.”

Doãn Đình tỏ vẻ giận dữ, đang chuẩn bị cãi lại thì Cừu Chính Khanh vững vàng nói: “Lá gan của tôi cũng lớn lắm.”

Doãn Thực ngấn người, sau đó thì bật cười lớn: “Cừu tổng thật vui tính.”

Cừu Chính Khanh uống một ngụm nước, lại bổ sung: “Sẽ không có chuyện không để ý đến cô ấy đâu.”

Câu trả lời quá nghiêm túc. Doãn Thực đưa mắt nhìn em gái, Doãn Đình gật gật đầu, đây chính là phong cách Xin Nghiêm Chính Chút “nổi tiếng” của Cừu Chính Khanh.

“Tốt.” Người làm anh như Doãn Thực tuyên bố, “Hiểu biết của anh về nó vẫn chưa đủ sâu sắc.”

Doãn Đình giận dữ đánh anh mình một cái, Doãn Thực bật cười.

Cừu Chính Khanh lại muốn thở dài. Rốt cuộc buồn cười chỗ nào vậy? Hai anh em các người chắc hôm nay đều uống thuốc “Tôi Rất Thích Cười” nhỉ?

Món Doãn Đình gọi thêm đã được dọn lên. Một đĩa rất lớn, còn có rất nhiều cần tây. Doãn Thực lập tức tỏ thái độ: “Anh nói rồi, món này anh không ăn đâu.”

Cừu Chính Khanh đứng hình, anh không biết đây là bánh ngũ cốc kèm với thịt dê và cần tây. Anh ghét cần tây, không thích thịt dê và anh đang rất no, món này làm sao nuốt nổi đây?

Doãn Đình hí hửng giơ tay gắp một cái bánh, trước tiên là cho anh trai cô. Doãn Thực lắc đầu: “Anh ghét cần tây.”

Doãn Đình mặc kệ anh trai, lại chuyển chiếc bánh đó cho Cừu Chính Khanh. Cừu Chính Khanh không thể nói mình ghét cần tây, cũng không thể nói mình không thích ăn thịt dê, cả những câu như “no quá rồi không muốn ăn”, lại càng không thể mở miệng, vậy là anh đành tỏ dáng vẻ nghiêm nghị rồi nhận lấy “thành ý” của Doãn Đình.

Doãn Đình cũng tự gấp cho mình một cái, lúc này cô ăn rất ít, vốn để bụng ăn món này. Vừa cắn một miếng, hai mắt cô liền phát sáng, “Ngon quá, hai chữ ‘đề cử’ rõ to trên thực đơn quả nhiên không gạt người.”

Doãn Thực chê bai: “Anh thấy mớ cần tây kia là thấy ngán rồi.”

Cừu Chính Khanh khó khăn nuốt miếng bánh cùng cần tây và thịt dê xuống, thật ra thì anh nhìn Doãn Đình ăn là đủ rồi, biểu hiện của cô làm anh thấy món này ngon hơn bao nhiêu, nhưng với tình trạng bây giờ của anh, bản thân ăn vào lại cảm thấy không ngon đến mức đấy.

Cừu Chính Khanh ăn rất chậm. Doãn Thực rất hiểu lòng người: “Món này gói lại đi. Hai người đừng ăn nhiều quá, cố quá thành quá cố đấy.”

“Ừm, ừm.” Doãn Đình gật đầu phụ họa theo, cô cũng nhìn ra được Cừu Chính Khanh sắp không chịu nổi rồi, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Cừu Chính Khanh càng ngại hơn. Trước là anh tự nói mình sẽ giải quyết, kết quả biểu hiện bây giờ lại quá kém cỏi.

Anh thấy mặt mình nóng lên, lén đưa mắt nhìn Doãn Đình, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt quan tâm ấy làm mặt anh càng đỏ thêm.

Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút mà lại ăn đến đỏ cả mặt. Doãn Đình cố gắng nhin cười, nhưng lại không nhin được đưa mắt nhìn lại anh. Đàn ông da mặt mỏng cô cũng từng gặp qua, nhưng người nghiêm túc đứng đắn như thế mà da mặt mỏng thì là lần đầu tiên.

Doãn Thực cốc đầu cô: “Tự em ăn nhanh đi.”

Doãn Đình cúi đầu ăn đồ trong đĩa của mình, không nhìn Cừu Chính Khanh nữa. Cừu Chính Khanh nuốt miếng cuối cùng xuống, cảm thấy Doãn Thực là một người rất đáng để kết bạn.

Doãn Thực còn đang chê trách Doãn Đình: “Ăn nhiều như vậy, biến thành cái thùng phi, sau này ai dám lấy em?”

Doãn Đình ăn xong rồi mới cãi lại: “Em còn trẻ, quá trình trao đổi chất nhanh, không dễ béo đâu. Anh lớn tuổi rồi, nên vận động nhiều. Anh nhìn cái bụng mình đi, không cưới được vợ, em biết ăn nói thế nào với mẹ đây?”

“Anh mới có hai mươi tám.” Doãn Thực kêu oai oái.

Người ba mươi ba tuổi ngồi đối diện không hề lên tiếng. Anh thầm đánh giá hình thể của mình, vẫn chưa có mỡ bụng, nhưng hai mươi tám đã bị Doãn Đình chê rồi, “lão già” như anh quả thật có cảm giác nguy hiểm.

Doãn Đình và Doãn Thực tranh luận xong, thời gian cũng không còn sớm, giờ tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền. Doãn Đình lấy thẻ ra, Doãn Thực để em gái mình bỏ tiền mời không thấy ngại chút nào. Cừ Chính Khanh thấy tình hình này, đương nhiên cũng không giành trả tiền rồi, chỉ lịch sự nói cảm ơn.

Sau đó cũng không thể tiếp tục ngồi mãi không đi, Cừ Chính Khanh chào tạm biệt hai anh em Doãn Đình và Doãn Thực. Anh phải đi bộ đến đầu đường để lấy xe, còn Doãn Đình thì kéo Doãn Thực cùng đi dạo phố, ba người kết thúc “cuộc hẹn riêng tư” như thế đó.

Cừ Chính Khanh không hề quay đầu nhìn Doãn Đình. Trong lòng anh, bản hợp đồng này lại có thêm kha khá điểm trừ, lí trí vốn đã không muốn ký, nhưng cảm tính lại không muốn buông tay. Số điểm được cộng trước lúc ăn cơm đã vơi chút chút khi vấn đề tuổi tác bị “lôi ra” cân nhắc...

Một bà lão đang bước xuống vỉa hè ngay trước mặt Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh liền đưa tay đỡ bà.

“Cảm ơn.” Bà lão ấy đầu tóc bạc phơ.

“Bà muốn qua đường ạ?” Cừ Chính Khanh chỉ bên kia đường.

“Phải.” Bà lão gật đầu.

Con đường này, người qua kẻ lại, ai cũng vội vội vàng vàng, còn có cả người đi xe đạp nữa. “Cháu đưa bà qua.” Cừ Chính Khanh nói. Anh dìu bà

lão bước đi thật chậm, đưa tay ra hiệu cho chiếc xe đạp bên cạnh đi chậm lại, cũng ngăn giúp bà dòng người đang đi ngược hướng trước mặt.

Bà lão đi rất chậm, Cừu Chính Khanh cũng đi thật chậm. Đưa bà đến bên kia đường, chắc chắn bà không có vấn đề gì, anh quay đầu trở lại bên này. Vừa qua hết đường, nghe thấy một giọng nói trong trẻo vui vẻ gọi: “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút.”

Cừu Chính Khanh kinh ngạc quay lại. Cô vẫn chưa đi sao?

Sau đó, anh thấy cô đang giơ máy ảnh lên hướng về phía anh.

Anh bật cười.

Tách, tách, tách.

Anh kiên nhẫn đợi cô chụp xong, sau chiếc máy ảnh lộ ra khuôn mặt tươi cười của cô, rạng rỡ biết mấy.

Cô vẫy tay với anh thay câu “tạm biệt”, anh nhìn cô vừa chạy vừa nhảy chân sáo về bên cạnh Doãn Thực, Doãn Thực xoa đầu cô, sao đó thì khoác tay lên vai cô.

Xin em nghiêm chỉnh chút.

Đây là câu mà anh muốn nói. Chỉ cần em nghiêm chỉnh một chút thôi, biết đâu điểm số sẽ dễ chấm hơn nhiều. Anh sẽ không cần bối rối, anh sẽ càng thêm tự tin. Chỉ cần em nghiêm chỉnh chút thôi.

Chương 10

Buổi tối hôm đó Cửu Chính Khanh nhận được email của Doãn Đình. Cô gửi cho anh mấy tấm hình cô đã chụp anh.

Có tấm anh đứng bên ngoài nhà hàng, có tấm là bóng lưng anh đang dìu bà lão qua đường. Mấy tấm cuối là lúc anh đứng ở ngã tư đường nghe cô gọi và quay đầu lại.

Kinh ngạc, bình thản, mỉm cười.

Anh đứng giữa dòng người, cao lớn và lịch lãm.

Trong mail Doãn Đình viết: “Anh cũng đẹp trai lắm đấy”. Phía sau kèm theo hình giơ ngón tay cái lên.

Cửu Chính Khanh cười.

Sau đó lại thấy phía dưới cô còn viết: “Xin hỏi: Vì sai con người lại có tóc bạc?”

Câu hỏi cảm hứng lại đến à?

Cửu Chính Khanh trả lời: “Vì con người rồi sẽ phải già.”

Doãn Đình trả lời lại rất nhanh: “Sai! Đó không phải là già! Mà là ánh hào quang của thời gian! Thời gian rất công bằng, bất luận anh là người thế nào, mỗi người đều sẽ tỏa sáng!”

Trong đầu Cửu Chính Khanh tự động hiện lên vẻ mặt và giọng điệu của Doãn Đình khi cô nói những lời này.

Mỗi người đều sẽ tỏa sáng? Cô nói vậy đâu có đúng, có một số người không như thế.

Trong mắt anh, có rất nhiều người không hề tỏa sáng. Còn anh thì đang giành giật lấy hào quang, người thành công thì mới có thể tỏa sáng. Vì thế anh phải nỗ lực, nỗ lực hết mình.

Cừu Chính Khanh đợi hơn nửa ngày, không thấy Doãn Đình gửi thêm tin nào nữa. Anh lên Weibo của cô, thấy hôm nay cô có đăng vài mẫu truyện cười. Không có câu hỏi cảm hứng tóc bạc là hào quang của thời gian kia. Anh lại thấy hơi mừng. Cừu Chính Khanh có cảm giác, đây là câu chuyện riêng chỉ thuộc về hai người họ.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, Cừu Chính Khanh đi tắm, anh nhìn bản thân mình qua gương, không có mỡ bụng, nhưng cũng không có cơ bắp. Đáng người anh cao ráo và cân đối, trong mail cô cũng khen anh rất đẹp trai.

Dòng nước nóng chảy từ trên đầu xuống khắp người anh, trong đầu anh chỉ nhớ đến nụ cười của Doãn Đình, đáng vẻ khi cô gọi tên anh, cô vẫy tay với anh. Cô chấp tay nói với bố mẹ anh rằng mẹ cô ở cách vách hy vọng hai người giúp cô quan tâm đến bà, cô chấp tay nói “cảm ơn anh, lại làm phiền anh rồi”. Cả khoảnh khắc cô nhăn mũi làm nũng với Doãn Thực. Tắm hình cô nháy mắt trông thật đáng yêu...

Quả thật, từ chững chạc như chẳng thể dùng để miêu tả Doãn Đình. Cô ham chơi, cô không thích làm việc, cô khiến cho anh thấy thật đau đầu.

Rốt cuộc anh thích điều gì ở Doãn Đình?

Nhưng anh đã thích cô rồi! Anh nhớ cô! Anh không vui khi người con trai khác cùng anh khiêu vũ, anh không vui khi Doãn Thực véo má cô, anh không vui khi Doãn Thực khoác vai cô.

Anh không vui khi bạn trai của cô là người khác!!!

Đột nhiên Cừu Chính Khanh tắt vòi sen thờ hắt ra một hơi.

Lúc nhỏ gia đình khó khăn, ai cũng nói học hành không có ích gì, khuyên anh chỉ cần học hết cấp ba rồi ra ngoài tìm công việc chân tay mà làm là được rồi, vì dù có thi đậu đại học thì cũng không học nổi đâu. Kết quả anh không những thi đậu, còn xin được học bổng, anh khắc phục hết mọi khó khăn, còn đi làm thêm kiếm tiền để hoàn thành việc học.

Khi học đại học, rất nhiều người nói tốt nghiệp ra trường tìm được một công việc nuôi nổi thân là tốt rồi. Anh thì không, anh phải làm cho công ty lớn lương cao. Giờ Cừ Chính Khanh anh đã làm được rồi.

Lúc mẹ anh còn sống, anh từng nói sẽ mua cho bà một căn nhà lớn. Anh nói căn nhà sẽ có phòng khách thật to, có ban công tràn đầy ánh mặt trời cùng bốn căn phòng nhỏ khác. Anh và vợ một phòng, mẹ ở một phòng, một phòng sách, phòng còn lại là của con anh. Lúc đó mẹ anh đã cười thật lớn, bà nói không mua nổi đâu, nhưng có tấm lòng như thế là tốt rồi. Bây giờ mẹ đã không còn, nhưng căn nhà anh đã mua được rồi!

Trong cuộc đời anh, mục tiêu đặt ra anh đều thực hiện được.

Vì sao mặt trời vừa cao vừa xa nhưng lại sáng như thế?

Vì chúng ta có mục tiêu.

Nụ cười của cô giống như ánh mặt trời.

Đó chính là mục tiêu của anh.

Cừ Chính Khanh lau khô nước còn vương trên người, mặc quần áo vào, vội vàng chạy trở lại phòng khách.

Anh gọi điện cho cô, tim đập thình thịch loạn cả lên.

Cô nhận điện thoại rồi.

Anh hỏi cô: “Cô nói xem, nếu có một mục tiêu cô thấy không thích hợp, nhưng cô vẫn thích nó, vậy có nên theo đuổi hay không?”

“Theo chứ ạ!” Doãn Đình trả lời rất quả quyết! “Thích là thích, thích hợp hay không có liên quan gì? Không thích hợp thì anh thích làm gì, thích rồi lại chê không phù hợp. Suy cho cùng trở ngại không phải vì không phù hợp, mà do anh thích chưa đủ thôi.” Cô nói một mạch, rất có khí thế của một vị quân sự, sau đó giọng điệu lại thay đổi, tò mò hỏi: “Là ai vậy anh?”

Cừu Chính Khanh bị cô chọc cười, cười xong rồi lại hăng giọng, “Không ai cả, chỉ là nhớ đến cô tỏ tình rất nhiều lần, muốn hỏi thử thôi.”

“Này!” Doãn Đình tức giận, “Dám chê cười đồng minh, khai trừ anh khỏi hội bây giờ!”

Cừu Chính Khanh lại cười.

Anh quả thực rất sợ bị cô khai trừ.

“Ngủ ngon nhé.” Anh vừa cười vừa nói. Tâm trạng vui vẻ hẳn, nhẹ nhàng thư thái.

Trở ngại không phải vì không thích hợp, mà do thích chưa đủ nhiều. Thiên sứ đúng là rất biết cách bẻ cong lí lẽ!

Vậy thì anh phải theo đuổi thôi!

Nói thì dễ làm thì khó, câu này áp dụng cho bất kì việc gì cũng đều đúng cả.

Chẳng hạn như theo đuổi con gái. Cừu Chính Khanh chưa từng thích ai, sống đến ba mươi ba tuổi đầu, bài tập nhập môn yêu đương này anh cũng mới bắt tay vào làm thôi.

Cừu Chính Khanh thấy Doãn Đình là một cô giáo rất giỏi, cô dạy cho anh biết được cảm giác khi yêu như thế nào, hay nói đúng hơn là, cảm giác thích một cô gái. Nếu muốn đạt đến trình độ yêu đương, anh tin là cần có thời gian củng cố và tăng cường. “Trình độ” tỏ tình nhiều lần đều thất bại của Doãn Đình đã nhắc nhở anh, cho dù thích cũng không được manh động.

Nếu một đòn chưa thể thành công, cơ hội về sau e rằng sẽ càng mong manh.

Muốn ký được hợp đồng, cần phải có kế hoạch và sách lược rõ ràng, còn muốn trở thành bạn đời lâu dài và ổn định, tất nhiên là phải bỏ ra rất nhiều công sức. Cừu Chính Khanh trong lòng đã có dự tính, một khi đã xác lập mục tiêu, anh phải chuẩn bị tâm lý để đánh một trận lâu dài rồi.

Bước đầu tiên là phải duy trì liên lạc với Doãn Đình. Giữ quan hệ trong kinh doanh là rất cần thiết. Về mặt này thì vấn đề lớn nhất của anh và Doãn Đình là hai người không làm cùng một ngành, cũng không tiếp xúc qua lại gì khác. Gặp nhau dựa vào sự ngẫu nhiên như vậy đương nhiên không ổn. Chủ động hẹn gặp lại quá lộ liễu, sợ là sẽ khiến cô cảnh giác rồi trốn tránh anh. Thái độ hiện tại của cô với anh khá tốt, xem anh như bạn bè, nói chuyện không kiêng dè, cảm thấy có thể thân thiết, cũng đồng ý tìm anh giúp đỡ hay đưa cô về nhà. Bắt đầu như vậy xem như không tệ.

Nhưng Cừu Chính Khanh biết, cô không có tình ý với anh. Với cá tính mạnh dạn theo đuổi tình yêu của cô, nếu có chút tình cảm nam nữ gì với anh thì chắc chắn không thể giấu giếm, nhưng ánh mắt cô khi nhìn anh đều luôn thản nhiên, không hề có chút ngại ngùng, tránh né.

Cho nên việc tìm một điểm chung để duy trì mối quan hệ một cách tự nhiên là việc vô cùng quan trọng. Không thể để cô cảm thấy qua lộ liễu đến mức khó chịu được.

Đối với việc này, Weibo là một công cụ có thể “lợi dụng”. Trên đường đi làm, Cừu Chính Khanh đã tính toán xong. Anh định đến công ty sẽ pha một tách cà phê, sau đó chụp một tấm ảnh rồi đăng lên Weibo để nói rằng, mình sẽ đến công ty và chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới.

Không phải cô từng chê những gì anh viết đầu buồn tẻ và nhàm chán hay sao? Vậy thì anh sẽ đăng những gì cô thấy hứng thú là được. Có gì thì bắt chước theo phong cách của cô.

Kết quả Cừ Chính Khanh vừa đến công ty, trong thang máy gặp ngay Phó tổng phụ trách cũng đến sớm như anh. Người kia lôi kéo anh cùng đi ăn sáng, hai người cùng nói về chuyện công việc, xem như mở một cuộc họp nhỏ hai người vào buổi sáng. Đợi đến khi ăn sáng xong, bữa ăn kiêm buổi họp sáng dài lê thê này, vẫn còn một số một cuộc họp nữa đang đợi anh. Họp xong anh lại nhận được điện thoại của Tần Văn Dịch, anh ta bảo anh lên lầu trên có việc cần bàn bạc. Đến giờ ăn trưa vẫn chưa bàn xong, vậy là mọi người lại cùng nhau đi ăn. Bữa cơm này kéo dài đến tận hai giờ, cuối cùng cũng xem như có thể giải quyết xong vấn đề.

Cừ Chính Khanh vội về phòng làm việc, nước còn chưa kịp uống, thư ký đã mang năm bản hợp đồng vào đợi anh ký. Sổ giấy tờ này còn chưa xem kỹ, chưa ký xong, tổng giám đốc của công ty con đã đến chờ anh cùng đi gặp khách hàng lúc ba giờ.

Vậy là Cừ Chính Khanh lại ra ngoài. Họp với khách hàng thêm hai tiếng đồng hồ, tham quan nhà xưởng, kiểm tra chất lượng hàng hóa, nghe báo cáo. Khi anh kết thúc mọi việc thì đồng hồ đã chỉ hơn năm giờ. Đối tác một mực muốn mời họ ăn tối. Thế là lại đến nhà hàng gần công ty đó ăn bữa cơm.

Phải hơn tám giờ tối, Cừ Chính Khanh mới trở lại căn phòng. Mọi người trong công ty đều đã về hết, thư ký để lại giấy nhắn trên bàn anh, ghi rõ cho anh biết hợp đồng nào đang chờ anh duyệt để có thể hoàn thành đúng tiến độ, hợp đồng nào anh nói cần phải xử lý ngay mà bị “ngâm” quá lâu, đến bây giờ mới đưa lên xử lý ngay. Trợ lý cũng để lại lời nhắn cho anh, tỉ mỉ liệt kê những công việc đã làm như kiểm tra thư từ, bộ phận nào đã gửi báo cáo vào mail, công việc nào phát sinh vấn đề...

Cừ Chính Khanh mở hộp thư lên, quét qua tất cả các thư đã đọc, rồi xem lật giở những hợp đồng thư ký để trên bàn của anh, cái nào gấp thì xử lý trước. Những cái khác tạm thời để lại.

Xử lí xong những thứ này, anh xoa xoa cái cổ mình, ngẩng đầu nhìn thì thấy chiếc cốc trống không cả ngày của mình. Lúc này mới nhớ tới cả ngày hôm nay vẫn chưa thực hiện được bước đầu tiên của kế hoạch tiếp cận Doãn Đình mà anh đã vạch ra. Nhìn lại thời gian, đã hơn chín giờ tối rồi. Nếu bây giờ anh thu dọn đồ đạc, lái xe về đến nhà cũng phải tầm mười giờ.

Thời gian của một ngày chớp mắt cái đã trôi đi.

Cừu Chính Khanh thờ dài, anh mở Weibo của Doãn Đình lên, ngày hôm nay của cô thật đặc sắc. Buổi sáng cô đăng một bài viết thật dài giới thiệu nhà hàng hôm qua họ đến. Có cả hình minh họa. Mấy món ăn kia được cô miêu tả rất thú vị, ngay cả món bánh cần tây thịt dê cũng trở nên vô cùng đáng yêu. Cừu Chính Khanh nghĩ, nếu có một ngày mình thực sự trở thành bạn trai của cô, việc đầu tiên anh làm là nói cho cô biết, anh rất ghét cần tây và thịt dê. Nếu không thể trở thành bạn trai của cô thì thôi, không cần nhắc đến chuyện này làm gì, dù sao thì cô cũng không muốn biết.

Buổi trưa Doãn Đình đăng một tấm hình cơm thịt hấp, nói đó là bữa trưa, ngon cực kỳ. Cô một phần, bố cô một phần.

Nhìn qua có vẻ đúng là ngon hơn ba bữa cơm hôm nay của anh nhiều. Cừu Chính Khanh có chút ngưỡng mộ.

Sau đó cô lại đăng một tấm hình nữa, là một bông hoa nhỏ ven đường. Cô nói ăn cơm xong thì đi dạo, thấy bên đường có một bông hoa nhỏ rất đẹp, nó khiến con đường trông cũng đáng yêu hơn. Cách dùng từ của cô thật khoa trương, Cừu Chính Khanh khẽ bật cười.

Tiếp theo là tấm hình một con ốc sên đang bò trên lá. Cô viết: “Ở cách bông hoa nhỏ không xa, có một sinh mệnh khác cũng đang hưởng thụ cuộc sống. Con đường này đối với chú ốc sên mà rộng lớn như cả một thế giới vậy, nhưng chú chỉ cần hạnh phúc của chiếc lá xanh này mà thôi.”

Hơn sáu giờ tối, cô lại đăng một bài, là hình một dãy đèn đường và một dòng xe thật dài. Cô viết: “Những lúc kẹt xe thì đừng nóng vội, nóng vội

cũng không ích gì. Bố mình nổi nóng rồi dọa dẫm, khiến cho đèn đường đều bật sáng lên.”

Cừu Chính Khanh cười lớn, anh nghĩ nếu bố cô biết được bài đăng này trên Weibo của cô, ông nhất định sẽ nổi giận.

Cừu Chính Khanh xem từng bài một, xem rất tập trung. Lúc xem đồng hồ mới nhận ra đã mười giờ rồi. Anh nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra về. Xe đi được nửa đường thì gặp đèn đỏ, trong lòng anh khẽ động, nhân cơ hội này lấy điện thoại ra chụp lại con đường này một tấm, chụp xong thì đăng lên Weibo.

Về đến nhà, mở Weibo lên xem, chẳng ai để ý đến anh. Anh đi tắm, dọn dẹp qua nhà cửa, lại mở Weibo, vẫn không ai để ý đến anh. Trước khi đi ngủ lại mở Weibo có một bình luận mới, Cừu Chính Khanh vui mừng mở ra xem nhưng lại là tin nhắn thông báo trúng thưởng nhầm nhí. Tức thật! Anh hung hăng báo cáo tài khoản kia, sau đó mang theo tâm trạng tồi tệ mà nằm lên giường.

Hôm nay công việc chồng chất, tình cảm tiến triển không thuận lợi. Tiểu Đình lại rất vui vẻ, không ghé qua Weibo anh giành tem.

Chỉ còn cách mai lại cố gắng thôi.

Hôm sau, Cừu Chính Khanh đến công ty rất sớm, lần này không có ai ở trong thang máy cản trở anh. Anh mua một phần sandwich rồi vội đến phòng làm việc. Khởi đầu ngày mới thế này rất tốt. Cừu Chính Khanh vô cùng hài lòng.

Anh cầm chiếc cốc của mình đến phòng trà nước pha cà phê, lại thấy trên máy pha cà phê của công ty dán tờ giấy “máy hỏng đang đợi sửa.” Cừu Chính Khanh ngơ ngác một lúc, tâm trạng tốt dường như bay biến hoàn toàn. Cuối cùng, anh bực bội đến mức chẳng buồn pha cà phê, chỉ rót một ly nước lọc xong trở lại phòng làm việc. Lửa giận bốc lên đầu, Cừu Chính

Khanh chụp một tấm hình đăng lên Weibo, bình luận: “Máy pha cà phê hỏng mất rồi!!!!!!”

Năm dấu chấm than, thể hiện cảm xúc rất kích động. Cái này là do Doãn Đình dạy anh.

Cừu Chính Khanh hậm hực vừa ăn sandwich vừa nhìn chăm chăm Weibo. Sandwich đã ăn xong, Weibo vẫn không có động tĩnh gì. Đăng Tem không thấy xuất hiện nữa, việc này thật khiến người ta cảm thấy chua xót mà. Anh uống hết ly nước lọc kia, Weibo vẫn chưa có gì mới.

Tâm trạng Cừu Chính Khanh rất xấu. Anh tắt Weibo, quyết định cả ngày nay sẽ không nhìn mặt nó nữa.

Cả ngày lại trôi qua trong sự bận rộn. Cừu Chính Khanh giữ nguyên bộ mặt nghiêm nghị cả ngày.

Anh không mở Weibo, vì vậy không biết trên Weibo có chuyện gì. Anh cũng không biết Doãn Đình đã thấy bài đăng đó còn Weibo của anh vẫn im lặng như tờ, vị trí giật tem kia vẫn trống không. Doãn Đình phải rất cố gắng kìm nén mới không đi giành tem trên Weibo của Cừu Chính Khanh. Sự việc trên Weibo lần trước khiến cô vừa khó xử vừa ngại. Tần Vũ Phi lại còn nhấn mạnh rằng, Cừu Chính Khanh là một người nghiêm túc đến cực điểm, vậy nên cô rất an phận, không dám làm loạn trên Weibo nữa.

“Trong danh sách bạn bè của mình, tem của Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút là dễ giành nhất.” Doãn Đình nói chuyện qua mạng với Tần Vũ Phi.

“Anh ta viết gì thế?” Tần Vũ Phi hỏi, Weibo của Cừu Chính Khanh vô cùng tẻ nhạt, cô chẳng thèm theo dõi. Tần Vũ Phi mở lên xem, xem xong tiện tay để lại bình luận bên dưới. Doãn Đình nhìn thấy chiếc tem “thần thánh” không cánh mà bay, thấy có chút đau lòng. Nhưng ly nước của anh đã cho cô cảm giác, cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Bên Cừu Chính Khanh, cả tầng đều truyền tai nhau rằng hôm nay trời không trong xanh, không đúng, phải là rất không trong xanh. Quả thực

không biết thì ra lão đại lại thích uống cà phê đến thế. Máy pha cà phê đã hỏng từ hôm qua rồi, hôm nay vẫn chưa sửa xong, tính chất sự việc tương đối nghiêm trọng và gay gắt. Thư ký à, pha đỡ một ly cà phê cho uống liền cho sếp trước được không? Trước giờ anh ấy đều tự mình pha, không động tĩnh gì không có nghĩa là sếp không thích loại uống liền.

Đến chiều, Giám đốc phòng hành chính cũng thấy bài đăng kia, lập tức xuất tiền bảo cấp dưới đi mua cái máy pha cà phê khác về đây. Còn thông báo cho toàn công ty: “Đã mua máy pha cà phê khác về đây, có thể pha được rồi.”

Thư ký nhận được email thông báo của phòng hành chính, liền đến báo cáo với Cừ Chính Khanh: “Thưa Sếp, máy pha cà phê đã có thể dùng được rồi.”

Cừ Chính Khanh tỏ ra khó hiểu, “ừ” một tiếng xem như đã biết, thật ra thì hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Máy pha cà phê quan trọng lắm à? Làm như chuyện rất quan trọng vậy.

Nhưng thư ký nhắc tới máy pha cà phê, anh mới nhớ tới bài đăng lúc sáng của mình, tay lại ngứa ngáy muốn mở ra xem, nhưng bây giờ vẫn chưa làm xong việc. Anh thấy làm người thì việc tự kiểm soát bản thân là rất quan trọng, công việc vẫn phải ưu tiên hàng đầu. Vậy là anh lại đè nén cảm giác muốn mở Weibo xuống, xử lý cho xong hết các công việc cần thiết, khi nhìn đồng hồ, đã lại sắp đến giờ tan ca rồi.

Anh thở phào một hơi, sau đó vội mở Weibo lên. Bài đăng máy pha cà phê bị hỏng lúc sáng của anh có hai bình luận mới.

Một là Tần Vũ Phi viết: “Hỏng rồi thì chết à?”

Bình luận còn lại là của Giám đốc phòng hành chính, viết: “Đã mua máy mới rồi.”

Cừ Chính Khanh không còn lời nào để nói, anh thấy đám người này thật nhàm chán. Sau đó anh vào Weibo của Doãn Đình.

Xem xong anh rất muốn gõ năm dấu chấm than!!!!

Cũng trong buổi sáng, cách thời gian anh đăng bài hai tiếng đồng hồ, Doãn Đình đăng một bài viết mới. Cô viết: “Xin hỏi, vì sao nước lọc lại không có mùi vị?????”

Cừu Chính Khanh liền bật cười, chắc chắn là cô đã thấy bài đăng của anh, nhưng cô không đến giành tem, lại lấy nội dung của anh đi đặt câu hỏi cảm hứng.

Thiên sứ hạ phàm chính là để dày vò người khác mà.

Anh cũng không muốn biết vì sao nước lọc lại không có mùi vị nữa.

Tối hôm đó, Cừu Chính Khanh nhận được điện thoại của Tần Văn Dịch. Vợ ông, cũng là mẹ của Tần Vũ Phi bị ốm, ngày mai Tần Văn Dịch vốn có kế hoạch đi công tác, bây giờ không có tâm trạng nào để đi nữa, bảo Cừu Chính Khanh đi thay ông ta.

Đương nhiên Cừu Chính Khanh không có ý kiến gì, nhanh chóng qua nhà họ Tần một chuyến, lấy hai tập hồ sơ cần cho chuyến công tác ngày mai, tìm hiểu rõ những việc cần thiết. Tần Văn Dịch bảo thư ký đặt vé máy bay giúp anh. Cừu Chính Khanh thức trắng đêm để nghiên cứu bản kế hoạch. Sáng sớm hôm sau, Cừu Chính Khanh không ghé qua công ty mà trực tiếp ra thẳng sân bay cùng trợ lý của Tần Văn Dịch. Đến sân bay anh lại gọi cho thư ký và trợ lý của mình để dọn dò lại các công việc còn lại mà cấp trên đã giao, sau đó thì đợi làm thủ tục trên máy bay.

Tối qua không ngủ được nhiều, bây giờ anh cảm thấy rất mệt, vì vậy tâm trạng cũng không được tốt lắm. Bầu trời hôm nay rất xanh, anh thì lại thấy rất mệt. Tối qua trước khi nhận được cuộc gọi của Tần Văn Dịch anh đã định hôm nay sẽ gọi điện cho Doãn Đình, nói cuối tuần muốn đến cô nhi viện thăm lũ trẻ, hỏi xem cô có thể đi cùng không, vì cô quen thuộc với nơi đó hơn. Anh thấy cái cơ này rất hay. Weibo không lợi dụng được, vậy thì

anh đối phương thức khác. Kết quả thì vừa tính toán xong, kế hoạch đã bị phá sản.

Từ hết chuyến công tác này trở về cũng là tuần sau rồi, cuối tuần này muốn hẹn cô cũng không được, nhưng nhiều ngày như vậy không được gặp cô, anh vẫn thấy khó chịu trong lòng. Cừu Chính Khanh tiện tay chụp một tấm đường băng sân bay, không viết gì cả, đăng lên Weibo.

Đợi mãi mà bài đăng đó vẫn chẳng có ai ngó ngang tới, anh tự nhủ như vậy cũng bình thường, mới sáng sớm thôi mà.

Khi xuống máy bay, anh cùng đồng nghiệp đến khách sạn nhận phòng. Vừa vào đến phòng mình, anh lại lướt Weibo. Bài đăng kia của anh có vài bình luận, đều là đồng nghiệp và bạn bè anh, chúc anh lên đường thuận lợi, chúc anh công việc suôn sẻ. Có người còn nói anh vất vả rồi gì gì đó. Nhưng vẫn không có cái tên anh muốn nhìn thấy.

Cừu Chính Khanh vừa mệt mỏi vừa buồn bực, lát nữa ăn xong bữa trưa thì phải bắt đầu công việc rồi, anh chỉ có nửa tiếng để nghỉ ngơi. Đang muốn ném điện thoại qua một bên để nghỉ ngơi thì thấy có một tin nhắn. Lúc này không chú ý, suýt chút nữa thì anh bỏ sót rồi –là từ Đình Đình Ngọc Lập 413.

Cừu Chính Khanh vội vàng mở ra xem, Doãn Đình viết: “Anh đi công tác à? Hôm nay anh có một đôi cánh, bay lượn một vòng trên bầu trời. Sau khi hạ cánh phải nhớ ăn, chơi, nghỉ ngơi đầy đủ nhé!”

Cừu Chính Khanh rất vui, bao nhiêu người bình luận, vẫn là những gì Doãn Đình nói có ý nghĩa nhất. Anh liền gọi điện cho Doãn Đình, tìm đập thành thịch, lí do gọi thì anh đã nghĩ ra rồi, rất đáng khen thưởng cho sự cơ trí của mình.

“Xin-Hãy- Nghiêm-Chính-Chút!” Doãn Đình vẫn luôn tràn đầy sức sống như vậy: “Anh đang ở đâu thế?”

“Thành phố J.” Cừ Chính Khanh mỉm cười, nghe được giọng của cô anh thấy phấn chấn lên hẳn. “Tôi muốn hỏi cô, cô có biết thành phố J có nơi nào ăn ngon, chơi vui không?”

“Biết ạ!” Quả nhiên Doãn Đình chính là tổng tài tư vấn ăn uống vui chơi. “Lúc trước em có đến đó, còn từng viết sổ tay du lịch nữa. Có vài nhà hàng và nông trại rất được. Để em tìm lại, tối nay gửi email cho anh, ngày mai anh có thể ghé thử.”

“Được. Cảm ơn cô.” Thật ra anh không nghĩ mình sẽ có thời gian để đi. “Cô có gì muốn tôi mua giúp không?” Anh lại hỏi, tốt nhất là cô nói có, vậy thì khi đi công tác về anh có thể gặp mặt cô rồi. Nếu vậy cái cơ đến cô nhi viện thăm lũ trẻ có thể để dành cho lần sau nữa.

“Dạ, không cần đâu.” Doãn Đình suy nghĩ, bây giờ có muốn mua đặc sản thì mua trên mạng cũng tiện lắm, không cần phải làm phiền tới người khác.

“Ồ.” Cừ Chính Khanh rất thất vọng. Tiếp theo nên nói cái gì bây giờ?

“Vậy em cúp máy đây, lát nữa sẽ gửi mail cho anh.” Doãn Đình nói như vậy, Cừ Chính Khanh chỉ có thể nói với cô, “Được thôi, tạm biệt.”

Không gọi thì thôi, bây giờ nghe được tiếng của cô thì lại càng thêm nhớ. Cừ Chính Khanh nằm trên giường, nắm chặt điện thoại suy nghĩ, đột nhiên lóe lên một ý tưởng. Anh đăng một bài lên Weibo, viết: “Xin hỏi, vì sao cà phê lại thơm như vậy?”

Không bao lâu sau, điện thoại anh đã reo lên, người gọi đến không ai khác ngoài Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh cố ý đếm thầm trong lòng đến mười rồi mới nhận cuộc gọi. Vừa nghe vừa cười ngây ngốc, anh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Cái kia... ừm...” Trong giọng nói Doãn Đình rõ ràng hơi ngại ngùng, “câu hỏi của anh thú vị, em có thể chia sẻ và trả lời không?” Không thể sao

chép câu hỏi của người ta, như vậy không tốt, nhưng câu hỏi cô thật sự rất thích, cho nên mới mặt dày xin phép chia sẻ lại.

YES! Được! Có thể! Cứ tự nhiên mà chia sẻ!

Cừu Chính Khanh bình tĩnh trả lời: “Được chứ, nhưng đáp án của cô có giống của tôi không?”

Doãn Đình nghe vậy thì rất vui, hỏi ngược lại anh: “Đáp án của anh là gì?”

“Của cô là gì?”

“Anh nói trước đi.” Trí tò mò của Doãn Đình đã bị khơi lên hoàn toàn.

Cừu Chính Khanh hăng giọng, cố gắng sắp xếp lại từ ngữ của mình, sau đó mới nói, “Nó phải trải qua rất nhiều đau khổ khi bị sàng lọc, bị bóc vỏ, bị rang, bị xay, bị nấu, nhưng nó vẫn không hề sợ hãi, không hề nao núng, tỏa ra hương thơm độc nhất vô nhị trên thế giới này.”

Doãn Đình ở đầu dây bên kia im lặng mất mấy giây.

Cừu Chính Khanh cảm thấy căng thẳng, không hay sao? Anh thấy đáp án của mình rất hay mà, rất có cảm hứng!

“Em cảm thấy...” Doãn Đình lên tiếng rồi, “Đáp án của em cộng với đáp án của anh, mới là đáp án hoàn hảo nhất.”

“Đó là gì?”

Doãn Đình cười hì hì: “Bây giờ em đăng lên Weibo, lát nữa anh vào xem nhé”. Nói xong thì cô cúp máy luôn.

Cừu Chính Khanh đợi một lát rồi mở Weibo, Doãn Đình vẫn chưa đăng bài. Cừu Chính Khanh mở lần nữa, vẫn chưa thấy. Thiên sứ à, tốc độ gõ chữ của em chậm quá đi!

Mở lần nữa. Lần này có rồi.

“Xin hỏi: Vì sao Cà Phê lại thơm thế? --- Trải qua rất nhiều đau khổ khi bị sàng lọc, bị bóc vỏ, bị rang, bị xay, bị nấu, hạt Cà Phê không hề sợ hãi, không hề nao núng, tỏa ra hương thơm độc nhất vô nhị trên thế giới này. Sau đó Cà Phê lại được gặp Sữa! Nó vẫn giữ được hương thơm độc nhất vô nhị của mình, đồng thời lại có được vị ngọt của hạnh phúc viên mãn. Vì vậy Cà Phê mới thơm như thế!”

Cừu Chính Khanh ngẩn người.

Rất hoàn chỉnh, đáp án rất tuyệt.

Cà Phê gặp được Sữa!

Cừu Chính Khanh bật cười, cười đến mức muốn chảy cả nước mắt. Những người đàn ông trước đây từ chối Doãn Đình đều là kẻ ngốc.

Cô thật sự là chính thiên sứ.

Đau khổ và kích lệ, cuối cùng đổi được bằng một chút hạnh phúc mà cô mang đến.

Anh biết mình thích cái gì ở cô rồi, cô có thể khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Cừu Chính Khanh chia sẻ bài đăng kia của Doãn Đình, anh chẳng bình luận gì, chỉ chia sẻ thôi. Tiếp đó, Doãn Đình lập tức xuất hiện: “Tem!!!!!”

Năm dấu chấm than của cô khiến lòng Cừu Chính Khanh ngập tràn bong bóng màu hồng.

“Phong bì thì sao?” Anh trả lời cô.

“Phong bì cũng là của em!!!!!” Doãn Đình đáp lại rất nhanh.

Sau đó, cô lập tức thêm một bình luận nữa: “Không đúng, phong bì bị anh giành mất rồi.” Cuối câu là biểu tượng tức giận.

Cừu Chính Khanh cười lớn. Đúng là trẻ con, anh đã ba mươi ba tuổi rồi, không thích hợp chơi trò này, nhưng chơi rất vui.

Có người đến giành tem, anh cảm thấy có chút hạnh phúc.

Doãn Đình ở bên này cũng rất hạnh phúc. Cô báo tin vui này cho Tần Vũ Phi qua mạng: “Xin Nghiêm Chính Chút đã xóa bỏ lệnh cấm cho mình rồi. Có thể giành tem rồi! Anh ấy đang bước một bước lớn trên con đường hướng tới tấm lòng bao la!”

Tần Vũ Phi đang cùng Cố Anh Kiệt nói chuyện điện thoại thân mật, nhìn thấy câu nói trên màn hình máy tính, tiện tay gõ lại hai chữ cho Doãn Đình: “Dở hơi.”

Doãn Đình cười hì hì, không để tâm đến.

Dưới bài đăng của Cừu Chính Khanh có người bắt chuyện với Doãn Đình: “Cô lại đến giành tem rồi.”

Cái tên này rất quen, hình như là đồng nghiệp của Cừu Chính Khanh. Doãn Đình đáp lại một cái mặt cười “hì hì”, cô viết: “Đúng đó, đúng đó, xin giúp đỡ nhiều.”

Lại giành được tem rồi. Doãn Đình có chút đặc ý. Có niềm vui khi lôi kéo, cải tạo thành công một người bạn. Anh không hổ là đồng minh, chuyện này làm cô có cảm giác thành tựu quá. Doãn Đình lên mạng tìm kiếm, tìm được một tấm hình củ cải trắng, đăng lên Weibo.

“Đồng minh thân mến, cảm ơn.”

Cừu Chính Khanh bên này vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc, lại thuận tay lướt Weibo, thấy bài đăng mới của Doãn Đình, thiếu chút nữa phụt máu ra.

Thiên sứ hạ phàm chính là để dầy vò người khác mà. Ai cùng hội Củ Cải Trắng với em chứ?!

Vì sao Doãn Đình mãi chưa có bạn trai? Cừu Chính Khanh nghĩ mình hiểu được phần nào lý do rồi. May là anh chứ không phải người khác, anh có đủ kiên trì.

Chuyến công tác này của Cừu Chính Khanh đã cướp mất của anh tận sáu ngày, khi trở về đã là chiều thứ Tư. Anh không về nhà nghỉ ngơi mà ghé qua công ty trước. Đi vắng mấy hôm, một núi việc ở công ty đợi anh xử lý. Đến khi xử lý xong hết số tài liệu chồng chất trên bàn thì đã bảy giờ tối.

Cừu Chính Khanh kéo hành lí về đến nhà, nấu một bát mì lót dạ. Anh vừa ăn vừa lướt Weibo. Mấy hôm nay tuy anh rất bận nhưng vẫn dành ra chút thời gian để đi dạo loang quanh, chụp hai tấm ảnh sông nước đăng lên mạng, Doãn Đình không phải người đầu tiên nhìn thấy, lúc cô đến đã có người khác để lại bình luận rồi. Doãn Đình gửi một dãy biểu tượng “đáng thương” bên dưới bài đăng của Cừu Chính Khanh, còn viết: “Không được bóc tem rồi.”

Vì chuyện này mà Cừu Chính Khanh đã cười rất lâu. Nhưng hôm sau anh mở máy lên xem thì thấy người bạn để lại bình luận đầu tiên bắt chuyện với Doãn Đình: “Xin lỗi nhé, tem là của tôi. Chúng ta kết bạn đi.”

Lại nữa. Không quen biết thì kết bạn cái gì.

Doãn Đình không thèm để ý đến người kia, điều đó khiến Cừu Chính Khanh rất vui.

Sau đó quản lí bên đối tác mời họ ăn trưa, Cừu Chính Khanh nhớ đến tư liệu về các nhà hàng mà Doãn Đình gửi, vội nói ra tên một nhà hàng. Mọi người cùng nhau đi, Cừu Chính Khanh chụp lại bảng hiệu của nhà hàng đó đăng lên Weibo, gắn thẻ “Đình Đình Ngọc Lập 413”, nói: “Cảm ơn đã giới thiệu.”

Lần này Doãn Đình tức tốc xuất hiện.

“Tem!!!!!!”

Sau đó cô nói tiếp: “Anh đừng khách sáo.”

Chỉ hai bình luận trên Weibo đã đủ khiến cho Cừ Chính Khanh cảm thấy chuyển công tác này cũng không mệt mỏi lắm. Mỗi ngày trước khi đi ngủ anh đều lên xem hôm nay Doãn Đình đã viết gì, cái cô đề cập đến đều là cuộc sống đời thường. Trước đây anh thấy những nội dung này rất nhàm chán và sáo rỗng, nhưng bây giờ anh lại thấy những gì Doãn Đình viết rất thú vị. Anh hy vọng cô viết nhiều hơn, anh rất thích xem.

Nhưng trước giờ Cừ Chính Khanh chưa từng để lại bình luận nào trên Weibo của cô vì có quá nhiều người theo dõi tài khoản đó. Không biết tại sao, anh cảm thấy bình luận cái gì cũng không ổn, cảm thấy rất ngại. Với lại Weibo của cô náo nhiệt như thế, anh nghĩ nếu có bình luận thì lời nhắn của anh cũng sẽ bị nhấn chìm, cô không thấy đâu.

Hôm nay Doãn Đình đăng một tấm hình tự chụp. Trong ảnh, cô vừa mua son mới, còn thêm chiếc mũ mới, thế là đội mũ nháy mắt chu môi làm mặt quý. Bên dưới có một đám người bình luận nhiệt tình. Cừ Chính Khanh vừa ăn vừa âm thầm phê bình “Đã nói với em là đừng đăng hình chụp rồi mà, rất dễ dụ sói tìm đến.” Nhưng cô cũng đẹp thật, rất tự nhiên, rất đáng yêu. Cừ Chính Khanh cứ vừa nhìn tấm hình vừa ăn hết tô mì lúc nào không biết.

Ăn xong mì, anh vừa rửa bát vừa góp nhặt dững khí. Lát nữa, anh sẽ gọi điện cho Doãn Đình. Bây giờ cũng chưa muộn lắm, vừa hay tiện thể hẹn cô ra ngoài luôn. Phải lên kế hoạch xong xuôi, sáng mai anh mới có thể tập trung tinh thần làm việc.

Lần này đi công tác tuy rằng bận rộn, nhưng kế hoạch tìm cơ hội theo đuổi Doãn Đình vẫn được Cừ Chính Khanh nghiêm túc suy nghĩ. Chiêu đầu tiên chính là dùng cái cớ đến thăm cô nhi viện, chiêu tiếp theo là anh có thể viện cớ muốn mua một cái máy ảnh tốt, thấy Doãn Đình chụp ảnh rất đẹp nên muốn nhờ cô chỉ dạy, nhờ cô cùng anh đi chọn máy ảnh. Sau đó anh có thể nói cuối năm rồi, muốn mua ít đặc sản gửi cho cô anh ở dưới

quê, hỏi cô xem có gì ngon để giới thiệu không. Tiếp nữa là kì nghỉ Tết cô có sắp xếp tiết mục gì không, cho anh một vé tham gia. Không được đi làm anh rất buồn, cần việc nào đó để giết thời gian.

Sau đó, mỗi một việc trên đều có thể xem tình hình mà tìm cơ hội nói cảm ơn, mời cô ăn bữa cơm. Ngoài ra, cứ xem trên Weibo của cô có động tĩnh gì anh sẽ dựa vào đó để tìm cơ.

Nhìn xem, thật ra đâu có khó. Cũng như giành mỗi làm ăn thôi, sắp xếp chiến lược, đặt ra điều kiện, nghĩ ra kế hoạch tốt, theo dõi tiến độ, tăng cường liên lạc, củng cố mối quan hệ, biết được nhu cầu đôi bên, đôi bên cùng có lợi, thỏa thuận!

Cừu Chính Khanh cảm thấy không sai, chính là như vậy, anh ấn phím gọi cho Doãn Đình bắt đầu dùng đến cái cơ đầu tiên trong kế hoạch của mình.

“Xin-Hãy-Nghiêm-Chỉnh-Chút.” Mở đầu cuộc gọi của Doãn Đình lúc nào cũng vậy, âm thanh có chút xa xôi, hình như đang mở loa ngoài.

Cừu Chính Khanh hơi hồi hộp: “Tôi đi công tác về rồi.”

“Vất vả cho anh rồi.” Có lẽ Doãn Đình đang chơi máy tính, Cừu Chính Khanh nghe thấy tiếng gõ bàn phím “cạch cạch” bên chỗ cô.

Cừu Chính Khanh càng hồi hộp hơn, bàn chuyện làm ăn anh còn chưa từng hồi hộp như thế này bao giờ. “Ừm...là vậy, tôi có mua ít quà ở thành phố J cho lũ trẻ, cuối tuần cô có thời gian không? Có thể cùng tôi tới cô nhi viện một chuyến không? Cô thân với tụi nhỏ nói chuyện cũng dễ hơn.”

“Ây da.” Tiếng gõ bàn phím của Doãn đình ngưng bật: “Cuối tuần này sao?”

“Đúng.” Anh nín thở chờ đợi.

“Không được rồi...”

“...” Trong chớp mắt Cừu Chính Khanh bị nổi thất vọng bao quanh

“Bạn của bố em bị bệnh, ông muốn đi thăm. Chú ấy ở thành phố L, ngày mai em phải đi rồi. Nghe nói tình hình không tốt lắm, có thể em và bố phải ở lại vài hôm. Cuối tuần chắc là chưa về được.” Doãn Đình rất áy náy: “Thật xin lỗi anh, tiếc thật đấy.”

“VẬY à, không sao.” Anh có giả vờ cũng phải vờ như không để tâm.

“Hay là em nói Vũ Phi đi với anh nhé, cô ấy cũng rất thân với Viện trưởng.” Doãn Đình nhiệt tình đề nghị.

“Để sau vậy.” Cừu Chính Khanh không thể nói “Không cần”, cũng không thể nói “Được” cái cố hẹn gặp này đáng quý như thế, dùng một cái mất một cái, tất nhiên anh phải giữ lại rồi. Đợi cô trở về lại hẹn tiếp.

Kết quả là ngày hôm sau đi làm, Tần Vũ Phi cầm theo điện thoại chạy vào phòng làm việc của anh, hỏi: “Anh muốn mang quà đến cô nhi viện à? Cần người dẫn đường?”

Cừu Chính Khanh ngỡ ngàng, nhanh chóng hiểu ra nhất định là Doãn Đình đã nhờ Tần Vũ Phi, cái mặt già này của anh gần như không giữ được rồi, “Tạm thời không đi nữa, cuối tuần tôi có việc, phải làm thêm giờ.”

Tần Vũ Phi nói vào điện thoại: “Người ta không đi nữa, có việc bận. Cậu lo cái gì, ngoan ngoãn lên máy bay đi. Lo làm gì nhiều, anh ta đã lớn thế này rồi, muốn đi đâu còn cần người dắt đi sao?” Tần Vũ Phi vừa căn nhắc Doãn Đình vừa bước đi không quay đầu lại.

Mặt của Cừu Chính Khanh hơi nóng lên, cái cô đại tiểu thư này, sao lại vạch trần anh như thế! Tuy chỉ là tùy tiện nói một câu, nhưng lỡ Doãn Đình suy nghĩ lại, vậy chiêu thứ hai, thứ ba, thứ tư của anh đều không dùng được nữa à?

Thứ Bảy, rốt cuộc Cừu Chính Khanh vẫn một mình đến cô nhi viện. Lần này anh cũng mua hai thùng trái cây, còn rất nhiều bưu thiếp phong

cảnh ở thành phố J mà lúc ở đó anh đã nhờ người mua giúp.

Cừu Chính Khanh và Tiểu Thạch Đầu ngồi cạnh nhau trên băng ghế dài, anh cho riêng cô bé một bộ bưu thiếp, “Chú đã đến thành phố này, chú không biết chụp hình nên mua bưu thiếp tại đó luôn.”

Một bộ có tám tấm, chụp những địa danh du lịch của thành phố J. Thật ra những nơi đó anh đều chưa đến qua, anh chỉ có bưu thiếp mà thôi.

Bởi vì không đích thân đến, nên anh không trả lời được những vấn đề Tiểu Thạch Đầu hỏi, cô bé cười rất vui, chỉ là vài tấm bưu thiếp thôi, cô bé đã rất thỏa mãn.

“Chú ơi cháu thích chú.” Tiểu Thạch Đầu thổ lộ với Cừu Chính Khanh.

Mặt Cừu Chính Khanh đỏ bừng. Tuy chỉ là tình cảm đơn thuần của trẻ nhỏ, nhưng là lời tiểu Doãn Đình nói, tự nhiên Cừu Chính Khanh có chút ngượng ngùng. Nhưng thiên sứ nhí hay thiên sứ lớn đều như nhau, động một chút đều thổ lộ, cái tật này không tốt đâu.

Cừu Chính Khanh nhìn gương mặt tươi cười đơn thuần đáng yêu của Tiểu Thạch Đầu, bỗng thấy nhớ Doãn Đình vô cùng.

Chủ nhật, Cừu Chính Khanh vẫn đến siêu thị mua những vật dụng sinh hoạt cho một tuần như mọi khi. Lúc đợi thanh toán, anh mở Weibo, thấy Doãn Đình đang đăng bài mới. Đã mấy ngày rồi, cô không cập nhật tài khoản cá nhân, anh rất nhớ. Nhưng bài đăng lần này không có nội dung gì để người ta vui mừng cả. Cô viết: “Một vị trưởng bối đã đi xa, chia ly lúc nào cũng buồn bã, cho nên, chúng ta phải quý trọng những cuộc gặp gỡ.”

Cừu Chính Khanh giật mình, mặc kệ đang ở nơi ồn ào, hỗn loạn như siêu thị, trực tiếp gọi điện cho Doãn Đình.

Doãn Đình bắt máy rồi, lần này chỉ đơn giản nói “A lô”, không hào hứng mà gọi biệt danh của anh nữa. Cừu Chính Khanh thoáng thấy đau lòng.

“Cô vẫn ổn chứ?” Anh hỏi.

“Em không sao. Chỉ là bố em rất buồn, hai người là bạn bao nhiêu năm rồi, chú ấy còn kém bố em vài tuổi, vậy mà lại đi trước.” Cừu Chính Khanh hỏi không đầu không đuôi, nhưng Doãn Đình lại biết anh đang nói chuyện gì.

Hai người cầm điện thoại, cách nhau một khoảng cách rất xa, im lặng trong vài giây.

Người phía sau hồi thúc Cừu Chính Khanh bước lên, đến lượt anh tính tiền rồi. Cừu Chính Khanh lại lùi lại lui ra khỏi hàng người đang xếp hàng. “Vậy cô nên ở bên ông ấy nhiều một chút.” Anh cũng không biết có thể an ủi thế nào.

“Anh đang ở đâu vậy?” Doãn Đình hỏi, cô vừa nghe ai đó lớn tiếng hồi thúc nhanh lên gì đó.

“Siêu thị.” Anh thành thật trả lời

Doãn Đình chợt thấy thật ấm áp, anh là người đầu tiên gọi điện đến an ủi cô ở một nơi như thế, ồn ào đến vậy, nhất định không tiện chút nào. “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Khách sáo như thế sẽ làm anh cảm thấy thất bại.

“Anh cứ mua đồ đi, em không sao đâu.”

“Được.” Thật ra Cừu Chính Khanh muốn hỏi khi nào cô trở về nhưng lại ngại mở miệng, với lại chuyện vừa xảy ra, anh hỏi dường như không được thích hợp.

“Vậy em cúp máy đây.” Doãn Đình nói.

“Được.”

“Tạm biệt.” Doãn Đình cúp máy rồi. Cừu Chính Khanh thấy hơi buồn. Quay trở lại xếp hàng tính tiền, anh lại nhịn không được, mở Weibo lên,

dưới bài đăng của Doãn Đình có người hỏi có chuyện gì, cũng có người không hỏi mà trực tiếp an ủi. Cừu Chính Khanh kiểm chế không được nữa, anh cũng bình luận. Anh nói: “Thật ra, không cần gặp gỡ cũng có thể trân trọng ở trong lòng.” Sau khi gửi bình luận đi, anh nghĩ có nhiều bình luận như thế chắc cô sẽ không chú ý đến cái của anh đâu.

Anh có chút không vui.

Đến tối lại lướt Weibo, quả nhiên Doãn Đình không trả lời bình luận của anh.

Lại có chút không vui.

Nhưng anh cũng để ý thấy bình luận của người khác cô cũng không trả lời. Vậy cũng xem như đối đãi công bằng.

Lúc Cừu Chính Khanh còn đang tự an ủi mình thì Doãn Đình đang tâm sự với Tần Vũ Phi qua điện thoại, cô kể chuyện của bạn bố cô xong, lại nói: “Cậu có biết không? Xin Hãy Nghiêm Chính Chút thật ra là một người rất ấm áp đó. Anh ấy để lại bình luận cho Weibo của mình, thật khiến người ta cảm động mà.”

Doãn Đình đọc lại câu bình luận kia cho Tần Vũ Phi nghe, Tần Vũ Phi mỉa mai: “Anh ta bị ai nhập vậy? Anh ta phải là quái thú mặt lạnh cuồng công việc mới đúng chứ.”

Doãn Đình cười ha ha: “Con người ai cũng có rất nhiều mặt mà. Thật ra anh ấy cũng tốt lắm. Hình như anh ấy vẫn chưa yêu đương gì với người bạn kia.”

“Người ta có qua lại với nhau cũng không nói cho cậu biết đâu. Đâu cần phải báo cáo với cậu.”

“Cũng đúng.” Doãn Đình nói “Mình đang nghĩ, nếu anh ấy tìm bạn gái không được thuận lợi, mình sẽ giúp anh ấy tìm một đối tượng. Nhưng xung quanh hình như không có ai thích hợp với anh ấy cả.”

“Cậu đúng là rảnh rồi.” Tần Vũ Phi không cho ý kiến của Doãn Đình là đúng. Theo cô thấy, Cừ Chính Khanh là người có ý chí rất kiên định, hoàn toàn không cần người khác lo lắng cho anh ta, hơn nữa lo chuyện bao đồng cho anh ta chắc chắn sẽ bị anh ta quở trách cho xem.

“Lần sau mình hỏi anh ấy xem sao. Chỉ cần anh ấy cần, mình sẽ để ý giúp.” Doãn Đình bị trách cũng không để bụng, nói tiếp: “Thật ra cậu mới là người nên giúp Cừ Chính Khanh. Anh ấy là cây hái ra tiền của công ty nhà cậu đó.”

“Đúng, cây hái ra tiền là dùng để hái ra tiền, không phải dùng để hái tình cảm.” Miệng lưỡi Tần Vũ Phi vẫn tỏ ra cay độc, “Hơn nữa, nói chuyện yêu đương với quái thú mặt lạnh cuồng công việc? Mình không tưởng tượng nổi người con gái đó phải dùng cảm thế nào.”

Doãn Đình cười lớn, cô cũng tưởng tượng không ra. Với lại cô đã từng tận mắt chứng kiến cuộc hẹn của Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu, nếu đó gọi là hẹn hò, quả thật rất khác người, đáng vẻ nghiêm túc khi nói chuyện kinh tế, chuyện công việc. Trời ạ! Họ tuyệt đối không phải đang yêu đương.

Thảm thật. Cô cảm thấy Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút rất đáng thương.

Cừ Chính Khanh thì không thấy mình đáng thương, nhưng lại thấy mình đang rất buồn bực. Một tuần đã trôi qua rồi. Vẫn không có tin gì của Doãn Đình. Cô không đăng bài mới trên Weibo, cũng không cho anh biết thêm chút tin tức nào. Anh thì ngại gọi điện cho cô vì chuyện như vậy, mấy cái cơ kia của anh không cái nào thích hợp để dùng cả. Không có chuyện để nói, gọi điện thoại rất kì. Anh cũng không thể vác mặt đi tìm Tần Vũ Phi để hỏi Doãn Đình gần đây thế nào rồi.

Vậy nên, mỗi ngày anh đều rất buồn bực.

Ngày mười lăm tháng Mười một, Từ Chính Khanh ngây ngốc ngồi trong nhà, không muốn làm việc, cũng không muốn ra khỏi cửa. Đột nhiên

anh nhớ ra hồi trước anh đã đặt ra một kì hạn, nói rằng nếu trước ngày mười lăm tháng Mười một không gặp được Doãn Đình anh sẽ từ bỏ, không theo đuổi Doãn Đình nữa.

May mắn sao, hôm sau anh nhận được điện thoại của Doãn Đình trong xe của mình. Nếu không theo tình hình như hiện giờ, quả thật đến ngày mười lăm tháng Mười một cũng chẳng thể gặp được Doãn Đình. Đừng nói tình cờ, cả chủ động hẹn gặp còn không được nữa là.

May thật, may thật.

Nhưng lần gặp tiếp theo là khi nào? Có thể sớm chút không? Anh sắp đợi không được nữa rồi.

Hai ngày cuối tuần trôi qua thật buồn chán. Thứ Hai bận rộn khiến anh không có thời gian mà suy nghĩ lung tung. Thứ Ba cũng bận như thế, hồ sơ đọc không hết, email trả lời không kịp, họp hành cũng không dứt.

Buổi chiều trong lúc đang họp, anh để ý thấy có người nhìn tấm kính thủy tinh phía sau anh lộ ra vẻ mặt vui mừng và háng chuyện, tim anh nảy lên một cái, vội quay đầu lại, chỉ thấy một đồng nghiệp nữ đi ngang qua. Vì vậy anh hung hăng trừng mắt với người kia, lạnh lùng nhắc nhở: “Trong giờ họp mọi người làm ơn tập trung tinh thần.” Tất cả vội cúi đầu ra vẻ nghiêm túc, nửa buổi họp còn lại trôi qua trong bầu không khí căng thẳng cho đến khi kết thúc.

Cừu Chính Khanh mặt mày nghiêm nghị ôm máy tính xách tay trở về phòng làm việc, vừa đi đến cửa thì thấy một bóng hình quen thuộc từ trong phòng của Tần Vũ Phi bước ra.

Anh lập tức khựng lại.

Vui mừng!!!!

Doãn Đình thấy anh, đang định vẫy tay gọi, chợt nhớ ra đây là nơi làm việc, vậy là cô lè lưỡi thu tay lại, giấu ra sau lưng, cố ra vẻ bình tĩnh từ từ

bước đến.

Rất đáng yêu!

Tim Cừu Chính Khanh ngay lập tức mềm oặt, trên mặt cũng bắt giắc nở nụ cười.

Những người đang đi cùng anh trở về nơi làm việc vội cúi đầu vờ như không thấy, tức tốc giải tán trở về chỗ của mình, núp sau vách ngăn ở bàn làm việc trực tiếp quan sát cảnh tượng “động trời”.

Doãn Đình đi đến trước mặt Cừu Chính Khanh: “Cừu tổng đại nhân.”

Cừu Chính Khanh ổn định lại tâm trạng, ho khẽ một tiếng, nghiêm mặt, đáp lại: “Lâu rồi không gặp.”

Đúng là rất nhớ!

Chương 11

Doãn Đình cười hì hì, khách sáo hỏi anh: “Gần đây chắc anh bận lắm nhỉ?”

“Cũng tạm.” Anh trả lời, hỏi lại Doãn Đình: “Cô đến tìm Tần Vũ Phi à?” Đương nhiên không dám hy vọng cô đến tìm anh, nhưng đến tìm Tần Vũ Phi rồi thuận đường tạt qua nói chuyện với anh cũng không tệ. Bây giờ mấy giờ rồi nhỉ? Có thể nói chuyện một lúc rồi vờ như vừa đúng giờ nghỉ, chi bằng cùng nhau ăn bữa cơm?

Cừu Chính Khanh cố khắc chế chính mình không xem đồng hồ ngay lập tức.

“Đúng đó. Em có quà cho mọi người. Nhưng lúc này anh không ở đây, nên phần của anh, em để chỗ Vũ Phi rồi.”

Anh càng vui hơn. Cô còn có cả quà cho anh nữa.

“Bây giờ tôi có mặt rồi.” Anh nhắc nhở cô.

“Ồ. Để em qua chỗ Vũ Phi lấy cho anh.” Doãn Đình xoay người, chạy vào văn phòng của Tần Vũ Phi.

Cừu Chính Khanh cũng nhanh chóng trở lại phòng làm việc của mình, dặn dò thư ký: “Pha cho cô Doãn một tách trà. À không, đổi sang cà phê đi, nhớ cho thêm sữa. Nhanh một chút!” Khi Doãn Đình qua đây, đã có cà phê đợi cô, vậy thì cô có thể ngồi lại nói thêm vài câu. Mà không, nói càng nhiều càng tốt, cơ hội của anh càng lớn.

Cừu Chính Khanh đặt máy tính xách tay xuống, nhìn đồng hồ, năm giờ hai mươi bảy phút, thời gian thật không lí tưởng. Anh không dám chắc mình có thể tán gẫu với Doãn Đình suốt nửa tiếng đồng hồ, số lượng chủ đề để nói cần chuẩn bị cho nửa tiếng có bao nhiêu? Anh lại không thể về sớm,

thân là một người quản lí cần phải lấy mình làm gương. Cho nên nửa tiếng này nên làm gì đây?

Cừu Chính Khanh còn chưa nghĩ ra đối sách thì Doãn Đình đã đến. Cô cầm trên tay cái hộp được đóng gói đẹp đẽ, cỡ tương đương một chiếc khung ảnh. Cô đưa nó cho Cừu Chính Khanh: “Hai ngày nay em làm tặng cho bạn bè, cái này là phần của anh.”

Tuy không phải phần duy nhất, nhưng cô đã làm quà tặng anh, Cừu Chính Khanh tất nhiên vui mừng ra mặt.

“Cảm ơn.” Cừu Chính Khanh nhận lấy. “Tôi mở ra xem nhé.” Anh nói. Phải mở từ từ, thư ký vẫn chưa mang cà phê vào.

“Mong là anh thích nó.” Doãn Đình mỉm cười.

Đương nhiên là anh thích rồi, dù nó là cái gì đi nữa. Anh mỉm cười với cô.

Quà mở ra rồi, quả thật là một cái khung ảnh. Trong khung có một tấm hình, chính là tấm Cừu Chính Khanh đứng nơi ngã tư đường quay đầu mỉm cười trong ngày Doãn Đình mời anh ăn cơm. Hình đã qua xử lí, vật và người xung quanh đều bị làm mờ đi, chỉ để lại dáng người cao lớn đầy khí chất tinh anh của Cừu Chính Khanh. Ánh nắng chiếu rọi, nụ cười của anh tự tin thoải mái, như được tắm gió xuân, cả tấm hình đều mang đến cảm giác ấm áp.

“Ảnh là em tự chỉnh sửa đó. Em thấy tấm này rất đặc biệt, lại hợp với khí chất và cảm giác anh mang lại cho người khác.” Doãn Đình nói.

Cừu Chính Khanh nhìn tấm hình, lại nhìn Doãn Đình. Anh nở nụ cười với cô, gật đầu nói, “Cảm ơn.”

“Tôi rất thích.” Anh nói: “Cảm ơn cô, tôi thật sự rất thích. Đây chắc là tấm hình đẹp nhất của tôi từ lúc sinh ra đến nay.”

Doãn Đình vô cùng vui mừng: “Anh thích là được rồi.”

“VẬY TÔI SẼ ĐỂ NÓ TRÊN BÀN LÀM VIỆC.” Cừ Chính Khanh đặt khung ảnh bên cạnh máy tính, nhìn tấm hình lần nữa, lòng thấy ngọt ngào khó tả. Đây là hình ảnh của anh trong mắt cô, quả thực cũng không tệ. Chỉ trong chốc lát, sự tự tin của anh đã được tăng thêm.

“VẬY...” Doãn Đình vừa mở miệng đã bị Cừ Chính Khanh ngắt lời: “Ngồi đi!” Anh nói.

Lúc này cuối cùng thư ký cũng bưng cà phê vào. Cừ Chính Khanh âm thầm thở phào, “Ngồi đi”, anh nhắc lại, “uống cà phê đã.” Anh tự tay nhận lấy tách cà phê từ tay thư ký, đặt lên trên bàn trà, sau đó ngồi xuống.

Doãn Đình đi theo anh, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, “Cảm ơn anh.” Cô cầm ly lên uống một ngụm.

“Bố cô thế nào rồi?” Cừ Chính Khanh hỏi.

“Ông ấy rất khỏe. Em và bố ở đó giúp lo chuyện hậu sự, sau đó mới quay về. Hai hôm nay tâm trạng bố tốt hơn nhiều, cũng đã quay lại làm việc rồi.”

“VẬY THÌ TỐT.” Cừ Chính Khanh nói. Tiếp theo nên nói gì đây, nói cái gì?

“Tấm hình kia chụp rất đẹp, cô từng học nhiếp ảnh sao?”

“Vâng.” Doãn Đình được khen nên rất vui, “Em rất thích chụp ảnh, thế là từng theo học một khóa chụp ảnh.”

“Tôi cũng rất thích chụp ảnh.” Cừ Chính Khanh quyết định dùng cái cớ này, nhờ cô chỉ dạy chuyện nhiếp ảnh, sau đó nói cũng sắp đến giờ tan ca rồi, hay là cùng đi ăn tối, anh còn muốn học hỏi thêm nữa. Ăn xong thì lên kế hoạch cuối tuần sau đi mua máy ảnh, hỏi xem cô có rảnh không đi cùng anh chọn máy.

Câu tiếp theo còn chưa kịp mở miệng nói, Tần Vũ Phi đã xông thẳng vào phòng anh, cô ta còn cầm điện thoại trong tay, chẳng thềm để ý đến

Cừu Chính Khanh, trực tiếp hỏi Doãn Đình: “Tốt quá, cậu còn chưa về. Tối nay cậu có rảnh không? A Lâm muốn hẹn chúng ta đi hát karaoke.”

Doãn Đình la lớn: “A a a, mình muốn hát, có thể đổi qua ngày mai không? Tối nay mình có hẹn rồi.”

Mặt Cừu Chính Khanh không để lộ bất cứ biểu cảm nào, nhưng trong lòng anh lại ảo não, hôm nay lại không có cơ hội rồi. Cô đã có hẹn, cho dù cô không có hẹn thì cũng bị Tần Vũ Phi giành đi mất.

Tần Vũ Phi giơ điện thoại lên nói với người bên kia: “Cô ấy hỏi có thể đổi qua ngày mai không, không được à? Không đợi cô ấy? Đúng, cô ấy nói có hẹn rồi. Hẹn ai?”

Tần Vũ Phi quay qua Doãn Đình: “A Lâm hỏi cậu hẹn với ai, phải dùng loạn côn đánh chết người đó.”

“Hẹn với Từ Ngôn Sướng, mình hứa với cậu ấy tối nay cùng đi ăn.”

“Từ Ngôn Sướng?” Chân mày Tần Vũ Phi nhíu lại, cô nói vào điện thoại: “Thôi, mặc kệ cô ấy, chúng ta cứ hẹn vậy đi. Mình cúp máy đây, cô ngốc này cần được giáo dục một chút.”

Tần Vũ Phi cúp điện thoại, rất có khí thế khoanh hai tay trước ngực, đứng trên cao nhìn xuống Doãn Đình: “Từ Ngôn Sướng?”

Doãn Đình gật đầu.

“Đó là một tên đáng ghét.” Từ Ngôn Sướng là bạn chí cốt của Cố Anh Kiệt, con người anh ta cũng không hẳn là xấu, nói anh ta đáng ghét chẳng qua là cảm xúc cá nhân của Tần Vũ Phi, vì lúc cô và Cố Anh Kiệt yêu nhau, Từ Ngôn Sướng nói xấu sau lưng Tần Vũ Phi, còn dám lên lớp cô. Chân mày Tần Vũ Phi nhíu càng chặt, cái tên công tử ăn chơi Từ Ngôn Sướng này, không phải muốn theo đuổi Doãn Đình chứ?

Doãn Đình cười hì hì: “Với cậu mà nói đa số mọi người đều đáng ghét.” Vậy nên Tần Vũ Phi phê bình người nào, cô cũng không để ý.

“Cậu đừng nhẹ dạ cả tin quá. Cậu ta từng có rất nhiều bạn gái, cậu vốn không phải đối thủ của loại công tử ăn chơi này. Cậu ta đang theo đuổi cậu?”

“Không có, chỉ hẹn mình ăn bữa cơm thôi..”

“Nam hẹn nữ đi ăn riêng không phải muốn theo đuổi thì là gì?” Câu này của Tần Vũ Phi đâm trúng tim đen của Cừ Chính Khanh. Nhưng đồng thời cũng nhắc nhở anh rằng anh có đối thủ, hơn nữa còn là người ngăn cản con đường hẹn hò sau này của anh và Doãn Đình.

Doãn Đình chớp mắt: “Mình cảm thấy không phải cậu ấy đang theo đuổi mình.”

“Dây thần kinh của cậu thô như vậy thì cảm nhận chuẩn được sao?”

“Nếu cậu ấy thích mình, tất nhiên mình sẽ cảm nhận được.”

“Vậy nên nói là cậu ta không hề thích cậu, nhưng lại hẹn riêng cậu đi ăn? Không có ý tốt!” Tần Vũ Phi rút ra kết luận.

“Làm gì nghiêm trọng thế, tối nay mình đi ăn một bữa là biết ngay mà. Không sao đâu, con người cậu ấy tốt lắm.”

Trong lòng Cừ Chính Khanh chua xót vô cùng, kết quả nghe thấy Tần Vũ Phi nói: “Cái tên Từ Ngôn Sương đó còn không bằng Cừ Chính Khanh nữa.”

Đợi đã, giọng điệu chê bai đó là ý gì? Cừ Chính Khanh chẳng thấy vui khi mình được coi trọng hơn được đối thủ chút nào, ngữ khí của Tần Vũ Phi hiển nhiên là chê bai cả hai người.

Cừ Chính Khanh thật sự muốn nhịn nhưng nhịn không nổi, anh ho khê một tiếng, nói với Tần Vũ Phi: “Cảm ơn lời nhận xét của cô. Nhưng cô không thấy ở trước mặt tôi không nên thảo luận chuyện này à?”

“Đúng.” Tần Vũ Phi quả quyết nói, “Tiểu Đình, cậu qua phòng mình, chúng ta bàn bạc tiếp về buổi hẹn tối nay của cậu. Mình phải gọi điện cho Cố Anh Kiệt, Từ Ngôn Sướng mà dám lừa dối cậu, mình sẽ đánh gãy chân anh ta.”

Doãn Đình vừa đứng lên vừa không để ý mà cười: “Chân Cố Anh Kiệt hay Từ Ngôn Sướng?”

“Tất nhiên là Từ Ngôn Sướng.” Tần Vũ Phi dẫn Doãn Đình đi rồi. Cừu Chính Khanh buồn bã nhìn ly cà phê trên bàn trà.

Doãn Đình mới chỉ uống được một ngụm. Hai người họ lâu lắm rồi mới gặp nhau.

Cừu Chính Khanh chuẩn bị tiếp tục công việc. Phải nhẫn nại, đừng nôn nóng, đừng hoảng loạn. Có đối thủ cũng là chuyện bình thường, hợp đồng anh muốn ký chắc chắn có người khác dòm ngó. Đơn hàng có người tranh giành chứng tỏ có nhiều lợi ích, tình huống này anh gặp nhiều rồi, không có gì to tát cả.

Cừu Chính Khanh tự an ủi xong, bật máy tính lên, muốn mở hộp thư lên để xử lý những email công việc, mở lên rồi lại ngồi ngơ ngẩn nhìn hộp thư. Từ Ngôn Sướng, anh biết người này, là thái tử gia của tập đoàn Thiên Kỳ, bạn chí cốt của Cố Anh Kiệt.

Tần Vũ Phi, Cố Anh Kiệt, Từ Ngôn Sướng, Thẩm Giai Kỳ, còn có Doãn Đình, họ đều là những người cùng chung thế giới. Tuy gia thế của Doãn Đình nghe qua không ghê gớm như những người kia, nhưng họ chơi với nhau, chắc cũng chênh lệch không nhiều. Trước giờ anh chưa từng hỏi cô, tìm bạn trai có yêu cầu về gia thế hay không. Dù cô không giữ khoảng cách với mọi người xung quanh, lại hoàn toàn không ra vẻ cao sang, nhưng cô thuộc về thế giới đó.

Lòng tự tin của Cừu Chính Khanh chịu đả kích không nhẹ.

Lúc này đột nhiên một cái đầu ló ra trước cửa phòng làm việc của anh, là Doãn Đình. Cô cười hì hì nói: “Cừu tổng đại nhân, em phải đi rồi, đến chào anh một tiếng.”

“Đợi chút.” Cừu Chính Khanh vô thức ngăn cô lại.

Doãn Đình vừa quay đầu đi lại lấp ló bên cửa, sau đó bước hẳn vào phòng: “Sao thế ạ?”

“Thật sự không có vấn đề gì chứ?” Trong lúc gấp gáp Cừu Chính Khanh tìm một chuyện để nói, “Không phải Tần Vũ Phi nói người đó không tốt à?”

“Không sao đâu, anh đừng lo. Chỉ là một bữa cơm thôi mà. Cậu ấy không phải là người xấu đâu. Vũ Phi nói chuyện hay phóng đại lắm.” Doãn Đình mỉm cười giải thích.

“Cho nên cô đang định quen với cậu ta?” Anh dứt khoát hỏi thẳng. Rào trước đón sau quả thật rất khó chịu.

“Không có đâu. Bây giờ chỉ là bạn bè hẹn nhau ăn cơm thôi mà.”

Bây giờ? Ý nói sau này còn chưa biết được?

“Chúng ta là đồng minh hội không được yêu mà, nếu em tìm được đối tượng, nhất định sẽ báo tin mừng cho anh. Sợ chỉ đồ của anh linh như thế, của em chắc chắn cũng không thua kém đâu.”

Càng nói càng chua xót, cô quả là biết an ủi người khác mà. Cừu Chính Khanh không còn lời nào để nói.

“VẬY em đi đây, bây giờ đang là giờ cao điểm, khó bắt xe lắm..”

“Cậu ta không đến đón cô sao?”

“Chỗ cậu ấy xa lắm, đi một vòng để đón em rồi lại quay về thì không hay. Em bắt taxi qua đó tiện hơn.”

“Sao cô không tự lái xe?” Đúng là anh chưa từng thấy cô lái xe, nhất định không phải cô không mua nổi.

Doãn Đình đỏ mặt: “Ừm...tại vì...chúng không nghe lời em cho lắm.”

“Ồ.” Cừu Chính Khanh đã hiểu.

Doãn Đình đang đợi anh cười nhạo cô ngốc, bạn bè Doãn Đình đều cười nhạo cô vì cô học lái xe mãi không xong. Cừu Chính Khanh lại nói: “Vậy khi nào ăn xong, nhớ bảo cậu ta đưa cô về. Buổi tối con gái đi một mình không an toàn, kể cả bắt xe cũng vậy.”

Doãn Đình cảm thấy ấm áp: “Vâng.”

“Tất nhiên nếu cậu ta không đàng hoàng thì đừng bảo cậu ta đưa về, nên bắt taxi về sớm một chút.” Hoặc là gọi điện cho anh, anh tình nguyện đi đón cô. Xa mấy cũng không ngại.

Doãn Đình cười lớn: “Không có đâu.”

Có cũng lo lắng, không có cũng lo lắng. Cảm giác này của anh cô không hiểu được đâu. Cừu Chính Khanh thầm thở dài trong lòng.

“Anh đừng lo lắng. Em đi đây. Có cơ hội chúng ta lại gặp nhau.” Doãn Đình chào anh xong đã vội biến mất sau cánh cửa rồi.

Lại là “có cơ hội” gặp lại.

Có cơ hội! Cơ hội lần này không biết sẽ phải đợi bao lâu.

Cừu Chính Khanh nhìn hộp thư trước mắt, hoàn toàn không có tâm trạng để đọc.

Tối hôm đó, Cừu Chính Khanh một mình ngồi ăn hết hộp cơm, anh đi tới đi lui trong căn nhà lớn, lòng thấp thỏm không yên. Không biết cuộc hẹn của Doãn Đình ra sao rồi, không biết cô đã an toàn về đến nhà hay chưa.

Anh lướt qua Weibo của Doãn Đình, bài đăng mới nhất của cô là lúc sáu giờ hơn. Cô nói trên đường kẹt xe kinh khủng, may mà cô ra cửa từ sớm. Xe không nhích được cũng hết cách. Cô với anh tài xế cùng nhau hát “sông lớn xuôi dòng chảy về đông, sao trên trời cao theo Bắc Đẩu...”, tâm trạng rất tốt, bù lại cho sự tiếc nuối khi đám bạn bỏ mặc cô mà đi hát.

Bên dưới còn kèm cả đoạn phim, đoạn phim ở trong xe quay lại con đường phía trước, đúng là kẹt cứng xe, âm thanh trong đoạn phim là giọng một nam một nữ, một mạnh mẽ một mềm mỏng cùng hát “sông lớn xuôi dòng chảy về đông...”, đoạn phim rất ngắn, nhưng họ thì hát rất hăng.

Cừu Chính Khanh thật sự báỉ phục cô, đời này người có thể khiến anh khâm phục không nhiều. Tắc đường còn có thể tranh thủ kết thành huynh muội với tài xế taxi? Rốt cuộc trong não cô chứa những gì vậy? Có chút ý thức an toàn nào hay không?

Cừu Chính Khanh nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ rồi. Lại không phải quan hệ yêu đương gì, ăn bữa cơm lẽ ra không muộn đến vậy chứ?

Thật không thể yên lòng, anh gọi điện cho cô.

Điện thoại reo rất lâu cô mới bắt máy.

“Xin-Hãy-Nghiêm-Chỉnh-Chút.” Giọng nói cô vang vọng, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Anh mới là người muốn xin cô điều đó. Cừu Chính Khanh xoa xoa chân mày, rồi nói: “Tôi muốn thử xem lần này cô có đánh rơi điện thoại ở đâu đó hay không.”

Doãn Đình bật cười: “Đâu phải lúc nào em cũng làm rơi đồ, lần đó làm ngoài ý muốn mà.”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở chỗ anh thì rất tốt, ở chỗ người khác thì không nên.

“Cuộc hẹn của cô đã xong chưa?” Anh vờ như vô tình hỏi.

“Xong rồi. Báo cáo đại nhân, em đã về đến nhà, xin đại nhân yên tâm..”

Nghe có vẻ cô rất vui, cuộc hẹn rất tốt sao? Trong lòng Cừ Chính Khanh chua như ăn cả một quả bưởi. “An toàn là được rồi.” Anh nặn ra một câu, sau đó nhìn không được hỏi: “Cuộc hẹn thế nào?”

“Vô cùng tốt! Quá thú vị!”

Câu trả lời khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Để em kể cho anh nghe, thì ra Từ Ngôn Sướng thích chị chủ quán cà phê đó, cậu ta hẹn em ra là để làm lá chắn.”

Lòng anh không tan nát nữa rồi!

“Thì ra là vậy.”

“Vâng.” Doãn Đình có người để chia sẻ tin tức nên rất vui. “Hơn nữa chị chủ kia rất xinh đẹp, nấu ăn cũng ngon. Từ Ngôn Sướng muốn dẫn em đến để chọc tức chị chủ, kết quả bị chị ấy chọc lại, cậu ta mới là người bị chọc tức.”

“Vậy là hai người họ giận hờn vu vợ, kẹp cô ở giữa hứng đạn?”

“Đâu có, họ có giận hờn hay không thì em không biết, dù sao thì cũng là cãi nhau. Em không hứng đạn, em vừa ăn vừa xem kịch.”

“Ừm.” Cừ Chính Khanh cảm thấy đồng cảm với anh chàng Từ Ngôn Sướng kia. Tìm Doãn Đình đến đóng kịch khác nào nói trắng ra với bà chủ kia rằng tôi không biết xấu hổ tìm người đến đóng giả bạn gái để thử cô.

“Đúng rồi, em quên hỏi anh.” Doãn Đình đột nhiên hỏi: “Anh với chị Zoe thế nào rồi?”

“Chúng tôi là bạn bè.”

“Không phải đang suy nghĩ hẹn hò với nhau à?” Cô nhớ trước đây anh nói “bây giờ vẫn chưa phải bạn gái”, chứng tỏ là đang suy nghĩ.

Cừu Chính Khanh bị hỏi đến lúng túng, “Chúng tôi, tôi thấy không thích hợp lắm.”

“Không thích hợp? Thật ra quan trọng nhất là thích, hợp hay không có thể điều chỉnh được mà. Anh thích chị ấy, hẹn hò với nhau rồi mới biết có hợp hay không chứ. Chưa từng qua lại, cũng chưa vì đối phương mà thay đổi, làm sao biết sẽ không được lâu dài. Anh nghĩ thử xem, nếu mấy thầy trò Đường Tăng trước khi lên đường thỉnh kinh đã mà nghiên cứu kỹ tám mươi một kiếp nạn, vạch sẵn kế hoạch, viết ra phương án bày binh bố trận, thì việc gì phải đích thân đi chuyển Tây du ấy nữa. Để cho người khác lên đường thay cũng lấy được kinh về từ đời nào rồi, đúng không?”

“Ừm.” Cừu Chính Khanh chỉ có thể đồng ý.

“Cho nên đừng tính toán nhiều quá, điều kiện so tới so lui cũng chẳng được gì đâu. Quan trọng nhất là anh thật sự thích chị ấy. Những cái khác đợi khi hẹn hò với nhau rồi tính tiếp. Những điều kiện thích hợp gì đó, lúc nào cũng sẽ có điều kiện tốt hơn xuất hiện, vậy không phải cả đời này cũng không có hy vọng sao, anh thấy em nói có đúng không?”

“Đúng.” Cho nên, điều kiện của anh đối với cô mà nói không phải vấn đề, nếu cô thật lòng thích anh, cô sẽ đồng ý ở bên anh. Thiên sứ quả nhiên rất biết động viên người khác. “Cuối tuần cô có rảnh không?” Quý ngài nghiêm túc nhận được sự động viên nên quyết định triển khai hành động.

“Tuần này ạ?”

“Ừm.”

“Cuối tuần này em hứa với anh trai em cùng đi leo núi rồi. Anh ấy không chịu vận động, lại hay thức đêm, như vậy không được.”

“Ồ, tôi cũng toàn ngồi trong văn phòng.” Cừu Chính Khanh nói.

“Vậy hay là anh cùng đi với bọn em đi?”

Anh đợi câu này mãi!!!!

“Ừm...” Cừu Chính Khanh giả vờ do dự, “được, đi chung đi.”

“Có thể sẽ đi vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật. Định xong thời gian em sẽ báo anh sau.”

“Được.”

Có “cơ hội” gặp lại, xem ra cơ hội đến rồi!

Cừu Chính Khanh vô cùng phấn khởi.

Cừu Chính Khanh chưa từng leo núi.

Lúc anh còn học đại học, trường từng tổ chức hoạt động leo núi tập thể, anh cáo bệnh để ở lại trong trường ôn bài. Từ đó về sau, Cừu Chính Khanh không còn cơ hội tiếp xúc với môn thể thao này nữa. Với anh mà nói, đến phòng tập chạy nửa tiếng trên máy chạy bộ, có hiệu quả hơn leo núi rất nhiều. Muốn có được hiệu quả như leo núi, chỉ cần điều chỉnh lại tốc độ của máy chạy bộ là được.

Cho nên cuối tuần này sẽ là lần đầu tiên anh leo núi. Cừu Chính Khanh rất coi trọng nó. Anh lên mạng tìm kiếm những thứ cần chuẩn bị cho bộ môn “tốn sức” này. Giày thể thao anh có rồi, gậy leo núi và ba lô thì phải mua, cả quần áo hút mồ hôi, còn phải chuẩn bị nước uống, đồ ăn, sau đó là chuẩn bị một số loại thuốc thông dụng này nọ.

Hôm sau là thứ Tư, buổi tối Cừu Chính Khanh ăn cơm hộp tại công ty, làm thêm giờ một lúc rồi chạy thẳng đến khu trung tâm thương mại, mua tất cả những vật dùng cho việc leo núi. Suy nghĩ một lúc, anh dứt khoát mua luôn một đôi giày thể thao mới. Đồ ăn và nước thì đợi đến trước ngày xuất phát mới mua. Thuốc mang theo người thì có thể chuẩn bị trước.

Mua xong những thứ này, lúc Cừ Chính Khanh về đến nhà đã rất muộn. Anh không làm việc nữa, tắm rửa xong rồi leo lên giường ngủ. Tâm trạng của anh rất tốt, hiếm khi được hưởng thụ niềm vui khi mua sắm. Trước đây anh mua xong rồi thôi, lần này vừa mua vừa vui vẻ. Anh nghĩ mình thật sự đã yêu rồi, không còn gì nghi ngờ nữa.

Anh phải cộng thêm điểm cho dự án này. Lí do? Anh thích Doãn Đình. Mỗi ngày anh đều nhớ đến cô.

Có phải hơi nhanh rồi không? Anh cũng không rõ. Trước đây anh chưa từng yêu ai. Mới chỉ quen Doãn Đình có mấy tháng, giờ đột nhiên phát hiện ra mình đã yêu cô ấy có phải quá nhanh, quá kì lạ hay không. Nhưng cảm giác này anh không ngăn cản được, cũng không cách nào khống chế nó. Cuối tuần là có thể gặp Doãn Đình rồi, họ sẽ cùng leo núi, anh rất mong đợi, vô cùng mong đợi.

Chiều thứ Năm lúc sắp tan ca, Doãn Đình gọi điện cho Cừ Chính Khanh. Lúc bảy giờ Cừ Chính Khanh đang họp với hai vị quản lí trong phòng làm việc, thấy tên người gọi đến, anh nói với hai vị quản lí kia: “Tôi phải nhận một cuộc gọi quan trọng, các anh về phòng trước đi, lát nữa tôi tìm các anh bàn tiếp.”

Hai vị quản lí kia đồng ý, vừa đi ra khỏi phòng họp vừa thảo luận xem đã xảy ra chuyện gì. Gần đây công ty sắp có dự án rất lớn cần tiến hành à? Sao chẳng thấy động tĩnh gì hết vậy. Hai người họ quay đầu lại nhìn, thấy Cừ Chính Khanh dường như có việc rất quan trọng, còn cẩn thận đóng cửa lại, xem ra đúng là chuyện lớn rồi.

Sau khi đuổi khách đi rồi cẩn thận đóng cửa, Cừ Chính Khanh mới nhận điện thoại. Thế nhưng Doãn Đình đã cúp máy rồi. Anh vội vàng gọi lại.

“Cừ tổng đại nhân.” Doãn Đình không gọi biệt danh của anh. Trong lòng Cừ Chính Khanh có dự cảm không lành.

“Thật ngại quá, ngày mai có người bà con đến thăm nhà em, cuối tuần không đi leo núi được rồi.”

Quả nhiên là chuyện chẳng lành. Trái tim Cừ Chính Khanh liền rơi xuống tận đáy vực, anh rất thất vọng, vô cùng thất vọng.

Nhưng anh không thể biểu lộ ra ngoài, chỉ có thể nói: “Không sao, để lần sau vậy.”

“Cũng được ạ.”

“Lần sau có đi leo núi, nhớ gọi tôi.” Cừ Chính Khanh dặn dò Doãn Đình một tiếng.

“Được ạ.” Doãn Đình lập tức đồng ý.

Cúp máy rồi Cừ Chính Khanh chỉ cho mình ba giây để điều chỉnh lại tâm trạng, anh vẫn nhớ mình mới họp được một nửa, anh gọi điện cho hai vị quản lí kia bảo họ quay trở lại.

Hai người kia cảm thấy rất rõ tâm trạng Cừ Chính Khanh đã đi xuống, đoán chừng dự án kia không được thuận lợi lắm. Tuy Cừ Chính Khanh đã cố gắng khắc chế, nhưng anh cũng biết sắc mặt mình không hề tốt chút nào. Ngày hôm đó anh làm việc rất khuya. Dù sao cũng không có gì khác để làm, chỉ có công việc có thể bầu bạn với anh, khiến anh thấy thỏa mãn.

Về đến nhà, Cừ Chính Khanh nằm dài trên giường không muốn nhúc nhích, mãi đến khi không thể không đi tắm, anh thấy túi và cây gậy mới mua nằm trong tủ quần áo. Anh nhìn chằm chằm chúng, nhin không được hỏi: “Bọn mày đang cười nhạo tao? Sao lúc nào cũng bất lợi như thế? Muốn nói tao cóc ghè thì đừng nghĩ đến chuyện ăn thịt thiên nga, dù có là con cóc mạ vàng cũng thế!” Anh tức giận, vợ lấy một bộ quần áo, tắm xong trở ra vừa lau tóc vừa nói với cái túi và cây gậy: “Tao chưa từng sợ hãi! Bọn mày xem có chuyện gì khiến tao phải lùi bước không? Trước nay tao chưa từng biết bỏ cuộc là cái quái gì!”

Cừu Chính Khanh ôm một bụng lửa giận mà đi ngủ.

“Càng quanh co khúc khuỷu thì chứng tỏ sau này hạnh phúc của em càng lớn!” Anh nhớ đến câu nói đó của Doãn Đình. Thiên sứ nói đúng, đừng buồn phiền, đừng nhụt chí, phải nhìn theo hướng tích cực. Doãn Đình là một cô giáo rất giỏi, cô đã sớm dạy được cho anh bài học này rồi.

Thứ Sáu, Cừu Chính Khanh làm thêm giờ xong thì đi đến phòng tập, chạy trên máy chạy bộ suốt bốn mươi phút, mồ hôi đầm lưng, anh thấy dễ chịu hơn nhiều. Anh vừa chạy vừa mở bài hát Doãn Đình đăng trên Weibo, đoạn mà cô và anh tài xế cùng nhau hát: “sông lớn xuôi dòng chảy về đông, sao trên trời cao theo Bắc Đẩu...”

Hát rất khó nghe, nhưng anh lại thấy rất truyền cảm.

Hai ngày nay anh cố ý không vào xem Weibo của Doãn Đình. Tuy những gì cô ghi lại có thể làm người khác thấy vui. Có những đoạn văn ngắn cô viết, có đủ kiểu hình cô chụp, cây cỏ hoa lá, phố xá đường đi hay những động vật nhỏ nhỏ. Nhưng anh càng xem càng thêm nhớ cô, anh nghĩ mình không nên nôn nóng, không nên nao núng. Vậy nên định án binh bất động vài ngày.

Cuối tuần, Cừu Chính Khanh vẫn ở nhà mượn công việc qua ngày như cũ. Sáng Chủ nhật, từ sớm anh đã đi mua đồ, mua xong liền vào trong phòng sách, tuy nhất mình trong phòng sách nhưng hiệu suất cực kỳ thấp, sau đó anh dứt khoát tắt máy tính, tìm một quyển sách quản lí để đọc.

Hơn bốn giờ chiều, anh nhận được điện thoại của Mao Tuệ Châu.

“Mình nhớ ra hình như vẫn chưa chính thức nói với cậu, mình đã làm xong thủ tục xin nghỉ việc rồi.”

“Đúng là cậu chưa nói.” Hai người họ thỉnh thoảng nói vài câu trên mạng, nhưng gần đây số lần trò chuyện ngày càng ít. Mao Tuệ Châu hiếm khi lên mạng, dường như cô ấy rất bận rộn. Nhưng anh không nghĩ tới việc cô đã nghỉ việc, “Sau này cậu có dự định gì?”

“Mình đang có chút ý tưởng, định tự lập nghiệp.” Bên Mao Tuệ Châu có tiếng xe cộ, hình như đang ở trên phố.

“VẬY Ờ?” Cừ Chính Khanh hơi bất ngờ, cứ nghĩ Mao Tuệ Châu sẽ nghỉ ngơi một thời gian. Hơn nữa còn có hợp đồng cản trở là cùng ngành, cô muốn lập tức đi làm, cũng có nghĩa là phải bắt đầu từ một ngành nghề khác, một con đường hoàn toàn mới. Quả thật đây là việc rất mạo hiểm. Nhưng nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ làm như thế.

“Cậu tính làm gì?” Anh hỏi.

“Mở một công ty, làm dịch vụ kinh doanh xuất nhập khẩu. Về mặt này mình có thể tìm được một số nguồn hàng, đợt lễ Quốc khánh mình sang Mỹ, có trò chuyện với bạn bè bên đó rồi nảy ra ý tưởng này. Nhưng trước mắt mình vẫn chưa rành, còn phải cân nhắc thêm đã.” Mao Tuệ Châu ngừng một lát, lại nói: “Tình hình cụ thể khi nào có thời gian chúng ta gặp nhau nói, mình còn muốn tìm cậu nhờ giúp đỡ đó.”

“Tất nhiên, có gì cần mình giúp thì cứ nói, mình nhất định sẽ cố hết sức.”

“Được, vậy mình cảm ơn trước.” Mao Tuệ Châu nói thêm, “Việc này cũng không gấp, mình còn cần thêm thời gian để suy nghĩ, đi đâu đó, xem xét tình hình nữa. Lần này gọi cho cậu chủ yếu là muốn cho cậu biết, mình vừa gặp Doãn Đình.”

Cừ Chính Khanh ngẩn người, đúng là quá bất ngờ.

Anh mong mà không được, hẹn mấy lần cũng không thành, sao Mao Tuệ Châu lại gặp được Doãn Đình dễ dàng như vậy.

“Gần đây mình có đi tìm vài công ty đại lí, khảo sát thêm tình hình thị trường. Vậy mới thấy việc mình muốn làm không dễ dàng gì, ngành này cạnh tranh rất gay gắt. Vả lại tuy nói mình có vài nguồn hàng, nhưng dù sao cũng chưa làm qua, lại không có nhân lực. Có lúc, mình cũng thấy nản lòng. Hôm nay muốn đi thuê văn phòng, qua mấy chỗ môi giới, giá thuê

đều rất cao. Mình ngồi ngáy người trên ghế đá ven đường. Tiếp đó nghe tiếng có ai đang gọi, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Doãn Đình.”

Thật bất công mà, ngồi bên đường mà cũng nhật được Doãn Đình. Vậy anh không nên ngồi trong phòng sách mà cũng nên ra ghế đá ngồi thôi.

“Cô ấy vẫn đi chiếc xe đạp kia, còn hỏi mình, có muốn đi hóng gió không?”

“Cô ấy làm gì?” Cừ Chính Khanh phải xác nhận lại.

Mao Tuệ Châu cười lớn: “Thật đấy, cô ấy ngồi trên xe đạp, hỏi mình có muốn cùng cô ấy đi hóng gió không, nói là thời tiết đẹp, rất thích hợp để đi hóng gió.”

Cừ Chính Khanh day trán, anh thật sự phục cô rồi, vô cùng phục, “Nhất định cậu sẽ không nhận lời cô ấy.”

“Mình có chứ. Mình leo lên xe, ngồi phía sau cô ấy.” Mao Tuệ Châu cười lớn.

Cừ Chính Khanh không còn lời nào để nói, giỏi lắm, rất lợi hại. Thiên sứ Doãn Đình quả là có bản lĩnh thu nạp người khác thành bạn bè mình, hơn nữa còn có thể khiến người ta điên cùng cô.

“Mình lớn từng này rồi nhưng chưa từng có người con trai nào chở mình đi xe đạp hóng gió, mình rất muốn biết cảm giác đó thế nào. Tuy Doãn Đình là con gái, mình cũng tạm chấp nhận vậy.” Nghe Mao Tuệ Châu nói xong, Cừ Chính Khanh cảm thấy cô được lợi rồi còn làm giá.

“Cô ấy chở mình qua hai con phố, thể lực cũng không tồi đâu. Thì ra đi hóng gió cũng thoải mái lắm, không thua gì khi ngồi trong ô tô. Thời tiết hôm nay quả là rất đẹp, từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt, khiến mình thấy rất thư thái.”

“Được rồi, được rồi, không cần miêu tả cảm giác đâu.” Trong lòng Cừ Chính Khanh lại dâng lên vị chua loét như bưởi.

Mao Tuệ Châu cười ha ha, rồi lại tiếp tục kể lể: “Sau đó chúng mình tìm một quán cà phê để uống chút gì đó. Cô ấy hỏi mình muốn đi đâu, lái xe hay bắt xe, có cần chờ mình quay lại chỗ lúc này không. Hai đứa mình bắt đầu trò chuyện với nhau. Mình nói cho Doãn Đình biết mình nghỉ việc rồi, đang định tự mình gây dựng lại sự nghiệp từ đầu, cho nên đã mang xe đi bán. Cô ấy nói, thấy mình chán nản ngồi bên đường nên mới đến hỏi mình xem có muốn đi hóng gió hay không. Cô ấy còn hỏi mình có biết vì sao nước lọc lại không có mùi vị gì không.”

“Ừm.” Anh biết đáp án của Doãn Đình, cô đã từng nói qua trên Weibo.

“Cô ấy nói nó không có mùi vị vì bất luận thêm cái gì vào nước cũng có thể biến thành mùi vị của cái đó, nó bình thường nhạt nhẽo, nhưng lại là thứ hoàn hảo nhất, lợi hại nhất. Doãn Đình khen mình giỏi, cô ấy nói tên của mình nghĩa là viên trân châu của trí tuệ, bảo mình phải có lòng tin. Con người chỉ cần có lòng tin, chịu cố gắng, làm việc gì cũng sẽ thành công..”

Cừu Chính Khanh nghĩ, trong số bạn bè của Doãn Đình, có lẽ anh là người ít được cô khen nhất.

Cô còn chê anh quá nghiêm túc.

Mao Tuệ Châu lại nói: “Cô ấy cũng thú vị lắm. Chuyện tẻ nhạt như vậy mà qua lời nói của cô ấy, nghe rất vui.”

“Ừ, có một số người bẩm sinh rất biết cách an ủi, động viên người khác.” Doãn Đình chính là người như thế.

“Nếu không phải cả hai đều là con gái, mình sẽ nghĩ cô ấy muốn theo đuổi mình.” Mao Tuệ Châu lại cười lớn. Cừu Chính Khanh thấy chẳng có gì đáng cười. Vậy là Mao Tuệ Châu cố ý gọi điện đến để giương oai với anh à?

“Xong rồi, mình nói hết rồi.” Sự thật là Mao Tuệ Châu gọi điện đến đúng là để giương oai. Cô vẫn còn vài lời chưa nói cho Cừu Chính Khanh biết, ví dụ như cô có hỏi Doãn Đình gần đây có gặp Cừu Chính Khanh

không, Doãn Đình nói không gặp, vốn hẹn cuối tuần cùng đi leo núi, nhưng nhà cô lại có người bà con đến thăm, thế là không đi được. Mao Tuệ Châu đột nhiên muốn cười, Cừ Chính Khanh mà lại hẹn người ta đi leo núi? Cái người cảm thấy thời gian quý báu phải dùng cho công việc như Cừ Chính Khanh mà lại muốn hoạt động lãng phí thời gian và thể lực một cách không hiệu quả như vậy, đúng là không thể tin nổi!

Mao Tuệ Châu nghĩ cô thật sự đoán trúng rồi. Vậy nên cô cố ý gọi điện kể cho Cừ Chính Khanh nghe. Anh không gặp được Doãn Đình, cô cứ phải nói cho anh biết cô gặp được rồi, không chỉ là gặp, còn ngồi sau yên xe đạp của Doãn Đình, ôm eo Doãn Đình đi hóng gió, chơi đùa.

“Cậu có tức không?” Mao Tuệ Châu hỏi.

“Cái gì?” Mặt Cừ Chính Khanh chợt nóng lên, giọng nói cứng nhắc, nghe qua thì có vẻ vẫn rất bình tĩnh.

“Chúc cậu may mắn, Chính Khanh. Trong hai người chúng ta, phải có một người gặp may chứ. Cố lên nhé.” Mao Tuệ Châu thật lòng động viên anh.

Cúp máy rồi, Cừ Chính Khanh cảm thấy hơi lúng túng. Lại còn cố lên, vậy cô còn cố ý đả kích anh làm gì. Anh không gặp may, lâu như vậy rồi vẫn chưa hẹn được người ta, muốn gặp Doãn Đình một lần cũng khó khăn đến thế. Nếu anh cứ xông lên, trực tiếp thổ lộ, có khi nào sẽ có kết quả sẽ như những lần Doãn Đình thổ lộ với mấy anh chàng kia?

Đúng rồi, tài liệu lần trước Doãn Đình gửi cho anh, nói đó là bí kíp yêu đương cô thu thập được, có thể giúp anh một tay. Cừ Chính Khanh lục lại hộp thư, mở email đó ra, đọc được vài dòng đã không thể đọc tiếp được nữa, thật nhàm chán, anh thấy những bí kíp này đều vô dụng. Toàn là mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt đem ra gạt người, thanh niên trẻ có máu nghề sĩ giả đau thương, giả động tình, hoàn toàn không hợp với phong cách của anh. Còn mấy địa điểm ăn uống vui chơi gì đó, anh còn chẳng hẹn được người ta, học thuộc lòng địa chỉ cũng vô dụng.

Chỉ đỏ ối chỉ đỏ, lúc không cần linh nghiệm thì mày linh nghiệm lung tung, đến khi cần mày linh nghiệm thì mày chẳng làm được gì.

Thứ Hai, trời âm u, mưa như trút nước. Tâm trạng Cừ Chính Khanh không tốt.

Thứ Ba, mưa lớn. Tâm trạng Cừ Chính Khanh rất tệ. Không thích mưa, anh nhớ bầu trời trong xanh. Anh thích những đám mây muôn hình vạn trạng, anh nhớ Doãn Đình nói cô đuổi theo đám mây mà bất cần đạp xe đi quá xa, đúng là đồ ngốc nhưng lại đáng yêu đến thế.

Anh đứng bên cửa sổ phòng làm việc nhìn màn mưa bên ngoài, trong lòng đang nhớ đến Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh có ý tưởng mới rồi. Anh đăng một bài lên Weibo: “Xin hỏi: Vì sao trời lại đổ mưa?”

Doãn Đình không mở Weibo, cô đã bỏ lỡ mất “tem” của anh.

Có người đã bình luận: “Cừ tổng, anh đổi phong cách rồi sao?..”

Cừ Chính Khanh trả lời: “Cũng tốt, thỉnh thoảng thay đổi một chút.” Hừ, cả phong bì mà họ cũng không để cho cô!

Khi Doãn Đình đọc được bài đăng của anh, đã có mười hai bình luận, thật ra chỉ có ba người bình luận, nhưng Cừ Chính Khanh lại rất tích cực trả lời, thế là kéo ra được thành mười hai bình luận này. Doãn Đình nhìn thấy, cả tem và phong bì đều đã bị giành mất rồi, thật là đau lòng mà. Cô bình luận một cái mặt khóc cho Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh đáp lại cô bằng một cái mặt cười.

Trong số những bình luận đấy, có một đồng nghiệp nói: “Trời đổ mưa, là vì muốn cho mặt đất sự thử thách, vậy mới có sự sống nở rộ.”

Đồng nghiệp kia rất hài lòng với đáp án của mình, có ý chỉ như vậy, là phong cách yêu thích của Cừ tổng.

Kết quả Cừ Chính Khanh trả lời: “Đây không phải là đáp án trong lòng tôi.”

Doãn Đình đọc được bình luận này, đây cũng không phải đáp án trong lòng cô. Cô trả lời tiếp: “Đó là vì mặt đất kiên cường mạnh mẽ, nhưng cũng cần được yêu thương và che chở.”

Cừ Chính Khanh trả lời: “Đây không phải đáp án trong lòng tôi.”

Doãn Đình hỏi anh: “Vậy là cái gì?”

Cừ Chính Khanh lại trả lời: “Tạm thời không muốn nói.”

Doãn Đình nhìn chăm chăm câu trả lời của anh, lại còn như người ta! Cô ngay lập tức gọi điện cho Cừ Chính Khanh.

“Đáp án trong lòng anh là gì?”

“Tạm thời không muốn nói.”

“Hay hơn đáp án của em à?”

“Phải, tôi cảm thấy hay hơn đáp án của cô nhiều. Cái của cô không có gì mới mẻ cả.”

Lại còn nói như thế. Doãn Đình nhăm mẫm: “Em muốn biết.”

“Tạm thời tôi còn chưa muốn nói.”

“Vậy khi nào muốn?”

“Đợi khi tôi muốn nói.”

Doãn Đình kêu oai oái, “Chúng ta là đồng đội nhóm đổ vui cảm hứng, anh còn giữ bí mật với em làm gì.”

Cừ Chính Khanh bật cười, nhóm đổ vui cảm hứng, lại thành lập tổ chức mới à? Thư ký ở ngoài cửa nhỏ giọng nhắc nhở anh đã tới giờ họp. Cừ Chính Khanh liền thừa cơ nói: “Tôi phải đi họp rồi, có gì nói chuyện

sau”, nói xong thì cúp máy. Tưởng tượng dáng vẻ phồng má của Doãn Đình, Cừu Chính Khanh liền không nhịn được cười.

Ngoài kia mưa vẫn rơi tầm tã, tâm trạng của anh thì lại tốt hơn nhiều.

Anh thật sự cảm thấy đáp án của mình rất hay, rất rất hay. Nhưng bây giờ anh vẫn chưa thể nói cho cô biết.

Thứ Năm, hơn hai giờ chiều Cừu Chính Khanh bắt đầu gọi điện cho Doãn Đình, anh muốn hẹn cô cuối tuần gặp nhau ăn bữa cơm. Đúng vậy, mỗi tuần hẹn một lần, anh sẽ không lơ là chút nào, nhất định phải theo đuổi được cô, anh muốn cô làm bạn gái mình.

Tuần này mượn cớ đi mua máy ảnh. Anh tính toán xong hết rồi, đầu tiên lấy mấy ảnh để khơi chuyện trước, sau đó thì tùy cơ ứng biến.

Nhưng khi anh gọi thì máy Doãn Đình báo bận. Anh tạm thời gác qua một bên, làm việc trước. Một lát sau gọi lại, máy cô vẫn đang bận. Anh đi họp trước, họp xong lại gọi, vẫn bận.

Lần này Cừu Chính Khanh không vui rồi.

Lại nữa à? Lời nguyên hẹn hò? Lần nào muốn hẹn cô đều gặp trở ngại! Anh không phục, một lát sau gọi lần nữa, lại tiếp tục bận. Anh vô cùng nghi ngờ điện thoại của cô hỏng rồi.

Đầu giờ chiều cho đến tận giờ tan ca hôm đó, anh gọi bảy cuộc điện thoại, lần nào máy cũng báo bận.

Anh chỉ muốn hẹn thôi mà, chỉ muốn gặp cô thôi mà, khó khăn đến thế sao?!!

Cừu Chính Khanh tức giận rồi! Anh mang gương mặt bí xị đến tận lúc tan ca, sau đó không lái xe về nhà mình mà lại đi về hướng nhà Doãn Đình. Anh thật không phục! Anh thề là hôm nay nhất định phải gặp được cô. Anh định lái xe loanh quanh gần nhà cô, sau đó gọi điện cho cô, nói là anh đến khu kế bên làm việc, vừa hay gần chỗ cô, hay là cùng nhau ăn bữa cơm.

Đi được nửa đường, anh lấy điện thoại ra gọi, máy vẫn cứ bận. Tốt, rất tốt. Anh tính gọi thêm lần nữa, nếu vẫn không gọi được, anh sẽ gọi cho Doãn Thực. Tóm lại là bất luận thế nào, hôm nay anh phải gặp được cô.

Chạy qua một con đường, anh lại gọi, lần này vẫn là tiếng “tút” dài. Anh bắt đầu lo lắng, vô cùng lo lắng. Không phải cô xảy ra chuyện gì chứ? Vừa nghĩ xong, anh thấy trên băng ghế ven đường có một bóng dáng quen thuộc đang ngồi.

Doãn Đình!

Cô cầm điện thoại, đang nói chuyện!

Cừu Chính Khanh vừa mừng vừa lo, suýt chút nữa thì lập tức phanh lại. May mà lí trí vẫn còn đó, anh từ từ tắt xe vào lề đường, dừng ngay trước mặt Doãn Đình.

Doãn Đình không chú ý đến anh, cô còn đang bận nói chuyện điện thoại.

Hôm nay anh gọi nhiều cuộc như thế, chắc không phải đều ngay lúc cô đang gọi điện chứ? Cừu Chính Khanh sầm mặt, anh bước xuống xe, khóa cửa xe lại, bước đến trước mặt Doãn Đình.

“Tiểu Đình.” Thở phào nhẹ nhõm, anh gặp được cô rồi.

Doãn Đình ngẩng đầu, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì vui mừng: “Cừu tổng đại nhân.”

“Cô làm gì ở đây?” Cừu Chính Khanh vừa hỏi xong liền nghe thấy một tiếng “meo~” mềm mại và thánh thót.

Cừu Chính Khanh giật mình, lúc này mới để ý thấy bên cạnh Doãn Đình có một cái lồng thú cưng.

Doãn Đình nghiêng đầu nhìn cái lồng, quay lại nói với Cừu Chính Khanh: “Cừu tổng đại nhân, đây là Đại Đại, mèo Đại Đại.”

Mèo Đại Đại?

Thì ra đúng là “Đại Đại” chứ không phải “bố”.

Anh nhớ lần nào Doãn Đình cũng vừa chạy vừa kêu “Đại Đại”, Cừu Chính Khanh vẫn chưa chính thức gặp con mèo này nhưng đã có cảm giác tình địch rồi.

“Mèo cô nuôi à?”

“Có thể xem là vậy ạ.” Doãn Đình gật đầu, có chút buồn bã: “Nó là mèo hoang. Thành thạo em hay thấy ở đầu ngõ có mấy con mèo đói đến mức phải lục thùng rác kiếm ăn, vậy là em bắt chước người ta cho chúng ăn, để chúng không bị đói nữa. Em cố ý mua thức ăn cho mèo để ở dưới nhà, mấy ngày liền chẳng có con mèo nào đến ăn, chỉ có mình nó.”

Đây gọi là thả mồi nhử mèo?

Cừu Chính Khanh quyết định miễn bình luận, miễn phát biểu ý kiến.

“Sau đó ngày nào nó cũng đến, rồi ở luôn chỗ này. Nó thân với em lắm, nó biết cọ vào chân em, ngửa bụng chơi với em, để em ôm nó. Em về nhà, nó sẽ chạy từ xa ra đón em. Bọn em cùng nhau về đến dưới lầu. Bố em bị dị ứng lông động vật, cho nên em không đem nó về nhà nuôi được. Từ nhỏ đến lớn em chưa từng nuôi thú cưng. Em muốn tìm một gia đình nhận nuôi Đại Đại nhưng đều thất bại. Lúc trước em từng đăng tin tìm người nhận nuôi trên Weibo, rất nhiều người hỏi, nhưng chẳng có người thích hợp nào đồng ý nhận nuôi. Vì Đại Đại bị cụt đuôi, có người chê nó không được đẹp, người thì bảo nó đen đũi. Có một chú đến nhận nuôi Đại Đại để đem về bắt chuột trong nhà kho, em hỏi chú ấy định cho nó ăn gì, chú ấy bảo cho nó bắt chuột sao còn phải cho ăn, đói bụng thì nó mới hăng hái bắt chuột chứ. Em từ chối luôn. Chú ấy còn mắng em nữa kìa. Sau đó có một nhà nhận nuôi nó, nhà đó từng nuôi mèo, em thấy rất thích hợp, vậy là đưa Đại Đại qua đó. Hôm sau gia đình đó đăng lên Weibo khoe rằng lại nhận nuôi thêm một con mèo, em thấy bên dưới có người mắng chửi, nói họ bài học từ con

mèo lần trước đã quên rồi sao? Trong nhà không gắn song chắn cửa sổ, mấy con mèo đều bị té chết, chưa cải thiện còn muốn nuôi tiếp. Em rất sợ, vội nhắn tin cho người đó. Người đó nói trước đây cô ấy cũng từng cho nhà kia một con mèo, họ bảo đảm là sẽ gắn song chắn bảo vệ, sẽ đối xử với nó thật tốt. Kết quả mãi mà họ vẫn chưa gắn, còn cho nó ăn toàn thức ăn độc hại rẻ tiền. Sau đó con mèo không cẩn thận bị té xuống từ cửa sổ mà chết. Bây giờ họ lại nuôi một con nữa. Nghe vậy đương nhiên em không yên tâm được rồi, liền giành lại Đại Đại. Gia đình kia lại mắng cho em một trận. Họ nói chỉ là một con mèo con, lại còn cụt đuôi thì có gì ghê gớm.”

Cừu Chính Khanh rất muốn xoa đầu Doãn Đình để an ủi cô, nhất thời không kiềm được mà xoa thật. Anh căng thẳng thu tay mình về, sợ Doãn Đình không vui. May mà ông thần Vô Tâm vẫn đang ôm chặt Doãn Đình. Doãn Đình ngẩng đầu cười với Cừu Chính Khanh, cảm ơn anh đã an ủi cô.

Lúc này Cừu Chính Khanh mới nhận ra là bản thân mình nghĩ nhiều rồi. Trong đầu cô gái này làm gì có quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân. Nghĩ đến đây anh lại thấy ghen tỵ, không lẽ người con trai khác thân thiết một chút cô cũng không để ý. Anh ngồi xuống bên cạnh Doãn Đình, nghe cô nói tiếp.

“Bạn bè trên Weibo của em rất nhiều, nên số người nhắn tin hay bình luận cũng nhiều. Lúc mới đầu em rất vui, em nghĩ tìm cho Đại Đại một mái nhà nhất định không thành vấn đề. Kết quả sau hai lần kia, em nên cũng cẩn thận hơn. Em từng hỏi thăm mấy người cứu hộ mèo về cách chọn người muốn nhận nuôi. Sau đó có một gia đình muốn nhận, điều kiện mọi mặt đều không tệ, em rất vui, nhưng được hai ngày họ lại trả về cho em, nói rằng Đại Đại không hợp với mèo nhà họ. Một người khác nữa cũng vậy, chưa được một ngày đã trả về, nói bạn trai cô ấy không thích, cãi nhau với cô ấy. Tóm lại là không thuận lợi. Sau đó em dứt khoát xóa luôn bài đăng đó, những người trên mạng đều không đáng tin, em chuyển qua tìm trong đám bạn bè mình, còn muốn thông qua phòng khám thú y, nhờ tổ chức cứu trợ động vật giúp đỡ. Nhưng chỗ họ còn rất nhiều chó mèo khác đang đợi được

nhận nuôi, Đại Đại chỉ có thể đợi. Em cứ cho nó ăn ở dưới lầu, hàng ngày nó ăn no rồi thì chơi loanh quanh trong chung cư này, em thấy vậy cũng tốt. Từ từ đợi rồi sẽ đợi được thôi. Nhưng bây giờ không đợi được nữa rồi.”

“Sao vậy?”

“Có người trong chung cư phàn nàn, họ nói cho mèo hoang ăn ảnh hưởng cảnh quan xung quanh, còn nói lỡ như mèo con làm bị thương người khác thì ai chịu trách nhiệm? Có một nhà nói trong nhà họ có người đang mang thai, mèo sẽ khiến người ta sảy thai, bảo chủ chung cư mang Đại Đại đi chỗ khác. Em có giải thích với họ, nhưng họ không chịu nghe. Em nói cho em chút thời gian, em đang tìm người nhận nuôi Đại Đại. Nhưng hôm nay cái nhà kia lấy chổi đánh Đại Đại, xong đến chỗ chủ chung cư làm ồn lên, chủ chung cư bèn bảo nhân viên vệ sinh vứt cái bát của Đại Đại, nói với em là nếu còn thấy Đại Đại thì phải đuổi nó đi. Sáng nay em mang theo cái lồng này đợi, đi khắp chung cư tìm nó, rồi cứu nó ra đây.”

Doãn Đình càng nói càng đau lòng. Cừ Chính Khanh rất cố gắng kiềm chế không đưa tay khoác lấy vai cô để an ủi. Tranh thủ lúc người ta gặp họa là không nên, anh không thể thừa cơ “làm càn” với cô được.

“Em dẫn Đại Đại đến phòng khám kiểm tra.” Cô chỉ về phía bảng hiệu một phòng khám thú y ở phía trước cách đó không xa. “Đại Đại không sao, chỉ bị hoảng sợ. Bác sĩ nói nó chạy mất mà còn để em tìm được, quả không dễ dàng chút nào. Em nghĩ, em và Đại Đại rất có duyên với nhau. Em để thức ăn ở đó, những con mèo hoang trước đó từng thấy đều không đến ăn, nhưng lại dụ được nó đến. Nó nhận ra em, thân với em, lại rất ngoan, không làm người khác bị thương. Còn biết ra cổng chung cư đón em. Em biết nó muốn có một mái nhà, nhưng em không tốt, em không lo được cho nó.” Nói đến đây, đôi mắt Doãn Đình đã ngấn lệ.

“Nó biết là cô tốt với nó mà, cô đã cố hết sức rồi.” Cừ Chính Khanh an ủi, rất muốn ôm cô vào lòng.

“Em còn phải tìm người nhận nuôi nó, mùa đông về rồi, nó ở bên ngoài chịu rét chịu lạnh em cũng xót lắm. Nhưng chủ chung cư đuổi nó đi, em chỉ có thể mang nó ra đây. Vốn định gửi tạm ở trạm thú y kia mấy hôm, đợi khi em tìm được chỗ thích hợp thì đón nó đi. Nhưng ở đây nuôi một con chó rất dữ, nó cứ sủa không ngừng. Đại Đại bị nhốt bên cạnh con chó đó, nó run rẩy, toàn thân đều căng cứng. Em lại gọi điện thoại cho đội cứu hộ, nhưng bên đó đang có dịch bệnh của mèo, có rất nhiều mèo phải chuyển đi, tạm thời không thể thu nhận Đại Đại được. Cả ngày hôm nay em liên tục gọi điện cho bạn bè, hỏi xem có ai có thể nuôi Đại Đại một thời gian hay không.”

Thì ra là vậy, nhưng anh gọi bảy lần đều ngay lúc cô đang gọi điên, cũng trùng hợp quá đi. Anh cũng giống Đại Đại vậy, muốn hẹn gặp cô cũng khó khăn như tìm người nhận nuôi vậy.

“Đã tìm được chưa?” Cừu Chính Khanh hỏi. Anh gặp may, tìm được Doãn Đình rồi. Mèo Đại Đại này chắc cũng gặp may thôi.

“Vẫn chưa ạ.” Doãn Đình rất chán nản, “Bạn bè em đều đã ra nước ngoài rồi. Một số thì nhà lại không được tiện cho lắm. Vũ Phi thì sợ mèo, lại ở cùng bố mẹ. Cố Anh Kiệt cũng thích mèo, nhưng anh ấy nói anh ấy thường dẫn Vũ Phi về nhà cho nên không được. Nhà cháu trai anh ấy có nuôi mèo, nhưng con mèo đó lại không hợp với những con mèo khác, nên cũng không được. Còn Từ Ngôn Sướng nữa, tên đó chỉ ở một mình, không sợ mèo, không dị ứng, nhưng cậu ta nói là đang cố gắng chữa gái, có con mèo trong nhà sẽ lộn xộn hết lên, lỡ như chữa người ta thành công rồi, dẫn về nhà mà thấy thì sẽ bị trừ điểm.” Doãn Đình bĩu môi, “Em rất muốn tìm chị chủ quán để mách, không thì đi hỏi chị ấy xem có để ý không nếu nhà bạn trai có nuôi một con mèo.”

Cừu Chính Khanh bật cười. Cô chủ kia chắc sẽ chết đứng, Từ Ngôn Sướng sẽ phát điên cho xem.

Chương 12

Doãn Đình hỏi Cừ Chính Khanh: “Cừ tổng đại nhân, bạn bè anh có người nào có thể nuôi Đại Đại không? Không nuôi được lâu dài cũng không sao, em sẽ tiếp tục tìm người nhận nuôi nó. Chỉ tạm thời gửi nuôi thôi, em có thể trả phí. Tất cả thức ăn hay vật dụng cho mèo em bao hết, em còn đưa thêm phí nuôi dưỡng nữa.” Về mặt Doãn Đình đầy kì vọng, cô đã nhờ rất nhiều bạn bè, nhưng chẳng ai nhận lời cô.

Cừ Chính Khanh lắc đầu, anh thật sự không biết người nào có thể nhận nuôi. Bình thường anh cũng không nói chuyện riêng với đồng nghiệp. “Để tôi nghĩ xem.” Anh nói.

Doãn Đình mở to mắt nhìn anh. Cái lắc đầu kia có ý nói là không có? Vậy còn nghĩ xem là ý gì? “Mèo con có chỗ đi vệ sinh của mình, sẽ không làm bẩn chỗ ở đâu. Mỗi ngày chỉ cần giúp nó dọn vệ sinh một chút là được. Em sẽ chuẩn bị bàn cào móng cho nó, tránh cho nó cào đồ vật trong nhà, nếu lỡ cào hỏng, em sẽ đền, mua cái mới thay. Có được không?”

Cừ Chính Khanh không lên tiếng, Doãn Đình đợi mấy giây, không nhận được bèn hỏi: “Anh nghĩ ra người nào chưa?”

“Chưa nghĩ ra. Tôi đang nghĩ, trong nhà tôi cũng có phòng trống, nhưng tôi không có nhiều thời gian ở nhà, còn nữa, nếu cô tìm mãi không được người nhận nuôi, tôi có thể nuôi nó luôn hay không. Cô biết đó, vào cửa thì dễ ra cửa khó.” Cừ Chính Khanh nói. Trước khi làm bất cứ việc gì, phải suy nghĩ kỹ ưu nhược điểm, các tình huống có thể phát sinh, tính toán hậu quả, đây là nguyên tắc làm việc của anh.

Trước mắt là một cơ hội tốt, nếu mèo Đại Đại đến chỗ anh ở, vậy Doãn Đình nhất định sẽ đến thăm nó, giữa anh và Doãn Đình có một mối quan hệ chung rồi, là một cơ hội tốt để tiếp cận và theo đuổi cô. Nếu đến cuối cùng anh theo đuổi thất bại, Doãn Đình thích người khác, mèo Đại Đại thì mãi

vẫn không tìm được người nhận nuôi, anh cũng tự hỏi, mình có tiếp tục nuôi nó nữa hay không. Dù sao thì đó cũng là một sinh mạng, anh nên chịu trách nhiệm với nó.

Doãn Đình lập tức kích động: “Em, em, bảo đảm nhất định sẽ sắp xếp cho nó thật tốt. Anh không ở nhà cũng không sao, buổi sáng để sẵn thức ăn ở đó, tối về rồi cho nó ăn thêm, chỉ cần nó không bị đói là được. Nếu không, em sẽ mua một chiếc máy thức ăn hẹn giờ. Mèo thì không cần dẫn đi tản bộ, nó có thể chơi một mình được. Chỉ cần có một chỗ trú thân thôi.”

“Xưa nay tôi chưa từng nuôi thú cưng.” Cừ Chính Khanh thành thật nói.

“Em cũng thế mà.” Doãn Đình cố gắng thuyết phục anh: “Nhưng nuôi mèo rất dễ, sau khi em gặp Đại Đại mới lên mạng nghiên cứu cách chăm sóc mèo. Không khó đâu. Em sẽ lo hết tất cả mọi thứ, anh chỉ cần cho nó một chỗ ở là được rồi. Thật đó, thật đó. Em sẽ cố gắng tìm người nhận nuôi, nói không chừng rất nhanh sẽ tìm được nhà cho nó. Đến lúc đó thì sẽ không làm phiền Cừ tổng nữa.”

“Vậy được thôi.” Cừ Chính Khanh nhận lời. Chỉ là một con mèo thôi mà. Hơn nữa còn rất giống anh, đều xui xẻo, thôi thì anh nhường chút vận may cho nó vậy.

“Tốt quá đi.” Doãn Đình mắt lại rưng rưng, kích động đến mức ôm lấy Cừ Chính Khanh. “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút, anh thật tốt quá đi. Em thay Đại Đại cảm ơn anh.”

“Ừm, đừng khách sáo.” Anh nhân cơ hội này ôm lại cô chắc không quá đáng chứ? Nhưng khi anh vừa định giơ tay, Doãn Đình đã buông anh ra. Cô nắm lấy tay anh, kéo anh đến trước cái lồng: “Đến đây nào, để Đại Đại chính thức làm quen với anh.”

Cừ Chính Khanh ngồi xổm trước cái lồng, đối diện với đôi mắt mèo.

Chỉ là một con mèo lông hổ bình thường, có đôi mắt to, hoa văn rõ, trong rất lanh lợi. Nó cảnh giác lui vào phía trong nhìn Cừu Chính Khanh.

“Hi.” Cừu Chính Khanh chào hỏi nó. Đưa ngón tay qua khe hở của cửa lồng chọc chọc nó.

Mèo Đại Đại nhìn anh, sau đó ra tay chớp nhoáng, dùng cái chân nhỏ đánh vào ngón tay anh, lại lui về phía sau.

“Nó rất thích anh.” Doãn Đình tuyên bố.

“Vậy sao?” Cừu Chính Khanh không tin. Khi này rõ ràng còn đánh anh mà.

“Nó không giương vuốt ra, chỉ dùng cái đệm thịt nhỏ kia vỗ tay anh một cái, nó không muốn làm anh bị thương.” Doãn Đình nói tốt cho Đại Đại. “Hôm nay nó bị dọa không ít lần, nhưng nó không làm ai bị thương cả, anh xem, nó rất ngoan đấy.”

Cừu Chính Khanh bật cười: “Yên tâm, tôi đồng ý mang nó về mà, sẽ không nuốt lời đâu.”

Doãn Đình thở phào một hơi, lại nói: “Anh chớp mắt với nó, với mèo thì đó có nghĩa là hôn. Nó sẽ hiểu được.”

Cừu Chính Khanh không nghĩ là con mèo này sẽ hiểu, nhưng anh vẫn chớp chớp mắt với nó, mèo Đại Đại không có phản ứng gì, cô đang dựa rất sát vào anh, tiếp tục nói tốt cho mèo Đại Đại: “Nó hiểu đấy, nó biết là anh sẽ thu nhận nó.”

Cừu Chính Khanh cười, dáng vẻ hơi căng thẳng của cô cũng rất đáng yêu. Anh chớp chớp mắt với cô, cô cũng chớp lại hai cái, ý cười của anh càng thêm đậm.

“Bây giờ chúng ta đi được chưa? Còn phải chuẩn bị những gì?” Anh hỏi cô.

“A, đúng rồi!” Doãn Đình nhảy lên, “Chúng ta qua trạm thú ý kia mua ít đồ cho Đại Đại đi. À mà anh đang đi đâu thế? Có việc à? Bây giờ đến chỗ anh có được tiện không?”

“Tôi...tình cờ đi ngang qua đây thôi. Không có việc gì, bây giờ tiện lắm.” Tất nhiên Cừ Chính Khanh sẽ không nói rằng hôm nay mình bị kích động, cho nên cố ý lái xe đến gần khu chung cư để chặn đón cô.

“Tốt quá.” Doãn Đình rất vui, cô xách cái lồng lên đi về phía trạm thú y. Cừ Chính Khanh đón lấy cái lồng: “Để tôi cầm cho.” Anh nhắc xem thử trọng lượng, “Tên nhóc này không nhẹ chút nào.”

Doãn Đình cười ngọt ngào, cô rất vui vì mèo Đại Đại đã có nơi trú thân. “Mỗi ngày đều được ăn no, nó rất cứng cáp.”

Đến trạm thú y, người trong đó biết Doãn Đình, rất quan tâm tới tình hình của chú mèo kia, Doãn Đình vui vẻ nói: “Tìm được người có thể nuôi Đại Đại rồi, chúng tôi đến mua ít đồ.” Cừ Chính Khanh đứng một bên, nhìn Doãn Đình mặt mày hớn hở, may mà hôm nay anh đến tìm cô.

“Coi như may gặp may.” Anh nói với Đại Đại qua cái lồng. Mèo Đại Đại đến trạm thú y thì rất căng thẳng, cuộn mình lại vào một góc của lồng. Con chó hung dữ trong trạm vẫn sủa không ngừng, Cừ Chính Khanh trừng mắt với nó mấy lần.

Doãn Đình ở khu vật dụng cho thú cưng mua một cái nhà nhỏ bằng nhựa để cho mèo đi vệ sinh, một túi lớn cát vệ sinh, hai cái bát, cây chơi với mèo, còn mua năm hộp thức ăn nữa. Cừ Chính Khanh thấy cô mua rất nhiều đồ, anh bèn lái xe đến cửa trước để đợi cô, sau đó thì xách đồ đạc, xách mèo, rồi hai người lên xe. Tiếp đó đi một chuyến đến nhà Doãn Đình, Cừ Chính Khanh ngồi trong xe đợi, Doãn Đình chạy lên lấy những vật dụng trước đây mua cho Đại Đại như thức ăn, chăn đệm, sau đó mới đến nhà Cừ Chính Khanh.

Loanh quanh một hồi, hai người một mèo đã vào đến nhà Cừu Chính Khanh.

“Nhà anh rộng thật đấy, không tẹt, không tẹt.” Doãn Đình bước vào, xoay một vòng.

Cừu Chính Khanh dẫn cô cùng con mèo đi vào một căn phòng: “Nó cứ ở chỗ này được không?”

“Được, được ạ.” Doãn Đình không hề kén chọn, tuy cô cảm thấy nếu mèo Đại Đại có được một không gian lớn hơn để tự do hoạt động thì càng tốt, nhưng bây giờ người ta cho một phòng đã là vô cùng, vô cùng tốt rồi. Cô rất thoả mãn, rất cảm kích.

Đây là căn phòng trống, chẳng có vật dụng gì trong đó cả. Doãn Đình đóng cửa phòng lại, mở cửa lồng ra. Mèo Đại Đại không ra ngay, nó vẫn ở trong lồng cẩn thận quan sát. Doãn Đình cũng không ép nó, chỉ đặt cái bát của nó xuống góc tường, đổ thức ăn và nước vào, sau đó thì bắt đầu lắp nhà vệ sinh. Cừu Chính Khanh đi qua giúp một tay, Doãn Đình len lén nhìn anh.

Cừu Chính Khanh như biết cô đang nghĩ gì, anh nói: “Lúc trước tôi từng nói với mẹ mình, phải mua một căn nhà lớn, nhưng bây giờ chỉ còn mình tôi ở. Có hai căn phòng cũng vô dụng, cho nên không mua vật dụng gì.”

Doãn Đình gật đầu, cảm thấy Cừu Chính Khanh có chút đáng thương. “Lúc anh cô đơn có thể chơi với Đại Đại.”

Cừu Chính Khanh cười, nếu vậy anh thà tìm cô nói chuyện còn hơn. “Cô đói không? Đã ăn gì chưa?”

Doãn Đình lắc đầu, lại gật đầu: “Rất đói. Lúc trưa em cũng không ăn gì.”

Cừu Chính Khanh nhú mào, gọi thức ăn ngoài phải đợi rất lâu, “Mì ăn liền được không?” Nhà anh chỉ có mì ăn liền có thể làm bữa chính thôi.

Doãn Đình gật đầu. Cừ Chính Khanh đứng lên: “VẬY TÔI ĐI NẤU MÌ, LÁT NỮA XONG SẼ GỌI CÔ.”

Cừ Chính Khanh ra ngoài rồi, Doãn Đình tiếp tục lấp rắp nhà vệ sinh. Mèo Đại Đại cuối cùng cũng chầm chậm bò từ trong lồng ra, đi một vòng xung quanh, sau đó lại gần chỗ Doãn Đình.

Doãn Đình xoa đầu nó, dịu dàng nói: “Đại Đại, mày có nhà ở rồi, không cần chịu lạnh nữa, cũng sẽ không bị người ta đánh. Cừ tổng đại nhân thật tốt bụng, đúng không? Tuy anh ấy hơi nghiêm túc, nhưng là người tốt, lại rất ấm áp. Mày phải tốt với anh ấy đó.”

Mèo Đại Đại cảnh giác cẩn thận nhìn xung quanh, Doãn Đình lấy cái chăn của nó ra, để qua một bên: “Đây là ổ của mày. Đừng sợ, Đại Đại, tao sẽ không bỏ mặc mày đâu.”

Cừ Chính Khanh ở trong bếp nấu mì, anh không giỏi chuyện bếp núc cho lắm, cũng chẳng mấy khi đụng tay đụng chân vào việc này. Bình thường, anh chỉ trữ sẵn ít thức ăn đóng gói như sủi cảo đông lạnh, mì ăn liền. Sủi cảo thì tối qua anh ăn khuya hết rồi. Anh có chút hối hận, sớm biết thì để tới hôm nay cho Doãn Đình ăn, sủi cảo vẫn tốt hơn mì ăn liền mà.

Hơi nóng nước sôi bốc lên hắt vào mặt tạo cảm giác âm ấm. Trái tim Cừ Chính Khanh cũng thấy ấm áp. Doãn Đình đang ở trong nhà anh, anh đang nấu mì cho cô. Cảm giác này thật tốt, hôm nay là ngày may mắn của anh.

Thịt viên đông lạnh nấu chín rồi, cho vắt mì vào, cho thêm thịt hộp, đập thêm quả trứng, cho ít hành, nêm gia vị. Xong xuôi rồi, anh quay người định đi gọi Doãn Đình thì thấy cô đã ngồi trước bàn ăn cười với anh, còn giơ tay lên nói: “Báo cáo, em đã rửa tay sạch sẽ rồi ạ.”

Thật đáng yêu. Cừ Chính Khanh bị nụ cười của cô làm cho nóng bừng, anh vội nói: “Mì nấu xong rồi.”

Bưng hai bát mì lớn ra, cô một bát, anh một bát. Thấy cô cười rất vui vẻ, trong lòng anh cũng cảm thấy ấm áp. Thật vui, không ngờ lần đầu tiên được cùng cô ăn bữa cơm chỉ hai người lại là trong bếp nhà anh.

“Ấy, sao tô của anh không có thịt.” Doãn Đình phát hiện ra rồi gấp ít thịt viên và thịt hộp trong bát của mình qua cho anh.

Cừu Chính Khanh đỏ mặt. Chẳng qua anh muốn cho cô ăn ngon và nhiều một chút. Tiếc là trong tủ lạnh nhà anh chẳng có gì ngon.

“A, anh đỏ mặt rồi.” Doãn Đình lại phát hiện.

Cừu Chính Khanh bị cô nói mặt càng đỏ hơn, cố gắng nghiêm mặt lại.

“Có nghiêm mặt thì nó vẫn đỏ mà.” Doãn Đình không chút nề tình vạch trần anh.

Doãn Đình mỉm môi cười, Cừu Chính Khanh không để ý đến cô, cúi đầu ăn mì. Anh gấp miếng thịt lúc này cô cho anh vào miệng trước, rất ngon. Ăn loại thịt này bao nhiêu năm, trước giờ anh không biết nó lại ngon như vậy.

Doãn Đình càng muốn cười, thì ra khi anh đối tốt với người khác thì sẽ xấu hổ. Nghĩ lại thì, anh vẫn luôn đối xử với cô và những người khác rất tốt, tuy có lúc nghiêm túc quá. Anh lén bỏ hết thịt vào bát của cô, Doãn Đình đột nhiên cũng đỏ mặt.

Cô lén đưa mắt nhìn Cừu Chính Khanh, anh gần như dán hăn mặt vào trong bát rồi. Cô thấy anh cũng đáng yêu lắm, người nghiêm túc như vậy mà cũng xấu hổ.

Ăn được gần nửa bát mì thì nghe tiếng Đại Đại kêu trong phòng. Doãn Đình liền bỏ đĩa xuống chạy đi xem, Cừu Chính Khanh cũng đi theo, con mèo kia không sao cả, Doãn Đình xoa đầu trấn an nó, nó không kêu nữa.

“Chắc là nó hơi sợ.” Doãn Đình nói. Với kinh nghiệm ít ỏi về lĩnh vực chăm sóc mèo của cô, cô cảm thấy như vậy.

“Vậy thì để nó một mình làm quen nơi này chút đi.” Cừu Chính Khanh thấy động vật nhỏ cũng như trẻ con vậy, không thể chiều chuộng quá được.

Doãn Đình ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Hai người ra ăn mì tiếp, ăn chưa được vài miếng lại nghe tiếng mèo Đại Đại kêu. Lần này Doãn Đình kiên quyết không đi xem nó, quyết tâm để Đại Đại tự mình thích ứng với nơi ở mới. Nhưng Đại Đại vẫn tiếp tục kêu, hai người họ ăn xong mì vẫn chưa ngừng.

Doãn Đình thấy rất ngại: “Thật xin lỗi, xin lỗi, nó chỉ hơi sợ thôi, đợi khi nó quen rồi sẽ không kêu nữa.” Cô vợ vàng quay vào phòng xem con mèo. Mèo Đại Đại vừa thấy cô vào liền ngồi ngay ngắn, ngẩng cái mặt nhỏ nhìn cô.

“Đại Đại.” Doãn Đình ngồi xuống thương lượng với nó: “Đừng kêu nữa được không? Mà phải ngoan, ở đây vừa được ăn ngon vừa có chỗ trú chân. Tao sẽ mua đồ chơi cho mày.”

Mèo Đại Đại đi loanh quanh trong căn phòng trống, cuối cùng ngồi xuống góc tường, kêu “meo meo”.

Doãn Đình nhanh chóng qua đó gỡ gỡ cầm nó, dỗ dành: “Đừng kêu nữa, làm phiền người khác là không hay đâu. Xin Hãy Nghiêm Chính Chút là người tốt, anh ấy có lòng tốt thu nhận mày, mày không được làm phiền anh ấy, biết chưa? Mày rất may mắn khi gặp được anh ấy. Mày phải cảm ơn người ta, không được làm ồn đâu đấy.”

Mèo Đại Đại khép hờ đôi mắt, rõ ràng rất hài lòng khi được xoa đầu gỡ gỡ cầm. Nó không kêu nữa, nằm dài xuống đất. Doãn Đình vẫn tiếp tục vuốt ve nó, mèo Đại Đại bắt đầu rên hừ hừ, hiển nhiên là đang rất hưởng thụ. Doãn Đình thở phào nhẹ nhõm, xoa đầu nó thêm một lúc thì dừng lại, thấy nó không kêu nữa cô mới ra ngoài.

Đúng lúc thấy Cừu Chính Khanh đang rửa bát, Doãn Đình lại xin lỗi: “Ngại quá, mới đầu nó còn chưa quen.”

“Không sao.” Cừu Chính Khanh bơm nước rửa chén vào giẻ rửa bát, tay áo đã xắn lên lại bị rơi xuống. Anh đưa cánh tay lên, dùng mặt mình đẩy đẩy tay áo, nhưng lại không đẩy nó lên được. Doãn Đình rất tự nhiên đi qua, giúp anh xắn tay áo lên. Cô vừa xắn vừa nói: “Nếu như nó làm phiền anh, mong anh bỏ qua cho. Em nghĩ nó thích ứng rồi thì sẽ ổn thôi. Em sẽ cố gắng nhanh chóng tìm người nhận nuôi nó.”

“Ừm.” Thật ra thì Cừu Chính Khanh chẳng nghe rõ cô đang nói gì, anh chỉ chú ý đến việc cô đang đứng rất gần anh, anh cúi đầu nhìn cô, có thể thấy được vầng trán trắng mịn của cô, chỉ cần anh cúi xuống chút nữa là có thể hôn lên đó.

Có một chút rung động, anh cố gắng kiềm chế.

Ngón tay cô lướt qua cánh tay anh, cảm giác như có một luồng điện, từ chỗ ngón tay cô chạm vào truyền thẳng vào tim anh.

Một hành động nhỏ như xắn tay áo thế này, nhưng bao nhiêu năm nay chưa từng có ai làm cho anh. Từ trước đến nay, anh một mình học tập, một mình làm việc, một mình ăn cơm, một mình sống. Công việc là bạn đồng hành của anh, là thú vui duy nhất của anh.

Bây giờ, không còn như thế nữa.

Cô giúp anh xắn tay áo, rì rầm nói chuyện với anh.

Cừu Chính Khanh rất xúc động, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

Cô xắn xong tay áo cho anh, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong nháy mắt tựa như có một loại ma lực khiến cô ngơ ngẩn. Ánh mắt sâu thẳm và chăm chú của anh khiến tim cô loạn nhịp. Cô lui về sau một bước, cười với anh: “Xong rồi. Để anh nấu mì cho em còn phiền anh rửa bát, thật ngại quá.”

Anh có chút hụt hẫng khi cô lại tạo khoảng cách, anh mỉm cười, nụ cười ấy ấm áp ánh vào mắt cô. “Không có gì. Đừng khách sáo.” Giọng nói

anh trầm thấp hấp dẫn. Mặt Doãn Đình lại dần đỏ lên.

Cừ Chính Khanh đang lo che giấu tâm tư của mình, không để ý thấy sự thẹn thùng của cô, quay đầu lại tiếp tục rửa bát. Doãn Đình thì tự trách mình suy nghĩ lung tung, đàn ông có chút tư sắc có thể khiến con gái tim đập liên hồi cũng là chuyện bình thường thôi. Chẳng qua trước đây cô không để ý, thì ra anh cũng có khí chất lắm đấy chứ.

Doãn Đình lén nhìn Cừ Chính Khanh mấy lần, người đàn ông tốt như thế mà đến tuổi này vẫn chưa tìm được bạn gái, đúng là đáng tiếc mà. Con gái thời đại mới không phải đều rất dũng mãnh sao? Sao lại bỏ qua miếng thịt ngon như thế được?

Cừ Chính Khanh cảm thấy bả vai và gò má mình có chút ngứa ngáy, cảm giác như có một ánh mắt đang dán lên người anh, khiến anh rửa có cái bát cũng phải làm dáng, thật cực khổ. Qua một lúc anh nhin không được nữa, quay đầu lại xem có đúng là cô đang nhìn anh hay không, kết quả điện thoại Doãn Đình reo lên, cô chạy đi mở túi xách lấy điện thoại ra nghe.

“A, cậu tìm được một nhà đáng tin cậy để gửi nuôi?” Doãn Đình vừa nói vừa liếc nhìn Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh lắc đầu với cô, dùng khẩu hình nói: “Không cần.”

Doãn Đình mừng thầm trong bụng, thật ra cô cũng ích kỷ, muốn mèo Đại Đại có thể ở lại chỗ Cừ Chính Khanh. Theo cô thấy thì người nhận nuôi đáng tin cậy mấy cũng không bằng Cừ Chính Khanh. Nhưng đây chỉ là trực giác. Nếu dùng lí trí phân tích, Cừ Chính Khanh không có kinh nghiệm nuôi mèo, công việc rất bận rộn, không thường xuyên ở nhà, còn nhốt mèo Đại Đại vào trong phòng, xét mọi mặt đều chẳng ra sao, nhưng Doãn Đình cứ tin tưởng anh. Quá trình tìm chủ cho Đại Đại rất gian nan, có lúc khiến cô thấy nản lòng. Nếu để cô chọn lựa, cô sẽ chọn Cừ Chính Khanh.

Bây giờ có một đường lui khác, Cừ Chính Khanh lại tỏ ý mèo Đại Đại có thể tiếp tục ở lại, Doãn Đình đương nhiên vui mừng rồi. Cô nói với

người bạn kia: “Mình tìm được người nhận nuôi rồi, tạm thời không cần chuyển chỗ. Cám ơn cậu nhé.” Hai bên nói thêm vài câu, chuyện này qua chuyện khác.

Cừu Chính Khanh nghe được ý của cuộc nói chuyện biết mèo Đại Đại sẽ ở lại đây, anh thở phào nhẹ nhõm. May thật mà, anh đi trước một bước, nếu không thì đã lỡ mất cơ hội này rồi. Sau khi anh chuẩn bị tốt tâm lí, anh không muốn trước khi mọi chuyện kết thúc lại mất đi “con tin” Đại Đại này.

Doãn Đình đang “buôn” điện thoại, lại nghe thấy mèo Đại Đại kêu. Cô vội nói tạm biệt với bạn mình, ngắt máy, chạy vào phòng xem mèo Đại Đại.

Mèo Đại Đại vẫn thế, nhất quyết không chịu ở một mình. Doãn Đình vào xoa đầu, gãi cằm cho nó thì nó ngừng kêu ngay. Doãn Đình cũng hết cách, đành tiếp tục nói chuyện với nó, dỗ dành nó. Nó ngoan ngoãn nằm xuống dưới bàn tay Doãn Đình. Cừu Chính Khanh bước vào phòng, nhìn thấy cảnh cô gái ngọt ngào đáng yêu đang vỗ về một con mèo béo ú.

Anh nhìn chăm chú, hoàn toàn không muốn rời mắt khỏi đó.

Căn phòng này trước giờ anh không hề bước vào, vì nó là căn phòng trống, chẳng có gì đáng xem. Nhà của anh rất lớn, nhưng trống trải lạnh lẽo, bây giờ cảm giác bỗng chốc khác hẳn. Anh cảm thấy chính mình cũng khác đi, trước đây anh nghĩ cái anh muốn là một cuộc sống hiệu quả, có thành tựu. Còn bây giờ, anh muốn cuộc sống có Doãn Đình.

“Anh có muốn vuốt ve nó không?” Doãn Đình ngồi trên sàn nhà, ngược mặt cười với anh.

“Được.” Cừu Chính Khanh bước qua, ngồi xuống bên cạnh cô. Mèo Đại Đại lập tức đứng dậy, lùi về sau mấy bước, cảnh giác nhìn Cừu Chính Khanh.

Bàn tay Cừu Chính Khanh dừng lại giữa chừng, có chút lúng túng. Doãn Đình thấy vẻ mặt của anh, mím môi cười, Cừu Chính Khanh thở dài,

“Thôi được rồi.” Anh nói với Doãn Đình: "Tôi thử cách của cô." Anh nhìn mèò Đại Đại, chớp chớp mắt với nó, chớp mấy lần.

Mèò Đại Đại hoàn toàn không có phản ứng gì, vẫn cẩn thận trừng mắt nhìn anh.

“Chậm lại một chút.” Doãn Đình hướng dẫn anh, “Có lẽ nên chớp nhẹ nhàng hơn. Có khi làm vậy Đại Đại mới cảm thấy anh đang hôn nó. Cũng như với người vậy, thô lỗ hung dữ đè người ta xuống so với ôm hôn dịu dàng có cảm giác hoàn toàn khác nhau, đúng không?”

So sánh kiểu gì vậy! Cừu Chính Khanh không biết mèò thích cái nào. Anh chỉ biết Doãn Đình nói cái gì thô lỗ ấ xuống đất hay dịu dàng ôm lấy anh đều rất sẵn lòng, anh sẽ không tỏ ra hung hăng mà... e hèm, suy nghĩ hơi xa, hơi đen tối rồi, nhanh chóng dừng lại thôi.

“Anh xe, làm như em này.” Doãn Đình còn muốn làm mẫu cho anh. Cừu Chính Khanh ngượng ngùng không dám nhìn cô, anh tìm cớ đứng lên: “Hay là để tôi thực hiện kế hoạch B đi.”

Anh ra ngoài, cầm theo hộp thức ăn vào.

“Bụp” một tiếng, chiếc hộp được mở ra ngay trước mặt mèò Đại Đại.

Đại Đại ngửi thấy mùi thơm, sự chú ý lập tức dồn lên hộp thức ăn. “Muốn ăn không?” Cừu Chính Khanh dịu dàng nói. Lấy một ít bỏ trên tay mình. Mèò Đại Đại nhìn chăm chăm thức ăn, sau đó từ từ đi tới. Mới đầu nó chỉ ngửi ngửi, Cừu Chính Khanh không nhúc nhích. Sau đó nó mới yên tâm, bắt đầu ăn từ từ, đợi lúc nó ăn được vài miếng, Doãn Đình vuốt ve lưng nó, Cừu Chính Khanh cũng đưa tay vuốt, mèò Đại Đại lại không kháng cự, vẫn cầm cúi ăn.

Doãn Đình cười nói với Cừu Chính Khanh: “Xem ra thức ăn có tác dụng hơn thể hiện tình cảm rồi.”

Cừu Chính Khanh cũng cười, lời cô nói thật ý nghĩa, cô nói cái gì anh cũng thấy ý nghĩa. Anh tiếp tục vuốt ve Đại Đại, Doãn Đình cũng đang vuốt, tay hai người khi có khi không khê chạm vào nhau. Doãn Đình không để ý, bắt đầu huyền thuyên: “Hôm nay Đại Đại bị hoảng sợ, không dám để bác sĩ tắm cho nó. Em có mua sữa tắm dành cho chó mèo. Sức khỏe cũng kiểm tra rồi, móng cũng được cắt sạch sẽ, mấy ngày trước Đại Đại đã chích ngừa mũi thứ hai, tháng sau đưa nó đi chích mũi thứ ba nữa là xong. Trên người nó không có bệnh, không có bọ, anh cứ yên tâm. Đại Đại rất thích sạch sẽ, ngày nào cũng liếm sạch mình, nó không bẩn đâu.”

“Ừ.” Cừu Chính Khanh đáp, anh không có ý chê bai con mèo này. Không phải bây giờ anh đang vuốt ve nó sao?

“Nếu anh muốn thân với Đại Đại mà nó không chịu, đừng ép nó. Đừng nóng vội, cứ từ tốn thôi. Nó mà sợ thì sẽ phản kháng, không cần thận làm anh bị thương thì không hay.”

“Ừ.” Anh hiểu, giống theo đuổi con gái vậy, anh từ từ tiến lên, có kế hoạch A, B, C, D, E, F.

“Em sẽ mua đồ chơi cho nó, mua bàn cào, mua máy thức ăn hẹn giờ, cố gắng để nó không làm phiền đến anh. Em sẽ thường xuyên đến thăm nó.”

“Ừ.” Câu cuối cùng này mới quan trọng, anh rất vui.

Lúc này Đại Đại đã ăn xong rồi, đang chạy qua một bên liếm láp cái chân nhỏ của mình. Doãn Đình và Cừu Chính Khanh đều nhìn nó, sau đó nhìn nhau cười.

“Cám ơn anh.” Doãn Đình nói.

“Đừng khách sáo.” Hôm nay đúng là ngày may mắn của anh.

Sau đó hai người cứ ngồi trên sàn nhà cùng Đại Đại. Chú mèo ăn no rồi thì đưa mắt nhìn khắp nơi, đi một lúc, ngồi một lúc, lại nằm một lúc, không

kêu nữa. Doãn Đình rất vui, cô nghĩ chắc không còn vấn đề gì nữa rồi. Nhìn đồng hồ thấy thời gian cũng không còn sớm, Doãn Đình nói cô phải về.

Cừ Chính Khanh muốn đưa cô về, Doãn Đình vội nói: “Không cần đâu, hôm nay đã phiền anh lắm rồi. Em ra bắt taxi là được.”

Cừ Chính Khanh nghiêm túc nhìn cô: “Muộn như vậy rồi, cô từ chỗ tôi đi ra, tôi không thể để cô một mình bắt taxi về được, như vậy không an toàn.”

“Vậy cũng được ạ.” Doãn Đình cảm ơn.

Cừ Chính Khanh bảo cô đợi một chút, anh đi lấy áo khoác. Doãn Đình nhìn theo bóng lưng anh, nhẹ giọng nói với Đại Đại: “Anh ấy quả là người tốt, đúng không?” Mèo Đại Đại không trả lời, nó nằm xuống bên cạnh Doãn Đình, ngửa bụng lên thở phì phò làm nũng.

Cừ Chính Khanh đưa Doãn Đình về. Như lệ cũ, anh dừng xe ở cổng khu chung cư. Doãn Đình bước xuống, cách cửa xe, lớn tiếng nói với anh: “Cảm ơn anh, chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Anh đáp lại. Cô không nói “có cơ hội gặp lại”, anh nở nụ cười, tin rằng ngày mai là họ có thể gặp lại rồi.

Doãn Đình nhanh chân bước đi, Cừ Chính Khanh nhìn theo bóng lưng cô, cảm thấy không nỡ, còn lâu lắm mới đến ngày mai mà. Anh buông tiếng thở dài. Đợi đến khi cô bước vào trong, anh ngồi lại thêm một lúc, sau đó mới khởi động xe về nhà.

Vừa bước vào cửa đã nghe tiếng Đại Đại kêu ở trong phòng. Cừ Chính Khanh lớn tiếng nói: “Được rồi, được rồi, tao về rồi đây.”

Mèo Đại Đại vẫn kêu. Cừ Chính Khanh mở cửa vào phòng, nó đang ngồi ngay ngắn, ngược cái mặt nhỏ nhìn anh. Cừ Chính Khanh đóng cửa lại, ngồi xổm xuống, nói với nó: “Tao đưa cô ấy về rồi. Mà cũng thấy nhớ cô ấy đúng không?”

Mèo Đại Đại không lên tiếng, chỉ chớp chớp đôi mắt. Điều bộ đó chọc cho Cừu Chính Khanh cười, anh đưa tay cho nó, hỏi: “Cho sờ không?”

Mèo Đại Đại nhìn bàn tay anh, dụi dụi đầu vào lòng bàn tay anh.

Cừu Chính Khanh vui mừng khôn xiết. Anh cười lớn: “Mày đang làm nũng à?”

Mèo Đại Đại nhích lại gần, dụi đầu vào chân anh.

Cừu Chính Khanh vuốt ve nó, “Mày thích tao?” Đại Đại lại cọ vào người anh. Cừu Chính Khanh cười ha ha: “Vậy theo mày cô ấy có thích tao không?”

Mèo Đại Đại tất nhiên không thể trả lời. Cừu Chính Khanh gọi điện thoại cho Doãn Đình, cô nhận điện thoại rất nhanh: “Có phải Đại Đại xảy ra chuyện gì không?”

Cừu Chính Khanh cười: “Vừa nãy nó dụi đầu vào lòng bàn tay tôi, kiểu như đang làm nũng vậy.”

Doãn Đình vui mừng thốt lên: “Ngưỡng mộ quá đi!!! Em cũng muốn!!!”

Cừu Chính Khanh cười, việc con mèo dụi đầu vào tay anh nào có gì quan trọng, cái chính là câu tiếp theo này: “Cô nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai gặp lại.”

“Dạ.” Doãn Đình không hề cảm thấy có gì bất thường, còn dặn dò anh: “Ngày mai anh đừng cho nó ăn đồ hộp, chỉ cho ăn thức ăn dành cho mèo thôi, đồ hộp cứ để phần em. Em cũng muốn thực hiện kế hoạch B.”

Cừu Chính Khanh lại cười lớn rồi nói, “Được.” Sau khi cúp máy thì thấy trên sàn vẫn còn vương lại ít thức ăn đóng hộp chưa ăn hết, anh đem cất nó đi. “Tiểu Đình nói không cho mày ăn nữa.” Mèo Đại Đại bây giờ đã ăn no, không thèm để ý đến lời anh nói, chỉ đi loanh quanh bên chân anh.

“Ngày mai cô ấy lại đến, mà có vui không?” Cừ Chính Khanh hỏi mèo Đại Đại, nó không trả lời, nhưng lại ôm lấy chân Cừ Chính Khanh, đứng lên giơ bàn chân nhỏ của mình ra, định móc lấy quần áo của anh đùa nghịch. Nó có đôi mắt vừa to vừa tròn lại rất có thần, làm cho Cừ Chính Khanh lại nhớ Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh dùng một tay nhắc mèo Đại Đại lên ôm vào lòng. Mèo con nó không hề vùng vẫy, chỉ tò mò đưa mắt nhìn anh.

“Mày thật may mắn vì đã gặp được cô ấy.” Cừ Chính Khanh nói với mèo Đại Đại, “Tao cũng thế. Tao cũng rất may mắn vì đã gặp được Doãn Đình.”

Ở một nơi khác, Doãn Đình đang lăn qua lăn lại trên giường, rất vui vẻ, rất hưng phấn. Hôm nay là ngày may mắn của cô. Sáng sớm phát hiện ra Đại Đại bị đuổi đánh cho đến khi tìm được nó, cô không ngừng gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, cuối cùng cũng tìm được cho Đại Đại một mái nhà. Quá trình này cô thấy quả thật quá trắc trở.

“Bởi vậy mới nói, có khó khăn thì chứng tỏ hạnh phúc sau này càng lớn mà.” Doãn Đình ôm lấy gối, nhớ đến Cừ Chính Khanh, lòng cô chợt cảm thấy ấm áp, anh ấy thật sự tốt quá đi.

Cừ Chính Khanh đóng cửa phòng lại, dọn dẹp một chút rồi tắm rửa đi ngủ.

Nghe thấp thoáng tiếng mèo kêu, anh đi kiểm tra mấy lần, nó không sao cả, chỉ kêu thôi. Anh không thèm để ý, quay về phòng ngủ. Anh tắt đèn, không gian lại chìm vào yên ắng không một tiếng động.

“Meo~”

Cừ Chính Khanh nhíu mày, được rồi, biết rồi, biết mày đang ở đây rồi.

“Meo~”

Cừu Chính Khanh trở mình. Mau ngủ đi, đèn cũng tắt rồi, tắt đèn là phải đi ngủ. Trong phòng có nước, có thức ăn, có nhà vệ sinh, mà có thiếu cái gì đâu.

“Meo~”

Cừu Chính Khanh vờ như không nghe thấy

“Meo~”

Mèo Đại Đại vô cùng cố chấp, rất cố gắng, cứ kêu mãi không ngừng.

Cừu Chính Khanh ngồi bật dậy, chẳng lẽ nhà vệ sinh Doãn Đình chưa dựng xong? Nó muốn đi vệ sinh sao? Anh mở đèn, đi qua phòng Đại Đại, lấy cái xẻng nhỏ xới xới, có một bãi nước tiểu, làm cho cát kết lại thành một cục, người trước giờ chưa nuôi thú cưng như anh lần đầu tiên nhìn thấy. Anh xúc ra bỏ vào thùng rác. Suốt thời gian đó mèo Đại Đại ngồi bên cạnh nghiêm túc giám sát, còn chạy vào trong làm loạn nữa.

Làm xong rồi, Cừu Chính Khanh giúp nó san bằng cát bên trong. Mèo Đại Đại vào ngồi trên đồng cát, bá chiếm địa bàn.

“Xong rồi, nhà vệ sinh sạch sẽ rồi. Không ai giành với mày đâu. Ngoan ngoan ngủ đi, biết chưa?” Anh nói với nó xong còn cẩn thận kiểm tra một lượt nữa, thức ăn vẫn còn, nước vẫn còn. Rất tốt. Anh mang thùng rác ra ngoài sau đó đóng cửa phòng Đại Đại.

Cừu Chính Khanh rửa tay sạch sẽ lại leo lên giường ngủ.

“Meo~”

Vừa nằm xuống được vài phút, lại nghe tiếng Đại Đại kêu. Lần này Cừu Chính Khanh thật sự không muốn để ý đến nó, mà thích thì cứ kêu, đại ca ngủ đây!

“Meo~”

Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng 'meo' kia vang vọng khắp nhà, mãi vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Cừu Chính Khanh thở dài, lại ngồi dậy, qua căn phòng kia, mèo Đại Đại thấy anh đến, ngồi lại ngay ngắn, mở đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh.

“Mày muốn gì?” Cừu Chính Khanh hỏi nó. Mèo Đại Đại không trả lời anh, một lúc sau, lại bắt đầu kêu meo meo.

“Được rồi, đừng kêu nữa, đêm hôm sẽ làm phiền hàng xóm đấy.” Cừu Chính Khanh xoa đầu nó, mèo Đại Đại để anh xoa, sau đó thì không kêu nữa.

“Mày sợ sao?” Cừu Chính Khanh hỏi nó, “Đây là nhà của mày, không ai đánh mày, không ai bỏ đói mày. Chỉ hơi cô đơn chút thôi.”

Mèo Đại Đại đến gần anh, nằm xuống lăn một vòng.

“Được rồi, không được kêu nữa biết chưa?” Anh xoa xoa đầu nó, chọc lưng và bụng nó, nó kêu hừ hừ ra chiều thú vị, còn rất lớn tiếng nữa.

Cừu Chính Khanh ngồi với nó một lúc, rồi quay lại phòng ngủ. Lần này còn chưa nằm xuống đã nghe tiếng Đại Đại kêu.

Cừu Chính Khanh tức giận xông vào phòng, trừng mắt nhìn con mèo kia. Mèo Đại Đại thấy anh đến, lại ngồi ngay ngắn, đôi mắt to long lanh vô tội nhìn anh. Lại không kêu nữa rồi? Cừu Chính Khanh bị nó nhìn đến mềm lòng. “Không có người bầu bạn thì không được à?” Anh hỏi nó.

Mèo Đại Đại kêu hừ hừ, nhích một chút trên sàn gỗ.

“Được rồi, được rồi.” Cừu Chính Khanh ngồi trên sàn nhà nhìn nó, “Tao ở đây với mày một lúc nữa. Khuya rồi đừng kêu nữa, làm ồn ảnh hưởng đến hàng xóm thì không phải công dân tốt, biết chưa?”

Mèo Đại Đại chẳng biết công dân tốt là gì, nhưng nó quả thật không kêu nữa. Cừu Chính Khanh ngồi một lúc thì cảm thấy lạnh, định đi mặc

thêm quần áo. Vừa bước ra đóng cửa phòng lại thì mèo Đại Đại lại bắt đầu kêu. Cừu Chính Khanh tức giận, dứt khoát ôm chần qua, cuộn mình lại. Anh chưa từng nuôi mèo, trong tiềm thức cảm thấy không thể để động vật ngủ trên giường. Cho nên anh không định đem mèo Đại Đại về phòng ngủ với mình, chỉ có thể cắn răng ôm chần tới phòng này ngủ.

“Chỉ ở với mày đêm nay thôi. Nế tình mày mới tới có thể chưa kịp thích ứng. Biết chưa?” Anh nói với mèo Đại Đại. “Còn nữa, mày ồn ào quá! Mày cũng không muốn để hàng xóm phàn nàn, phải không?”

Câu trả lời của mèo Đại Đại là một cái ngáp dài.

“Mau ngủ đi. lát nữa mày ngủ rồi tao mới đi.” Cừu Chính Khanh tính toán rất chu toàn.

Nhưng, mèo Đại Đại lại mãi không chịu ngủ! Nó đi tới đi lui, lúc thì ngồi xuống, lúc thì nằm, không thì liếm láp lông, đôi mắt vẫn một mực mở to. Thế nào cũng quyết không chịu ngủ!

Cừu Chính Khanh không còn lời nào để nói. Cuối cùng anh buồn ngủ đến díp cả hai mắt, quán chần nằm trên sàn nhà ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Cừu Chính Khanh bị tiếng đào cát làm thức giấc. Mở mắt ra, đối diện là đôi mắt to của Đại Đại, nó đang cảnh giác nhìn anh. Lúc này đây nó đang đứng trong nhà vệ sinh, cúi thấp mông thân nhiên đi “vũ trụ” “giải quyết”. Cừu Chính Khanh biết vì anh ngửi thấy mùi hôi. Hôm qua do lo lắng mèo Đại Đại chưa quen nhà vệ sinh nên Doãn Đình không lắp cửa cho nó, còn nói với anh là đợi vài ngày nữa khi Đại Đại quen rồi mới lắp.

Bây giờ thì hay rồi, không có cửa, anh bị ép phải quan sát màn trình diễn hấp dẫn này. Cừu Chính Khanh ngồi dậy, anh hoàn toàn tỉnh táo rồi. Mèo Đại Đại đi vệ sinh rất nhanh, quay lại nhìn kiệt tác của mình, dùng cái chân nhỏ xới xới, lấy cát che lấp tác phẩm mà nó vừa thải ra. Sau đó Đại Đại nó đi ra, nhìn Cừu Chính Khanh.

“Thôi không cần bắt tay chào buổi sáng với tao đâu.” Cừ Chính Khanh đứng kên thư giãn gân cốt, ngủ trên sàn nhà khiến toàn thân anh đều đau nhức.

Mèo Đại Đại tiến về phía anh hai bước, quay đầu nhìn nhà vệ sinh của mình, phát hiện ra có một góc chưa được lấp hết, vội vàng quay lại lấp cho đàng hoàng rồi mới trở ra. Cừ Chính Khanh bật cười. Anh quyết định phải ghi lại việc này để chia sẻ với Doãn Đình. Hẳn cô cũng sẽ bật cười như anh.

Lúc đi ra đánh răng rửa mặt cạo râu sạch sẽ, thay quần áo, chuẩn bị đi làm. Thời gian lâu vậy mà cũng không nghe tiếng mèo kêu. Tên nhóc này tối qua cố ý chình anh sao? Đúng rồi, suýt thì quên kiểm tra tình hình của nó. Vào căn phòng dành cho mèo Đại Đại, anh đổ đầy thức ăn vào bát, sợ nó ăn không no, anh lại đổ thêm, nước cũng cho một bát đầy. Sau đó, anh dọn dẹp sạch sẽ nhà vệ sinh của nó. Mèo Đại Đại vẫn luôn ở bên cạnh giám sát công việc. Xong xuôi, Cừ Chính Khanh quay sang nói với mèo Đại Đại: “Xong rồi đấy, tao đi đây, mày ở nhà ngoan nhé. Tối nay gặp lại.”

Anh mở cửa phòng ra, quay đầu nhìn Đại Đại cái nữa, nó ngồi ngay ngắn giữa phòng, đôi mắt to tròn, vẻ mặt vô tội. Cừ Chính Khanh lại nhớ tới Doãn Đình. “Tối nay gặp lại.” Anh nói với Đại Đại. Anh đóng cửa phòng, khoá cửa lớn rồi đi làm.

Đang đi trên đường thì Cừ Chính Khanh thấy hơi buồn ngủ, xem ra hôm nay phải uống ba ly cà phê mới chịu được.

Vừa bước vào phòng làm việc, anh nhận được điện thoại của Doãn Đình. Anh bất giác nở nụ cười, cô gọi sớm thật.

“Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút! Chào buổi sáng!”

Tinh thần của cô ấy đúng là rất kì lạ, Cừ Chính Khanh lập tức không thấy buồn ngủ nữa.

“Xin chào.”

“Tôi qua Đại Đại có ngoan không, có làm ồn không?”

“Không ồn, ngoan lắm.” Anh nói dối rất trôi chảy, không hề có chút do dự.

“Lúc anh đi làm, nó thế nào?”

“Nó ngoan lắm, Tôi đồ thức ăn rất đầy, nước cũng thế, nhà vệ sinh đã được dọn dẹp sạch sẽ. Yên tâm đi.”

“Tốt quá, cảm ơn anh.” Doãn Đình rất vui, cô báo cáo với anh: “Em đã mua rất nhiều đồ cho Đại Đại, có bàn cào, đồ chơi, có máy cho ăn hẹn giờ, lúc trước em đã đặt xong hết rồi, chỉ đợi đến khi có người nhận nuôi nó, em sẽ tặng hết cho người đó. Bây giờ nhà anh cũng rộng rãi, em mang qua để cho Đại Đại dùng trước, có được không ạ? Sau này nếu tìm được người nhận nuôi thích hợp em sẽ dọn chúng đi.”

“Được.”

“Vậy buổi tối em đến công ty đợi anh nhé? Chúng ta có thể cùng nhau về xem Đại Đại.”

“Để tôi đi đón cô, cô không có xe.”

“Không cần đâu, tầm đó hay tắc đường, lại phiền anh phải vòng qua bên này đón em. Cứ để em qua chỗ anh cũng được.”

Cừu Chính Khanh suy nghĩ, đúng rồi, hôm nay còn phải họp, có thể sẽ không tan ca đúng giờ được. “Vậy cũng được, cô qua đây đi.” Lần đầu tiên được con gái chủ động đợi anh tan làm, còn là người con gái mình thích nữa, Cừu Chính Khanh bất chợt biết được cảm giác hạnh phúc như thế nào rồi.

“Vậy ngày mai em có thể qua nhà anh nữa không? Những thứ đã mua có lẽ ngày mai mới giao tới, em đề địa chỉ nhà của anh.”

“Được.” Ngày nào cô cũng đến càng tốt. Cừ Chính Khanh quyết định phải đối xử tốt với mèo Đại Đại, tối qua không uống công anh bầu bạn với nó cả đêm.

“Tốt quá.” Doãn Đình rất vui. “Vậy chiều gặp lại nhé, anh làm việc đi.”

Cuộc gọi kết thúc hơi nhanh. Nhưng Doãn Đình nói đúng, anh phải làm việc đã, hoàn thành công việc sớm mới có thể tan ca sớm rồi cùng Doãn Đình về nhà. Cừ Chính Khanh tưởng tượng ra cảnh đó, len lén mừng thầm trong lòng.

Cả ngày cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Làm việc, làm việc, lại làm việc. Hiệu suất của Cừ Chính Khanh rất cao, để có thể tan ca đúng sáu giờ, có thể nói, anh đang chạy đua cùng thời gian.

Đồng nghiệp A B C D ai oán than: “Hôm nay rõ ràng trời rất trong xanh mà, sao sếp Cừ lại biến thành ma vương thế này.” Tâm trạng của lão đại vừa nhìn đã thấy rất vui vẻ, nhưng lại không ngừng hối thúc công việc, hối thúc tiến độ, hối thúc báo cáo, thật sự không thể lí giải được mà.

Một vị đồng nghiệp khác cũng bị dọa. “Hôm nay lúc Cừ tổng đi ngang qua chỗ tôi, nhìn thấy hình Nhị Ca nhà tôi.”

Nhị Ca là con mèo lông ngắn nhà anh ta nuôi, anh ta rất yêu quý nó. Anh ta dán hình nó trên bàn làm việc của mình.

“Thế nào? Tưởng Nhị Ca là vợ anh à?”

“Không, sếp cười rất dịu dàng, lại còn nói: 'Mèo anh nuôi à? Rất đáng yêu.'” Đồng nghiệp kia bắt chước giọng điệu của Cừ Chính Khanh khiến tất cả mọi người hoảng loạn.

Thứ Sáu rồi mà, để người ta trải qua ngày hôm nay trong yên bình đi.

Buổi chiều lúc sắp tan ca, có một vị khách tìm đến công ty. Máu nhiều chuyện của các đồng nghiệp trong công ty lập tức sục sôi, quan hệ của Đình Đình Ngọc Lập với Cừ tổng đại nhân thật khó hiểu. bảo họ là một đôi

đang yêu nhau thì thấy không đúng lắm. Nếu nói không phải, cũng không đúng. Nếu nói quan hệ đó mờ ám, thì đáng về thẳng thắn kia của Đình Đình Ngọc Lập không đúng, nếu nói không mờ ám, thì đáng về thỉnh thoảng thất thần như bị ma nhập của Cừu tổng là sao?

Nhìn đi! Hôm nay lão đại không bình thường, kết quả Đình Đình Ngọc Lập xuất hiện rồi!

“Cừu tổng.” Trước mặt người khác, Doãn Đình luôn khách sáo với Cừu Chính Khanh, “Em qua chỗ Vũ Phi chào cô ấy một tiếng.” Cô cười tươi rói, Cừu Chính Khanh nhắm tính lượng công việc còn lại, gật đầu.

Doãn Đình chạy qua tìm Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi đang vùi đầu trong bản kế hoạch. Cừu Chính Khanh chết tiệt lại yêu cầu đẩy nhanh tiến độ công việc của bộ phận cô, cả ngày cứ hối hối hối, trễ vài ngày thì có vấn đề gì. Lửa giận đang bốc ngùn ngụt thì cô thấy Doãn Đình đến.

“Mình không rảnh để chơi với cậu đâu.” Cô ta nói: “Lát nữa còn phải giao cái này.”

“Không sao. Mình không phải đến tìm cậu, mình đến tìm Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút, tiện đường qua chào cậu một tiếng.” Doãn Đình thật thà khai báo.

Tay Tần Vũ Phi khựng lại, rồi cô chậm chậm ngẩng đầu lên: “Cậu lại nợ tiền anh ta à?”

“Mình gửi nuôi Đại Đại ở chỗ anh ấy rồi, mình đến đợi anh ấy tan ca rồi qua xem Đại Đại thế nào.”

Tần Vũ Phi kinh ngạc: “Tên đó nhận nuôi con mèo của cậu?”

“Phải. Tất nhiên mình vẫn phải tìm người khác nhận nuôi Đại Đại. Hôm nay lại nhờ vài người hỏi giúp, còn qua trạm cứu hộ mèo một chuyến. Đợi khi tìm được người thích hợp, mình mới đưa Đại Đại đi.”

“Anh ta mà lại đồng ý nuôi con mèo của cậu?” Tần Vũ Phi hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được chuyện này có thể xảy ra. Cừu Chính Khanh chẳng hề mang lại cho người khác cảm giác anh ta là người thích động vật. Quái thú mặt lạnh cuồng công việc, vậy mà lại nhận nuôi mèo con?!

“Nhưng thật ra thì mình vẫn hy vọng người quen nhận nuôi Đại Đại, vậy thì mình có thể thường xuyên đến thăm nó, còn có thể mua đồ cho nó. Sau này nếu mình có gia đình riêng, mình có thể đón nó về nuôi.” Doãn Đình và Tần Vũ Phi có suy nghĩ riêng của mình, cô đang tự lẩm bẫm, “Nhưng mà mình cũng biết chuyện này không thực tế. Đại Đại đến nhà người ta, thì là mèo của người ta rồi. Sau này cho dù mình đòi nó về thì cũng không công bằng với nó và chủ của nó. Hơn nữa với con đường tình yêu không thuận buồm xuôi gió của mình, không biết đến bao giờ mới tìm được đối tượng nữa. Đến khi đó Đại Đại đã có tình cảm sâu đậm với người chủ mới, quên mất mình rồi.”

Nói xong, cô nhìn Tần Vũ Phi: “A, đúng rồi, lúc này cậu nói rất bận mà, vậy mình không quấy rầy nữa, mình qua chỗ Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút đây. Tạm biệt.”

Tần Vũ Phi cứng họng, nhìn Doãn Đình hí hửng chạy mất.

Cô vẫn không thể tin được, Cừu Chính Khanh mà lại nhận nuôi con mèo hoang của Doãn Đình.

Chắc chắn anh ta có âm mưu!

Tần Vũ Phi gọi điện thoại nội bộ cho thư ký ngồi bên ngoài: “Nếu thấy Cừu tổng tan ca thì báo cho tôi biết.” Cô nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa là sáu giờ. Hôm nay Cừu Chính Khanh bận tối mắt tối mũi, cô muốn xem anh ta mấy giờ thì ra về.

Sáu giờ ba phút, thư ký gọi điện thoại vào: “Tần tổng, Cừu tổng tan ca rồi.”

Tần Vũ Phi tắt máy tính, nhét vào túi xách, tức tốc chạy về hướng thang máy. Anh ta tan ca, cô cũng tan ca.

Chương 13

Trước cửa thang máy, vài đồng nghiệp nữa cũng đang đợi. Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đứng chính giữa. Tần Vũ Phi cũng lảng lảng đi vào, nghe thấy Cừ Chính Khanh nhỏ giọng hỏi Doãn Đình: “Bữa tối muốn ăn gì?”

Doãn Đình trả lời: “Ăn gì cho nhanh nhỉ? Hay là chúng ta mua về?”

“Được. Hamburger hay là đồ ăn nhanh kiểu Trung Quốc?” Cừ Chính Khanh hỏi tiếp.

Tần Vũ Phi phát hiện mọi người xung quanh cũng như cô, toàn bộ đều giả vờ không nghe thấy nhưng lại đang dòng tai lên nghe.

“Món ta đi, em biết một cửa hàng bán đồ ăn nhanh có tiếng lắm, em còn chưa ăn qua, vừa hay có thể ăn thử. Ở ngay trên đường đến nhà anh, anh dừng xe một lúc để em đi mua, như vậy tiện hơn.”

“Được thôi.” Cừ Chính Khanh đáp lại rất tự nhiên.

Đoạn đối thoại này khiến cho trí tượng tưởng của người khác dễ bay cao, bay xa.

Gấp gáp về nhà, hai người họ định làm gì? Đồng nghiệp thi nhau trao đổi ánh mắt. Hơn nữa cô ấy còn đến nhà Cừ tổng đại nhân! Buổi tối cuối tuần, Sếp tổng đại nhân dẫn một người phụ nữ về nhà. Trong nhà lại không có ai khác, cô nam quả nữ.

“E hèm!” Tần Vũ Phi khẽ hắng giọng. Doãn Đình quay đầu lại nhìn cô, “Mình phải nhắc nhở hai người, nói chuyện cũng phải để ý đến sức ảnh hưởng của ngôn từ chứ.”

Doãn Đình kinh ngạc, vẻ mặt mơ hồ, cô ấy nói cái gì mà phải chú ý sức ảnh hưởng. Mặt Cừ Chính Khanh không để lộ biểu cảm gì. Tần Vũ Phi

khoác vai Doãn Đình, nói: “Cậu gửi con mèo ở nhà Cừu tổng, phải đi thăm con mèo mà, nói cứ như cậu theo anh ta về nhà để hẹn hò qua đêm không bằng. Cậu xem, cậu cứ mãi không tìm được bạn trai là vì dây thần kinh của cậu thô quá.”

Đồng nghiệp A B C D xung quanh vội vàng đưa mắt nhìn chăm chăm cửa thang máy, ây, thang máy chậm quá, sao mãi chưa đến vậy.

“Ting”, tốt quá, đến rồi!

Mọi người chen nhau đi vào. Doãn Đình cũng vào theo, lúc này mới hiểu ra: “A!”

“Hiểu rồi chứ?” Tần Vũ Phi cố ý liếc Cừu Chính Khanh một cái, Cừu Chính Khanh vẫn không tỏ thái độ gì, nghiêm túc nhìn vào bảng điều khiển thang máy.

“Ồ!” Doãn Đình phát ra tiếng cảm khái thứ hai.

“Haizz!” Doãn Đình thở dài rồi nói: “Vũ Phi à, đầu óc của cậu thật đen tối!”

“Hừ!” Tần Vũ Phi không phục, “Mình không lương thiện, cho nên mới không thu nhận con mèo của cậu đó.”

“Đúng vậy đó,” Doãn Đình nói: “Cậu đùa mình thì cũng được thôi, Cừu tổng người ta là người nghiêm túc đứng đắn thế kia, có lòng tốt nhận nuôi con mèo nhà mình, còn bị cậu châm chọc. Để mọi người hiểu lầm thật không hay chút nào.”

Rốt cuộc thì ai hiểu lầm? Tần Vũ Phi đưa mắt nhìn Cừu Chính Khanh. Vẻ mặt Cừu Chính Khanh lúc này lại càng nghiêm túc. Anh ta cũng đang nhìn qua bên này nhưng không phải nhìn cô mà đang nhìn Doãn Đình.

Khi ngược mắt lên, ánh mắt Cừu Chính Khanh và Tần Vũ Phi chạm nhau. Tần Vũ Phi nhướng mày, mặt Cừu Chính Khanh không có biểu cảm gì, quay đầu đi chỗ khác.

Doãn Đình vẫn còn đang lái nhái: “Cậu nói với Cố Anh Kiệt đi, chắc hẳn anh ta quen biết nhiều người thích mèo, bảo anh ta để ý giúp mình.”

“Được.” Tần Vũ Phi cố ý lớn tiếng nói: “Mình sẽ giúp anh ấy.” Thật ra Cố Anh Kiệt có nói qua với cô rồi, con mèo của Doãn Đình chắc là anh không giúp được, vì nó không phải mèo tây, lại cụt đuôi. Đám bạn của anh đều thích mèo tây, còn cảm thấy cụt đuôi không được may mắn cho lắm.

Lúc này Cừ Chính Khanh ngoài mặt ra vẻ bình tĩnh, thực ra trong lòng đang dậy sóng.

Muốn giành mèo với anh? Vậy khác nào cắt đứt đường tình duyên của anh? Không có cửa đâu!

Đại Đại nhà anh ồn ào lại phiền phức, tặng cho người khác họ làm sao chịu được? Đại Đại nhà anh đáng yêu lại dễ thương, qua cách giải quyết “bãi mìn” cũng thấy được sự thông minh của nó, tặng cho người khác sao anh nỡ? Tóm lại, đã vào cửa nhà anh thì là mèo của anh.

Cả Doãn Đình cũng vậy.

Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Doãn Đình vui vẻ lên xe Cừ Chính Khanh, còn vẫy tay tạm biệt Tần Vũ Phi: “Cuối tuần vui vẻ!”, sau đó thì hí ha hí hửng đi theo anh.

Tần Vũ Phi rất không yên tâm, cô không dám khẳng định Cừ Chính Khanh có ý gì. Anh ta không phải dạng người lãng phí thời gian làm những chuyện vô nghĩa, vậy nên Tần Vũ Phi cho rằng, Cừ Chính Khanh nhận nuôi Đại Đại không đơn giản là do anh ta thích động vật và lòng tốt tự dưng nổi lên. Trực giác của cô mách bảo, đây rõ ràng là ý đồ của đàn ông đối với phụ nữ.

Nhưng chuyện này lại càng khó tin hơn. Điểm đứng đắn của Cừ Chính Khanh có thể cho một trăm, điểm nghiêm túc cũng phải hai trăm. Anh ghét nhất, không thích nhất là người không nghiêm chỉnh, không đứng đắn lại còn không để ý đến sự nghiêm túc của người khác.

Vừa hay Doãn Đình lại chính là người như vậy.

Điểm đứng đắn của cô là âm một trăm, điểm nghiêm túc là âm hai trăm, còn thường xuyên bất cẩn kéo người ta xuống nước, khiến cho người ta điên cùng cô.

Cho nên Cừ Chính Khanh có ý với Doãn Đình? Chuyện này không thể xảy ra. Nhưng nếu không có ý gì, chuyện vừa rồi là như thế nào?

Tần Vũ Phi gọi điện cho Cố Anh Kiệt: “Anh thân với Cừ Chính Khanh cỡ nào?”

Cố Anh Kiệt cười: “Không bằng thân với em.”

“Nhưng hai người đều là đàn ông.”

“Thì sao? Anh không có ý gì với Cừ tổng đâu, có ngoại tình cũng sẽ không tìm anh ấy, huống hồ anh một lòng trung thành với em, tuyệt không ngoại tình.”

“Đừng đánh trống lảng. Có cơ hội, anh thử tìm cơ nói chuyện với Cừ Chính Khanh đi, nghe ngóng xem bây giờ anh ta nghĩ thế nào về Tiểu Đình.”

“Tiểu Đình? Em nghĩ anh ấy thích Tiểu Đình?”

“Anh cũng thấy không thể nào đúng không? Nhưng anh ta nhận nuôi con mèo của Tiểu Đình, còn dẫn cậu ấy về nhà, lại còn nói chuyện rất thân mật với cậu ấy ở chốn đông người. Em thấy đáng nghi vô cùng.”

“Anh thấy chuyện đó cũng không đến mức khó tin như em nghĩ. Chỉ cần anh ấy thích thì đối tượng là ai mà chẳng được.” Cố Anh Kiệt nói.

“Đọc khẩu lệnh à?” Tần Vũ Phi tức giận, “Em không thể tưởng tượng nổi bộ dáng của Cừ Chính Khanh khi thích con gái như thế nào, hơn nữa anh ta với Tiểu Đình vốn không hợp.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Chẳng lẽ em nghĩ anh ấy thích đàn ông sao? Đàn ông hay đàn bà đều không vấn đề, chỉ cần anh ấy thích. Bà xã à, em đừng nghĩ nhiều quá. Họ có hợp hay không, chúng ta không thể ở ngoài đánh giá được. Ban đầu em cũng thấy anh và em không hợp nhau, bây giờ không phải mối quan hệ của chúng ta rất tốt sao? Thích rồi thì sẽ hợp thôi, hợp mà không thích cũng bằng không.”

“Hừ, bây giờ anh nói chuyện giống hệt phong cách của Tiểu Đình.”

“Anh ngửi thấy mùi dấm rất nồng.” Cố Anh Kiệt nói, “Anh còn chưa tan ca, em đến nhà anh được không? Mua cơm cho anh.”

“Lại làm thêm giờ à?” Tần Vũ Phi thấp giọng căn nhắc: “Đàn ông làm thêm giờ là đáng ghét nhất!”

“Phải, phải. làm thêm giờ là đáng ghét nhất. Anh nhớ em, em mau về nhà đợi anh đi.”

Tần Vũ Phi nghe được giọng điệu làm nũng của anh, “Được rồi.” Cô định sẽ đến một nhà hàng nổi tiếng mua vài món ngon cho anh.

Bên này Cừ Chính Khanh và Doãn Đình cũng đang mua cơm. Quán ăn này quả nhiên rất nổi tiếng, vì có rất nhiều người đang xếp hàng. Doãn Đình xuống xe, xếp hàng mua cơm, Cừ Chính Khanh vào siêu thị gần đây mua ít đồ ăn có thể để tủ lạnh về dự trữ. Khi Cừ Chính Khanh mua xong, anh lái xe trở lại cửa hàng ăn nhưng Doãn Đình vẫn chưa ra. Cừ Chính Khanh bước xuống, đứng bên cạnh xe nhìn về phía cửa tiệm, một lúc lâu sau, Doãn Đình mới xách theo một túi to đựng mấy hộp cơm đi ra.

Thấy anh đang đợi, Doãn Đình cười hi hi: “Quán đông quá, anh đợi lâu rồi nhỉ?”

Cừ Chính Khanh thấy gương mặt tươi cười của cô, trong lòng cảm thấy ấm áp, sự lúng túng khi bị Tần Vũ Phi công kích, thăm dò đã hoàn toàn bay biến. Anh có thể tưởng tượng ra sau này Tần Vũ Phi biết được anh theo đuổi Doãn Đình sẽ châm chọc anh thế nào, nhưng nếu thật sự anh có

thể trở thành bạn trai Doãn Đình, anh nghĩ chút chuyện nhỏ này có thể bỏ qua.

Anh giúp Doãn Đình mở cửa xe, Doãn Đình vừa leo lên xe vừa nói: “Em mua thịt dê xào hành lá, thịt heo om, thịt hầm đậu que, còn có một món gỏi và rau xào.” Thịt dê? Cừ Chính Khanh cứng người, đóng cửa xe lại. Doãn Đình vẫn đang phấn khởi: “Tiệm ăn này có rất nhiều món, em rất ít khi ăn mấy loại thức ăn nhanh như vậy, hy vọng là ngon.”

“Ừ, nhiều người xếp hàng thế cơ mà, chắc không tệ đâu.” Cừ Chính Khanh khởi động xe. Thịt dê thì thịt dê, cô ấy vui vẻ như vậy, không thể khiến cô ấy mất hứng được.

Hai người về đến nhà Cừ Chính Khanh, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng của mèo Đại Đại trong phòng.

Doãn Đình vừa thay giày vừa hét lớn: “Đại Đại, tao đến rồi.” Sau đó, cô lập tức chạy vào phòng của con mèo đó.

Cừ Chính Khanh xách đồ vào trong bếp rồi trở vào phòng của Đại Đại. Một người một mèo đang chơi với nhau. Doãn Đình ôm mèo Đại Đại rất thân mật, còn dụi mặt lên đầu nó: “Mày sống ở đây tốt không? Hôm nay có nhớ tao không?”

Mèo Đại Đại đưa chân ra làm động tác cứu mạng, muốn thoát ra khỏi vòng ôm quá chặt này của cô. Cừ Chính Khanh nhìn cảnh tượng này, cảm thấy thỏa mãn trong lòng. Anh kiểm tra thức ăn và nước uống của Đại Đại trong bát, con mèo ngốc này đã ăn sạch đồ ăn khô rồi, nước cũng uống không ít. Căn phòng do vẫn luôn đóng cửa, không thông gió nên hơi hôi. Anh vừa kiểm tra nhà vệ sinh, tên nhóc này thả không ít “mìn.” Nó còn chôn giấu rất đàng hoàng nữa.

“Nó ăn rất nhiều.” Cừ Chính Khanh mở cửa ra cho thông thoáng. Ra dấu cho Doãn Đình biết anh đổ bao nhiêu thức ăn, “Nó ăn hết sạch rồi. Không sao chứ, nó còn nhỏ thế cơ mà?”

“Chắc là không sao đâu. Em thấy trên mạng nói, mèo ăn no rồi thì sẽ không ăn nữa. Trước đây em cũng đổ rất nhiều thức ăn vào bát, có lần quay lại kiểm tra, thấy trong bát vẫn còn thừa lại, nó cũng biết no mà.” Doãn Đình nhắc mèo Đại Đại lên, ngắm nhìn nó: “Phải không? Mày ăn uống biết tiết chế mà nhỉ?”

Biểu cảm kia của Đại Đại, Cừu Chính Khanh nghĩ chắc chắn nó không biết tiết chế ăn uống là khái niệm gì đâu.

“Cô ôm nó ra ngoài chơi một lúc đi.” Anh nói.

“Có thể để mèo Đại Đại ra ngoài ạ?” Doãn Đình tỏ vẻ vui mừng.

“Ừ, để nó ra ngoài đổi gió, trong này không khí không ‘trong lành’ lắm, phải mở cửa một lúc. Nhà vệ sinh của nó hôi quá, tôi dọn dẹp một lát. Cô đưa nó ra ngoài đi, chút nữa hẵng nhốt nó lại.”

“Được ạ, được ạ.” Doãn Đình kích động nói, “Em sẽ trông chừng nó cẩn thận, không để nó phá hoại đồ đạc trong nhà anh.” Cô ôm Đại Đại lên, hí hửng nói với nó: “Đi thôi Đại Đại, tao dẫn mày đi thăm quan, căn nhà này to lắm đấy, phòng khách rất rộng...” Vừa nói cô vừa đi ra ngoài.

Cừu Chính Khanh cởi áo khoác, xắn tay áo, ra ban công lấy thùng rác đựng cát vệ sinh của mèo. Mèo Đại Đại vừa thấy có người đụng vào nhà vệ sinh của nó thì vội vàng nhảy ra khỏi lòng Doãn Đình, chạy đến bên cạnh giám sát công việc. Rất hôi, Cừu Chính Khanh nín thở, không để ý đến nó, Đại Đại còn lấy cái chân nhỏ vỗ vỗ lên tay đang cầm xẻng của anh. Anh trừng mắt nhìn nó một cái, cuối cùng cũng dọn sạch sẽ rồi, Cừu Chính Khanh nhanh chóng đứng lên, hít vài hơi không khí trong lành.

Suýt nữa thì chết ngạt! Giúp mèo dọn dẹp nhà vệ sinh mà chết ngạt, lí do này mất mặt quá.

Mèo Đại Đại đã nhảy vào nhà vệ sinh đã được dọn dẹp sạch sẽ để kiểm tra, Cừu Chính Khanh cầm thùng rác quay người lại, thấy Doãn Đình đang đứng dựa vào cửa phòng nhìn anh, còn đang cười nữa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tim anh khê rung động, vô tình quay đầu nhìn thấy cô bên cạnh, cảm giác này thật tốt. Anh mở miệng muốn nói gì đó, mèo Đại Đại đột nhiên xông từ nhà vệ sinh ra, chạy ra khỏi cửa hướng thẳng về phía phòng ngủ của anh.

“Đại Đại!” Doãn Đình tức tốc đuổi theo, “Chỗ đó không được vào!”

Cừu Chính Khanh sầm mặt, không phải chứ? Anh vội đặt thùng rác xuống, khi đến phòng ngủ thì Doãn Đình đã ôm Đại Đại ra, thuận tay đóng cửa phòng ngủ anh lại. Sau đó còn giáo huấn nó: “Không được chạy lung tung, người ta tốt bụng nhận nuôi mày, còn cho mày một mình một phòng, mày không được nghịch ngợm, nếu không người ta không cần mày nữa thì phải làm sao? Mày phải ngoan chứ.”

Còn chưa dứt lời, Đại Đại đột nhiên nhảy ra khỏi lòng cô, chạy vào phòng khách.

“Đại Đại!” Doãn Đình lại đuổi theo, Cừu Chính Khanh cũng đuổi theo. Hai người một mèo chạy loanh quanh trong phòng khách.

“Cô chặn ở bên kia, tôi ở bên này lừa nó qua.” Cừu Chính Khanh đưa ra chỉ thị.

“Dạ.” Doãn Đình vào vị trí, kết quả mèo Đại Đại đột ngột chuyển hướng, nhảy qua lưng ghế sofa. Hai người không bắt được nó. Doãn Đình nghẹn ngào như sắp khóc: “Xin lỗi, xin lỗi, vốn loài mèo tính tình có hơi hoạt bát, nó chỉ muốn chơi thôi. lát nữa em sẽ ôm nó về phòng. Em đang tìm người nhận nuôi nó, thật đấy.” Cô sợ Cừu Chính Khanh chê Đại Đại, không muốn giữ nó nữa.

“Không sao. Kệ nó đi, cho nó chạy một lúc, lát nữa nó dừng lại hãy ôm nó về phòng.” Cừu Chính Khanh cũng hết cách, hai người xử lý không xong một con mèo. “Chúng ta đi rửa tay ăn tối trước đi. Cơm canh nguội hết rồi.”

Hai người đi rửa tay, hâm nóng mấy món vừa mua rồi cùng nhau ăn cơm. Mèo Đại Đại thấy không ai đuổi theo nữa thì liền dừng lại. Bắt đầu tò

mò nhìn ngó xung quanh, thi thoảng còn cọ mình vào cạnh tủ bên sô pha trong góc tường.

“Nó bị ngứa?” Cừ Chính Khanh nhìn động tác của nó.

“Không không, nó không có rận đâu, cái này hình như nó đang để lại mùi của mình, đánh dấu địa bàn.”

“...”

Đánh dấu địa bàn?

Cừ Chính Khanh nghĩ hôm nào phải đàm phán với mèo Đại Đại mới được, khắp nơi đều là mùi của mày đâu có được, nơi này vẫn là địa bàn của tao mà.

Bày xong bát đĩa rồi, giờ thì ăn cơm thôi. Doãn Đình gấp thức ăn cho Cừ Chính Khanh, món đầu tiên cô gấp lại là thịt dê. “Anh thử đi.”

Cừ Chính Khanh nếm thử, chẳng nào cô cũng bỏ vào bát anh rồi, “Cũng được.” Anh thật sự không thích thịt dê. Doãn Đình ở đối diện cũng đang ăn, đôi mắt sáng lên: “Không tệ, không tệ, tuy là đồ ăn nhanh nhưng mùi vị rất được.”

Được, chỉ cần em vui là được rồi. Cừ Chính Khanh tránh món thịt dê ra, gấp món khác.

Lúc này mèo Đại Đại đi đến, nhảy lên bàn ăn, nó bị mùi thơm của thức ăn dụ khị.

“Này, mày không được lên đây.” Cừ Chính Khanh đứng lên đuổi nó, Đại Đại lập tức bỏ chạy. Cừ Chính Khanh ngồi xuống, nó lại chạy đến. Lần này nó không nhảy lên bàn nữa, chỉ ngồi bên dưới nhìn lên. Lúc Doãn Đình gấp thức ăn lên chuẩn bị đưa lên miệng, mèo Đại Đại đột nhiên nhảy lên bàn, ngồi xuống bên cạnh cô, cái chân nhỏ vỗ lên tay cô, lấy mũi người người.

“Làm gì vậy? Cái này mà không ăn được.” Doãn Đình bật cười, nhưng lại không nỡ đuổi nó đi. Mèo Đại Đại ôm lấy cánh tay Doãn Đình, cố gắng tới gần bát của cô. Cừu Chính Khanh trừng mắt với nó.

Doãn Đình vội ôm lấy Đại Đại, “Được rồi, về phòng thôi, tao mở đồ hộp cho mày nhé. Không được phá phách, không được làm Cừu tổng đại nhân mất vui, biết chưa?”

Đại Đại “meo” một tiếng tỏ ý bất mãn, nhưng vẫn bị ôm về phòng. Hộp thức ăn vừa mở, cửa vừa khóa, vấn đề mèo con đã được giải quyết xong.

“Thật ngại quá.” Doãn Đình tỏ ra e dè vì hành động vừa rồi của Đại Đại. Bây giờ mới qua cửa thôi, đừng để bị đuổi ra khỏi nhà nhé Đại Đại!

“Không sao.” Cừu Chính Khanh nói, vừa hay lại đối diện với đôi mắt Doãn Đình, Doãn Đình cười ngốc: “Em nhất định sẽ phụ trách tất cả các khoản chi tiêu liên quan đến nó, nếu nó làm hỏng vật dụng trong nhà, em sẽ mua cái mới đền cho anh.”

“Được.” Cừu Chính Khanh lập tức nhận lời. Cô đồng ý chịu trách nhiệm thì càng tốt, vậy thì cô sẽ phải đến đây thường xuyên.

Doãn Đình ngây người, cô cho rằng với phong cách của Cừu Chính Khanh thì sẽ nói vài câu khách sáo với cô. Bỏ đi, anh không khách sáo thì thôi, vậy mới thoải mái.

Hai người ăn xong cơm, Cừu Chính Khanh lại chuẩn bị rửa bát. Doãn Đình ngại ngùng nói: “Để em rửa cho.”

“Ở nhà cô cũng hay rửa bát à?” Cừu Chính Khanh hỏi cô.

“Dạ không, nhà em còn có cô giúp việc.”

Cừu Chính Khanh cười: “Vậy cô giành rửa bát ở nhà tôi làm gì?”

“Còn không phải thể hiện ý muốn lấy lòng của em sao? Em muốn giúp Đại Đại ghi thêm điểm mà.”

Cừu Chính Khanh lại cười, mở vòi nước, đổ nước rửa bát lên giẻ.

“Đợi đã, đợi đã.” Doãn Đình xông qua, lái nhái như một cô quản gia nhỏ, “Anh lại quên xắn tay áo lên rồi, giống y như anh trai em, lúc nào cũng cầu thả.” Vừa nói cô vừa xắn tay áo lên giúp anh.

Cừu Chính Khanh khẽ mỉm cười, anh không cầu thả, là anh cố ý đó chứ. Hiệu quả xem ra cũng không tệ.

Doãn Đình xắn xong, vừa ngẩng đầu, đã bắt gặp ngay nụ cười của Cừu Chính Khanh.

Anh cũng... đẹp trai lắm.

Cô lui về sau một bước, có chút thận thừng, tuy bình thường cùng đám bạn gái đi trên phố gặp trai đẹp cũng sẽ kích động đùa giỡn, nhưng bây giờ lại nổi tính “háo sắc” với một người bạn nghiêm túc đứng đắn thì thật không phải rồi.

Cừu Chính Khanh không thể đọc suy nghĩ của người khác, tất nhiên không biết lúc này anh bỗng trở nên “đẹp trai đến mê người” trong mắt Doãn Đình. Cừu Chính Khanh quay người lại rửa bát, định tìm đề tài để nói, nhưng Doãn Đình đã vội lên tiếng: “VẬY em vào phòng xem Đại Đại thế nào rồi đây.”

“Được.” Vừa rửa bát xong rồi anh lại tìm chuyện để nói với cô.

Doãn Đình vào phòng chơi với mèo. Đại Đại ăn no rồi nằm lăn ra đất. Doãn Đình lấy cây gậy chọc mèo ra chơi với nó. Một lúc sau, Cừu Chính Khanh bước vào. Anh ngồi dựa lưng vào tường, nhìn một người một mèo đang chơi đùa với nhau.

Doãn Đình quay đầu lại nhìn anh: “Anh có bận việc gì khác không? Em ở một mình với nó không sao đâu.”

“Tôi không bận.”

Doãn Đình cười hi hi: “Không quấy rầy anh là tốt rồi.” Cô chơi được một lúc, lại ôm Đại Đại lên, tiến đến bên cạnh Cừ Chính Khanh rồi ngồi xuống, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Sau đó hai người đều im lặng.

Doãn Đình vỗ về con mèo, vuốt ve lưng nó, Đại Đại cuộn mình lại trên người Doãn Đình, chuẩn bị ngủ tới nơi. Căn phòng rất yên tĩnh, Cừ Chính Khanh không nghĩ ra đề tài gì để nói, nhưng lại cảm thấy thật ra không nói gì cũng chẳng sao, cứ ngồi không như vậy, hai người họ đỡ phải thấy lúng túng. Doãn Đình vuốt ve con mèo, nhẹ nhàng mỉm cười, bầu không khí dường như có thêm vị ngọt trong đó.

Trong bầu không khí như thế, Cừ Chính Khanh đăm qua ngủ không ngon giấc bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Sau đó, anh liền ngủ thiếp đi.

Khi đầu anh tựa lên vai Doãn Đình, cô bỗng giật nảy mình. Lát sau nhìn lại, người đàn ông bên cạnh đã ngủ gật mắt rồi. Doãn Đình nhin không được bật cười, tình cảnh này như khi đang ngồi trên xe buýt, hành khách bên cạnh vô tình ngủ thiếp đi vậy. Doãn Đình để mặc trí tưởng tượng của mình bay thật xa, trạm xe đã ngay phía trước rồi, tài xế đột nhiên thẳng gấp, bọn họ có phải bị lắc lư chút không? Bỏ đi, thôi không diễn nữa, nhất định là anh rất mệt.

Nhưng anh đã mệt rồi, có nên gọi anh dậy để anh về giường ngủ không? Nhưng gọi như vậy, anh có lúng túng ngại ngùng không? Chắc anh sẽ nói, không sao, không mệt, tôi có ngủ gật đâu. Rồi lại nói, lát nữa tôi còn phải đưa cô về nên bây giờ chưa ngủ được.

Nói như vậy thì cô phải nhanh chóng ra về thôi, không thì làm phiền anh quá. Nhưng như vậy, anh sẽ phải đưa cô về, không thể nghỉ ngơi. Thế vẫn để anh ngủ ngon như vậy thêm một lát cũng được.

Doãn Đình không dám động đậy cứ để vai mình đỡ lấy đầu Cừ Chính Khanh. Dưới bàn tay cô là tiếng mèo Đại Đại đang nũng nịu rên hừ hừ, trên bả vai, là tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn của Cừ Chính Khanh. Doãn Đình ngồi đó, trong lòng vừa cảm thấy yên bình vừa thỏa mãn. Nếu như sau này, cô có thể có một cuộc sống hạnh phúc như vậy thì tốt biết bao. Tìm được một người chồng yêu thương mình, có tinh thần trách nhiệm, yêu động vật, họ cùng nuôi một con mèo, một con chó, nuôi thêm hai đứa con. Nhà không cần quá lớn, như căn nhà hiện tại của Cừ Chính Khanh cũng tốt lắm rồi. Mỗi ngày họ đều vui vẻ, thế thì tuyệt vời biết bao.

Chẳng qua cô không biết nửa kia của mình đang ở đâu, sẽ là người thế nào?

Thật muốn được yêu đương quá đi. Doãn Đình rất ngưỡng mộ những người có bạn trai để được làm nũng, được cùng đi xem phim, du lịch, hàng ngày cùng đi ăn những món ngon. Đợi khi bạn bè hẹn đi chơi, cô cũng có thể hào hứng nói: “Không rảnh, hôm nay mình và bạn trai đi hẹn hò rồi”, còn có thể nói: “Phải, mình trọng sắc khinh bạn đó.”

Nhưng đến nay ước mơ này của cô vẫn chưa thành hiện thực, toàn là người khác nói như vậy với cô thôi. Còn cô là người khổ sở gọi điện thoại: “Hôm nay cậu rảnh không? Chúng mình cùng đi ăn đi! Cái gì? Lại hẹn hò à, sao ngày nào cũng gặp mặt bạn trai mà không thấy chán vậy? Cậu đúng là đồ trọng sắc khinh bạn!”

Ông tư bà nguyệt ơi, hai người cũng khẩn trương lên chút đi, làm việc có hiệu suất một chút đi, cô cũng rất muốn được “trọng sắc khinh bạn” một lần mà!

Cừ Chính Khanh không biết mình đã ngủ bao lâu, thậm chí anh cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi. Đến khi mèo Đại Đại kêu lên, anh mới chợt nhận ra, còn Doãn Đình thì đang nói với con mèo nhỏ: “Suyt, đừng có kêu. Không phải cho mày ăn đồ hộp rồi sao? Hôm nay mày ăn nhiều như vậy rồi, không được ăn nữa đâu. Đến đây, chị xoa bụng cho, ngoan ngoan

ngủ đi. Đừng làm ồn. Để anh ấy ngủ thêm chút nữa. Đại Đại ngoan, xoa xoa này.”

Mèo Đại Đại lại khê kêu lên một tiếng, Doãn Đình lại nhỏ giọng nói: “Có phải tối qua mày không ngoan, cứ kêu ầm ĩ làm cho anh ấy ngủ không ngon giấc phải không? Đừng như vậy nữa nhé, anh ấy phải làm việc rất vất vả, tối mà ngủ không ngon giấc là không được đâu.”

Cừu Chính Khanh cong khóe môi, cố gắng nhịn không dám cười, càng không dám động đậy. Bây giờ mà tỉnh dậy sẽ lúng túng biết bao, vả lại anh còn đang dựa trên vai cô mà, trước giờ anh chưa bao giờ được gần Doãn Đình đến thế. Cô thật chu đáo, không chỉ đáng yêu mà còn dịu dàng, ân cần nữa. Cừu Chính Khanh quyết định tiếp tục giả vờ ngủ, chỉ thêm một chút thôi cũng được, để gì có được cơ hội như thế này cơ chứ?

Nhưng anh còn chưa ngủ được bao lâu, điện thoại của Doãn Đình đã phá đám khoảnh khắc tươi đẹp này. Haizz, không giả vờ được nữa rồi, Cừu Chính Khanh thầm thờ dài, phải “tỉnh” thôi. Doãn Đình vội vàng chạy ra nhận điện thoại. Mèo Đại Đại cũng muốn nhân cơ hội này chạy ra ngoài nhưng bị Cừu Chính Khanh đóng cửa cản lại.

Là Tần Vũ Phi gọi đến, cô ấy hỏi Doãn Đình: “Cậu đang ở đâu?”

“Đang ở nhà Cừu tổng.”

“Trễ vậy rồi sao còn chưa về nữa?”

Lúc này Doãn Đình mới phát hiện bả vai mình rất mỏi, cũng tê hết cả rồi. Cô kêu lên một tiếng, vừa xoa bóp bả vai vừa nhìn về phía cửa phòng xem Cừu Chính Khanh có ra hay không, mới nhỏ giọng đáp: “Lúc này anh ấy ngủ quên, mình ngại đánh thức anh ấy. Nhưng bây giờ anh ấy dậy rồi, nên lát nữa mình về ngay.”

Tần Vũ Phi hét ầm lên: “Anh ta ngủ quên? Anh ta không làm gì cậu chứ?” Tần Vũ Phi nghe thấy trong điện thoại, Doãn Đình phát ra tiếng rên rất khả nghi.

“Không làm gì hết, anh ấy chỉ mệt thôi, hai đứa mình đang ngồi thì anh ấy ngủ thiếp đi.” Doãn Đình hiểu Tần Vũ Phi đang nghĩ gì rồi. “Đầu óc cậu thật đen tối. Thật ra thì chuyện lúc này cũng như lúc mọi người ngồi tàu điện ngầm thôi, có người mệt mỏi quá nên chớp mắt một lát. Cậu nghĩ đi đâu vậy?”

“Mình nghĩ đến những chuyện thô thiển đó.” Tần Vũ Phi không hề khách khí. Cô lại hỏi: “Anh ta đang ở bên cạnh cậu à?”

“Lúc này cậu nói những câu bất lịch sự như vậy, bây giờ mới hỏi cái này có phải muộn rồi không?”

“Không đâu, mình không ngại cho anh ta biết mình nghi ngờ anh ta.” Tần nữ vương vẫn có khí thế như cũ.

“Được, cậu thắng rồi.” Doãn Đình nhận thua một cách quả quyết, sau đó trả lời: “Anh ấy đang ở trong phòng Đại Đại, mình đang ở phòng khách.”

“Vậy mình hỏi cậu, Cừ Chính Khanh có phải đang theo đuổi cậu không?”

“Tất nhiên không phải.”

“Thần kinh cậu thô như thế có bị theo đuổi cũng không biết, mấy chiến tích trước đây của cậu mình không nhắc lại với cậu nữa. Nhưng mình phải nói cho cậu biết, cậu đừng cho rằng Cừ Chính Khanh là lãnh đạo cấp cao của công ty nhà mình thì cái gì cũng yên tâm được, mấy vụ cưỡng hiếp đại đa số đều là do người quen mà ra đó.”

Cầm Doãn Đình suyt chút nữa thì rơi xuống, Tần Vũ Phi đang nói gì vậy?

“Lòng người không thể không đề phòng, không phải mình đang đùa với cậu đâu. Nếu anh ta thất lễ với cậu, cậu nhất định không được khách sáo, nhất định phải nói với mình. Mình sẽ xử lí anh ta.”

“Anh ấy có làm gì mình đâu.”

“Tuy mình cũng không thấy anh ta xấu xa như thế, nhưng con gái cẩn thận chút cũng không thừa.” Tần Vũ Phi nói, “Cậu nghĩ thử xem, tại sao anh ta lại tốt với cậu thế?”

“Vì anh ấy lương thiện.” Doãn Đình đáp rất trôi chảy.

“Đồ ngốc! Cậu xem Cố Anh Kiệt nhà mình có lương thiện không?”

Lần này Doãn Đình hiểu rất nhanh, biết Vũ Phi muốn nhắc đến việc Cố Anh Kiệt không nhận nuôi Đại Đại, cô bình tĩnh trả lời: “Có thể là Cố Anh Kiệt không lương thiện bằng Cừ tổng, hoặc là Cố Anh Kiệt trọng sắc nên đem thiện lương đi cho rồi.”

“...” Tần Vũ Phi nổi nóng: “Cậu cãi cũng lưu loát quá nhỉ?”

“Mình chỉ nói sự thật thôi.”

“Dù sao thì mình cũng nhắc nhở cậu rồi, tự cậu cân nhắc đi. Đàn ông mà không có ý đồ với phụ nữ thì tội gì phải đối tốt với cô ta. Cậu nghĩ xem, nếu đổi lại là mình đem con mèo đến nói với Cừ Chính Khanh là anh giúp tôi nuôi nó mấy hôm, anh ta đồng ý giúp mình mới lạ.”

“Cậu cũng chưa thử qua sao biết anh ấy không giúp!” Doãn Đình vô thức bênh vực Cừ Chính Khanh.

“Cái đứa ngốc như cậu, đúng là ngốc chết đi được! Mình chỉ nhắc nhở cậu thôi. Nếu thật sự anh ta có ý với cậu, cậu lại không có tình cảm gì với anh ta, vậy thì đừng để anh ta giúp tới giúp lui nữa, đến lúc cậu tìm được người mình thích, anh ta thì đã lún quá sâu, với cái tính nhu nhược của cậu, nhất định sẽ thấy khó xử, không biết nên xử lý thế nào cho ổn thỏa. Anh ta sẽ nghĩ cậu có lỗi với anh ta, cậu lại nghĩ mình vô tội, thế thì tệ biết chừng nào.”

Doãn Đình không biết phải cãi lại thế nào. Cô cảm thấy lời của Tần Vũ Phi nói cũng có lí. Nhưng cô lại cảm thấy Cừ Chính Khanh sẽ không như

vậy. Anh ấy sẽ không giúp người đòi công, sẽ không tính toán chi li, trong lòng cô, anh là người đáng tin, mang đến cho cô cảm giác an toàn.

“Đến lúc đó anh ta cho rằng cậu lừa gạt tình cảm của anh ta, sau đó tức giận, không ra sức làm việc, ảnh hưởng đến việc làm ăn của nhà mình thì không hay.”

“...” Doãn Đình thật muốn xông đến đầu bên kia điện thoại mà đánh Tần Vũ Phi vài cái, “Lời như vậy mà cậu cũng nói được à!”

“Đương nhiên rồi.” Tần Vũ Phi chẳng nề nang gì tiếp tục lải nhải, “Trừ phi cậu cũng thích anh ta. Tuy nhiên, mình nghĩ chuyện này khó có thể xảy ra được. Đúng, chắc chắn không thể! Cừu Chính Khanh là quái thú mặt lạnh cuồng công việc. Cậu mà thích anh ta sẽ bị dọa chết luôn đó.” Tần Vũ Phi tự biên tự diễn: “Nếu đã không thể, vậy mình cũng không cần nhiều lời rồi. Tóm lại cậu không thể thiếu cảnh giác như thế, phải suy nghĩ kỹ nguyên nhân hậu quả. Đừng tự gây rắc rối cho mình, biết chưa? Đúng rồi, con mèo của cậu, mình đã bảo Cố Anh Kiệt nhanh chóng tìm người nuôi nó rồi, cậu cũng phải tìm thêm đi, cứ để ở chỗ Cừu Chính Khanh cũng không hay. Anh ta thường hay tăng ca, lại hay đi công tác, không phải người chủ tốt đâu.”

“Ồ.” Những lời Tần Vũ Phi nói khiến Doãn Đình cảm thấy hơi khó chịu. Tần Vũ Phi dặn dò thêm vài câu, cứ nhấn mạnh nếu đã không phải quan hệ bạn trai bạn gái, vậy không có lí gì khuya như vậy Doãn Đình còn ở nhà Cừu Chính Khanh, khuyên cô mau về nhà đi, chú ý an toàn. Doãn Đình đồng ý sau đó hai bên cùng cúp máy.

Doãn Đình trở lại phòng Đại Đại, thấy Cừu Chính Khanh đang cầm gậy chọc mèo chơi với nó. Đại Đại nằm ngửa bụng trên sàn nhà, Cừu Chính Khanh lấy gậy chọc lên bụng nó, nó muốn phản kháng, bốn cái chân nhỏ quơ quơ muốn ôm lấy cây gậy chọc mèo, Cừu Chính Khanh bật cười.

Anh thấy Doãn Đình trở lại, bèn hỏi: “Thế nào? Ai gọi vậy?”

“Không có gì ạ.” Doãn Đình lắc đầu.

Mèo Đại Đại trở mình lại cắn lấy cây gậy rồi dùng sức giật hông lôi kéo sự chú ý của Cừu Chính Khanh. Anh vội cứu cây gậy ra khỏi miệng của Đại Đại. Doãn Đình nhìn họ, nhớ đến lời của Tần Vũ Phi. Cừu Chính Khanh thật sự có thể thích cô? Có ý với cô sao?

Cừu Chính Khanh đưa Doãn Đình về nhà.

Suốt đường đi, Doãn Đình cũng không chủ động lên tiếng. Cừu Chính Khanh thì đau đầu với việc tìm chủ đề để nói. Cuối cùng anh vẫn nói chuyện mèo Đại Đại đi vệ sinh cũng phải giám sát chặt chẽ xem mình đã chôn kỹ “mìn” hay chưa. Doãn Đình nghe anh kể lại mà bật cười, Cừu Chính Khanh cũng cười. Anh rất thích nụ cười vui vẻ của cô.

Nhưng đoạn đường này vẫn chưa đủ dài, chẳng bao lâu đã đến nhà cô rồi. Doãn Đình nói tiếng “cảm ơn”, Cừu Chính Khanh đáp lại cô một câu: “Ngày mai gặp lại.”

Doãn Đình đi về phía cổng chung cư. Vừa đi vừa lắng nghe động tĩnh phía sau, không thấy tiếng khởi động xe, không có tiếng bánh xe ma sát xuống mặt đường. Tim Doãn Đình đập thình thịch. Vậy là Cừu Chính Khanh vẫn chưa rời đi.

Sao anh còn không rời đi ngay? Cô cũng đã về tới nhà rồi mà.

Một người đàn ông mà đột nhiên đối tốt với phụ nữ thì khẳng định là có ý đồ. Doãn Đình nhớ đến lời Tần Vũ Phi nói. Tim cô đập càng nhanh hơn. Doãn Đình không dám quay đầu lại nhìn, nhưng cũng không nhịn được nữa, lấy đà chạy một mạch vào cổng chung cư, sau đó dừng lại trong một góc tối phía sau đèn đường, núp sau cánh cổng len lén nhìn.

Cừu Chính Khanh thật sự vẫn chưa đi. Anh dường như vừa thu đầu lại từ cửa sổ xe. Lúc này anh đang nhìn cô? Doãn Đình không dám chắc, nhưng lại vẫn mong là vậy. Mặt cô đỏ lên.

Cừu Chính Khanh vốn nhìn theo Doãn Đình từ gương chiếu hậu, nhưng đột nhiên cô lại chạy vụt lên, làm anh giật mình. Trước đây có Đại

Đại ra đón cô, thế bây giờ là có chuyện gì? Anh ló đầu ra xem, chỉ thấy cô đã chạy vào bên trong, sau đó thì không thấy đâu nữa.

Cừu Chính Khanh đợi thêm một lúc, xác nhận không có gì bất ổn, lại xác nhận không có gì khác thường, mới chắc chắn là cô không xảy ra chuyện gì. Sau đó, anh khởi động xe, rời khỏi nơi này.

Doãn Đình nấp một góc quan sát, thấy Cừu Chính Khanh lái xe đi rồi. Cô biết, bất luận lúc này anh có phải ló đầu ra nhìn cô hay không, chắc chắn anh đang đợi cô vào nhà rồi mới yên tâm quay xe về.

Doãn Đình cảm thấy tim mình rất ấm áp, nhưng cô không biết đây là cảm giác gì.

Có thể sao? Một tinh anh xã hội nghiêm túc đứng đắn như vậy, lần đầu gặp mặt còn chê thái độ của cô không nghiêm chỉnh, không đứng đắn, lại thích cô? Thích cô vì điều gì mới được chứ?

Doãn Đình xoay mạnh người, đỏ mặt chạy vào nhà.

Việc đầu tiên làm khi vào đến phòng là gọi điện cho Tần Vũ Phi .

“Thành thịch, thành thịch”, tim Doãn Đình đang đập điên cuồng.

Từng mảnh ký ức liên quan đến Cừu Chính Khanh hiện lên trong tâm trí Doãn Đình. Có lẽ, đúng là có thể. Cô phải kể với Tần Vũ Phi, việc này cần phải tâm sự với cô ấy.

Kết quả Tần Vũ Phi không bắt máy. Một lúc sau Doãn Đình gọi lại, vẫn không thấy cô ấy nhận điện thoại.

Doãn Đình nản lòng, thật đáng ghét, lúc quan trọng như vậy lại không thèm nhận điện thoại của cô.

Hôm sau, Doãn Đình thức dậy từ rất sớm, nhưng không vội chạy ngay qua nhà Cừu Chính Khanh. Cô ăn sáng xong, sắp xếp lại mấy chậu hoa đến hơn mười giờ. Sau đó như cô dự liệu, Cừu Chính Khanh gọi điện đến rồi.

“Những thứ cô mua có một món đã được giao đến rồi, tôi vẫn chưa mở ra, đợi cô qua rồi tính. Bây giờ cô qua chưa? Có cần tôi qua đón không?”

Doãn Đình nở nụ cười, cô thấy rất vui, nhưng không biết tại sao lại vui đến thế, “Được, bây giờ em qua nhà anh, anh không cần đến đón em đâu.”

Không biết có phải cô tự mình đa tình hay không, phải kìm nén cảm xúc đến tận lúc Cừ Chính Khanh chủ động gọi điện mời, cô rất vui. Doãn Đình hí hửng chào bố cô một tiếng rồi rời khỏi nhà.

Nếu chỉ là vì anh tốt tính, thì cũng không cần tỏ ý muốn qua đón cô như vậy nhỉ? Anh hỏi cô bây giờ có qua nhà anh không, là muốn gặp cô sao?

Doãn Đình ngồi trên taxi cứ ngơ ngẩn cười, cho đến lúc xe dừng trước cổng nhà anh.

Cừ Chính Khanh ra mở cửa, nhìn thấy cô, tâm trạng anh cũng vui không kém. Doãn Đình tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên gương mặt anh, nhin không được cũng cười.

“Có hai món được giao tới rồi, đang đặt ở phòng khách. Có một hộp rất lớn.” Cừ Chính Khanh nói. Doãn Đình cảm thấy giọng nói và ánh mắt anh đều rất ấm áp.

Sao trước đây cô lại không phát hiện ra nhỉ?

Doãn Đình đang định lên tiếng thì điện thoại lại đổ chuông. Cô lấy ra xem, là cuộc gọi từ Tần Vũ Phi. Doãn Đình chột dạ, lập tức ấn phím từ chối. Cừ Chính Khanh quay đầu nhìn cô, Doãn Đình nhún nhún vai: “Không có gì, điện thoại quảng cáo thôi ý mà.”

Cừ Chính Khanh không để ý, hỏi cô: “Bây giờ mở luôn à?”

“Được, anh mở giúp em trước đi. Em đi vệ sinh đã.” Doãn Đình chạy vào nhà vệ sinh, trước khi vào còn nhìn qua phòng khách, Cừ Chính

Khanh đang xé lớp băng dính mở gói hàng. Doãn Đình khóa cửa lại, lấy điện thoại ra, gọi lại cho Tần Vũ Phi.

“Sao lại ngắt điện thoại của mình?” Tần Vũ Phi vừa mở miệng đã kéo quân hỏi tội.

“Tôi qua cậu cũng có nhận điện thoại của mình đâu.” Doãn Đình phản kích.

Tần Vũ Phi thản nhiên trả lời, không hề có chút ngại ngùng nào: “Mình đang ở chỗ A Kiệt mà, người ta đang tình tứ với nhau, không tiện bắt máy nên điện thoại để chế độ im lặng.”

Hừ, lại khoe tình cảm mặn nồng, thấy mà ghét.

“Lúc này cậu làm gì mà lại ngắt điện thoại của mình?” Tần Vũ Phi lại truy vấn, “Cậu đang ở đâu?”

“Mình ở chỗ Xin Hãy Nghiêm Chính Chút, lúc này đang ở phòng khách nhà anh ấy, không tiện nghe.”

Tần Vũ Phi nhú mày: “Không phải chứ, cậu và anh ta mà cũng có lúc không tiện? Hai người làm cái gì rồi?”

“Chẳng làm gì cả.” Doãn Đình không vòng vo nữa, nhanh chóng nói vào vấn đề chính, “Vũ Phi, tối qua mình gọi điện cho cậu, mình muốn nói với cậu, mình cảm thấy, có khả năng, mình nói lá có khả năng thôi nhé, Xin Hãy Nghiêm Chính Chút chắc là hơi thích mình.”

“Sau đó thì sao?” Tần Vũ Phi rất quan tâm đến chuyện tiếp theo.

“Sau đó thì cậu nhất định phải giữ bí mật, đừng để anh ấy biết là cậu đã nhắc nhở mình.”

“Cậu có ý gì?” Tần Vũ Phi không hiểu, cô còn định thứ Hai đi làm sẽ cảnh cáo Cừu Chính Khanh một trận, nhắc nhở anh ta không được “thất lễ” với Doãn Đình.

“Ý mình là cậu đừng nói gì với Xin Hầy Nghiêm Chính Chút.”

“Mình vẫn chưa hiểu. Không được nói gì với anh ta, rồi sau đó thì sao?”

“Sau đó thì đây là chuyện giữa mình và anh ấy, mình sẽ quan sát kỹ anh ấy.”

“Quan sát xong rồi sao nữa?”

“Quan sát xong rồi tính tiếp.”

Tần Vũ Phi im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Không phải cậu cũng có ý với anh ta chứ?”

“Dù sao thì bây giờ mình cũng không ghét anh ấy.” À. Không đúng, không ghét cũng không chính xác. “Ý mình là, nếu anh ấy thích mình, mình cũng không cảm thấy khó chịu.”

Xong rồi! Tình huống gì đây? Tần Vũ Phi ngơ ngẩn một lúc lâu, lại hỏi cô: “Mình có thể hỏi trước lịch trình trái tim của cậu không? Đàn ông như Cừu Chính Khanh có chỗ nào khiến cậu thích cơ chứ?”

“Mình không thích anh ấy.”

“Vậy cậu định giả ngốc sau đó từ từ tránh xa anh ta rồi lạnh lùng xử lý một cách tự nhiên, đúng không?”

“Sao mình lại phải né tránh? Lúc này không phải nói rồi sao, nếu anh ấy thích mình, mình cũng không cảm thấy khó chịu.”

Tần Vũ Phi nghĩ mãi vẫn không hiểu. “Đợi đã, chúng ta cùng sắp xếp lại suy nghĩ của cậu đi. Cậu nói, cậu phát hiện ra anh ta có khả năng thích cậu thật rồi?”

“Phải.” Doãn Đình nghĩ đến chuyện này thì tâm tình lại có chút kích động, người đàn ông ưu tú như thế lại thích cô, lòng hư vinh của cô được thỏa mãn không ít.

“Cậu thì không khó chịu chuyện này?”

“Đúng vậy.” Cô còn thấy vui mừng, sao có thể bài xích chuyện này chứ?

“Cậu còn muốn giấu anh ta, không để anh ta biết cậu đã biết chuyện này rồi..”

“Không sai.” Tình hình còn chưa rõ ràng, tất nhiên phải quan sát kỹ càng trước.

“Cậu lại không né tránh anh ta, còn muốn tiếp tục qua lại như vậy với anh ta, tiếp tục giả ngốc không biết tâm ý của anh ta?”

“Ừm.” Doãn Đình suy nghĩ, “Là như vậy đấy, không sai.”

Tần Vũ Phi lớn tiếng nói: “Thì ra cậu mới là nữ ma đầu, muốn đùa giỡn với tình cảm của người khác.”

“Không phải thế.” Doãn Đình không cẩn thận hơi lớn tiếng, lập tức giảm âm lượng xuống, “Mình không có định đùa giỡn anh ấy. Chẳng qua mình muốn xác nhận lại đã, cậu biết đó, xác nhận trăm phần trăm là anh ấy thích mình thật, rồi xem mình có cảm giác gì với anh ấy không, sau đó mới quyết định bước tiếp theo. Mình sẽ không lừa gạt anh ấy, cũng không đùa giỡn với tình cảm của anh ấy.” Cô nũng nịu: “Người ta đâu có xấu như vậy.”

Tần Vũ Phi ngậy ngấn nửa ngày, sau đó buông một tiếng thở dài: “Tiểu Đình à.”

“Oì.”

“Trước đây cậu theo đuổi con trai đều không dùng đến trí óc, thì ra tất cả mưu mẹo đều để dành tới hôm nay đối phó với Cừ Chính Khanh.”

“...”

“Mình sai rồi, mình không nên lo lắng cho cậu. Mình nên lo cho Cừu Chính Khanh.” Tần Vũ Phi giả vờ thờ dài, “Bạn thân mến, anh ta là cây hái ra tiền của nhà mình, cơ nghiệp đều trông cậy cả vào anh ta đó. Cậu nhớ phải hạ thủ lưu tình. Vĩnh Khải bọn mình còn chờ anh ta kiếm tiền cho nữa.”

“Hừ, mình không làm bậy đâu.” Doãn Đình nói, sau đó lại dặn dò: “VẬY cậu nhất định phải giữ bí mật đấy, không được nói cho anh ấy biết. Đợi khi mình quan sát xong, xác định được rồi, mình sẽ nói cho cậu quyết định của mình.”

Nói chuyện với Tần Vũ Phi xong, Doãn Đình cúp máy, khẽ cắn môi. Trước đây cô theo đuổi người ta đều không dùng đến trí óc sao? Không thể nào. Bây giờ cô rất mưu mô sao? Không thể nào. Cô vẫn vậy, chẳng qua, lần đầu tiên có người đàn ông đối xử tốt với cô như thế, khiến cô không nỡ cự tuyệt anh.

Là như vậy sao? Dù cô vẫn chưa làm rõ được việc anh có thích cô hay không, nhưng cứ nghĩ đến khả năng này thì Doãn Đình lại cảm thấy vui. Tuy vậy, cô không dám vui mừng quá sớm, vả lại còn chưa biết nên vui mừng vì điều gì. Cô phải cân nhắc lại anh, cũng phải xem lại chính mình.

Không sai, phải tập trung tất cả cơ trí lại.

Cô muốn yêu, rất muốn yêu!

Doãn Đình đi ra, Cừu Chính Khanh đã lắp xong máy cho ăn tự động, đang chuẩn bị lắp luôn giá cho mèo. Anh ngồi trên sàn nhà, chân mày khẽ nhíu lại, nghiên cứu tờ hướng dẫn. Doãn Đình nhìn gương mặt nghiêng của anh, trông vậy mà cũng có chút nghiêm túc, nhưng lúc này anh thật sự rất đẹp trai.

Cô càng nhìn càng thấy vừa mắt, càng nhìn càng thấy vui.

Chương 14

Buổi trưa, Cừ Chính Khanh và Doãn Đình gọi đồ ăn bên ngoài. Lúc ăn cơm, Doãn Đình hỏi Cừ Chính Khanh bình thường cuối tuần anh làm những gì.

“Không có gì đặc biệt, thứ Bảy thì đến phòng tập, Chủ nhật thì đi siêu thị. Ngoài ra thì xem ti vi, lên mạng.” Cừ Chính Khanh cố gắng thể hiện với Doãn Đình, thật ra cuộc sống sau giờ làm của anh cũng rất phong phú, không dám nói rằng đa số thời gian mình đều làm việc, sợ nếu tỏ ra quá bận rộn thì Doãn Đình sẽ ngại khi qua đây.

“Vậ à, hôm nay vì em mà anh không đến phòng tập được rồi.” Quả nhiên Doãn Đình nói thế.

Cừ Chính Khanh vội nói: “Không sao, cũng không bắt buộc thứ Bảy nào cũng phải đi. Vả lại đi hay không cũng không sao. Nhiều lúc có việc khác phải làm tôi cũng không đi tập.”

Doãn Đình cười ngọt ngào. Sao trước đây cô lại không phát hiện ra, điệu bộ cố tỏ ra nghiêm túc của Xin Nghiêm Chính Chút lúc vội vàng giải thích cũng dễ thương đến thế nhỉ?

Ăn cơm xong, Cừ Chính Khanh lại đảm nhận nhiệm vụ rửa bát. Doãn Đình mang theo máy ảnh, chụp vài tấm hình cho Đại Đại. Cừ Chính Khanh rửa bát xong lại tiếp tục lắp ráp giá cho mèo, hai người đều ngồi trong phòng khách, Doãn Đình muốn giúp một tay, Cừ Chính Khanh nói không cần, thế là cô tiếp tục chụp ảnh.

Mèo Đại Đại lại gây rối, Cừ Chính Khanh nhú mào với nó. Doãn Đình vội chụp lại khoảnh khắc đó.

Mèo Đại Đại ôm lấy chân giá, bắt đầu cắn cắn, Cừ Chính Khanh cần dùng đến cái chân đó, liền đẩy Đại Đại ra, mèo con lại không biết xấu hổ

mà ôm lấy cánh tay Cừ Chính Khanh. Doãn Đình đưa máy ảnh lên chụp lại.

Giá mèo đã lấp xong, mèo Đại Đại hưng phấn nhảy lên đó, mắt đối mắt, mặt đối mặt với Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh nói với nó: “Giờ thì có cái để chơi rồi, không được phá nữa đấy.” Câu trả lời của Đại Đại là cuộn mình lại. Doãn Đình chụp liên tục mấy tấm, cả người và mèo đều không thoát khỏi ống kính của cô.

Đồ đạc đã sắp xếp xong xuôi hết, Đại Đại chơi rất vui. Cừ Chính Khanh nhân lúc này mở cửa ra cho thông gió, mèo Đại Đại vẫn tiếp tục chơi, không chạy ra ngoài. Doãn Đình luôn tươi cười, chăm chú chụp hình. Cừ Chính Khanh không biết giờ nên làm gì. Chụp hình anh không hỗ trợ cô được, ngồi không ở đây thì lại thấy rất ngốc.

Đột nhiên Doãn Đình nói: “Anh làm việc đi, em chụp thêm mấy tấm nữa sẽ đi ngay.”

Chụp hình là để Đại Đại thể hiện nét đáng yêu cho dễ tìm người nhận nuôi sao? Cừ Chính Khanh quyết định phải giải quyết vấn đề này trước: “Thật ra, Đại Đại ở chỗ tôi rất ổn. Cô xem, nó thích ứng nhanh như vậy cơ mà. Ở đây có không gian, cũng không có con mèo khác tranh giành ức hiếp nó, cô còn có thể thường xuyên đến thăm nó. Nếu đổi qua nhà khác, có khi không gian không rộng bằng thế này, để không hết được nhiều đồ như vậy. Về sau người ta cho nó ăn gì, có cho ăn đồ hộp hay không, cô cũng không tiện xen vào. Lỡ như nhà người đó đối xử tệ với nó, cô cũng không biết được.”

Doãn Đình chớp mắt: “Nhưng công việc của anh rất bận, cũng đâu thể nuôi nó lâu dài được.”

“Ngắn hay dài không phải đều như nhau sao?” Cừ Chính Khanh cố gắng tranh thủ, “Chỉ là ra cửa để thức ăn, về nhà dọn vệ sinh thôi.”

Doãn Đình bật cười, cách miêu tả này của anh cũng thật chuẩn xác, “Nhưng khi anh phải đi công tác thì sao?” Cô nêu vấn đề cốt lõi ra.

“Nếu tôi đi công tác, thì giao chìa khóa nhà cho cô. Cô đến cho nó ăn là được. Khi cô đi du lịch thì ai cho nó ăn vậy?”

“Anh trai em, cả cô giúp việc cũng giúp em cho nó ăn nữa.”

“Thì tôi giao chìa khóa cho cô cũng giống vậy thôi. Tôi không ở nhà thì đổi phiên cô chăm sóc nó.” Cừu Chính Khanh thật ra hơi hồi hộp khi nói lời này. Vì đàn ông độc thân giao chìa khóa nhà cho một cô gái độc thân, dù lí do là gì đi nữa, đây quả thật là hành động quá thân mật. Anh nói như vậy có dọa Doãn Đình sợ chết khiếp không nhỉ?

Kết quả Doãn Đình cười: “Cũng được. Nếu em cũng bận, em sẽ nhờ anh trai em giúp.”

Ồ, đúng rồi, người ta còn có anh trai, như vậy có thể tránh được sự nghi ngờ của người khác về cô nam quả nữ. “Được.” Cừu Chính Khanh nhanh chóng nhận lời.

Doãn Đình trêu mèo Đại Đại, đột nhiên hỏi Cừu Chính Khanh: “Quên mất, hình như em vẫn chưa hỏi anh. Anh với chị Zoe cuối cùng lại không đến với nhau, là do nguyên nhân gì thế?”

Cừu Chính Khanh ngần người: “Hình như tôi từng nói qua rồi. Tôi cảm thấy cô ấy không hợp. Cô còn khuyên tôi, hợp hay không thực ra không quan trọng, quan trọng là tôi có thích hay không.”

“Ừ nhỉ.” Doãn Đình gật đầu.

“Vậy còn cô?” Cừu Chính Khanh nhân cơ hội này thăm dò tình địch: “Tình hình bây giờ của cô thế nào? Cố Anh Kiệt không phải đã nói sẽ giới thiệu đối tượng cho cô sao, cô chọn được người ưng ý chưa?”

Doãn Đình lắc đầu.

Tim Cừu Chính Khanh đập liên hồi, hiếm khi có được cơ hội để nói về chuyện này, có phải nên tỏ ý một chút, thử thăm dò ý của cô?

Lúc này Doãn Đình lại nói: “Trước đây em theo đuổi người ta, hoàn toàn xác định sai mục tiêu, vậy nên lúc nào cũng thất bại. Lần sau em nhất định phải chọn xong mục tiêu rồi mới ra tay.”

Lần sau? Vậy anh nhất định phải nhanh chóng ra tay trước khi lần sau xảy ra.

Cừu Chính Khanh hăng giọng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi cô: “Vậy tại sao lại theo đuổi không thành công?”

Doãn Đình chớp mắt: “Em không biết, trước đây quan hệ cũng tốt lắm, sau đó em thổ lộ, vậy là ‘tiêu’ luôn.”

Cô đang cảnh cáo anh sao? Trước đây quan hệ tốt, không có nghĩa là có thể thổ lộ. Đây có được xem như ám hiệu không?

Cừu Chính Khanh nghiêm túc nói: “Vậy khi cô thổ lộ với đối phương, cô nói như thế nào? Cô nói với tôi xem, cứ coi tôi như mục tiêu, cô muốn thổ lộ với tôi, cô sẽ nói thế nào?”

Doãn Đình lại chớp mắt, chậm rãi nói: “Thì là, em thích anh, chúng mình yêu nhau đi!”

Cừu Chính Khanh bất giác cũng chớp mắt, anh thận trọng nhìn kỹ biểu cảm trên khuôn mặt Doãn Đình, sau đó nói: “Được thôi!”

Doãn Đình trợn tròn mắt, “Hả?” Cô nhìn chăm chăm Cừu Chính Khanh, Cừu Chính Khanh thấy mặt mình rất nóng, nhưng anh phải kiên trì: “Tôi nói được thôi, tôi nhận lời em.”

Doãn Đình chớp chớp mắt, lại chớp, sau đó thì cô cười, mở rộng miệng cười ha ha, rất vui vẻ: “Anh như vậy không được đâu, sẽ dọa chết em đó. Nếu anh dùng vẻ mặt như vậy đi thổ lộ tình cảm, người ta chắc chắn sẽ co giò chạy mất. Anh nên dịu dàng hơn, thể hiện có thành ý hơn một chút.”

Cừu Chính Khanh hóa đá tại chỗ, thì ra cô cho là anh lấy cô ra để luyện tập! Không hề mắc cỡ, cũng không kinh ngạc, không khó xử, cô chẳng qua chỉ thấy buồn cười!

Cũng tốt, cũng tốt, Cừu Chính Khanh an ủi chính mình, dù sao anh nói như vậy cũng là muốn chừa cho mình một con đường lui, nếu cô hiểu được thì anh cứ thế bày tỏ luôn, nếu cô không hiểu hoặc là có phản ứng không tốt lắm, vậy cứ coi như anh vừa nói đùa, luyện tập chút thôi.

Bây giờ chẳng qua cô chỉ xem như anh đang đùa thôi. Cũng không tính là anh đã thất bại.

Doãn Đình vẫn đang cười, nụ cười ngọt ngào vô cùng.

Đồ ngốc, có lẽ anh thích cô thật, nhưng lại không dám nói ra.

Anh đúng là đồ ngốc.

Trong lòng Doãn Đình cũng thấy ngọt ngào. Xin Nghiêm Chính thật dễ thương quá. Lại muốn giả vờ như vậy mà bày tỏ với cô, anh cố ra vẻ bình tĩnh nghiêm túc nói “được thôi” thật quá đáng yêu!

Lần đầu tiên cô gặp người con trai như thế, à, nên nói là người đàn ông như thế. Nghiêm túc lại xấu hổ, đứng đần lại ngại ngùng. Anh cẩn thận như vậy làm cho cô cảm thấy anh rất nghiêm túc. Tuy không thẳng thắn, hào phóng, dứt khoát, nhưng cô cảm nhận được sự nghiêm túc của anh với cô. Doãn Đình rất vui vì điều đó.

Cừu Chính Khanh chịu phải đả kích, không biết nên nói gì nữa. Hai người cùng chơi với Đại Đại một lúc, Cừu Chính Khanh ra ngoài xem ti vi. Nhưng anh không tập trung được. Tối qua mèo Đại Đại vẫn kêu, anh lại không được ngủ ngon giấc. Vậy là anh nằm trên sofa ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Mèo Đại Đại chơi trong phòng chán rồi lại chạy ra ngoài. Chạy một vòng khắp nơi, nhảy lên trên sofa, cuộn mình nằm trên cánh tay Cừu

Chính Khanh, ngáp một cái, cũng ngủ luôn.

Một người đàn ông, một con mèo, cùng nhau nằm trên sofa ngủ.

Doãn Đình chụp lại khoảnh khắc này.

Đột nhiên cô nghĩ, cuộc sống đơn giản như vậy quả thực vô cùng hạnh phúc.

Cô nghĩ, bọn họ cần thêm chút thời gian.

Theo kinh nghiệm trước đây của cô, chỉ cần thổ lộ tình cảm là mối quan hệ sẽ cứ thế đi tong. Cô muốn tiếp xúc với anh nhiều thêm, để tình cảm hai người ngày càng sâu sắc hơn. Xác định được anh thật sự thích cô, xác định cảm giác bây giờ của cô không phải do lòng hư vinh tác oai tác quái. Nếu cả hai đều đã xác định rõ được mình muốn gì, thì mới thật sự đến lúc thổ lộ.

Hơn nữa, cô rất thích dáng vẻ nghiêm túc cố gắng viện cớ, tìm lí do của anh vì cô. Rõ ràng có tật giật mình, còn bày ra cái mặt nghiêm túc. Hừ hừ!

Lúc Cừu Chính Khanh tỉnh lại thì phát hiện mình đang bị Doãn Đình nhìn chăm chăm. Chính là tình cảnh lúc vừa mở mắt thì bắt gặp ngay một đôi mắt khác đang hướng về phía mình. Anh lập tức ý thức được mình lại ngủ quên, sau đó anh thấy nụ cười của Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh kêu lên một tiếng, vội ngồi dậy, lấy tay xoa mặt mình.

“Thật ra bình thường tôi không như vậy.” Nhất định phải giải thích rõ ràng, sức khỏe anh rất tốt, không phải ham ngủ như mấy ông già. Hai lần mơ màng trước mặt cô đều là việc ngoài ý muốn.

“Em biết.” Doãn Đình rất hiểu lòng người mà giúp anh tìm lí do bao biện, “Nhất định là tại Đại Đại ồn ào quá, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.”

Lúc này Cừu Chính Khanh mới phát hiện ra Đại Đại đang ở bên cạnh anh. Nó ngồi ngay ngắn ngáp một cái thật to, sau đó thì duỗi dài người ra ưỡn lưng. Hình như nó cũng mới vừa ngủ dậy. “Thật ra vẫn ổn, nó vừa đến môi trường mới nên có chút không quen. Ở lâu rồi thì sẽ quen thôi.”

Không thể nói xấu Đại Đại, nếu không Doãn Đình lại áy náy nghĩ vẫn nên đem con mèo này cho người khác nuôi, như vậy sao được. Bây giờ với anh mà nói, mèo Đại Đại vô cùng quan trọng.

Doãn Đình chỉ cười, không tiếp tục nói về vấn đề này. Cừu Chính Khanh vội đứng lên, đi rửa mặt. Nhìn vào gương, anh thấy mình vẫn tốt chán. Gương mặt người đàn ông ba mươi ba tuổi, không già, không có nét thẳng trầm, cũng không tiêu tụy. Vẫn tốt, vẫn tốt.

Chỉnh trang lại bản thân xong bước ra, thấy Doãn Đình đang cầm túi xách đợi anh, thấy anh ra liền nói: “Hôm nay không có việc gì nữa, em về trước đây.”

“Để tôi đưa cô về.” Anh lập tức nói.

Doãn Đình cười: “Không cần đâu, bây giờ đang là ban ngày, em bắt taxi cũng tiện mà.”

“Vậy à?” Cừu Chính Khanh cũng không dây dưa, không thể thể hiện quá rõ được. “Vậy đi cẩn thận nhé.”

“Dạ.” Doãn Đình vẫn cứ cười, nụ cười của cô khiến tim Cừu Chính Khanh đập loạn cả lên.

Tiền cô ra đến cửa, lúc Doãn Đình thay giày, cô nói: “Hôm nay em chụp rất nhiều ảnh, về xử lí xong sẽ gửi cho anh xem.”

“Được.” Nhớ ra ảnh của Đại Đại có khả năng dùng để tìm người nhận nuôi, Cừu Chính Khanh vội nói thêm một câu: “Đại Đại cứ để tôi nuôi đi, tìm tới tim lui cũng phiền lắm, điều kiện chỗ tôi cũng rất tốt. Cô muốn đến thăm nó cũng tiện.”

Doãn Đình nghiêng đầu, nhìn vào mắt anh: “Anh chắc chứ? Đại Đại nghịch ngợm lắm.”

“Không sao, tôi thấy nó rất đáng yêu..”

“Được thôi. Nếu anh không chịu nổi nữa, thì phải nói trước với em đó. Phải cho em ít thời gian để xử lí.”

“Được.” Cừu Chính Khanh lập tức đồng ý.

“Nếu sau này em tìm được bạn trai, nếu bạn trai em cũng thích mèo, có thể nuôi giúp em, hoặc là em kết hôn rồi, chồng em đồng ý nuôi mèo cùng em, lúc đó anh có thể trả Đại Đại lại cho em không?” Doãn Đình mở to đôi mắt, nghiêm túc hỏi.

Cừu Chính Khanh ngây người, sau đó nghiêm túc trả lời: “Vấn đề này, e là bây giờ tôi không thể trả lời cô. Dù gì thì chuyện sau này cũng khó nói trước. Nhưng chuyện bây giờ thì tôi rất chắc chắn. Đại Đại là mèo của tôi rồi, đúng không? Lúc này cô đã xác nhận tôi là người nhận nuôi nó. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó. Cô còn chưa biết bao giờ mới tìm được bạn trai, cũng không biết khi nào kết hôn, còn tôi đến lúc đó không chừng đã có tình cảm sâu đậm với Đại Đại, giống người thân vậy. Cô nói xem, tôi làm sao có thể đem con mình tặng cho người khác?”

Tóm lại vẫn là câu nói đó, mèo đã vào cửa nhà anh, thì là mèo của anh, muốn giành mèo với anh? Không được đâu!

Nhưng anh nói có hơi nặng lời, không biết cô có giận không. Biết cô không vui anh vẫn phải nói, muốn cạnh tranh thắng lợi đôi lúc không thể mềm lòng được. Nếu có người đàn ông khác chen vào, tốt xấu gì anh vẫn còn thân phận phụ huynh của mèo Đại Đại làm lợi thế.

Doãn Đình không giận, cô chỉ nhú mày, nghiêng đầu, dáng vẻ hơi giống mèo Đại Đại. Sau đó cô mỉm cười: “Được, anh nói rất đúng, em hiểu rồi.”

Cừu Chính Khanh thở phào nhẹ nhõm. Anh nhìn theo Doãn Đình, đột nhiên nhớ ra vội hỏi: “Ngày mai cô có qua thăm Đại Đại không?”

Doãn Đình quay đầu cười: “Không đâu. Ngày mai em có hẹn với bạn. Có gì để hôm khác đi. Em cũng không thể quấy rầy anh mãi được.” Trước tối hôm qua, trong kế hoạch của cô đúng là hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật đều ở lì nhà anh với Đại Đại, nhưng bây giờ cô đổi ý rồi.

Cừu Chính Khanh thấy lòng chua chát. Bạn là bạn gì vậy? Chắc không phải đối tượng hẹn hò chứ? “Được, vậy chúng ta liên lạc sau.”

“Dạ.” Doãn Đình trả lời rồi đi mất.

Cừu Chính Khanh đóng cửa lại, vừa quay đầu, thấy mèo Đại Đại đang ngồi trên tay dựa sô pha nhìn anh. Cừu Chính Khanh bước tới, nhắc nó lên ôm vào lòng vuốt ve: “Nếu cô ấy tìm bạn trai khác, tao sẽ đổi tên mày thành Tiểu Tiểu. Mèo Tiểu Tiểu.”

Mèo Đại Đại kêu “meo meo” phản đối.

Cừu Chính Khanh vẫn tiếp tục vuốt ve nó: “Sau đó ngày nào tao cũng đăng ảnh của mày lên Weibo, viết Tiểu Tiểu nhà tôi như thế này thế kia. Hừ.” Anh nhắc mèo Đại Đại lên, nhìn thẳng vào mắt nó: “Tao muốn làm bạn trai của cô ấy. Mày phải chúc tao thành công, không thì sẽ đổi tên cho mày. Tiểu Tiểu vẫn còn dễ nghe quá, cho mày đổi thành Quán Quân Chôn Mìn. Đúng, chính là cái tên này.”

Đại Đại trợn đôi mắt to tròn, lại kêu lên “meo” một tiếng.

Khi Doãn Đình ngồi trên taxi, nụ cười vẫn còn tươi rói trên môi, đến mức tài xế cũng phải hỏi: “Cô gái có chuyện vui à?”

Doãn Đình gật đầu: “Dạ!” Suy nghĩ chút cô lại nói: “Đúng ạ, là chuyện vui.”

Cảm giác quả thực không tệ. Doãn Đình tự nhủ với bản thân: “Nếu trong vòng ba ngày anh ấy chủ động hẹn mày, vậy thì sẽ cộng điểm cho anh

ấy.” Lí do cộng điểm là gì? Chính là anh ấy tích cực chủ động như vậy sẽ khiến cô rất phấn khởi.

Buổi tối, Doãn Đình chỉnh sửa xong ảnh, vừa gửi mail cho Cừu Chính Khanh thì Tần Vũ Phi gọi điện đến.

“Cậu đừng nói với mình cậu vẫn đang ở nhà Cừu Chính Khanh nhé.”

“Tất nhiên là không, mình về từ chiều rồi..”

“Nỡ về sao?” Tần Vũ Phi châm chọc cô.

“Tất nhiên.” Doãn Đình “hứ” một tiếng, “Mình cũng biết lên kế hoạch chiến lược mà.”

“Định dùng chiến lược thế nào?” Tần Vũ Phi rất tò mò.

“Lúc trước làm sao cậu biết được mình thích Cố Anh Kiệt mà quyết định đến với anh ấy thế?” Doãn Đình không trả lời mà hỏi ngược lại.

Tần Vũ Phi ấp úng: “Chuyện này, không dễ trả lời.”

“Vậy sao? Mình cũng cảm thấy khi có được tình yêu thì cảm giác sẽ rất phức tạp, không dễ nói thành lời được.” Doãn Đình tỏ ý đồng tình.

“Mình đâu có giống như cậu chứ?” Tần Vũ Phi nổi nóng: “Mình ngại nói ra với việc cậu không làm rõ được tình hình là hai chuyện khác nhau. Chuyện của mình là, ừm, hôm đó, trên trời đang bắn pháo hoa....” Cô không tìm thấy Cố Anh Kiệt, lúc đó anh cũng đang tìm cô. Khi tìm thấy nhau rồi, anh đứng bên cạnh cô, lấy ngón tay móc vào ngón tay cô.

Cảm giác trong thời khắc ấy không thể diễn tả bằng lời. Tất cả những giằng co, kháng cự trước đây đều tuyên bố rút lui.

“Trên trời bắn pháo hoa? Liên quan gì đến pháo hoa, tuy lúc đó chắc chắn rất lãng mạn, nhưng cậu có yêu anh ấy hay không đâu thể đổ tại pháo hoa chứ. Cho nên nói, cậu cũng không làm rõ được cảm xúc của mình.” Doãn Đình chỉ trích cô.

“Phải, phải, cậu rõ tình hình nhất. Đừng quên chuyện của Cừu Chính Khanh là ai nhắc nhở cậu đó.”

“Như mình gọi là người trong cuộc hồ đồ.” Doãn Đình hùng hồn nói, “Bây giờ hết hồ đồ rồi, mình sẽ lên kế hoạch thật cẩn thận, mỗi một bước đều phải thật chắc chắn. Mình nói cho cậu biết, anh ấy hỏi ngày mai mình có qua thăm Đại Đại không, mình rất biết điều mà từ chối rồi. Tần suất gặp mặt quá nhiều sẽ không mang lại cảm giác mới mẻ, giai đoạn đầu phải thi thoảng giữ chút khoảng cách mới tốt.”

“Cậu thật sự thích anh ta rồi?” Đến tận bây giờ, Tần Vũ Phi không thể tin được chuyện này.

“Vẫn chưa chắc chắn.”

“Thật nguy hiểm.”

“Nhưng Vũ Phi, mình rất vui.”

“Haizz.” Tần Vũ Phi nói: “Vui thì có nghĩa là thích rồi.”

“Vẫn chưa chắc.” Doãn Đình hiềm khi lí trí một lần, “Cậu nói xem, anh ấy thích gì ở mình? Còn nữa, mình thật sự sẽ thích anh ấy sao? Mình nhớ rất rõ, mình chê anh ấy mở miệng ra là nói đến công việc, rồi nỗ lực phấn đấu gì gì đó, chưa kể đến chuyện lúc nào cũng ra vẻ nghiêm túc. Mình thấy như vậy rất nhạt nhẽo, như thế cuộc sống này chẳng có ý nghĩa gì với anh ấy.”

“Cậu biết là tốt rồi.” Tần Vũ Phi bóp trán, cũng may, cô gái này vẫn còn tỉnh táo.

“A!” Doãn Đình đột nhiên kêu lên.

“Sao vậy?” Tần Vũ Phi giật mình.

“Không có việc gì, đột nhiên mình nhớ ra hình như lâu lắm rồi anh ấy không nói chuyện công việc ở trước mặt mình hay khuyên mình phải cố

gắng vươn lên nữa. A, anh ấy trả lời mail cho mình rồi.”

Tần Vũ Phi sầm mặt: “Đợi đã, hai người lại dùng cách thức đây tính thương mại như email để liên lạc sao?”

Một lúc sau Doãn Đình vẫn chưa trả lời, cô đang đọc mail. Vừa đọc vừa tủm tủm mỉm cười, vui quá, phải cộng điểm cho anh mới được!

“Vũ Phi, Cừu Chính Khanh nói anh ấy thấy những tấm mình chụp Đại Đại rất đẹp, anh ấy cũng muốn học chụp ảnh, hỏi mình cuối tuần tới có thời gian đi chọn máy ảnh với anh ấy không. Anh ấy không phải dân chuyên nghiệp, hy vọng mình có thể dạy anh ấy.”

“Anh ta viện cớ đấy.” Tần Vũ Phi quyết đoán vạch trần Cừu Chính Khanh.

“Phải đó, dễ thương thật.” Doãn Đình càng nghĩ càng thấy vui, còn nói đợi ba ngày, kết quả chưa đến nửa ngày anh đã hẹn cô rồi. Cái cớ này cũng hoàn hảo đấy chứ. “Anh ấy nói muốn chụp ảnh sinh hoạt của Đại Đại.”

“Biết lừa người thật.” Tần Vũ Phi tiếp tục vạch trần anh.

Doãn Đình cười ha ha: “Hôm nay mình thử dò hỏi anh ấy xem nếu mình có bạn trai, người đấy đồng ý để mình nuôi Đại Đại, hoặc mình kết hôn rồi chồng đồng ý cho nuôi, đến lúc đó anh ấy có thể trả Đại Đại lại cho mình không. Cừu Chính Khanh nghiêm mặt nói một tràng đạo lí không bằng lòng. Thật đáng yêu! Mình phải nhịn mãi mới giữ được vẻ mặt bình thường đó.”

Tần Vũ Phi lại sầm mặt, rốt cuộc như vậy có điểm nào đáng yêu?

“Mình còn tưởng anh ấy sẽ ra vẻ lấy lòng mà nói ‘được, không thành vấn đề’. Dù sao trước đây anh ấy luôn rất hào phóng. Không ngờ anh ấy cũng có chút nhỏ nhen. Mình nói cho cậu biết, đàn ông nghiêm túc mà tỏ ra xấu hổ, ngượng ngùng, thực sự rất đáng yêu. Cậu không thấy vẻ mặt lúc đó của anh ấy...”

“Được rồi, được rồi.” Tần Vũ Phi cắt ngang lời Doãn Đình: “Xin cậu, đừng kể nữa, đừng hình dung nữa, hình tượng Cừ tổng trong lòng mình đã sụp đổ mất rồi. Mình không muốn tưởng tượng về mặt đáng yêu, mắc cỡ, ngượng ngùng gì đó của anh ta đâu.”

Doãn Đình cười hì hì: “Dù sao cũng vẫn rất đáng yêu.”

Tần Vũ Phi chợt ngộ ra: “Tiểu Đình, thích một người đàn ông và thích đùa giỡn đàn ông là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cậu đừng bao giờ nhầm lẫn đấy.”

“Cậu mới là đồ thích đùa giỡn đàn ông!” Doãn Đình kháng nghị. Cô nào có! Làm gì có!

“Đâu phải với ai mình cũng làm thế, mình chỉ thích đùa giỡn A Kiệt nhà mình thôi.”

“Hừ, vậy mình cũng chỉ thích... Không đúng, mình đâu có đùa giỡn, mình đang thăm dò.” Doãn Đình lấy lại tinh thần, “Đúng, thăm dò, không phải là đùa giỡn.”

“Tùy cậu.” Tần Vũ Phi lười tranh cãi với cô.

Sau khi cúp máy, Doãn Đình đọc lại mail của Cừ Chính Khanh một lần nữa, tủm tỉm cười: “Hừ, mình đâu có đùa giỡn anh ấy, đó là đang thăm dò!” Cô vui vẻ trả lời mail cho Cừ Chính Khanh: “Được ạ, tạm thời chúng ta hẹn nhau thứ Bảy đi. Thời gian cụ thể liên lạc sau.”

Cừ Chính Khanh trả lời lại rất nhanh: “Được thôi.”

Doãn Đình nhún vai nhìn hai chữ kia cười ngây ngô một lúc, đột nhiên lại nổi hứng. Cô lên trang mạng của một nhãn hiệu trang phục nam, tìm hai hình áo khoác nam rồi gửi mail cho Cừ Chính Khanh, cô viết: “Anh giúp em xem màu nào đẹp hơn? Em muốn mua áo khoác cho anh trai em. Em thấy cái màu xanh cũng được lắm, ừm, thật ra anh mà mặc màu xanh chắc sẽ rất đẹp. Anh xem xem, anh thấy cái nào hợp với anh trai em?”

Cừu Chính Khanh trả lời nhanh như gió: “Màu cà phê.”

Doãn Đình cười: “Được, vậy mua cái màu cà phê cho anh ấy.”

Hai ngày sau, Doãn Thực nhận được quà của em gái, là một chiếc áo khoác màu cà phê. Doãn Thực ai oán than thở: “Anh đâu có thích màu cà phê.”

“Ai quan tâm đến anh!” Doãn Đình nhăn mũi làm mặt quỷ với Doãn Thực.

Lại qua hai ngày nữa, Cừu Chính Khanh đến trung tâm thương mại tìm được cửa hàng của nhãn hiệu kia, cái áo khoác màu xanh đang được mặc trên ma-nơ-canh ngoài cửa sổ trưng bày. Cừu Chính Khanh nhìn ngắm một lúc, cảm thấy mắt nhìn của Doãn Đình cũng không tệ, cái áo khoác này rất đẹp. Hơn nữa cô nói màu xanh hợp với anh.

Cô ấy thích.

Cừu Chính Khanh bước vào cửa hàng, mua luôn chiếc áo khoác kia.

Anh định thứ Bảy tới khi ra ngoài với Doãn Đình sẽ mặc nó. Dù sao cô cũng không thường gặp anh, không biết anh hay mặc gì, sẽ không phát hiện ra cái áo này là anh cố ý mua vì cô.

Doãn Đình và Cừu Chính Khanh hẹn nhau tại siêu thị điện máy. Vì siêu thị này khá gần nhà Doãn Đình nên cô dặn Cừu Chính Khanh không cần qua đón, có gì hai người gặp nhau ở cửa siêu thị.

Nhiệt độ hôm nay hơi thấp, nhưng Doãn Đình lại ham đẹp, không muốn mặc áo khoác dài. Cô trang điểm nhẹ nhàng, áo khoác mỏng màu hồng phấn, vốn cô buộc tóc đuôi ngựa, nhưng khi soi gương lại cảm thấy để tóc như vậy có vẻ trẻ con quá, thế là lại xả ra. Cô đi giày da vào, đeo túi xách lên đứng trước cửa lớn soi lên kính cửa một lúc lâu. Soi đến khi bố cô nhìn tỏ vẻ khó hiểu, Doãn Đình mới nhanh chóng ra khỏi cửa.

Không ngờ đợi mãi vẫn không thấy chiếc taxi nào đi qua, thời gian tính toán ban đầu xem ra không chuẩn rồi. Doãn Đình hơi nôn nóng. Cừu Chính Khanh thường yêu cầu rất nghiêm khắc, tuy là cuộc hẹn cá nhân, cô cũng không nên đến muộn, tránh để anh có ấn tượng không tốt.

Cũng may vừa nghĩ đến đây thì một chiếc taxi chạy đến, Doãn Đình ngồi lên xe, thở phào nhẹ nhõm.

Vội vội vàng vàng đến nơi, vừa bước xuống xe, Doãn Đình thấy ngay Cừu Chính Khanh đang đứng ở cửa siêu thị đợi cô. Anh cũng không mặc áo khoác dài, nhưng lại mặc cái áo khoác màu xanh mà cô giới thiệu, quả đúng là siêu siêu đẹp trai!

Doãn Đình lúc này cảm thấy tim mình đang bay bổng, thật ngọt ngào! Cô vừa chạy vừa lớn tiếng gọi anh: “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút!”

Cừu Chính Khanh quay đầu lại, nhìn thấy cô, đôi mắt như lóe sáng.

Cô quá xinh đẹp, càng nhìn anh càng thấy cô đáng yêu.

“Hôm nay anh đẹp trai thật, bộ đồ này rất hợp với anh.” Doãn Đình khen anh.

Mặt Cừu Chính Khanh nóng lên. May mà cô không hỏi chiếc áo này có phải mới mua hay không, có lẽ cô không nhận ra. Hơn nữa cô khen anh đẹp trai, còn cười ngọt ngào như thế làm anh cảm thấy có chút mất tự nhiên, ừm, thì là xấu hổ. Thật không nên, anh đã từng tuổi này rồi, có tình huống nào chưa từng trải qua. Được cô khen một chút liền đỏ mặt, thật mất khí thế.

Doãn Đình vờ như không thấy Cừu Chính Khanh xấu hổ, tuy cô nhìn được rất rõ, tuy trong lòng cô thấy ngọt ngào đến mức sắp rót được ra mật, nhưng cô vẫn để lại chút thể diện cho Cừu Chính Khanh.

Anh thích cô, Doãn Đình có thể chắc chắn rồi.

Hai người mặc không đủ ấm, thật ra đều cảm thấy lạnh, vội vàng đi vào trong siêu thị, vừa lên tầng vừa trò chuyện. Đến một cửa hàng chuyên bán máy ảnh để chọn máy, Doãn Đình nhanh chóng giúp Cừ Chính Khanh chọn một chiếc đơn giản cho người mới nhập môn.

“Anh phải giúp em chụp nhiều ảnh Đại Đại vào.” Doãn Đình dặn dò.

“Được.” Cừ Chính Khanh rất vui. Anh lớn chừng này rồi, đây là chiếc máy ảnh đầu tiên anh sở hữu. Trước anh không cần đến, hơn nữa điện thoại cũng có chế độ chụp ảnh, nên anh cũng không để ý đến món đồ điện tử này.

Siêu thị cũng không có gì đáng để ngắm thêm, hai người xuống phố đi loanh quanh. Doãn Đình dạy Cừ Chính Khanh cách sử dụng máy ảnh, bảo anh chụp cảnh đường phố. Cừ Chính Khanh chụp xong thì thuận thế quay ống kính về phía Doãn Đình, cô hào phóng tạo dáng cho anh chụp. Tuy có hơi lạnh nhưng hai người đều rất vui. Cừ Chính Khanh nghĩ, thì ra sở hữu một chiếc máy ảnh là chuyện vui lớn trong đời người.

Đến trưa, hai người ghé qua một quán ăn gần nhà Cừ Chính Khanh vì Doãn Đình muốn đến nhà anh thăm Đại Đại. Cừ Chính Khanh cầu còn không được. Lần này không gấp gáp, hai người họ có thể nhàn nhã ngồi ăn bữa cơm trước đã.

Vừa vào đến nhà hàng, dây giày của Cừ Chính Khanh bị lỏng, anh lại không biết, người từ lúc nhìn thấy Cừ Chính Khanh tâm tình đã bay lên chín tầng mây là Doãn Đình lại rất tự nhiên kéo tay anh, ngồi xuống buộc lại dây giày giúp anh.

Buộc xong rồi, Doãn Đình ngẩng đầu lên, bắt gặp thấy đôi mắt đầy kinh ngạc của Cừ Chính Khanh.

Thôi chết! Giờ Doãn Đình mới phát giác ra.

Sự kiểm chế của cô lại bay biến đi đâu rồi?!

Ánh mắt Cừ Chính Khanh từ kính ngọc chuyển sang... ừm, Doãn Đình cảm thấy đó là sự sâu kín không thể hình dung. Mặt cô đỏ lên, vội quay đầu chạy đến cái bàn trống: “Nhanh lên, nhanh lên, em đói quá.”

“Thưa cô.” Nhân viên phục vụ quay lại đuổi theo cô, “Thưa cô, mời ngồi bên này, bàn này đã có khách đặt trước rồi ạ.”

Lúc này Doãn Đình mới thấy, trên bàn cô vừa ra sức chiếm đoạt có tấm bảng “đặt trước” to đùng.

Lại mất mặt rồi. Doãn Đình cúi gầm mặt, đi theo nhân viên phục vụ. Cừ Chính Khanh đang đi phía sau cô, cố gắng nhịn để không bật cười thành tiếng.

Lúc gọi món, mỗi người cầm một cuốn thực đơn nghiêm túc xem. Thật ra Doãn Đình không hề nghiêm túc, cô vừa giả vờ xem thực đơn vừa len lén nhìn Cừ Chính Khanh. Mặt Cừ Chính Khanh bị cuốn thực đơn che mất một nửa, nhưng khóe mắt nhìn thế nào cũng thấy đang đong đầy ý cười.

Bỗng nhiên, anh đột ngột ngược mắt lên, Doãn Đình chột dạ vội vàng cúi đầu xuống xem thực đơn.

“Muốn ăn gì?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

“Ừm.” Doãn Đình đã xem được cái gì đâu, đúng rồi. “Canh thịt dê, mùa đông ăn món này để giữ ấm.” Cô chỉ chọn bừa, tránh bại lộ chuyện bản thân không nghiêm túc xem thực đơn. Vả lại cô nhớ Cừ Chính Khanh cũng thích ăn thịt dê.

“Được, hôm nay cô mặc quá ít, uống chút canh nóng cũng tốt.” Cừ Chính Khanh nói, “Hôm nay cô ăn diện như vậy rất đẹp, nhưng không đủ ấm.” Cừ Chính Khanh quay đầu nói với nhân viên phục vụ chọn món canh thịt dê, bản thân anh cũng gọi thêm hai món. “Còn muốn gọi thêm gì nữa không?” Anh lại hỏi cô.

Doãn Đình lắc đầu, “Như vậy trước đi, em xem tiếp đã.” Doãn Đình giữ chặt cuốn thực đơn có tác dụng che mặt hữu hiệu này. Hiện tại mặt cô rất đỏ. Cái tên này, vậy mà lại vạch trần cô. Bản thân anh không vậy chắc! Hôm nay lạnh như thế, anh cũng không mặc áo khoác dài mà mặc cái áo khoác xanh đó sao? Cái áo khoác đó tôn lên vẻ đẹp trai của anh, còn không phải nhờ cô góp ý à.

Hừ hừ.

Doãn Đình nấp sau cuốn thực đơn cố gắng điều chỉnh lại sự kích động nhỏ của mình.

Họ đã một tuần không gặp nhau rồi, dù một phần là do cô cố ý, nhưng đó cũng là vì hai người họ mới bắt đầu, không nên thân thiết quá, thân quá rất dễ xao động. Trước đây cô đã có kinh nghiệm, hễ xao động là tỏ tình ngay, thật ra người ta vẫn chưa kịp chuẩn bị, cho nên mới không tiếp nhận tình cảm của cô. Sau này có người con gái khác theo đuổi một trong những đối tượng của cô, nghe nói thủ đoạn cao minh hơn nhiều, nào là lạt mềm buộc chặt, nào là lúc gần lúc xa, cuối cùng hai người cũng thành một đôi.

Sau đó cô nghe người khác thuật lại lời của anh chàng kia, thật ra Doãn Đình cũng không đến nỗi tệ, chẳng qua lúc đó anh ta vẫn luôn xem cô như em gái nên không nhận ra tình cảm cô dành cho mình. Anh ta nói như vậy là muốn nhờ người khác thăm dò xem cô còn có ý với anh ta hay không. Doãn Đình liền cảm thấy điểm số của anh ta tụt dốc không phanh, đã có bạn gái rồi còn đứng núi này trông núi nọ, cho âm điểm thôi!

Không bàn đến việc mắt nhìn người không tốt, chỉ đề cập đến quá trình cô theo đuổi những người trước, thật ra có lúc cũng ngốc lắm. Đó là do cô tự tổng kết. Lúc nào cô cũng quá dễ dàng xao động, vừa thấy có thiện cảm liền ngộ nhận đó là tình yêu, nhất định phải bày tỏ, hận không thể lúc nào cũng ở bên nhau. Nhưng có lẽ chuyện không phải như vậy, trong mắt người khác cũng không như vậy. Thiện cảm vẫn chưa đủ để chuyển hóa thành tình yêu, gấp gáp thêm nhiệt thối lửa, sẽ tan thành tro ngay.

Có chàng trai còn cho rằng cô nói đùa. Họ như anh em với nhau, sao có thể nói chuyện yêu đương? Nhưng sau đó anh chàng kia lại tìm một người bạn gái tính tình giống cô, hóa ra họ cũng từng kết nghĩa anh em. Bởi vậy mới nói, cô còn chưa xúc tiến tình cảm anh em thành tình yêu thì đã vội ra tay, kết quả vĩnh viễn chỉ có thể tiếp tục làm em gái người ta.

Đương nhiên rồi, có lẽ vốn là không phải là người thích hợp, dù có cố gắng thế nào cũng không thể biến nó thành duyên phận được. Nhưng cũng không thể nói là vì cô dùng sai phương pháp nên mới thất bại được.

Đối với Cừ Chính Khanh, bệnh cũ của cô hình như lại tái phát rồi. Đã tự nhủ phải xem xét tình hình rồi mới tính tiếp, điều kiện chín muồi rồi mới bộc lộ cảm xúc ra. Nhưng còn chưa xong đâu vào đâu, Doãn Đình thấy anh vì muốn lấy lòng cô mà mặc cái áo khoác đó đã vui muốn chết rồi, đặc ý đến nỗi quên cả tình hình “chính sự”, trong lúc không chú ý lại vội vã giúp anh cột lại dây giày, khiến cho anh bất ngờ.

Thật xấu hổ. Mất mặt quá đi mất!

“Thật ra tôi không thích ăn thịt dê.” Lúc này Cừ Chính Khanh lại nói.

“Hả?” Doãn Đình chột ngẩng đầu lên từ cuốn thực đơn, tỏ ra rất kinh ngạc.

“Thật đấy.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói, “Tôi không thích thịt dê, cũng không thích rau cần.” Anh nói như vậy, đủ rõ ràng rồi chứ? Nếu cô có tình cảm với anh, có lẽ sẽ hiểu được tâm ý của anh. Nếu không, thì cũng nên có chút phản ứng chứ. Anh muốn biết cô nghĩ thế nào.

Doãn Đình ngẩn người một lúc lâu, mặt tự nhiên đỏ bừng.

Cừ Chính Khanh không xác định được đây là xấu hổ nên đỏ mặt hay là khó xử nên đỏ mặt.

“Vậy, gọi hủy món canh kia đi, chúng ta gọi món khác..”

“Không cần, cô thích ăn là được. Tôi không sao.” Cừ Chính Khanh nói.

Mặt Doãn Đình lại đỏ lên, một lúc sau cô nói mình đi vệ sinh một chút.

Cừ Chính Khanh nhất thời cảm thấy thất vọng. Phản ứng của cô chắc không thể nói là do cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc vì sự ân cần của anh. Anh gấp gấp quá rồi, phải thu bớt lại mới được.

Doãn Đình bước vào nhà vệ sinh, lập tức gọi điện cho Tần Vũ Phi.

“Vũ Phi, Vũ Phi, nguy rồi.”

“Sao thế?”

“Mình rất muốn nhào qua ôm chặt lấy Cừ Chính Khanh, nói là mình rất cảm động, rất hạnh phúc, rất muốn ở bên anh ấy.”

“...” Tần Vũ Phi giật mình, “Cậu ăn trúng gì rồi? Thuốc lú hiệu gì mà lợi hại như vậy?”

“Nghiêm chỉnh chút đi, mình đang nói chuyện đàng hoàng mà.”

“Đừng dùng khẩu khí của Cừ Chính Khanh nói chuyện với mình có được không?” Tần Vũ Phi bực bội, “Hai người hôn nhau rồi?”

“Làm gì có!!!” Mặt Doãn Đình đỏ bừng, dậm chân bình bịch.

“Không có thì thôi.” Tần Vũ Phi hỏi cô: “Vậy sao cậu lại kích động muốn nhào tới ôm anh ta?”

“Thì ra anh ấy không thích ăn thịt dê.”

“...” Lí do quái gì vậy? Tần Vũ Phi không hiểu.

“Nhưng lúc bọn mình ăn cùng nhau có hai lần anh ấy đều ăn nó. À, còn cả rau cần nữa.”

“Đây là chuyện cơ bản phải làm khi چرا gái được chưa? Có gì mà cậu phải cảm động đến mức đấy?”

“Thì cứ cảm động thôi.” Doãn Đình một lòng nói tốt cho Cừu Chính Khanh, “Anh ấy còn cố ý mặc cái áo khoác mình khen đẹp nữa.”

“Đó là vì anh ta muốn trông bánh bao trong mắt cậu.”

“Cả tuần vừa rồi bọn mình không gặp nhau, ngày nào anh ấy cũng lấy điện thoại chụp hình Đại Đại cho mình xem.”

“Đó là động tác giả làm nền cho việc anh ta dụ dỗ hẹn cậu đi mua máy ảnh. Thấy chưa, không có máy ảnh thật bất tiện, chúng ta hẹn nhau đi. Chính là ý này đó..”

Doãn Đình bị dội nước lạnh, tất cả nhiệt tình đều tắt lịm, “Dù sao thì anh ấy rất tốt, mình thấy thích anh ấy.”

“Không thích ăn thịt dê đã dụ được cậu, chắc là cậu là người con gái dễ dụ nhất trên thế giới này.”

“Càng nghĩ càng thấy thích anh ấy.”

“Không phải cậu nói phải thăm dò kỹ sao? Được mấy ngày rồi? Mình còn vui mừng vì lần này cậu còn có cơ trí và mưu mô, hóa ra chỉ là ảo tưởng.”

“Cậu nói xem, mình nên thổ lộ với anh ấy hay đợi anh ấy thổ lộ trước với mình trước?” Doãn Đình hỏi ý Tần Vũ Phi, “Mình không dám đâu, lời thổ lộ của mình hình như bị nguyên rửa rồi, thế nào cũng lại bại trận cho xem.”

“Cậu biết thế là tốt rồi.”

“Nghiêm chỉnh chút đi.”

“Không phải cậu chắc chắn anh ta thích cậu sao? Vậy cậu đợi anh ta thổ lộ đi.”

“Nhưng lỡ anh ấy rất chậm chạp thì sao? Lâu ơi là lâu không bày tỏ thì mình sẽ sốt ruột!”

“Cậu đúng là rất sốt ruột!” Tần nữ vương chê trách.

“Được rồi, được rồi, không được nôn nóng. Phải bình tĩnh, phải thành công.” Doãn Đình tự cổ vũ cho mình.

“Vậy nên mục đích mà cậu gọi cho mình là...”

“Mình cần có người nhéo mình một cái, để mình bình tĩnh lại. Cậu là người rất biết dội nước lạnh vào người khác.”

“Cảm ơn đã quá khen.”

“Đừng khách sáo.”

“Được, vậy mình bắt đầu dội đây.”

“Lúc này cậu đã dội cả một gáo lớn rồi.”

“Lúc này chỉ là khởi động, bây giờ mới chính thức bắt đầu.”

“Ờ.”

“Cậu nói, cảm giác của cậu có phải phát triển nhanh quá rồi không.” Tần Vũ Phi thật lòng lo lắng cô bạn thân, sợ cô lại nhất thời ấm đầu. “Đã được bao lâu đâu. Tuần trước cậu vừa nói chưa chắc chắn còn gì.”

“Lúc này đột nhiên hơi chắc.”

“Vậy cậu đợi đến khi chắc chắn hơn đi.”

“Mình sẽ cố.” Doãn Đình không dám coi thường sự xao động trong lòng mình. Đã lên kế hoạch xong hết rồi, nhưng vừa gặp Cừ Chính Khanh là kế hoạch đó phá sản luôn. Nhưng gặp anh rồi cô thật sự rất vui. Con gái làm đẹp vì người mình thích, thật ra con trai cũng thế. Cô để ý thấy lần này anh còn dùng nước hoa, mùi rất thơm.

“Cậu phải suy nghĩ cho kỹ. Anh ta lớn hơn cậu nhiều đúng đúng không? Anh ta bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Ba mươi ba.”

“Ồ.”

“Hơn mình chín tuổi.” Doãn Đình khẽ cắn môi, “Kể ra đúng là lớn hơn nhiều. Nhưng không thể bắt anh ấy đi đầu thai lại được. Anh ấy chính là anh ấy mà.”

“Còn nữa, anh ta là người nghiêm túc, đừng dẫn cuồng công việc.”

“Ừm.”

“Sau này anh ta sẽ không cho cậu ngủ nướng, phải thức dậy đúng giờ, không thì anh ta sẽ nghĩ cậu là con sâu lười biếng. Cậu thường xuyên chơi đùa, anh ta sẽ thấy phiền, vì anh ta không thích chơi. Cậu lướt Weibo rồi viết mấy lời ấu trĩ, anh ta sẽ chê, vì anh ta không nói những lời đó. Đúng rồi, còn một chuyện quan trọng nữa, anh ta có thể hòa nhập cùng bạn bè của cậu sao? Cậu có thể hòa nhập vào đám bạn của anh ta sao?”

Những chuyện sau này Doãn Đình chưa nghĩ qua, nhưng điều cuối cùng cô có thể chắc chắn: “Bạn chung của mình và anh ấy chính là cậu và Cố Anh Kiệt.”

“Suy nghĩ cho kỹ đi, đừng có kiêu căng.”

“Ồ.” Hình như có chút vấn đề thật.

“Bây giờ bình tĩnh hơn chưa?”

“Một chút.”

“Còn muốn nhào vào anh ta không?”

“Tạm thời có thể kiềm chế.”

“Tốt, vậy tạm biệt.” Nữ vương xong việc liền rút lui.

Doãn Đình quay lại chỗ ngồi, gọi cuộc điện thoại này đúng là có hiệu quả. Nhưng vừa ngược mắt nhìn thấy Cừ Chính Khanh cười với cô, tim cô lại đập thành thịch. Aaaa, phải kiềm chế! Phải bình tĩnh!

Bữa cơm này cả hai đều tỏ ra thận trọng, có lẽ không nên nói là thận trọng, là dè dặt mới phải.

Doãn Đình cố gắng giải quyết món thịt dê, thấy Cừ Chính Khanh múc hai muống canh, cô rất muốn nói không thích ăn thì đừng miễn cưỡng, để em giải quyết cho. Nhưng như vậy thì rất mất lịch sự, vậy nên cô chỉ có thể gia tăng tốc độ, tập trung tấn công triệt để món này.

Sau đó cứ ăn cứ ăn, cô chợt thấy hơi ngượng ngùng: “Ừm, thật ra sức ăn của em cũng không lớn lắm đâu.” Phải bảo toàn hình tượng thực nữ của cô mới được. “Chẳng qua thức ăn ở đây thực sự rất ngon.” Thật ra chỉ bình thường thôi, không chấm điểm cao được.

Cừ Chính Khanh trả lời: “Tuy là tôi không thích ăn, nhưng cũng có thể ăn một chút. Tôi không kén ăn.” Thật ra lương tâm anh đang kêu gào thảm thiết, tội xấu lớn nhất của anh chính là kén ăn thì có!

Doãn Đình gật đầu tán thưởng: “Em cũng không kén ăn.” Cô chỉ kén thức ăn ngon thôi, thế không gọi là kén ăn.

“Nếu thức ăn ở đây không tệ, lần sau chúng ta lại đến đây.” Cừ Chính Khanh lại xuất chiêu thăm dò.

“Được.” Doãn Đình không hề phản kháng đã giao vũ khí đầu hàng. Suy nghĩ một chút, cô hỏi: “Anh biết nấu ăn không?”

Cừ Chính Khanh do dự một lúc vẫn thành thật nói: “Không giỏi lắm.” Ba hoa khoác lác lung tung lỡ như cô bảo anh nấu cơm, chẳng phải sẽ bại lộ sao!

“Em cũng thế.” Miễn cưỡng xem như hai người có điểm chung, cộng điểm! Tuy lí do cộng điểm này hơi mất mặt. Hơn nữa rất đáng tiếc, hai

người không giỏi bếp núc thì không thể cùng nhau chơi trò nấu ăn hẹn hò ở nhà anh rồi.

Xem ra, cô phải đăng ký tham gia một lớp dạy nấu ăn thôi. Doãn Đình nghĩ, anh ấy đi làm mệt như vậy, tăng ca lại vất vả, nếu sau này hai người họ đến với nhau thật rồi, cô nên nấu cơm cho anh mới đúng. Ngày nào cũng đi ăn hàng không có lợi cho sức khỏe.

Đến khi về nhà, anh phải lên mạng tìm công thức nấu ăn, rảnh rồi sẽ tập nấu thử xem sao mới được. Cừu Chính Khanh nghĩ vậy. Niềm đam mê của Doãn Đình là ăn, anh cũng nên “thử” vài món tử mới được.

Hai người họ, mỗi người một suy nghĩ, lúc này điện thoại của Cừu Chính Khanh vang lên. Anh nhận máy, là Mao Tuệ Châu.

Mao Tuệ Châu nói cô ấy đang ở gần nhà Cừu Chính Khanh có chút việc, bây giờ vừa hay ngay giờ ăn trưa, không biết Cừu Chính Khanh có nhà không, có tiện cùng ăn bữa cơm với cô không.

“Ừ, bây giờ mình đang ăn cơm với bạn.”

Doãn Đình hỏi: “Zoe?”

Cừu Chính Khanh gật đầu.

“Gọi chị ấy đến đi! Ba người cùng ăn thì có thể ăn thêm vài món.” Hơn nữa nồi canh thịt dê lớn như vậy, một mình cô giải quyết có chút khó khăn. Còn nữa, bạn chung của cô và Cừu Chính Khanh lại có thêm một người: Mao Tuệ Châu. Quan hệ lại tiến thêm một bước lớn.

Thế là Cừu Chính Khanh nói địa chỉ cho Mao Tuệ Châu, cho cô biết là anh và Doãn Đình đang ăn, mời cô qua đây cùng ăn.

“Có tiện không?” Mao Tuệ Châu nghe thấy tên Doãn Đình thì biết là chuyện gì rồi.

“Không sao, cô ấy nói mình gọi cậu đến đây, cô ấy có thể gọi thêm món.” Cừ Chính Khanh vừa nói vừa bất đắc dĩ nhìn Doãn Đình, cô cười hì hì, đúng là có thể gọi thêm món mà, đây là sự thật.

Không lâu sau, Mao Tuệ Châu đã đến.

“Chị Châu Châu!” Doãn Đình gọi một tiếng rất ngọt.

“Cô muốn gọi thêm món gì? Tôi nói trước, sức chiến đấu của tôi rất bình thường.” Mao Tuệ Châu nói đùa với Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh day trán, cảm thấy hai người họ hình như còn thân thiết với nhau hơn cả anh. Đúng là cùng nhau đi hóng gió một chuyến thì khác ngay.

“Tôi cũng mua một chiếc xe đạp rồi.” Mao Tuệ Châu và Doãn Đình trò chuyện rất thoải mái. Doãn Đình cầm cuốn thực đơn lên chỉ cho Mao Tuệ Châu những món cô có hứng thú, để Mao Tuệ Châu chọn. Sau đó lại nói: “Vậ hôm nào chị có thời gian, chúng ta cùng đi hóng gió.”

“Được.” Mao Tuệ Châu nhận lời.

“Trời lạnh lắm.” Cừ Chính Khanh dội một gáo nước. Cô có thời gian rảnh rồi đi hóng gió chi bằng tới nhà anh chăm nom Đại Đại đi.

Câu nói này khiến cho hai cô gái đều trợn mắt nhìn anh. Cừ Chính Khanh nhún vai: “Thật sự rất lạnh mà.”

Gọi món xong, Mao Tuệ Châu nhìn hai người họ, hỏi thẳng: “Hai người đang hẹn hò à?”

Cừ Chính Khanh và Doãn Đình đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều ra vẻ vô cùng nghiêm túc. Cừ Chính Khanh không lên tiếng, giao quyền phát ngôn lại cho Doãn Đình. Doãn Đình nói: “Cừ tổng tốt bụng nhận nuôi con mèo hoang em từng chăm sóc, rồi hôm nay em giúp anh ấy đi mua máy ảnh, nên mới cùng ăn trưa.”

“Ồ.” Mao Tuệ Châu kéo dài âm điệu, nhìn về phía Cừ Chính Khanh. Theo cô thấy, đáp tiếng “vậy à” mà kéo dài thì dùng từ “ồ” có vẻ chuẩn xác hơn.

Cừ Chính Khanh hăng giọng, đổi đề tài, hỏi cô: “Công ty của cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”

Mao Tuệ Châu có chút đau đầu: “Khó hơn so với mình nghĩ một chút, e là phải qua Tết mới có thể đăng ký được.”

Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Qua Tết mới có thể đăng ký? Vậy đơn đặt hàng tháng Ba mà cậu nói, có thể hoàn thành không?”

“Nếu qua Tết mới đăng ký kinh doanh chắc không làm nổi rồi.” Mao Tuệ Châu từng nói với Cừ Chính Khanh về kế hoạch kinh doanh của mình. Bên Mỹ của cô có một đơn hàng vào tháng ba, vừa hay có thể để cô làm. Có đơn hàng đầu tiên thì dễ dàng hơn nhiều. Nên cô muốn tranh thủ trong tháng Mười hai giải quyết xong mọi việc của công ty. Tháng Một hoàn thành giấy phép kinh doanh, tháng Hai là Tết, cơ bản chẳng làm được gì, nhưng những phần chi tiết đều đã thu xếp ổn thỏa thì sẽ không sao, đến tháng Ba là có thể vận hành rồi.

“Sao lại không thể đăng ký? Có vấn đề gì phát sinh à?” Cừ Chính Khanh nói: “Vốn điều lệ không đủ sao? Chỗ mình vẫn còn một khoản tiền.”

Mao Tuệ Châu nói: “Vốn điều lệ mình định tìm một công ty đại diện, trả phí dịch vụ là được. Nhưng phí dịch vụ cũng khá cao. Lại còn cần có địa chỉ văn phòng công ty, công ty đại diện này có thể cung cấp, phí dịch vụ lại thêm một khoản. Nhưng mình cũng cần có một văn phòng, đã đi xem rất nhiều nơi, thời hạn thuê văn phòng ít nhất cũng phải nửa năm, tiền thuê phải đóng một lần quá cao, mình còn phải sửa sang lại, thuê nhân viên. Bây giờ đã là cuối năm, tìm người đâu dễ, lại còn dịp Tết nữa. Bên phía tuyển dụng thì mình có nhờ bạn mình tìm hộ, nhưng với tình trạng hiện tại của mình, nói thật là không dễ gì tuyển được người tài, đối tượng đồng ý vào làm chỉ có thể là người ít kinh nghiệm, hoặc là sinh viên mới ra trường.

Vốn có người bạn đồng ý cùng mình thành lập công ty, nhưng cuối cùng đã rút lui rồi. Nơi cô ấy đang làm tìm đủ mọi cách giữ chân, vậy nên cô ấy quyết định tiếp tục ở lại công ty đó. Cũng có nghĩa là bây giờ mình chỉ có một mình, muốn tìm một trợ thủ thích hợp, phải đợi đến khi lo xong địa điểm văn phòng mới có thể bắt đầu. Như vậy, văn phòng mà mình thuê phải đóng trước ít nhất ba, bốn tháng tiền nhà. Nói cho cùng vẫn là mình không đủ vốn, mình tính qua rồi, quả thật rất khó.”

“Còn thiếu bao nhiêu, mình có thể cho cậu mượn để xoay sở.” Cừu Chính Khanh nói.

Mao Tuệ Châu lắc đầu: “Cảm ơn. Nhưng bỏ tiền ra rồi, bỏ trống văn phòng mấy tháng cũng không ích lợi gì. Mình không thể vì đơn hàng tháng Ba mà gượng ép bản thân, nếu không tuyển được người, sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng, đến lúc đó vẫn sẽ tổn thất. Tính tới tính lui, mình đợi qua Tết mới bắt đầu vẫn tốt hơn. Dù sao lập công ty riêng cũng không phải chuyện một sớm một chiều, có muốn nhanh cũng vô ích. Thời gian này mình cứ tìm hiểu thêm, chuẩn bị đầy đủ trước. Tốt nhất là tìm vài người bạn cùng làm. Đợi qua Tết thuê một văn phòng, phí dịch vụ phải trả cho công ty đại diện cũng giảm được chút ít, rồi dùng số tiền đó vào việc khác.” Cô buông tiếng thở dài: “Thật là không lo việc trong nhà thì không biết dầu muối củi gạo đều tốn kém, trước đây làm việc cho công ty kia, mình không cần phải lo nghĩ những chuyện này. Cứ nghĩ chỉ cần làm tốt công việc, kiếm được tiền cho công ty là được. Bây giờ tự mình ra làm riêng mới phát hiện khoản nào cũng đều phải tính toán kỹ lưỡng.”

Doãn Đình ngồi bên cạnh lắng nghe, hỏi Mao Tuệ Châu: “Chị muốn mở công ty để làm gì thế?.” Thật ra lần trước đi hóng gió, Mao Tuệ Châu cũng có nói qua với cô, Doãn Đình không hiểu chuyện kinh doanh nên cũng không bận tâm, cuối cùng thì quên sạch.

Mao Tuệ Châu giải thích lại lần nữa cho Doãn Đình.

“Nghe qua không tồi chút nào.” Doãn Đình lần này quan tâm rồi: “Có thể kiếm ra tiền chứ?”

Mao Tuệ Châu ngập ngừng, “Ừ, tôi sẽ cố gắng.” Nếu là trước đây, có lẽ cô sẽ cảm thấy mình bị khinh thường, nhưng bây giờ những góc cạnh của cô đã được mài đi ít nhiều, lại biết tính tình Doãn Đình, nên cũng không để tâm nữa.

Doãn Đình lại quay qua hỏi Cừ Chính Khanh: “Anh cảm thấy sao, tương lai có thể kiếm ra tiền không?”

Cừ Chính Khanh trầm ngâm một lúc, suy nghĩ xem trả lời thế nào. “Phương hướng kinh doanh rất tốt, mối quan hệ Zoe cũng có, chẳng qua dù sao cũng là người mới trong ngành, sẽ có chút vất vả. Khả năng bị cạnh tranh cũng khá lớn, nguồn vốn ban đầu không đủ thì tương đối khó.”

“Ồ.” Doãn Đình gật đầu, nói: “Vậy em góp vốn được không?”

Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh đều ngẩn người.

Doãn Đình ưỡn ngực: “Em không nói đùa đâu, là thật đó. Có thể có lãi là được, đương nhiên cũng không cần gấp, về lâu dài có phát triển, lúc đầu kiếm không được cũng không sao. Hai người đều là tinh anh mà, Cừ Chính Khanh cũng nói tốt, vậy thì không có vấn đề gì rồi.”

Vẻ mặt của Cừ Chính Khanh chùng xuống, anh nói tốt khi nào? Thôi được, nếu như đủ vốn thì anh thấy cũng không tệ.

“Em không hiểu chuyện kinh doanh, về mặt nghiệp vụ chắc chắn không giúp được rồi. Em chỉ góp vốn, không quản nghiệp vụ, đến lúc kiếm được tiền thì chia hoa hồng cho em. Em có tiền, em có thể đầu tư.”

Vẻ mặt của Mao Tuệ Châu còn đặc sắc hơn Cừ Chính Khanh, cô gái cười chiếc xe đẹp hóng hởi cô đi hóng gió không, tự nói mình có tiền, muốn đầu tư vào công ty cô?

Chương 15

Mao Tuệ Châu nhìn Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh trưng ra vẻ mặt vô tội: “Mình không biết cô ấy có bao nhiêu tiền”. Hoặc nên nói, bố cô ấy có bao nhiêu tiền. Anh chỉ biết bố Doãn Đình có một xưởng in, quy mô thì anh không rõ. Anh trai cô ấy kinh doanh một quán bar, anh đã từng đến, làm ăn rất khá, nhưng kiếm được bao nhiêu tiền thì anh cũng không biết.

“Văn phòng của chị cần diện tích rộng bao nhiêu? Phải tuyển bao nhiêu người mới đủ?” Doãn Đình nghiêm túc hỏi.

“Một hai trăm mét vuông”. Mao Tuệ Châu thử nói rõ với Doãn Đình: “Công ty của tôi là công ty nhỏ”. Đừng bao giờ xao động, đầu tư cái gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

“Hơn một hai trăm mét vuông ngồi đâu được bao nhiêu người đâu nhỉ? Chị còn phải có một văn phòng riêng dành cho Tổng giám đốc, còn có phòng tài vụ, phòng họp nữa”. Doãn Đình suy nghĩ, “Chị làm ngành này thì tiền mặt rất quan trọng”. Sau đó cô bắt đầu gọi điện thoại, vừa gọi vừa hỏi: “Chị thấy ở khu nào thì tiện?”.

Mao Tuệ Châu há hốc miệng, còn chọn khu đất? Bây giờ cô chọn vị trí đều là chỗ nào rẻ thì xem chỗ đó. Chỉ cần rẻ là được.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, Doãn Đình nói: “Giám đốc Đỗ, tôi muốn hỏi một chút, tòa nhà văn phòng của tôi gần đây có căn nào trống có thể dùng không?”

Mao Tuệ Châu quay đầu nhìn Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh lắc đầu, anh thật sự không biết cô gái bị ông thần Vô Tâm ôm chặt này có cả một tòa nhà văn phòng.

“Ồ, được rồi”. Doãn Đình ngẩng đầu nói với Mao Tuệ Châu: “Phố Dương Liễu có một căn ba trăm năm mươi mét vuông, đến giữa tháng

Mười hai thì hết hạn đối tác không thuê nữa. Đường Kim Sa có một căn năm trăm mét vuông, tuần sau người ta chuyển đi rồi.”

Mao Tuệ Châu giật mình: “Không cần đến năm trăm mét vuông đâu.”

Doãn Đình nhìn cô: “Được, giám đốc Đỗ, giúp tôi giữ lại căn ở phố Dương Liễu. Đừng cho người khác thuê. Ừm, tôi sẽ gọi lại cho anh sau”.

Vừa cúp máy, thấy Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh đang nhìn mình chăm chăm, Doãn Đình hơi ngỡ ngàng: “Cho em góp vốn đi. Em góp mặt bằng, mấy căn lúc này đều là của em, là tài nguyên có sẵn, không dùng thì phí đúng không? Tiền thuê sẽ tính rẻ thôi, tính vào phần vốn đầu tư. Em cũng có ký hợp đồng hợp tác với công ty kiểm toán và công ty luật, bên chị chắc cũng cần đến, thôi cứ gộp chung mà làm, tiết kiệm được chút tiền vốn lưu động còn thiếu bao nhiêu, chúng ta bàn lại sau, tính toán với bên kiểm toán. Chị thấy sao?”

Mao Tuệ Châu không dám quyết định, từ trên trời tự nhiên rơi xuống cái bánh ngon lành, nhưng quá bất ngờ, cô cũng không biết tin được không. Mao Tuệ Châu lại nhìn Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh lí trí hơn, hỏi Doãn Đình: “Có cần bàn bạc với bố hoặc anh trai cô trước không?”

“Không cần, bố không quản bọn em. Sau khi mẹ ra đi, ông chẳng còn bận tâm đến bất cứ điều gì nữa. Mấy công ty và doanh nghiệp trước kia ông đều bán hết. Có hai công ty bán cho chú Tần, chính là công ty giấy và đồ da đó.”

Cừ Chính Khanh kinh ngạc, hai nhãn hiệu đấy là một trong những hạng mục kinh doanh chính của Vĩnh Khải, anh lại không hề biết rằng nó được mua lại từ tay bố Doãn Đình.

“Bố em chỉ giữ lại xưởng in. Lúc trước xưởng in làm ăn rất tốt, máy móc và kỹ thuật đều nhập từ nước ngoài về, từng có rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài cố ý tìm đến. Kinh doanh khấm khá như vậy, bố khai thác được

rất nhiều mỗi làm ăn khác, mẹ em thì trông xưởng in, bố em kinh doanh cái mới, cũng đều thành công cả. Bố em và chú Tần đều là bạn bè cùng lập nghiệp. Kể từ sau khi mẹ em ra đi, bố rất đau lòng, bán hết những công ty khác, chỉ giữ lại mỗi xưởng in. Bố hỏi anh trai em có muốn kế nghiệp không, anh ấy nói không muốn. Bố nói vậy được, tài sản trong nhà chia ra, em và anh trai cầm tiền đi làm việc mà bọn em muốn làm, bố không thể hỗ trợ mãi cho bọn em được. Bọn em thua hết thì chấp nhận số phận. Sau đó bố cho anh trai một khoản tiền lớn, anh ấy mang đi làm ăn. Lúc đó em còn nhỏ, em nói em không biết phải làm gì, bố giữ giúp em đi.”

Cừu Chính Khanh chợt hiểu ra: “Vậy là bố cô giúp cô đầu tư vào bất động sản.”

“Vâng, bố em mua mấy căn nhà. Sau này giá nhà tăng lên, em thấy tình hình có vẻ tốt, đầu tư vào đây có thể dư sức dưỡng già sau này. Sau đó em lấy tiền bố cho đi mua nhà, nhưng em mua toàn nhà văn phòng và cửa hàng. Rồi em ủy thác cho một công ty đại diện giúp em quản lý nó, còn cả công ty kiểm toán, công ty luật. Mặt bằng quán bar của anh trai em cũng là của em. Trước kia anh ấy làm ăn thua lỗ, không đủ tiền thuê nhà, em giúp anh ấy một chút. Em còn góp vốn vào một công ty thiết kế thời trang của bạn, cũng kiếm được kha khá.”

Nói đến đây, Doãn Đình đột nhiên đổi chủ đề, nói với Mao Tuệ Châu: “Đúng rồi, chị thấy đó, em là người rất may mắn. Chị để em góp vốn, không chừng công ty kiếm được tiền đó.”

Mao Tuệ Châu há hốc miệng, một chữ “được” kia thật sự rất do dự nói ra. Như vậy không có vấn đề gì chứ?

“Làm ăn là làm ăn, đừng nói những lời mê tín dị đoan.” Cừu Chính Khanh lên lớp Doãn Đình.

“Ồ.” Doãn Đình nói: “Dù sao thì, em có địa điểm cho thuê, cũng có khả năng đầu tư. Bố em nói đúng, đừng tưởng là số các con tốt, người giàu bị áp lực rồi tự sát nhiều lắm. Thật ra lời bố nói rất có lí. Cứ nói em này, lúc

còn trẻ từng bị một cô gái mắng, cô ấy nói chẳng qua số em tốt mà thôi, có gì ghê gớm đâu, cầm tiền của bố mẹ, không cố gắng làm việc, không có chút cống hiến nào cho xã hội. Lúc đó em đang đi mua nhà, cô gái này hình như vừa thất tình, tâm trạng không được tốt.”

Cừu Chính Khanh không còn lời nào để nói, bị mắng mà còn giúp người ta tìm lí do. Hơn nữa những lời này là sao? Cái gì gọi là lúc còn trẻ, bây giờ cô bao nhiêu tuổi cơ chứ?

“Lúc đó em rất buồn, chẳng bận tâm đến việc xem nhà nữa, về nhà khóc nức nở. Bố hỏi em, con làm chuyện xấu gì rồi. Em nói con chẳng làm chuyện gì xấu cả. Bố em liền nói, vậy sao con phải tự ti. Em nghĩ, cũng đúng nhỉ, sao em phải tự ti. Sau đó em hiểu rằng, cuộc đời của mỗi người đều khác nhau. Tuy em không phải vất vả làm việc, không có đầu óc kinh doanh như người khác, thành tích học tập cũng không được ưu tú, đã thể lại gốc, nhưng em cũng học rất chăm chỉ, tốt nghiệp thuận lợi, em cũng có việc làm. Mỗi ngày em đều đặn đến xưởng in để bầu bạn với bố, tuổi ông ấy đã cao, dễ cảm thấy cô đơn. Em thích động vật, quan tâm đến các bạn nhỏ, tiền em kiếm ra cũng giúp được người khác. Em không phạm pháp, không làm việc xấu, em cũng cống hiến cho xã hội. Tiếc là em không gặp lại cô gái ấy nữa nên không có cơ hội phản bác lại cô ấy. Cô ấy không xem thường em như thế.”

Cừu Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đều không lên tiếng, thật ra, họ cũng từng có thành kiến với những cô cậu nhà giàu không nỗ lực đi lên.

Doãn Đình nói tiếp: “Thế nên, hai người đừng cho là em đang gây rối. Em nghiêm túc đó, không đầu tư lung tung đâu. Đây không phải vì chị Châu Châu tài giỏi sao, hơn nữa chị vì giúp người khác mới bị mất việc, em rất khâm phục chị. Mẹ em từng nói, người tốt nhất định sẽ được đền đáp, chỉ là khi sự đền đáp đến, đừng nên bỏ lỡ nó. Không phải bây giờ cơ hội đến rồi sao? Em không giúp được nhiều, nhưng em sẽ cố hết sức. Đợi công ty thành lập, mọi người cùng nhau cố gắng. Không phải còn có Cừu Chính Khanh à? Bản lĩnh anh ấy lớn, là cây hái ra tiền của Vĩnh Khải, bảo anh ấy

giúp chúng ta một chút. Bây giờ chúng ta giải quyết việc đăng kí kinh doanh, về mặt tuyển người em cũng sẽ nhờ người giúp đỡ, có vốn, có mặt bằng, nền tảng của chúng ta cũng rất vững chắc, thế nào cũng tuyển được người mà. Đơn đặt hàng tháng ba chị cứ nhận đi. Bắt đầu kiếm tiền thôi, tốt quá rồi.”

Mao Tuệ Châu bật cười, cô nhìn Cừ Chính Khanh, lại nhìn Doãn Đình: “Có người từng nói với tôi, một số người bẩm sinh có thể dễ dàng thuyết phục người khác, truyền cảm hứng cho người khác, cô chính là người như vậy.”

“Chị đang khen em à, cảm ơn chị” Doãn Đình rất phấn khởi.

“Tôi nghe cô nói xong, cảm thấy nếu như tháng Ba công ty bắt đầu đi vào hoạt động thì sẽ có lợi nhuận ngay, mọi chuyện sẽ đều thuận lợi”.

“Chuyện đó là đương nhiên, không phải em khoác lác nhưng em thật sự là phúc tinh đó.” Doãn Đình cố gắng khen ngợi bản thân.

Lúc này điện thoại của Mao Tuệ Châu vang lên, cô nhìn màn hình, không ngờ Ngô Phi gọi tới.

Trong điện thoại, Ngô Phi nói: “Chị Zoe, nghe nói chị chuẩn bị thành lập một công ty.”

“Ừm”. Tim Mao Tuệ Châu khẽ nảy lên.

“Tôi muốn tự mình tiến cử, năng lực và thái độ làm việc của tôi chị biết mà, tôi cũng biết công ty mới thành lập không dễ dàng, tiền lương có thể thương lượng được, tôi chỉ hi vọng còn có cơ hội theo chị học hỏi thôi.”

Mao Tuệ Châu kinh ngạc, không lẽ hôm nay là ngày may mắn của cô? Cô chỉ nhân tiện qua đây, nghĩ rằng nếu Cừ Chính Khanh ở nhà thì cùng anh ăn bữa cơm, sẵn tiện cô có thể thảo luận với anh một chút về vấn đề hiện tại của mình. Không ngờ, cơm còn chưa ăn xong, vốn đầu tư đã có, trợ thủ đắc lực cũng có luôn.

Doãn Đình cười rất tươi, len lén nhìn Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh cũng đang nhìn cô. Doãn Đình hơi thẹn thùng quay mặt đi chỗ khác. Thật ra, cô thật lòng muốn giúp Mao Tuệ Châu, nhưng hiển nhiên cũng có chút ý đồ riêng trong đó. Đây có thể xem là lấy lòng bạn bè của anh không? Cô hy vọng có thể xích lại gần Cừ Chính Khanh hơn. Cô không phải là thiên kim tiểu thư không học thức, không kỹ năng, tham ăn lười biếng. Cô cũng tự làm được rất nhiều việc, có lí tưởng, có mục tiêu. Tuy lí tưởng không cao xa, mục tiêu không cao cả, nhưng thế gian nhiều người như thế, đâu có ai giống ai.

Lí tưởng hiện tại của cô, ừm, chính là có thể bàn chuyện yêu đương với quý ngài nghiêm túc. Còn mục tiêu, ừm, là hy vọng sau khi thành công yêu đương thì có thể kết hôn trong hạnh phúc.

Cô cảm thấy rất tốt, cuộc sống tràn đầy hy vọng và niềm vui!

Nhóm thảo luận kế hoạch gây dựng sự nghiệp cuối cùng di dời đến nhà Cừ Chính Khanh để họp tiếp.

Vì Ngô Phi tỏ ra rất tích cực và nhiệt tình, nghe Mao Tuệ Châu nói cô đang bàn bạc chuyện mở công ty với bạn, cậu ta bèn đề nghị qua ngay. Mao Tuệ Châu rất an tâm với Ngô Phi, cậu thanh niên này làm việc chăm chỉ, năng lực cũng khá. Biểu hiện của cậu ta khi đối đáp với Thôi Ứng Vỹ cũng xem như thông minh sáng suốt, có lập trường riêng. Khi vẫn còn làm việc ở công ty trước, mấy lần cô thấy Thôi Ứng Vỹ tìm lý do khen ngợi Ngô Phi trước mặt mọi người, còn mời cậu ta cùng đi uống rượu. Ngô Phi từ chối rất khéo léo, tuy khách sáo, nhưng vẫn giữ thể diện cho Thôi Ứng Vỹ.

Việc này làm cho Mao Tuệ Châu hơi lo lắng. Sau khi cô làm xong thủ tục xin thôi việc có tìm Ngô Phi một lần, nói cô biết chuyện này sẽ ảnh hưởng tới cậu ta, nhắc nhở cậu ta xử lý mọi việc cẩn thận. Sự việc tuy đã qua lâu rồi, trước khi tìm được nơi phát triển tốt hơn, vẫn nên cố gắng giữ quan hệ tốt với Thôi Ứng Vỹ, đừng vì tình cảm mà phải chịu thiệt.

Lúc Ngô Phi hỏi cô nghĩ việc rồi định làm gì, cô không nói cho cậu ta biết, muốn đợi khi mọi việc xong xuôi hết rồi mới kể. Trong lòng Mao Tuệ Châu, tuy không hối hận vì đã giúp Ngô Phi, nhưng hôm nay bị ép phải nghỉ việc cũng cảm thấy có chút thất bại, mất mát. Trước mặt cậu, cô không muốn mình bị mất mát. Vậy nên cô nghĩ, đợi khi nào sự nghiệp riêng khởi sắc rồi mới nói.

Cô tìm sự giúp đỡ khắp nơi, nhờ các mối quan hệ để tuyển nhân viên, dù đã cố giấu nhưng Ngô Phi vẫn biết được tình hình hiện nay của cô. Không chỉ biết, cậu còn chủ động nói muốn gia nhập công ty mới của Mao Tuệ Châu.

Tiếp tục nói chuyện này trong nhà hàng không được tiện, thế là Cừ Chính Khanh đề nghị đến nhà anh để bàn tiếp. Mao Tuệ Châu cho Ngô Phi biết địa chỉ nhà Cừ Chính Khanh rồi hẹn gặp cậu ta tại đó. Mọi người vội chiến đấu hết những món đã gọi để về nhà. Giữa đường Doãn Đình đòi Cừ Chính Khanh phải dừng xe, chạy vào một cửa hàng tiện ích ven đường một lúc xong xách ra một túi đồ ăn vặt lớn trong tâm trạng hí hửng.

“Họp thì sao có thể thiếu đồ ăn thức uống cho được!” Cô lớn tiếng nói.

Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đều dẫn mặt ra. Họ chưa từng nghe họp phải chuẩn bị đồ ăn vặt bao giờ.

Doãn Đình cười hì hì: “Lần đầu tiên em tham gia một cuộc họp quan trọng, có chuyên môn như vậy. Cảm thấy mình có thêm chút ít khí chất của anh tài.”

Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đều ngen lời. Đây đúng là một nhà đầu tư đặc biệt.

“Em có thể ăn trên xe không?” Doãn Đình dán mắt vào gói bò khô, tỏ ra rất thèm thuồng.

“Cô vừa ăn cơm trưa xong.” Chủ xe Cừ Chính Khanh nêu lý do cự tuyệt đầu tiên. “Hơn nữa sắp về tới nhà rồi.” Lí do thứ hai được đưa ra.

Nhưng sau cùng anh lại nói: “Lúc ăn cần thận đừng làm rơi ra xe đó.”

“Ồ.” Doãn Đình đồng ý. “Em đợi về nhà mới ăn.”

Mao Tuệ Châu ngồi phía sau nhú mày, hai người có thể đừng thể hiện tình cảm ra mặt không? Khoe thôi thì không nói, nhưng lúc này cô hỏi, anh còn không chịu thừa nhận. Và lại người theo đuổi trước kia là cô còn ngồi ngay ghế sau đây này! Tuy nhiên Mao Tuệ Châu lại không hề đau lòng hay cảm thấy không phục chút nào.

“Chị Châu Châu, Ngô Phi là người như thế nào ạ?” Doãn Đình im lặng chưa đến hai phút đã bắt đầu nhiều chuyện.

Mao Tuệ Châu giới thiệu qua về Ngô Phi cho Doãn Đình, nếu Ngô Phi thật sự gia nhập, Doãn Đình là nhà đầu tư cũng có quyền được biết. Doãn Đình nghe xong, gật đầu: “Tốt quá, vậy là tìm được nhân tài rồi.”

Giọng điệu khen ngợi kia khiến Cừ Chính Khanh phải liếc mắt qua. Không quen không biết, cô có cần khen nghiêm túc vậy không?

Doãn Đình thấy ánh mắt của Cừ Chính Khanh, vội bổ sung thêm một câu: “Tất nhiên, Cừ tổng của chúng ta cũng là một nhân tài ưu tú.” Cô nịnh rất thành thực, vì sao phải nịnh anh thì khoan hãy để ý. Dù sao khen anh cô cũng cảm thấy rất vui.

Mao Tuệ Châu bật cười, Cừ Chính Khanh đối diện ánh mắt “bắt quả tang” của Mao Tuệ Châu trong kính chiếu hậu, có chút ngại ngùng. E hèm, khen thế thì làm sao, anh quả thật rất ưu tú mà.

Ba người vào nhà được một lúc thì Ngô Phi cũng đến.

Một chàng trai trẻ trắng trẻo thư sinh, Doãn Đình cứ nhìn cậu ta.

Cậu ta rất lịch sự chào hỏi mọi người, còn nói với Mao Tuệ Châu là cậu đã có ý định nghỉ việc từ lâu rồi. Làm việc cho một người nhân phẩm xấu như thế, cậu cảm thấy không xứng đáng với thời gian và sức lực phải bỏ ra. Và lại khi đó, Thôi Ứng Vỹ suốt ngày nói xấu Mao Tuệ Châu, khiến

cậu cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng Ngô Phi cũng đã kí thỏa thuận không làm cùng ngành, khi nghỉ việc cũng phải thay đổi ngành nghề. Cậu ta định cân nhắc công việc sau này trước đã, tìm được đường lui rồi tính tiếp. Kết quả Mao Tuệ Châu lại đi trước cậu một bước. Thế nên Ngô Phi vẫn luôn để ý đến tình hình của Mao Tuệ Châu, vốn nghĩ cô tạm nghỉ ngơi một, hai năm. Ngờ đâu Mao Tuệ Châu quyết định thành lập công ty riêng, vậy nên cậu ta thành tâm xin một vị trí trong đó.

“Tôi làm gì cũng được. Công ty chị mới mở, chắc chắn cần người có kinh nghiệm như tôi, có thể chạy vật, biết đi xã giao, uống rượu, còn có thể lo một số chuyện linh tinh, lại có người hợp tác ngầm.” Ngô Phi nói: “Chị Zoe, tôi biết thời gian đầu nhất định gặp nhiều khó khăn nhưng không sao cả. Tôi sống chung với bố mẹ, không có áp lực về sinh hoạt phí. Mấy năm qua tôi cũng có một khoản tiền tiết kiệm, nếu cần, tôi cũng có thể phụ giúp chị về mặt kinh tế. Tiền lương có thể thương lượng, sau này mới đưa cũng không thành vấn đề, tôi chỉ muốn cùng chị lập nghiệp thôi.”

Ngô Phi nói rất chân thành, Doãn Đình âm thầm rút ra kết luận. Cô vừa ăn sữa chua vừa nhai bò khô, hai mắt vẫn dán chặt lên Ngô Phi.

Mao Tuệ Châu cảm ơn Ngô Phi. Cô cũng không khách sáo với Ngô Phi, người như vậy thực sự là đối tác cô cần trong hoàn cảnh hiện tại. Cô bắt đầu nói cho Ngô Phi biết những gì cô đã có, dự định của cô, chiến lược phát triển trước mắt của cô.

Ngô Phi chăm chú lắng nghe, Doãn Đình chăm chú nhìn Ngô Phi.

“Tiểu Đình” Cừ Chính Khanh đột nhiên chen ngang. “Cô vào bếp pha trà cho mọi người đi.”

“Dạ.” Doãn Đình nghe lời anh, lưu luyến không rời quay đầu nhìn Ngô Phi thêm vài lần nữa.

Vào đến phòng bếp, Doãn Đình mới nhớ ra đây đâu phải nhà cô. Lần nào đến đây cũng là Cừ Chính Khanh pha trà, sao cô biết được hộp trà để

ở chỗ nào. Doãn Đình chạy ra cửa phòng bếp, định hỏi xem Cừ Chính Khanh cất trà ở đâu. Kết quả bắt gặp ngay khoảnh khắc ba người trong phòng khách đang thảo luận. Cừ Chính Khanh đang nói gì đó, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, hùng hồn nêu ý kiến.

Thật đẹp trai.

Đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất.

Doãn Đình ngời hân xuống phía trước cửa phòng bếp chăm chú nhìn. Cừ Chính Khanh vừa hay đối diện cô, cô có thể nhìn rất rõ, nhìn cho đã thì thôi.

Đẹp trai quá đi, càng nhìn càng thích. Anh tràn đầy khí chất tài giỏi của người đàn ông trưởng thành, Cừ Chính Khanh có biết anh không cần động đậy cũng tỏa ra luồng ánh sáng tinh anh không? Tiếc là không có máy ảnh trong tay, nếu không, cô có thể chụp vài tấm đem về ngắm cho đỡ thèm rồi.

Sau khi nêu xong ý kiến, Cừ Chính Khanh vô tình đảo mắt, thấy Doãn Đình đang thập thò như ăn trộm ở cửa nhà bếp.

Doãn Đình bị phát hiện chỉ biết cười ngây ngốc, ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Cừ Chính Khanh đứng lên đi tới chỗ cô, Doãn Đình ngược đầu nhìn anh, cảm giác như mình thật sự câu được anh vậy, bất giác lại cười phá lên.

Cừ Chính Khanh đến trước mặt cô, hỏi: “Cố có mối không?”

Doãn Đình cười cười rồi đứng lên.

Cừ Chính Khanh bị cô lây nhiễm nên cũng cười: “Có phải cả ngày từ sáng đến tối ngoài trừ ngủ ra, thời gian còn lại cô đều rất vui vẻ không?”

“Lúc ngủ em cũng hay mơ thấy giấc mơ đẹp mà.” Thời gian vui vẻ Doãn Đình kéo dài hơn anh tưởng.

Cừu Chính Khanh lắc đầu, phục cô thật đấy. “VẬY cô ngồi ở đây nhìn trộm cái gì thế?”

“Em không tìm thấy hộp trà.” Tuyệt không thể nói cô đang nhìn lên anh.

Cừu Chính Khanh dẫn cô vào bếp, chỉ chỉ tủ bếp bên trên: “Ở trong đó.”

Doãn Đình chạy vọt qua: “Biết rồi, anh đi làm việc đi, em chuẩn bị pha trà đây.”

Cô mở tủ ra, bên trong có hai ngăn. Gối trà lại nằm ở ngăn trên. Bất lợi từ đôi chân ngăn lập tức xuất hiện. Doãn Đình nhón chân lên, ngón tay sắp chạm tới gối trà, lúc này một cánh tay dài từ phía sau cô vươn tới, giúp cô lấy nó xuống.

“Cám ơn anh.” Doãn Đình nhận lấy, mặt hơi đỏ lên. Anh đứng rất gần cô, cô có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh. Nhưng cô không lùi lại, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Cừu Chính Khanh cũng không lùi bước, nhỏ giọng nói với cô: “Tiền tài không thể lộ cho quá nhiều người biết, hơn nữa đầu tư phải cẩn thận. Hai điều này cô phải nhớ kỹ.”

Lòng Doãn Đình thấy ngọt lịm, cũng nhỏ giọng nói với anh: “Anh yên tâm đi, em không phải người tùy tiện. Trước đây cũng có nhiều bạn bè tìm em đầu tư, em đều không đồng ý. Vì chuyện này mà có người trong số họ trở mặt, tuyệt giao với em. Làm việc gì em cũng phải nhìn người nữa. Nếu đổ tiền vào việc chơi cổ phiếu, em không cho đâu. Tuy tiền em kiếm được không khó khăn, nhưng em biết phải cố gắng mới được đền đáp. Tài sản do bố mẹ vất vả để lại, em sẽ đối đãi thật tốt với chúng. Tuy mới gặp chị Châu Châu vài lần, nhưng em tin chị ấy. Chị ấy là người anh từng cân nhắc muốn hẹn hò, là đối tượng anh từng nghiêm túc suy nghĩ, sẽ không phải là người có nhân phẩm kém, chắc chắn là người giống anh. Bây giờ dù không thể

yêu nhau, nhưng anh cũng có lòng giúp chị ấy. điều đấy chứng minh rằng, chị ấy đáng để giúp đỡ. Lại thêm nguyên nhân khiến chị ấy phải nghỉ việc, cũng cho thấy chị ấy là một người có tình có nghĩa. Anh xem, bây giờ đồng nghiệp cũ của chị Châu Châu còn ngay lập tức vì chị ấy mà đến, chứng tỏ chị ấy là một đối tác đáng để đầu tư.”

Cừu Chính Khanh nghe cô nói câu nào câu nấy đều đầy đạo lý, biết cô hiểu lý lẽ, không nhất thời ầm đầu mà xao động, anh cũng thấy yên tâm hơn. Nhưng anh vẫn dặn dò: “Tôi không nói chuyện của Zoe, Zoe đương nhiên đáng giúp rồi. Tôi đang nói tính chất của sự việc. Sau này nếu gặp chuyện tương tự, nhất định cô phải cân nhắc kỹ trước khi làm, không được làm việc theo cảm tính. Đặc biệt là với những người không thân thiết, không nên để họ biết cô có trong tay bao nhiêu tiền, tránh sau này rước thêm rắc rối.”

“Vâng, vâng.” Doãn Đình ra sức gật đầu, đối với sự lải nhải của anh, cô không thấy khó chịu chút nào.

“Cậu Ngô Phi, tuy là đồng nghiệp cũ của Zoe, nhưng cô không thân với cậu ta, tôi cũng thế, do vậy cô nên giữ chút khoảng cách.” Lúc này, Doãn Đình cứ nhìn chăm chăm Ngô Phi, vào đến phòng bếp còn ngồi xuống nhìn trộm cậu ta, lòng Cừu Chính Khanh chua đến mức ngang với dưa muối rồi.

Vừa nói đến Ngô Phi, Doãn Đình liền phẫn chấn hẳn lên, “Để em nói cho anh biết,” Doãn Đình ra vẻ thần bí thì thầm to nhỏ với Cừu Chính Khanh: “Cái anh Ngô Phi chắc chắn đang thích chị Châu Châu.”

Cừu Chính Khanh ngẩn người. Làm sao có thể? Anh ló đầu ra khỏi bếp nhìn về hướng phòng khách, Mao Tuệ Châu và Ngô Phi vẫn đang thảo luận về chuyện công ty. Cừu Chính Khanh thu đầu lại, lắc đầu: “Nhìn không ra.”

“Không sai đâu.” Doãn Đình tự tin lắc lắc ngón tay: “Em có đôi mắt có thể phát hiện tình yêu mà.”

“Ừ nhỉ, tiểu thư Củ Cải Trắng.” Cừu Chính Khanh cười cô. Còn dám tự nhận biết phát hiện tình yêu, vậy tình yêu của anh sao cô không nhận ra?

“Thật đó, chúng ta cá cược đi.”

“Họ đâu có hợp nhau.”

“Chỗ nào không hợp?”

“Ngô Phi quá trẻ, họ chênh nhau mấy tuổi liền.”

“Vậy thì đã sao? Bây giờ đều có tình vong niên mà, chênh nhau vài tuổi sao phải sợ. Hơn nữa chị Châu Châu rất xinh đẹp, không thấy dấu hiệu tuổi tác chút nào. Đứng chung với Ngô Phi rất đẹp đôi”.

Cừu Chính Khanh thật đau đầu, cảnh cáo cô: “Cô đừng gây thêm chuyện nữa. Người ta nghiêm túc gây dựng sự nghiệp, đừng gán ghép khiến họ không thể cộng tác được”.

“Đâu có, em biết điều thế còn gì, nhất định sẽ không gây rắc rối. Em chỉ chia sẻ phát hiện của mình cho anh biết. Sau này họ ra sao là chuyện của họ. Em cũng biết chuyện tình cảm mà xử lý không tốt thì sau này khó có thể tiếp tục làm bạn, chị Châu Châu bây giờ đang chuẩn bị bắt đầu sự nghiệp của mình, em sẽ không nói đâu. Anh cũng vậy, phải giữ bí mật đó.”

Cừu Chính Khanh sầm mặt, anh sẽ không rêu rao chuyện này, vậy được chưa? Nhưng Ngô Phi thích Mao Tuệ Châu? Sao cô ấy lại nghĩ như vậy?

“Hai người họ hình như,” Cừu Chính Khanh suy nghĩ, “chênh lệch khoảng sáu, bảy tuổi thì phải.”

“Anh không thể cổ hủ như vậy. Đàn ông lớn tuổi thì được, phụ nữ lớn chút thì không được sao? Sáu, bảy tuổi có là gì, quan trọng là họ thích nhau. Nếu đôi bên có tình cảm với nhau, tuổi tác không thành vấn đề. Nếu không thích thì nói gì cũng vô ích. Anh yên tâm đi, chị Châu Châu thông minh như vậy, em thấy Ngô Phi là người trầm tính, hai người họ có thể xử lí được.”

“Sáu, bảy tuổi không thành vấn đề?” Cừ Chính Khanh dè dặt thăm dò: “Vậy chín tuổi thì sao?”

Tim Doãn Đình đập thình thịch, cố ý giả ngốc: “Nam lớn hơn chín tuổi hay nữ lớn hơn chín tuổi?”

“Nam.” Tim Cừ Chính Khanh cũng đập liên hồi.

“Nam à.” Doãn Đình thấy mặt mình nóng bừng. “Như vậy cũng tốt. Nam lớn hơn nữ chín tuổi, vậy chắc là người thành thực trầm ổn, biết chăm sóc người khác, biết thương vợ. Ừm, rất tốt.” Ba chữ cuối khó khăn lắm cô mới nặn ra được, vì mấy câu trước càng nói càng không biết xấu hổ, cô sắp chịu hết nổi rồi.

Cừ Chính Khanh nhìn chăm chăm Doãn Đình, vẻ mặt cô là ý gì? Anh cảm thấy rất có hy vọng, anh cảm thấy cô cũng như anh. “Ừm, anh ta nhất định sẽ rất thương vợ mình.” Anh nói theo cô. Giống Doãn Đình, Cừ Chính Khanh cũng thấy những lời này nói ra miệng thật xấu hổ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bị một cảm giác không tên bao lấy.

Anh nhất định sẽ rất thương vợ mình

Lại còn nói lời yêu thương nữa.

Tim Doãn Đình nhảy loạn cả lên, vừa ngọt ngào lại then thừng. Nhanh lên, tiếp tục nói đi!!!

Cừ Chính Khanh rất muốn bày tỏ, nhưng anh cảm thấy đây là chuyện nghiêm túc, nên diễn ra ở một nơi khác tìm “ngày đẹp” rồi mới có thể tỏ tình với Doãn Đình. Hiện tại còn có hai người ở bên ngoài thảo luận chuyện công việc, anh không thể ở trong phòng bếp quá lâu được.

Đây không phải địa điểm và thời điểm thích hợp.

Cừ Chính Khanh không thể chấp nhận việc này tùy tiện nói với Doãn Đình những câu như anh lớn hơn em chín tuổi, nhưng anh sẽ đối xử tốt với

em, hay là em làm bạn gái anh có được không?

Khô khốc, không có thành ý. Nói xong còn quay đầu trở lại phòng khách bàn chuyện công việc nữa.

Không được, tuyệt đối không được như thế.

Còn phải cho Doãn Đình thời gian để suy nghĩ. Anh tin Doãn Đình không ghét anh, thậm chí anh cảm thấy cô thích anh. Nhưng con gái hay làm giá, chắc chắn sẽ nói cần thời gian suy nghĩ. Sau đó họ còn phải nghiêm túc trò chuyện, thảo luận tình cảm đôi bên và cảm giác của đối phương khi bên nhau. Nếu thuận lợi, Doãn Đình thấy chuyện này OK, vậy họ tiến thêm một bước, chuyển sang kế hoạch yêu đương. Nếu Doãn Đình thấy không được, vậy anh phải tìm hiểu vấn đề xuất phát từ đâu, cô thấy chỗ nào chưa ổn.

Cho nên, giờ này phút này, tại nơi này, không phải thời cơ tốt để nói chuyện, không, phải nói là để tỏ tình.

Thế là lời đã đến cửa miệng, Cừ Chính Khanh sửa thành: “Ngày mai cô có thể qua không, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Doãn Đình ngậy người. Cái gì? Lại phanh gấp?!

“Em qua được.” Nhưng anh lại muốn ngày mai mới nói sao? Mở cuộc họp chính thức? Vậy chẳng có không khí gì cả. Doãn Đình cảm thấy bây giờ cảm xúc hai người đều đang “thăng”, chỉ cần anh nói “anh thích em”, cô sẽ đáp lại “em cũng vậy”, thế là chuyện của họ xem như xong. Tiếp đó là pha trà, ra ngoài bàn chuyện làm ăn. Thế có phải mỹ mãn không! Có không khí, có cảm giác, có hiệu suất.

Thế mà anh lại muốn để đến ngày mai?!

“Có chuyện gì vậy?” Doãn Đình không dám chắc, nhin không được hỏi.

Cô hỏi như vậy khiến Cừ Chính Khanh nhất thời lúng túng, “Hừm, ngày mai sẽ cho cô biết.”

Lại là ngày mai! Doãn Đình nặng nề gật đầu. Xem ra tối nay về phải tập yoga để tĩnh tâm lại, nếu không ngày mai lại không nghe được lời cô muốn nghe, cô sợ mình không nhận được nhào tới Cừ Chính Khanh hùng hổ lay mạnh vai anh nói: “Anh nói hay không?! Rốt cuộc có nói hay không?! Anh không nói thì để em nói!”

Doãn Đình trầm lắng đầu, rũ bỏ sự tưởng tượng như phim hoạt hình của mình, bình tĩnh lịch sự mà hỏi: “Vậy lúc nào em qua thì tiện?”

“Để buổi sáng đi, chúng ta có thể cùng nhau ăn trưa.” Bữa trưa chọn một nhà hàng lãng mạn, vậy cũng được. Cừ Chính Khanh bắt đầu vạch kế hoạch trong lòng. Anh sẽ mua một món quà nhỏ, không quá lộ liễu lại thể hiện được anh có thành ý. Cô gái nhỏ như Doãn Đình chắc là thích phong cách như vậy.

“Được ạ.” Doãn Đình đồng ý ngay. Cô quyết định ngày mai sẽ chọn nhà hàng, chọn nơi có không khí tốt, có phòng VIP riêng. Vậy thì không bị quấy rầy không thể hiện ra là cô cố ý.

“Tôi sẽ đến đón cô.”

“Vâng ạ”. Doãn Đình lại đồng ý, “Trước khi xuất phát anh gọi điện cho em nhé”.

“OK.”

Chuyện lớn đã xong, hai người tức tốc pha trà rồi bưng ra.

Thời gian sau đó không còn chuyện gì Doãn Đình có thể chen lời vào nữa. Chuyện kinh doanh cô nghe không hiểu lắm. Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh phối hợp rất ăn ý, che giấu thân phận nhà đầu tư của cô trước mặt Ngô Phi, chỉ nói cô là bạn Cừ Chính Khanh. Doãn Đình hiểu đây là vì

họ muốn bảo vệ cô. Dù sao cô cũng không thân với Ngô Phi, bớt một người biết thì bớt một phần rắc rối.

Nhưng trong lòng Doãn Đình, trực giác của cô mách bảo Ngô Phi cũng là người đáng tin.

Doãn Đình không nhìn được lại tiếp tục quan sát Ngô Phi, cuối cùng bị cậu ta phát hiện. Ngô Phi thấy hơi ngại, bắt đầu đứng ngồi không yên. Tiếp nữa thì Doãn Đình phát hiện ra Cừ Chính Khanh đang trừng mắt với mình.

Được rồi được rồi, Doãn Đình tự kiểm điểm lại bản thân, làm vậy đúng là không nên. Nhưng ngồi ở đây chán quá đi, không được quan sát Ngô Phi thì cô chẳng còn gì để làm nữa rồi. Cô dứt khoát chào một tiếng rồi chạy vào phòng chơi với mèo Đại Đại.

Lần này Doãn Đình chơi rất lâu. Sự thật đã chứng minh, Cừ Chính Khanh chọn ngày mai là chuẩn xác. Vì hôm nay bọn họ thảo luận kế hoạch đến tận tối mịt. Bốn người cùng nhau ăn cơm hộp. Nhân lúc có mặt Cừ Chính Khanh và Ngô Phi, Mao Tuệ Châu cố bàn bạc cho xong tất cả các vấn đề thiết yếu, nào là chi phí dự kiến, còn cả thời gian biểu.... Bọn họ bàn công việc, còn Doãn Đình thì giúp gọi cơm, rót nước, làm việc vặt.

Ngô Phi cũng là người quyết đoán, cậu ta thành thật khai nhận, lúc nghe tin Mao Tuệ Châu mở công ty riêng thì đã nộp đơn xin nghỉ việc. Vậy nên một tuần nữa Ngô Phi sẽ bàn giao xong công việc, hoàn tất mọi thủ tục để rời khỏi công ty đó.

Doãn Đình hóng hớt được, nhân lúc cùng Cừ Chính Khanh rửa bát trong bếp, cô nói: “Anh thấy chưa, Ngô Phi làm vậy để ăn vạ, cậu ta nghĩ chắc chắn sẽ được chị Châu Châu nhận vào làm việc nên mới gọi xin chị ấy một công việc. Em đã bảo Ngô Phi thích chị Châu Châu mà.” Thật ra điều cô muốn nói với Cừ Chính Khanh là: “Anh nhìn người ta đi, anh cũng học hỏi đi.” Nhưng cô không dám nói, kiềm chế, cô phải kiềm chế.

Cừu Chính Khanh cũng nghĩ, chẳng lẽ Doãn Đình thích phong cách này? Có lẽ anh nên phát huy thái độ tích cực hơn mới được.

Tối đó Cừu Chính Khanh đưa Doãn Đình về nhà, trên đường không nói gì khác, chỉ dặn dò cô chuyện đầu tư vào công ty. Trong lòng Doãn Đình đã coi Cừu Chính Khanh là đại diện đàm phán cho mình, Cừu Chính Khanh cũng tự động đứng ra gánh vác trách nhiệm này. Anh và Mao Tuệ Châu đã bàn bạc chi tiết, đánh giá tính khả thi, giúp Doãn Đình ra điều kiện, cuối cùng nói cho Doãn Đình biết con số ước tính là bao nhiêu, kế hoạch là gì, mỗi quý cần đầu tư bao nhiêu tiền, hoa hồng sau này sẽ chia như thế nào...

“Tôi phải có mặt lúc gặp trực tiếp gặp công ty kiểm toán”. Cừu Chính Khanh nói

“Được ạ.”

“Thỏa thuận hợp tác giữa cô với Mao Tuệ Châu, tôi sẽ giải quyết với cô ấy trước, điều kiện là những gì lúc này tôi vừa nói. Khi tôi soạn điều khoản cụ thể, nếu có gì thay đổi tôi sẽ nhắn lại cho cô biết.”

“Vâng.” Doãn Đình rất vui. Có một nhân tài kinh doanh giúp cô đàm phán, cô cảm thấy mình oai phong hơn nhiều.

Đang nói chuyện thì xe đã về tới cổng chung cư nhà Doãn Đình. Hai người đều có chút không ổn. Nhưng ngày mai mới là thời điểm quan trọng, thế là hai người đành chia tay nhau trong tiếc nuối.

Trên đường đi, Cừu Chính Khanh đều nghĩ xem nên mua quà gì cho Doãn Đình, nhưng khuya quá rồi, trung tâm thương mại đã đóng cửa, anh nghĩ nếu mai dậy sớm, chắc cũng có thời gian để dạo quanh đó một vòng.

Về đến nhà, Cừu Chính Khanh ngồi ngẩn trước bàn sách, nghiêm túc hoạch định lời lẽ và đối sách cho cuộc hẹn tỏ tình ngày mai.

Anh mở sổ ghi chép của mình ra, lấy bút chì ghi chép ý chính cần nói lên đó.

Trước tiên phải nhắc đến tình cảm. Doãn Đình là người coi trọng tình cảm chứ không phải lợi ích, với điều kiện của cô, cô không cần mưu lợi gì với đàn ông.

Thế là Cừ Chính Khanh đặt bút viết:

Điều thứ nhất, về mặt tình cảm, điều quan trọng nhất là anh thích em. Em từng nói, hai người có hợp hay không thật ra phải xem bản thân cảm thấy thế nào. Nhìn có vẻ không phù hợp, nhưng nếu thực sự thích thì có thể cùng nhau thay đổi, điều chỉnh lại bản thân cho phù hợp với đối phương. Ngược lại, nếu đã không thích, bên ngoài nhìn vào tưởng chừng như rất thích hợp nhưng thật ra tình cảm đó cũng chỉ vô ích thôi. Cảm xúc là quan trọng nhất, có cảm xúc thì mới phù hợp. Thế nên, anh thích em.

Điều thứ hai, về mặt kinh tế. Anh có một chiếc xe không cần vay tín dụng, một căn nhà còn phải trả góp thêm năm năm. Lương thưởng hàng năm không ít, tiền tiết kiệm cũng tương đối khá. Tuy không bì được với em, nhưng cũng đủ để mang đến cho em một cuộc sống tốt.

Điều thứ ba, về gia đình. Bố mẹ anh đều đã qua đời, họ hàng thân thiết nhất là người cô ở quê. Hàng năm anh đều gửi tiền, gửi quà về, nhưng rất ít khi quay về đó. Vì vậy em không cần lo lắng đến vấn đề gia đình, ví dụ như bị bố mẹ phản đối này nọ.

Viết đến đây, Cừ Chính Khanh dừng lại suy nghĩ, còn gì để đối phương có thể sẽ để ý nhỉ? Đúng rồi, tuổi tác, họ chênh nhau những chín tuổi. Nhưng con số này không quan trọng, con số đại diện cho cuộc sống sau này mới là điều cần bận tâm. Sau đó, Cừ Chính Khanh viết tiếp.

Điều thứ tư, về chuyện tuổi tác. Anh lớn hơn em chín tuổi. Em từng nói, nam hơn nữ từng này tuổi là người biết thương yêu vợ. Thân thể anh khỏe mạnh, tập thể dục hàng ngày, ăn uống điều độ, không uống rượu, không hút thuốc, đi xã giao cũng không say xỉn. Anh sẽ tiếp tục giữ gìn, đợi khi chúng ta già đi, anh nhất định còn có thể chăm sóc em, sẽ không ra đi trước em.

Như vậy được chứ, anh có kế hoạch cho tương lai. Không phải nhất thời ầm đầu phát sốt mà bày tỏ tình cảm với cô.

Tiếp theo là gì? Đúng rồi, tính ổn định của công việc và cuộc sống, còn vấn đề tính cách khác biệt. Cừu Chính Khanh lại cảm cú viết.

Điều thứ năm, về công việc. Hiện giờ anh đang giữ chức phó Tổng giám đốc của Tập đoàn Vĩnh Khải, theo tình hình hoạt động của công ty anh, cộng thêm thành tích làm việc và quan hệ giao tiếp của anh, nhiệm kỳ này chắc còn rất dài. Anh không có ý định ra ngoài làm riêng, cho nên hạng mục này rất ổn định.

Điều thứ sáu, về tính cách. Anh đúng là người rất đứng đắn và nghiêm túc. Nhưng anh không phải người bảo thủ nhàm chán. Tuy sở thích chúng ta chắc sẽ có khác biệt, nhưng anh tin mình có tính nhẫn nại, anh đồng ý tìm hiểu những sở thích của em, hy vọng em cũng sẽ như vậy với anh.

Được rồi, hình như những thứ cần đề cập đến anh đã liệt kê gần hết rồi. Doãn Đình còn đòi hỏi gì nữa không? Cừu Chính Khanh suy nghĩ lại viết tiếp.

Điều thứ bảy, anh thích điều gì ở em?

(1) Thích dáng vẻ em. Anh thấy em rất đẹp. Đặc biệt là khi em cười, sẽ khiến người ta động lòng.

(2) Thích tính cách của em. Em nói chuyện hay làm việc đều rất vui vẻ, làm anh cảm thấy rất thoải mái. Cho dù em chỉ đứng yên một chỗ, anh cũng nhận thấy em tràn đầy sức sống. Khi ở bên em anh cũng trở nên vui vẻ hơn.

(3) Thích sự lương thiện của em. Em đối với trẻ con hay động vật nhỏ đều rất tốt, anh thích.

(4) Thích vì em thông minh. Những câu đố trí tuệ của em đặc biệt thú vị.

(5) .....

Viết đến điều thứ năm thì Cừ Chính Khanh khựng lại, nếu chỉ liệt kê bốn điều thì có ít quá không? Doãn Đình thích sự lãng mạn, khen cô nhiều một chút chắc không sao đâu. Nhưng còn gì nữa nhỉ? Cừ Chính Khanh nghĩ mãi không ra. Thế là phía sau số 5, anh viết: Nghĩ ra bổ sung sau.

Sau khi trả lời xong câu “thích gì ở em”, Cừ Chính Khanh tự nhiên suy ra được vấn đề tiếp theo. Và lại anh thấy vấn đề này rất dễ trả lời.

Điều thứ tám, anh có thể thích em bao lâu? Điều này có hai điều kiện, một là, em cũng thích anh. Hai là, chúng ta cùng nhau cố gắng. Thỏa mãn được hai điều kiện này, anh nghĩ sẽ rất lâu.

Được rồi, hai vấn đề quan trọng đã giải quyết xong. Cừ Chính Khanh tiếp tục suy nghĩ. Nhưng anh không nghĩ ra điều gì nữa. Anh cảm thấy nếu mình là phụ nữ, biết bấy nhiêu là OK hết rồi. Chỉ cần xem cảm giác của anh có đúng hay không thôi, anh có lòng tin vào thái độ của Doãn Đình với anh, cảm giác này chắc chắn đúng.

Thế là với điều thứ chín, Cừ Chính Khanh tiếp tục ghi, “nghĩ ra bổ sung sau”.

Cừ Chính Khanh đọc kỹ lại chín điều này một lần nữa, thấy như vậy chắc là ổn rồi. Ngày mai cứ dựa vào nó, phải nhớ đem theo cuốn sổ tay này mới được. Lúc nào cũng có thể bổ sung, lúc không nghĩ ra đáp án có thể lén xem một cái để nhắc nhở chính mình.

Rất tốt, anh tắm rửa đi ngủ, chuẩn bị tinh thần ngày mai đi đàm phán.

Cừ Chính Khanh dọn dẹp xong rồi đi ngủ. Nằm xuống ngủ chưa được bao lâu, anh đột nhiên nghĩ ra một điều nữa, vội ngồi dậy chạy qua phòng sách, mở sổ tay ra bổ sung.

Điều thứ chín, ai làm việc nhà? Chúng ta có thể chia nhau phụ trách. Nếu cả hai đều quá bận rộn thì có thể thuê người giúp việc.

Điều thứ mười, chuyện con cái. Ít nhất phải sinh một đứa. Có sinh đứa thứ hai hay không thì tùy theo ý của em.

Xong rồi, viết lại rồi, Cừu Chính Khanh thấy yên tâm hơn bao nhiêu. Anh đóng sổ lại, lúc ra đến cửa đột nhiên nghĩ ra một điểm nữa, thế là quay lại bổ sung.

Điều thứ mười một, đồng ý ký thỏa thuận tài sản trước hôn nhân.

Cừu Chính Khanh ngồi trước bàn suy nghĩ một lúc, lần này thực sự không nghĩ ra gì nữa, đi ngủ thôi.

Ngày mai nhất định sẽ ổn thôi.

Chương 16

Cừu Chính Khanh đặt báo thức lúc tám giờ. Trung tâm thương mại mở cửa lúc chín giờ, anh ăn sáng xong thì đến đó, có hơn một tiếng để mua quà, sau đó mang quà đi đón Doãn Đình, thời gian vừa khớp.

Mọi chuyện đều thuận lợi theo kế hoạch.

Chín giờ ba phút, anh bước vào cửa lớn của trung tâm thương mại. Bây giờ khắp nơi đều đang diễn ra hoạt động tuyên truyền mùa Giáng Sinh, rất có không khí để chọn quà. Cừu Chính Khanh chợt nghĩ ra một câu có thể sử dụng khi “đàm phán” với Doãn Đình.

Nếu em cũng thích anh, vậy em sẽ có bạn trai để cùng đón Giáng Sinh rồi.

Cừu Chính Khanh thấy câu này rất hay, anh ghi lại câu nói này vào sổ tay, viết thành điều thứ “mười hai”.

Hơn hai mươi phút sau, Cừu Chính Khanh thấy một thứ rất thích hợp để làm quà tỏ tình, thật sự vui mừng ra mặt. Anh không hề do dự mà quyết định mua nó, tâm trạng vô cùng tốt.

Thật là thuận lợi, không thể thuận lợi hơn nữa. Anh tràn đầy lòng tin với ngày hôm nay.

Cừu Chính Khanh tìm được một quán cà phê trong trung tâm, gọi một tách cà phê. Thời gian rất dư dả, anh ôn tập lại một chút đồng thời điều chỉnh lại tâm trạng. Những việc đã làm trong hôm nay, anh chưa từng làm bao giờ. Do vậy, anh cảm thấy rất căng thẳng.

Mở sổ ra đọc lại mười hai điều kia một lần nữa, vừa uống ngụm cà phê đầu tiên, điện thoại của anh reo lên.

Vừa thấy là Doãn Đình, khoe môi Cừ Chính Khanh liền cong lên. Anh nhìn lại đồng hồ, thời gian còn sớm, chắc không phải cô gọi đến giục anh đâu nhỉ.

Cừ Chính Khanh nhận điện thoại.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Giọng Doãn Đình nghe như sắp khóc đến nơi. “Thật xin lỗi, bố em tối qua bị ốm, nửa đêm em và anh trai phải đưa bố vào bệnh viện. Giờ em vẫn đang ở trong đó. Bố em phải nhập viện vài ngày. Hôm nay chắc là không có thời gian gặp nhau rồi.”

Lòng Cừ Chính Khanh chùng xuống, thất vọng vô cùng. Doãn Đình ở bên kia sục sục, suốt một đêm cô không chợp mắt, gắng gượng đến tận bây giờ. Vốn nghĩ hôm nay có thể dành chút thời gian để gặp anh, vì vậy cô chưa vội gọi điện cho anh, không muốn nói với anh rằng cô không thể đến được. Nhưng vì đỡ bệnh, tính khí của Doãn Quốc Hào rất dễ kích động, không chịu phối hợp điều trị, lúc này còn mắng bác sĩ một trận, nhất quyết đòi xuất viện. Doãn Đình và Doãn Thực vẫn không ngừng khuyên nhủ, dỗ dành ông. Trước tình hình như vậy, Doãn Đình không dám rời khỏi bệnh viện, nghĩ trước nghĩ sau, vẫn phải gọi cho Cừ Chính Khanh. Nếu để anh chờ đợi, cô càng ngại thêm.

“Thật xin lỗi. Anh đừng giận nhé.” Giọng Doãn Đình rất nhỏ, hơi nghẹn ngào.

“Không sao, không sao.” Doãn Đình đã như vậy, Cừ Chính Khanh có muốn giận cũng không được. “Bố em không có chuyện gì chứ? Có cần tôi giúp gì không?”

“Nghiêm trọng hay không thì chưa biết, còn phải đợi kết quả kiểm tra hôm nay. Bình thường tính tình của bố em rất tốt, nhưng hễ có bệnh là như biến thành một người khác vậy. Bố không chịu khám bệnh, còn mắng bác sĩ, em không thể rời đi được. Cho nên, em thật sự rất ngại. Em cũng không muốn vậy đâu.” Doãn Đình càng nói càng thấy buồn, nước mắt cũng lặng lẽ

rơi. Cô đưa tay lên quệt, lại xin lỗi: “Xin lỗi anh, em cũng rất muốn gặp anh, thật đấy.”

“Không sao đâu. Em đừng bận tâm. Sức khỏe của bố em là quan trọng nhất. Em cứ ở bên bác đi, tôi có thể hiểu mà. Việc của tôi cũng không gấp gáp gì, qua hai ngày sức khỏe bố em khá hơn, chúng ta lại hẹn gặp nhau cũng được.”

“Dạ.”

Nghe giọng Doãn Đình, Cừ Chính Khanh cũng thấy đau lòng. Cô đang khóc sao? Bố cô ốm nặng lắm à?

“Nếu có việc gì tôi có thể giúp được, đừng khách sáo.”

“Dạ.” Cừ Chính Khanh không giận, còn đối xử rất tốt với cô. Doãn Đình yên tâm hơn nhiều.

“Bản thân em cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng cố gắng quá. Người già khi đến tuổi, tính khí sẽ nóng nảy hơn. Nếu bố có mắng em, em cũng đừng để trong lòng. Em cũng phải nghỉ ngơi đấy, chăm sóc người bệnh cũng rất mệt.”

“Vâng, em biết rồi ạ.”

Hai người im lặng vài giây, dường như những lời cần nói đều nói hết rồi, nhưng chẳng ai nở cúp máy.

“Tiểu Đình...” Cừ Chính Khanh muốn nói gì đó, nhưng nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ rất lớn, còn có tiếng mắng chửi của một người đàn ông.

“Bố em lại gây sự rồi, em đi xem tình hình thế nào đây. Xin lỗi, em sẽ gọi điện lại cho anh sau.” Doãn Đình vội vàng nói, không đợi Cừ Chính Khanh trả lời đã cúp máy rồi.

Cừu Chính Khanh vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại một lúc lâu, cùng tiếng “tút tut” trong điện thoại, anh không hình dung nổi tâm trạng của mình lúc này. Cuối cùng anh buông một tiếng thở dài, cất điện thoại vào túi áo, lẳng lẳng uống hết ly cà phê rồi về nhà.

Trong nhà có mèo Đại Đại. Cừu Chính Khanh thấy may mắn vì mình đã nhận nuôi nó, chỉ ít bây giờ là lúc anh muốn kể khổ, có thể ép con mèo này nghe. Tuy vẻ mặt của Đại Đại không tình nguyện chút nào, nhưng bị người ta ôm chặt lấy nên cũng đành chấp nhận số phận thôi.

Cừu Chính Khanh vuốt ve đầu nó, nghĩ mãi cũng không biết nên than vãn chuyện gì. Không phải lỗi của Doãn Đình, cũng không phải do anh chuẩn bị chưa chu toàn, dẫu sao thì thời cơ lần nào cũng thiếu một chút may mắn. “Bỏ đi, bỏ đi.” Cừu Chính Khanh thả mèo Đại Đại ra, không than thở nữa, “Chẳng qua vận khí không tốt. Có trắc trở cho thấy hạnh phúc sau này càng lớn.”

Nhưng Cừu Chính Khanh không ngờ trắc trở này lại liên tục kéo đến bủa vây anh.

Vào buổi sáng thứ Năm, Cừu Chính Khanh nhận được điện thoại của Doãn Đình, nói bố cô ngày mai sẽ xuất viện. Cô muốn hai người gặp nhau vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật này, tùy Cừu Chính Khanh sắp xếp thời gian. Cừu Chính Khanh cầu còn không được, lập tức nhận lời.

Mấy hôm nay anh vẫn luôn quan tâm đến Doãn Đình, ngày nào cũng gọi điện cho cô. Weibo của cô chỉ có một bài đăng mới, nội dung nhắc nhở mọi người chú ý giữ gìn sức khỏe, tâm trạng phải luôn vui vẻ. Vì lời dặn dò trên Weibo, cả ngày thứ Ba lẫn thứ Tư, Cừu Chính Khanh đều đến phòng gym tập bù cho khoảng thời gian trước. Rõ ràng thứ Bảy sẽ gặp nhau, vậy mà chưa gì anh đã cảm thấy nhớ cô lắm rồi.

Cuối cùng bây giờ Doãn Đình cũng rảnh, Cừu Chính Khanh thấy rất vui. Nhưng không ngờ đến hai giờ chiều, Cừu Chính Khanh nhận được một tin khẩn từ công ty. Tổng giám đốc và kế toán của chi nhánh ở thị trấn R

câu kết với nhau biến thủ một số tiền lớn của công ty rồi bỏ trốn. Phía bên đó đã báo cảnh sát, nhưng trên dưới công ty đã loạn hết cả lên, thời gian trả lương cho nhân viên bên đó đã chậm hơn một tuần. Mãi không thấy Tổng giám đốc đến, liên lạc thế nào cũng không được, sau đó cả kế toán cũng mất tích, lúc đó họ mới gọi điện báo cảnh sát.

Tần Văn Dịch đang ở nước ngoài, ông rất quan tâm đến vụ việc lần này. Ông dặn Cừ Chính Khanh lập tức qua đó xem xét tình hình, trích quỹ trước, đối chiếu lại sổ sách rồi phát lương cho mọi người, phối hợp với cảnh sát, làm tốt công tác tư tưởng cho nhân viên chi nhánh, ổn định lại tình hình và hoạt động của bên đó.

Cừ Chính Khanh cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, liền nhanh chóng bảo thư ký đặt vé máy bay. Anh triệu tập cuộc họp cấp cao, sắp xếp, giao phó công việc đâu ra đấy, đồng thời thông báo tình hình của chi nhánh cho lãnh đạo. Những lúc như vậy, bên phía tập đoàn chắc chắn cũng có nghe được không ít tin tức, thay vì để mọi người suy đoán lung tung, chi bằng chính thức thông báo thông tin chính xác để mọi người yên tâm. Nhất là nhân viên bên chi nhánh cũng có người quen biết với nhân viên tập đoàn, cũng sẽ nghe ngóng động tĩnh bên này. Cừ Chính Khanh hy vọng nhờ cách đó, tin tức có thể truyền ra chính xác và tích cực hơn, mặt khác có thể làm cho nhân viên bên chi nhánh yên tâm.

Họp xong, thời gian không còn nhiều, anh phải ra sân bay ngay. Phòng nghỉ trong phòng làm việc của Cừ Chính Khanh có để chiếc vali anh thường dùng khi đi công tác, bên trong đã chuẩn bị sẵn quần áo và đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Đây là đề phòng khi xảy ra tình huống khẩn cấp khiến anh không kịp về nhà thu dọn hành lý. Nhưng chiếc vali này anh cũng rất ít khi dùng đến, việc gấp đến mức đó, anh vẫn kịp về nhà một chuyến, thu dọn vài bộ quần áo, nhưng anh lại không lựa chọn phương án này. Cừ Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, hỏi cô đang ở đâu, sau đó xách vali đã chuẩn bị sẵn, ngồi lên xe của công ty.

Anh dặn tài xế lái xe đến bệnh viện. Anh vẫn còn chút thời gian, nhưng thà bỏ qua bước thu dọn hành lí, dùng số ít thời gian ít ỏi đó cho Doãn Đình còn hơn. Anh đã hứa với cô, nếu anh đi công tác thì sẽ thông báo cho cô một tiếng.

Doãn Đình không biết đã xảy ra chuyện gì, có chút hoang mang chạy ra cổng bệnh viện đợi anh. Buổi sáng vừa bảo cuối tuần này gặp nhau mà, sao anh lại phải đi công tác rồi.

Đợi được một lúc, xe của Cừu Chính Khanh đã đến. Vừa xuống xe, nhìn thấy Doãn Đình, anh hơi ngạc nhiên. Anh vội sai bước qua đó: “Sao em không đợi ở bên trong, lại chạy ra ngoài hít khói bụi làm gì?”

“Anh nói rất gấp mà, em hơi lo.”

Cừu Chính Khanh thở dài. Nhưng bây giờ không phải lúc để bày tỏ tình cảm. Anh lấy chìa khóa nhà ra, đặt vào tay Doãn Đình. “Thật xin lỗi. Lần này thành ra tôi có lỗi rồi. Tôi cũng không muốn thế, nhưng tình hình bên đó không ổn lắm. Tôi phải qua đó trong tối nay.”

Doãn Đình nhìn anh, đột nhiên phì cười. Cười xong. Cô vội nói: “Xin lỗi, xin lỗi, em biết đây là chuyện nghiêm túc, nhưng lời lúc này anh nói làm em nhớ tới những gì hôm đó em đã nói với anh. Lần này chúng ta đổi chỗ cho nhau tâm linh tương thông rồi.”

Cô nói xong, Cừu Chính Khanh cũng bật cười, “Chắc là ông trời muốn em thất hẹn một lần, tôi cũng phải thất hẹn một lần, vậy mới công bằng”.

Doãn Đình nắm chặt chìa khóa nhà của anh, tuy cuối tuần hẹn lại phải hủy bỏ, nhưng bây giờ nhìn thấy anh, cô đã cảm thấy hơi mãn nguyện rồi. Chỉ để đưa chìa khóa cho cô mà anh cố ý qua đây một chuyến. Vì chút chuyện nhỏ này, mà Doãn Đình rất cảm động.

“Anh cứ yên tâm, Đại Đại đã có em lo rồi. Em sẽ không để nó bị đói, bị khát, bị hôi đầu. Anh cũng phải chú ý sức khỏe, em hiểu công việc đối với anh rất quan trọng. Nhưng khối lượng công việc lớn như vậy, anh cố hết sức

là được, còn phải chăm sóc cho mình nữa. Nếu có việc gì em giúp được, anh đừng khách sáo.”

Thật là, Cừ Chính Khanh nghe Doãn Đình nói vậy liền nghĩ ngay đến những lời mình từng nói với cô. Cừ Chính Khanh không nhịn được cười, anh gật đầu đáp lại: “Em cũng vậy”.

“Vâng.”

Chuyện cần nói xem như đã xong, nhưng hai người đều cảm thấy có chút không ổn.

“Tôi phải ra sân bay rồi.”

“Em phải lên lầu rồi.”

“Được.” Cừ Chính Khanh nhìn bệnh viện, lại nhìn Doãn Đình. “Tạm biệt.”

Doãn Đình gật đầu.

Cừ Chính Khanh lại nói: “Đợi khi tôi trở về, chúng ta lại hẹn gặp nhau.”

Doãn Đình lại gật đầu.

Cừ Chính Khanh nhìn cô một lúc, khi quay người định rời đi, Doãn Đình đột nhiên chạy qua, đưa tay ôm lấy anh. Cừ Chính Khanh khựng lại, bất giác đưa mắt nhìn xung quanh, có người đi đường đang quan sát hai người họ, tài xế công ty cũng đang nhìn. Cừ Chính Khanh liền đỏ mặt, vẫn chưa kịp phản ứng, Doãn Đình đã buông anh ra.

“Trở về lại gặp, tạm biệt!” Doãn Đình nói xong thì chạy mất, hành động nhanh nhẹn y như mèo Đại Đại vậy. Cừ Chính Khanh nhìn theo bóng lưng cô, anh ngẩn người, quay đầu lại thì thấy tài xế đang cười trộm.

Cừ Chính Khanh nghiêm mặt ngồi lên xe, “Đến sân bay.” Giọng nói tỏ ra vô cùng uy nghiêm.

Xe bắt đầu chạy, Cừ Chính Khanh cảm thấy trên người dường như vẫn còn vương lại hơi ấm từ cái ôm đó. Nó ngăn ngủ như vậy, làm sao mà có độ ấm được. Nhưng Cừ Chính Khanh vẫn cảm nhận được, nó rất nóng, nóng đến mức làm trái tim của anh ấm lên theo.

Doãn Đình bỏ chạy, tăng hết tốc lực chạy một mạch lên tầng bốn của bệnh viện, độ cao này chắc có thể thấy được công chính nhỉ? Thấy rồi! Xe của Cừ Chính Khanh vừa mới đi. Chiếc xe này thật khó coi, đã đen thui còn mang theo bạn trai cô đi mất nữa. Ừm, thì là bạn trai tương lai. Có thể nào thì vẫn là bạn trai của cô.

Doãn Đình khẽ cắn môi, siết chặt chìa khóa trong tay. Cô có chìa khóa nhà anh, còn có thể nắm giữ cả trái tim anh. Anh thích cô, cô biết. Chỉ thiếu một câu “anh yêu em” nữa mà thôi. Doãn Đình huýt sáo tung tăng đi xuống, quay về phòng bệnh với bố cô.

Cô có thể đợi, cô cũng tưởng tượng ra anh định tỏ tình với cô như thế nào rồi. Cô rất mong đợi, cô đồng ý đợi.

Buổi tối Doãn Đình qua nhà Cừ Chính Khanh để chăm sóc mèo Đại Đại, còn cẩn thận gửi một tin nhắn cho anh báo cáo nhiệm vụ đã hoàn thành. Trưa hôm sau cô làm thủ tục xuất viện cho ông Doãn, buổi chiều lại chạy tới nhà Cừ Chính Khanh, chơi với mèo Đại Đại một lúc.

Lúc đang dọn dẹp nhà vệ sinh cho mèo, cô nhận được tin nhắn của Cừ Chính Khanh, anh hỏi cô đang làm gì.

Doãn Đình đẩy nhà vệ sinh mèo và thùng rác lại, hít thở sâu một hơi mới lấy điện thoại ra xem, sau đó trả lời anh: “Em đang dọn phân.”

Cừ Chính Khanh đang ngồi trên xe, anh vừa đến cục cảnh sát tìm hiểu tình hình. Tối qua chỉ ngủ được ba tiếng, anh gần như thức suốt đêm để đối chiếu sổ sách kế toán, cuối cùng cũng kịp để phát lương trong hôm nay. Bây giờ anh thấy rất mệt, nhưng về đến công ty còn phải họp, anh phải làm gì

đó để lấy lại tinh thần. Liên lạc với Doãn Đình là lựa chọn tốt nhất, tinh thần anh bây giờ phần chấn hơn hẳn.

“Người dọn phân, xin chào.” Anh trả lời.

Một lúc sau, anh nhận được một tấm tình, là ảnh Doãn Đình đang ôm mèò Đại Đại, Doãn Đình cười rất tươi, Đại Đại thì trông chẳng vui vẻ gì. Cô viết: “Xin lỗi, em trả lời hơi chậm. Anh biết đó, bắt mèò cần phải có thời gian.”

Cừu Chính Khanh bật cười, làm cho đồng nghiệp đang lái xe cứ nhìn chăm chăm anh.

Rất nhanh, anh lại nhận được tin nhắn từ Doãn Đình: “Anh bận không? Có mệt lắm không? Khi nào thì anh có thể trở về?”

“Bận, mệt, ngày về chưa định.” Cừu Chính Khanh vốn định nói không bận, không mệt, nhưng lại nghĩ sao anh phải giả vờ trước mặt cô, giả vờ cũng vô dụng, chắc chắn cô sẽ đoán ra anh đang nói dối. Cô hỏi vì muốn thể hiện sự quan tâm, thế nên anh thành thật trả lời.

Một lúc sau, Doãn Đình trả lời lại: “Hy vọng anh có thể về trước đêm Giáng Sinh”.

Nhịp tim Cừu Chính Khanh bỗng tăng nhanh, cô nhắc tới ngày Giáng Sinh. Tuy nói đó là ngày lễ của phương Tây, nhưng giờ ở Trung Quốc, nó đã trở thành một ngày quan trọng như lễ Tình Nhân rồi. Là cô đang ra ám hiệu sao? Anh nhớ đến điều thứ mười hai của mình. Anh cũng rất muốn có thể trở về trước Giáng Sinh. Nhưng lỡ không thể thì sao?

Giữa anh và cô luôn có những trắc trở nho nhỏ, lên kế hoạch hẹn hò rõ tỉ mỉ xong hết đến phút chót đều công cốc. Không phải đau khổ bi ai gì, nhưng đủ khiến người ta ảo não.

Cừu Chính Khanh lấy sổ tay của mình từ trong túi áo ra, bắt đầu từ trang phía sau của điều thứ mười hai, anh đã viết thêm rất nhiều nội dung

liên quan đến công việc, điều thứ mười hai đó bị kẹt ở giữa, trở thành một trong những việc quan trọng anh chưa hoàn thành.

Cừu Chính Khanh nhìn hàng ghế trước, chỗ đó có hai vị đồng nghiệp ở chi nhánh. Cừu Chính Khanh cúi đầu soạn tin nhắn: “Có vài lời muốn nói với em. Vốn định nói với em cách đây mấy hôm, nhưng bố em nhập viện, sau đó lại định cuối tuần này nói nhưng tôi lại đi công tác. Mãi không có cơ hội. Nhưng tôi không muốn đợi nữa, tôi muốn nói với em ngay bây giờ.”

Không sai, anh không thể đợi nữa. Đợi qua lễ Giáng Sinh, điều thứ mười hai của anh xem như phế rồi. Cảm giác này thật khó chịu, vô cùng khó chịu. Anh muốn nói ngay bây giờ!

Cừu Chính Khanh không đợi Doãn Đình trả lời, anh soạn luôn tin nhắn tiếp theo: “Tất nhiên bây giờ chỉ xem như luyện tập trước, chính thức thì phải đợi tôi trở về, chúng ta gặp nhau mới nói.”

Doãn Đình nhận liên tục hai tin nhắn, tim đập thành thịch. Anh muốn tỏ tình rồi sao? Cái tên nghiêm túc bảo thủ này. Lúc gặp mặt nhau thì không nói, lúc bầu không khí rõ tốt cũng quyết không chịu thổ lộ, bây giờ mỗi người một nơi, đến mặt anh cô còn chẳng thấy, vậy mà anh lại hạ quyết tâm bày tỏ!

Doãn Đình nhanh chóng trả lời: “Anh nói đi”.

Cô muốn xem anh tỏ tình bằng tin nhắn thế nào. Chẳng lẽ chỉ đơn giản nói, “anh thích em, anh muốn làm bạn trai em”. Chỉ vậy thôi sao?

Nếu là như vậy, hình như không có khí chất của Tổng tài ngang ngược! Doãn Đình rất háo hức, cô cứ đợi mãi, không lâu sau, điện thoại báo đã nhận được tin nhắn!

Không ngờ lại là hai tấm hình.

Lợi ích của điện thoại màn hình lớn chính là xem được ảnh vô cùng rõ! Doãn Đình thấy hình chụp là cuốn sổ tay nhỏ, trên đó ghi chi chút những

chữ viết mạnh mẽ thanh lịch bằng bút chì. Số nhỏ chữ nhiều, kín ba trang giấy. Cô phóng lớn tấm hình lên xem viết những gì.

“Điều thứ nhất, về mặt tình cảm, quan trọng nhất là anh thích em. Em từng nói, hai người có hợp nhau hay không thật ra phải xem bản thân cảm thấy thế nào. Nhìn có vẻ không phù hợp, nhưng nếu thực sự thích thì có thể cùng nhau thay đổi, điều chỉnh lại bản thân cho phù hợp với đối phương. Ngược lại, nếu đã không thích, bên ngoài nhìn vào tưởng chừng như rất thích hợp nhưng thật ra tình cảm đó cũng chỉ vô ích thôi. Cảm xúc là quan trọng nhất, có cảm xúc thì mới phù hợp. Thế nên, anh thích em.”

“Điều thứ hai, về mặt kinh tế. Anh có một chiếc xe không cần vay tín dụng, một căn nhà còn phải trả góp thêm năm năm. Lương thưởng hàng năm không ít, tiền tiết kiệm cũng tương đối khá. Tuy không bì được với em, nhưng cũng đủ để mang đến cho em một cuộc sống tốt.”

...

“Điều thứ mười hai, nếu em cũng thích anh, vậy em sẽ có bạn trai để cùng mừng ngày lễ Giáng Sinh rồi.”

Doãn Đình ngây ngẩn!

Cái gì đây?!!

Đây là cái gì?!!!!

Không được không được, cô hơi kích động rồi!

Doãn Đình lướt tay kéo trở lại tấm hình đầu tiên, đọc lại từ đầu một lần nữa.

Sau đó, mắt cô nóng lên!

Cô đọc lại lần nữa! Sau đó nhảy cẫng lên rồi bắt đầu hò hét ngay trong nhà của anh! Mèo Đại Đại bị dọa nhảy dựng lên, Doãn Đình mặc kệ nó, cô xông ra phòng khách, nhào lên sofa! Không được, không gian hơi nhỏ,

không lăn lộn được, không đủ để diễn tả hết sự hưng phấn của cô. Cô lại chạy vào phòng ngủ của anh, mượn giường anh lăn một tí!

Giường của anh rất lớn, cô lăn qua lăn lại mấy vòng, lấy gối của anh ném lên, trong lúc bất cẩn bị cái gối đập ngược vào mặt, Doãn Đình kêu oai oái, dần tỉnh táo lại. Sau đó cô bắt đầu cười ngây ngô, cười không ngừng, thẹn thùng lấy gối của anh úp lên mặt mình.

Anh đáng yêu quá!

Chú già này sao lại ngộ đến đáng yêu như thế cơ chứ!

Cô rất vui, thực sự rất vui!

Cừu Chính Khanh gửi ảnh xong hồi hộp chờ đợi, đợi mãi cũng không thấy Doãn Đình hồi âm.

Anh gửi thêm một tin nhắn, hỏi: “Vậy ý em thế nào?”

Doãn Đình nghe tiếng điện thoại reo, tưởng nó đang trong phòng của Đại Đại, kết quả không thấy đâu. Sau đó, cô tìm được trên sofa. Đọc xong câu hỏi của anh, cô dứt khoát nhanh chóng gõ mười hai chữ: “Được được được được được được được được được được được!” Doãn Đình đếm lại một lần nữa, chắc chắn đủ mười hai chữ mới ấn nút gửi.

Gửi xong rồi cô mới sực nhớ ra, không đúng, người ta đâu có hỏi cô, mười hai điều kia cũng đâu có hỏi cô được hay không. Cô vội gửi một tin nhắn khác: “Không đúng, tin nhắn lúc này không tính, em gửi lại.”

Cừu Chính Khanh nhận được tin nhắn, vừa cười sung sướng thì bị tin nhắn tiếp theo dội cho một gáo nước lạnh.

May mà tin nhắn kế tiếp được gửi đến rất nhanh: “Bạn trai em đi công tác, chưa biết bao giờ về, không biết có thể đón Giáng Sinh với em không.”

Cừu Chính Khanh ngây người rồi lại cười. Không được, quay về rồi anh nhất định phải nói chuyện nghiêm túc với cô. Kiểu nói chuyện lấp lửng

thế này sẽ rất dễ dọa cho người ta bị bệnh tim mất.

Anh trả lời: “Anh ta nhất định cố gắng về sớm.”

Doãn Đình trả lời rất nhanh: “Được, bởi thư tình anh ấy viết rất hay, thế nên em sẽ đợi!”

Mặt của người bạn trai rất đứng đắn bỗng đỏ bừng, anh quyết định không đính chính với cô rằng đó không phải thư tình, đó là dự thảo đàm phán.

Lúc này ô tô đã dừng lại trước cửa công ty. Cừu Chính Khanh nhanh chóng xuống xe, cách hai vị đồng nghiệp kia một khoảng khá xa mới gọi điện cho Doãn Đình. Điện thoại vừa reo, Doãn Đình đã nhận ngay. Nhận máy rồi im lặng hai giây, sau đó cô mới nhẹ nhàng nói: “A lô.”

“A lô.” Cừu Chính Khanh trả lời cô. Tiếp đó, anh nói: “Anh chỉ muốn nói với em, anh đang chuẩn bị họp. Không nhận tin được nữa”.

“Vậy lúc này sao anh không gọi?”

“Lúc này đang ngồi trên xe, có đồng nghiệp ở đó.”

“Ồ, thì ra là anh xấu hổ.”

“Không phải. Chẳng qua không gian trong xe rất nhỏ, gọi điện thoại sẽ làm ảnh hưởng tới người khác.” Cừu Chính Khanh giải thích hơi vụng về. Sau đó anh nghe Doãn Đình lẩm bẩm: “Bây giờ xấu hổ cũng có thể lấy việc tránh làm ảnh hưởng tới người khác ra làm cái cớ.”

Cừu Chính Khanh ho lớn hai tiếng: “Đã định nói thầm thì đừng lớn tiếng như vậy, anh nghe được đấy.”

Anh lại nghe Doãn Đình ở đầu bên kia lẩm bẩm: “Thì phải nghe được với vui chứ.”

Vui? Trêu chọc bạn trai rồi cuộc có gì vui? Cừu Chính Khanh nghĩ đến từ “bạn trai”, chợt thấy áy náy với Doãn Đình, anh nói: “Xin lỗi, hôm nay

như vậy không đủ trịnh trọng, đợi khi anh về, chúng ta chính thức bàn lại.”

Anh xem chuyện tỏ tình là cuộc họp à?! Bàn lại? Vả lại cũng đã định rồi, có bàn cũng không rút lại được đâu. Doãn Đình bực bội, đột nhiên cô nghĩ ra: “A, cuốn sổ kia của anh, sau khi trở về tặng lại cho em nhé!”

“Để làm gì?”

“Em muốn đem mấy trang kia đóng khung một cách trịnh trọng rồi treo trên đầu giường để xem mỗi ngày.” Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ trịnh trọng.

“...” Anh lại bị trêu chọc rồi, đúng không?

Về khoản này, Cừu Chính Khanh thấy mình không phải là đối thủ của Doãn Đình, vậy nên anh ra vẻ nghiêm túc, đổi qua chủ đề khác: “Anh phải họp rồi. Em vào phòng sách, trong ngăn kéo thứ hai ở bên phải bàn sách có một cái hộp nhỏ màu đỏ. Đó là quà anh định tặng cho em.”

Doãn Đình cười hì hì, đồng ý với anh. Bên này, có đồng nghiệp gọi Cừu Chính Khanh, anh nói với Doãn Đình một tiếng rồi cúp máy.

Doãn Đình vui vẻ chạy vào phòng sách, mở ngăn kéo ra tìm quà: “Bây giờ thổ lộ cũng gửi ảnh, anh ấy lười thật, còn sai mình tự đi lấy quà. Quý ngài Xin Nghiêm Chính, anh đúng là rất kiêu ngạo.” Giọng oán trách của cô rất ngọt ngào, Doãn Đình tự cười ngây ngốc.

Tìm thấy món quà rồi! Là một cái hộp rất đẹp. Trước khi mở ra xem, Doãn Đình tự chơi trò đánh đố, thử đoán xem bên trong là cái gì. Theo phong cách của Xin Nghiêm Chính, chắc là những thứ như khăn quàng hoặc ghim cài áo. Tóm lại là món quà vừa truyền thống vừa nghiêm túc.

Sau đó cô mở ra. Là một cái chặn giấy nhỏ.

Cũng giống như loại thường gặp, là quả cầu pha lê bên trong có tuyết rơi, nhưng cái này là trời mưa. Từng dòng nước mỏng chảy dài theo mép quả cầu, giống như kính cửa sổ khi trời mưa lớn vậy. Trong quả cầu là cảnh một khu rừng nhỏ, có bãi cỏ, cây cối và cả hoa tươi. Từng dòng từng dòng

nước vẫn không ngừng chảy, phong cảnh bên trong quả cầu trở nên mờ lung, nhưng vẫn toát lên sức hút của nó.

Doãn Đình chống cằm nhìn lên bàn, nhìn chăm chăm quả cầu pha lê mưa rất lâu. Có nên cộng thêm điểm cho anh không? Có quà, nhưng lại mang theo cảm giác u buồn đến thế.

Doãn Đình ngồi thẳng trên ghế dựa bằng da thật của Cừ Chính Khanh, giả bộ nghiêm túc diễn: “Điều thứ nhất, về mặt tình cảm. Anh thích em”. Vừa nói câu đầu tiên cô đã bật cười, không được, không được, diễn không nổi nữa. Thôi, bỏ qua chỗ này. “Bla blab la, điều thứ mười hai, nếu em cũng thích anh, vậy em sẽ có bạn trai để cùng đón lễ Giáng Sinh rồi. Xong! Nào, đây là quà cho em!”. Doãn Đình đẩy quả cầu pha lê mưa về phía trước, tưởng tượng ra dáng vẻ và vẻ mặt của Cừ Chính Khanh khi làm việc này, tự nhiên lại bật cười.

“Quý ngài Xin Nghiêm Chính, món quà này có ý nghĩa gì?” Doãn Đình nhớ ra câu đố trí tuệ Cừ Chính Khanh từng đăng: Vì sao trời lại đổ mưa? Cô nghĩ hàm ý của món quà này chắc chắn có liên quan đến ý nghĩa của câu đố kia.

Doãn Đình gửi một tin nhắn cho Cừ Chính Khanh: “Biết là anh đang họp, nên bây giờ không cần trả lời ngay đâu. Em chỉ hỏi một chút, vì sao trời lại đổ mưa?”.

Cừ Chính Khanh cũng không đọc được tin nhắn ngay, vì anh đang họp với toàn thể nhân viên của chi nhánh. Nội dung cuộc họp này rất quan trọng, để đảm bảo mình đủ tập trung, đủ chuyên nghiệp để chủ trì xong cuộc họp này, anh đã chuyển hướng cuộc gọi của mình qua cho thư ký sau đó tắt máy. Hai tiếng sau, cuộc họp kết thúc, Cừ Chính Khanh lại phải tiếp tục họp hội nghị lãnh đạo cấp cao của chi nhánh. Đến khi hoàn thành xong hết công việc, đã là bảy giờ tối. Anh từ chối khéo lời mời dùng bữa của mấy vị lãnh đạo cấp cao, trong thời điểm quan trọng này, mọi người yên tâm cố

gắng làm việc là được, những hoạt động ăn uống gì đó quả thực không cần thiết, hơn nữa anh thật sự rất mệt.

Khách sạn Cừ Chính Khanh đang ở khá gần công ty, anh đi bộ về, ghé vào một tiệm mì bên cạnh khách sạn ăn tối. Lúc ngồi xuống mới nhớ ra điện thoại mình vẫn còn chưa bật, anh mở lên, thấy thư ký có nhắn cho anh, buổi tối về khách sạn còn phải xử lý vài việc trong hòm thư điện tử. Tiếp đó anh thấy tin nhắn của Doãn Đình. Anh khẽ mỉm cười. Cừ Chính Khanh gọi điện cho cô, kết quả Doãn Đình không nghe máy. Anh có chút thất vọng. Mì đã được đưa lên, anh mới ăn được hai miếng thì Doãn Đình lại gọi tới.

Anh nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Lúc này em ở trong nhà vệ sinh, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.” Doãn Đình chủ động giải thích.

“Không sao.” Cừ Chính Khanh nói.

“Vậy anh nhanh hỏi em sao không nghe thấy mà lại biết có cuộc gọi đến xong gọi lại đi?”

Cừ Chính Khanh bật cười, lắng nghe câu hỏi của cô.

“Vì em vẫn luôn đợi điện thoại của anh đó.” Doãn Đình tự trả lời. “Cho nên cứ cách một lúc là em lại kiểm tra điện thoại xem có cuộc gọi nào không.”

“Ồ.”

“...” Doãn Đình tỏ vẻ chán nản, “Thôi được rồi, em biết anh nói vậy có nghĩa là anh rất cảm động.”

Cừ Chính Khanh lại cười: “Anh đúng là rất cảm động.”

Không có thành ý! Nhưng Doãn Đình quyết định không so đo với anh, “Vậy anh nhanh nói cho em biết đáp án đi. Vấn đề này anh hỏi lâu lắm rồi,

nhưng mãi vẫn chưa công bố đáp án.”

“Ừ, đợi khi nào gặp em, anh sẽ nói cho em biết.”

“...” Mất hứng thế. “Sao lại phải lâu thế?”

“Vì độ nhạy cảm của anh trong phương diện này rất hạn hẹp, anh nghĩ có lẽ đây là câu đố trí tuệ hay nhất, có ý nghĩa nhất anh có thể nghĩ ra trong đời. Cho nên nhất định phải đợi đến khi gặp nhau mới nói.”

Doãn Đình im lặng mấy giây, rồi lẩm bẩm: “Thì ra bây giờ ‘ngốc’ cũng có thể dùng từ ‘độ nhạy cảm hạn hẹp’ để thay thế. Lần sau ai nói em ngốc, em sẽ nói lại, em không ngốc, chẳng qua độ nhạy cảm về mặt này của em có hạn thôi.”

Cừu Chính Khanh bật cười, cô thật thú vị, sao lại đáng yêu đến thế chứ nhỉ. Anh thật sự rất nhớ cô.

“Bây giờ anh đang làm gì?” Doãn Đình hỏi.

“Đang ăn mì.” Cừu Chính Khanh thành thật trả lời.

“Ăn một mình sao?”

“Phải.”

“Có gọi thêm rau không?”

“Không.”

“Gọi thêm hai đĩa rau đi, ăn mì không làm sao đủ.”

“Không biết nên ăn gì.” Cừu Chính Khanh rất mệt, không có tâm trạng, anh cũng không xem kỹ thực đơn, gọi bữa một bát mì thịt bò mà thôi.

“Anh đọc thực đơn cho em nghe xem?”

Cừu Chính Khanh cầm thực đơn lên đọc, lúc đọc mới phát hiện thì ra cũng có không ít món ngon để chọn. Doãn Đình quả quyết giúp anh thêm

hai món, “Chọn hai món này đi. Mì có đủ ăn không anh?”

“Đủ.” Cừu Chính Khanh gọi phục vụ đến, gọi thêm mấy món cô vừa đề xuất.

Doãn Đình ôm điện thoại khư khư, bạn trai cô thật ngoan, cô rất thích, “Anh mau ăn đi.”

“Em đừng cúp máy, chúng ta có thể trò chuyện.”

“Được ạ.” Lòng Doãn Đình ngọt ngào như được rót mật.

“Lát nữa anh về khách sạn còn rất nhiều việc phải làm, chắc không có thời gian nói chuyện với em, nên bây giờ vừa ăn vừa nói chuyện một lát, như vậy có hiệu suất hơn.” Cừu Chính Khanh bắt đầu ăn mì, vừa ăn vừa giải thích.

“...” Doãn Đình im lặng mấy giây.

“Sao vậy?” Cừu Chính Khanh hỏi cô.

“Không, chỉ vừa xác định vài tế bào nào đó trong cơ thể anh đã bị tàn sát, em mặc niệm ba giây.”

“Đây là câu nói đùa sao?” Cừu Chính Khanh nghe không hiểu.

“Ừm.” Doãn Đình bắt chước giọng điệu nghiêm túc của anh.

Cừu Chính Khanh bật cười. Câu nói đùa vừa rồi anh không hiểu, nhưng thấy giọng điệu tiếng “ừm” kia của cô rất buồn cười. Anh ăn tiếp mấy miếng, lại hỏi: “Câu kia có nghĩa là gì?”

“Anh năn nỉ em đi, em sẽ nói cho anh biết.”

“Năn nỉ em đấy.” Cừu Chính Khanh rất phối hợp. Nhưng anh nói ra mấy chữ đó, lại có cảm giác như đang nói “hãy thành thật trả lời.”

Doãn Đình thờ dãi, quả nhiên không thể kỳ vọng quá cao. “Ý của câu đó là nói, anh không có tế bào lãng mạn.”

“Ồ.” Cái này Cừ Chính Khanh không cách nào phản bác.

Lúc này món ăn được dọn lên, Doãn Đình nghe thấy động tĩnh, nói với anh: “Anh ăn nhanh đi, em không cúp máy đâu.”

“Được.” Cừ Chính Khanh cầm cúi ăn, Doãn Đình bắt đầu kể với anh mấy ngày nay cô đã làm những gì, nào là chăm sóc, dỗ dành bố cô, còn phát hiện trong bệnh viện có rất nhiều những câu chuyện rất cảm động.

Cừ Chính Khanh mỉm cười, thiên sứ của anh lúc nào cũng nhận ra mặt tốt của người khác. Doãn Đình tiếp tục báo cáo với anh, giấy tờ liên quan tới mặt bằng công ty của Mao Tuệ Châu cô đã cho người làm xong rồi, bây giờ Mao Tuệ Châu đã bắt đầu làm thủ tục đăng ký kinh doanh. Còn Ngô Phi cũng đã xin thôi việc, hôm nay hai người họ cùng đi làm, còn hẹn cô đi ăn tối.

“Ừ”, chuyện này anh biết. Cô ấy có cập nhật tiến độ công việc với anh. Hợp đồng đợi anh về hăng ký. Em đừng gấp.”

“Ồ, em không vội.” Mao Tuệ Châu cũng nói qua tình hình với Doãn Đình, hợp đồng đã soạn xong, Cừ Chính Khanh cũng đã xem qua, nhưng anh nói đợi anh về bàn bạc lại. Doãn Đình nói với cô ấy, cô ủy thác toàn bộ cho Cừ Chính Khanh. Nhưng cô cũng phải đợi Cừ Chính Khanh về, cho nên vẫn chưa nói cho Mao Tuệ Châu biết mối quan hệ giữa cô và Cừ Chính Khanh.

Doãn Đình nói liến thoắng, còn trò chuyện với Cừ Chính Khanh cho tới khi anh ăn xong. Sau đó lại tiếp tục nói đến tận lúc anh đã về đến phòng khách sạn, thấy Cừ Chính Khanh nói anh còn phải làm việc, cô tỏ ra tiếc nuối, “Anh làm xong việc thì đi ngủ sớm, em không làm phiền anh nữa, anh cũng đừng gọi cho em.”

“Được.” Cừ Chính Khanh vừa nói vừa bật máy tính, mở hộp thư lên, thấy một núi email, anh thở dài, đành nói tạm biệt với Doãn Đình.

Chưa đến ba phút sau, Doãn Đình lại nhắn tin qua: “Ngày mai anh nhớ xem Weibo của em. Chỉ có vậy thôi, không còn gì nữa. Anh nghỉ sớm đi, chúc ngủ ngon.”

Cừu Chính Khanh trả lời một chữ: “Được.”

Doãn Đình nhìn chăm chăm chữ kia, làm mặt quỷ với cái điện thoại. Quý ngài Xin Nghiêm Chính thật là siêu nghiêm chính. Ngày đầu tiên trở thành bạn gái của anh lại kết thúc bằng một chữ “Được” thế này. Nếu là bạn trai của người khác, chắc chắn cô sẽ thấy anh ta nhàm chán vô cùng, nhưng với trường hợp của Xin Nghiêm Chính, cô lại không hề để bụng.

Doãn Đình cứ ôm điện thoại cười thầm một mình. Thật ra Xin Nghiêm Chính cũng rất thích làm nũng, anh bảo cô đừng cúp máy, cùng nói chuyện khi anh ăn tối. Chẳng qua anh biểu đạt rất kín đáo, nhưng chỉ cần mình cô hiểu là được. Doãn Đình thấy rất thỏa mãn, anh cần cô.

Hôm sau vừa thức dậy, Cừu Chính Khanh liền mở Weibo của Doãn Đình, quả nhiên sáng sớm cô đã đăng bài mới. Nội dung chỉ là một tấm ảnh hoa hướng dương nở rộ dưới ánh mặt trời rực rỡ. Tấm hình rất đẹp, tràn đầy năng lượng. Câu Doãn Đình viết làm cho lòng Cừu Chính Khanh thấy ấm áp, “Xin hỏi: Vì sao Hướng Dương lại hướng về mặt trời mà nở rộ? Trả lời: Vì nó đang nói tôi nhớ bạn. Tuy sẽ cảm thấy thất vọng vì không gặp được bạn, nhưng không sao, ngày mới đến, chúng ta lại có thể gặp nhau! Tomorrow will come – ngày mai sẽ luôn luôn đến!”

Cừu Chính Khanh nhắn tin cho Doãn Đình: “Anh cũng nhớ em.”

Rất nhanh, anh đã nhận được hồi âm từ Doãn Đình: “Ồ, bạn trai của em biết nói lời tình tứ.”

Cừu Chính Khanh bật cười, tiếp đó điện thoại của Doãn Đình gọi tới. Cô báo cáo với anh kế hoạch của ngày hôm nay, cô định đạp xe đến cô nhi viện thăm bọn trẻ, sau đó về nhà dỗ dành ông Doãn, tiếp đó đến nhà anh chơi với Đại Đại, buổi tối thì muốn nói chuyện với bạn trai.

Cừu Chính Khanh cười: “Nghe qua, em có vẻ bận rộn không kém gì anh.”

“Cuối tuần anh còn phải tặng ca sao?”

“Đúng vậy. Bây giờ bên này đang rất loạn, phải xử lý cho xong mớ hỗn độn này.” Cái anh không nói ra chính là, làm thêm giờ để đẩy nhanh tiến độ, hy vọng có thể trở về sớm để cùng bạn gái đón lễ Giáng Sinh. Anh nghĩ anh không phải kiểu người quá lãng mạn, những lời như vậy anh rất ngại nói ra. Có lẽ anh nên dùng tin nhắn, phương thức đó dễ mở lời hơn.

“Thôi được, vậy anh cố lên. Em cũng phải đi rồi.” Giọng Doãn Đình tràn đầy sức sống, Cừu Chính Khanh nghe mãi không chán.

“Tối chúng ta lại nói chuyện.” Cừu Chính Khanh chủ động nói.

“Vâng!” Doãn Đình rất vui vẻ, làm cho Cừu Chính Khanh cũng thấy vui lây.

Một ngày bận rộn trôi qua rất nhanh. Tối đến là thời gian bạn trai và bạn gái gọi điện cho nhau. Nhưng Cừu Chính Khanh hơi đứng hình khi chuyện Doãn Đình nói với anh lại không phải chuyện vui vẻ gì. Cô tỏ vẻ hối lỗi trong video: “Xin lỗi anh, là do em không cẩn thận. Em chơi trốn tìm với Đại Đại trong phòng khách, lấy xô pha làm căn cứ địa để trốn, nó bò tới bò lui, không ngờ thấy da bọc xô pha không tẽ, thế là nghịch ngợm cào rách ghê”.

Cừu Chính Khanh không biết nên nói gì, Đại Đại thường bị nhốt trong phòng nuôi, nó đã quen cào lên giá trèo và bàn cào rồi, sau này thả ra ngoài, anh đặt không ít bàn cào nhỏ để nó có cái để nghịch, nó cũng rất biết điều, không phá đồ đạc trong nhà bao giờ, biểu hiện đó làm anh vô cùng hài lòng. Kết quả, bạn gái anh tiếp quản ngôi nhà chưa được mấy ngày, mèo của anh đã trở nên vô kỷ luật rồi sao?

“Không sao.” Anh cũng chỉ có thể nói thế. Động vật mà, không hiểu chuyện. Không thể trách phạt được.

“Có sao chứ.” Doãn Đình vẫn đầy vẻ hối lỗi, “Vì nó cào rất thê thảm”.

“...” Cừu Chính Khanh không dám nghĩ tới. Chiếc xô pha làm bằng da thật yêu quý của anh, nhìn vào quý phái, ngồi lên thoải mái, giá không hề rẻ. “Thảm đến mức nào? Chụp ảnh gửi anh xem đi.”

“Em không dám.” Doãn Đình trông rất đáng thương, như sợ anh vì cái xô pha mà hủy bỏ tư cách bạn gái cô vừa mới nhận chưa đến hai ngày vậy, “Nhưng mà em đã cố cản nó, thật đấy. Em còn nhốt nó vào phòng để cảnh cáo. Sau đó, em qua phòng sách của anh để lên mạng chơi, không ngờ Đại Đại lại biết tự mở cửa ra ngoài, đến khi em phát hiện ra, nó lại cào thêm mấy phát lên xô pha mất rồi”. Xô pha đó là da bóng, mấy vết bị cào rách kia rất “nổi bật”, móng vuốt Đại Đại thật sự quá điên cuồng.

“...” Còn biết tự mở cửa? Anh mới đi có mấy ngày, mèo nhà anh lại có kỹ năng mới. “Không sao đâu.” Tạm thời anh chẳng biết nói câu nào khác.

“Để em đền cho anh bộ xô pha mới.”

“Không cần đâu.”

“Để em đền đi mà.” Doãn Đình chấp tay năn nỉ, “Đảm bảo em sẽ mua một bộ thoải mái hơn, tốt hơn bộ này. Nhất định sẽ không cho Đại Đại đụng tới một cọng lông của nó”.

Cừu Chính Khanh rất muốn thở dài: “Cái xô pha là chuyện nhỏ, lúc em chơi với nó thì phải cẩn thận một chút. Mèo con không biết phân biệt nặng nhẹ, đừng để mình bị thương.”

“Em sẽ cẩn thận!” Thấy Cừu Chính Khanh không có ý trách cô, khuôn mặt Doãn Đình sáng bừng, khôi phục trạng thái vui vẻ.

Cừu Chính Khanh thở phào nhẹ nhõm, thì ra có bạn gái là việc rất vất vả.

Chương 17

Vài ngày nữa lại trôi qua, thứ Năm chưa gì đã tới rồi. Doãn Đình lại báo cho anh biết một chuyện không hay, “Em vốn định học nấu ăn. Anh biết không, bố và anh trai em, dám cười nhạo em. Vì anh ở có một mình, em nghĩ có thể qua nhà anh luyện tập, kết quả trong lúc bất cẩn...”

Tim Cừ Chính Khanh nhảy vọt lên: “Em đốt nhà anh rồi??!!” Người và mèò thì sao, không sao chứ?

“Không có, không có, em làm gì có bản lĩnh lớn như vậy. Cùng lắm chỉ cháy phòng bếp thôi.”

“...”

“Tất nhiên phòng bếp không làm sao.”

Cừ Chính Khanh thở phào.

“Chỉ có đèn trần phòng bếp và bồn rửa bát bị hỏng thôi.” Doãn Đình tỏ vẻ biết lỗi, cô rất áy náy.

“...”

Cừ Chính Khanh nghẹn lời, anh cố gắng hình dung, làm thế nào cô có thể cùng lúc làm hỏng đèn trần ở trên đầu và bồn rửa bát bên dưới được vậy? Anh đành thở dài: “Em và Đại Đại vẫn ổn chứ?”

“Bọn em vẫn ổn, chỉ có phòng bếp nhà anh bị thương tí xíu thôi. Em đã gọi cho công ty sửa chữa rồi, hôm nay họ sẽ cho người qua. Nhưng em không tìm được đèn trần và bồn rửa bát giống loại cũ của anh.”

“Ừm.” Nếu tìm được thì cô đã chẳng báo cho anh biết rồi.

“Khi anh về sẽ thấy phòng bếp khang khác, chắc chắn sẽ hỏi em.”

Đó là chuyện đương nhiên! Nên cô thành thật khai báo trước để được khoan hồng là đúng.

“Thay bồn rửa bát mới thì phải lát lại mặt đá cẩm thạch của tủ bếp, phải xử lý cả tủ đựng đồ bên dưới nữa. Không thể để chúng trông khác nhau được, sẽ rất khó coi...”

“...”

Muốn tìm bồn rửa bát giống hệt như cái cũ anh từng dùng khó đến mức cô phải thay toàn bộ đồ dùng trong phòng bếp nhà anh sao?

“Xin lỗi. Em đảm bảo sẽ nó sẽ được lắp đặt nhanh nhất có thể.”

Lại còn nhanh nhất có thể! Cừu Chính Khanh không thể tiếp tục giữ bình tĩnh nữa, anh nói với cô: “Em phải hứa với anh một chuyện.”

“Dạ!”

“Em phải đảm bảo em và Đại Đại đều không sao.”

“Chuyện đó là chuyện đương nhiên.”

“Em phải đảm bảo khi anh trở về, căn nhà của anh cũng vẫn ổn.”

“Đó là chuyện đương nhiên. Bây giờ em đang dốc toàn lực sửa sang nó đây.”

“Cánh cửa lớn nhà anh cũng phải hoàn hảo, không được hỏng hóc gì.”

“Chắc chắn sẽ thế ạ.”

“Vậy thì tốt, bây giờ em nói cho anh biết, đèn trần và bồn rửa bát làm sao có thể hỏng cùng một lúc được?” Khi lắp đặt, anh đều chọn loại có chất lượng tốt nhất, sao có thể dễ dàng hỏng như vậy?

“Ừm, chuyện là...” Doãn Đình hồi hận rồi. Biết thế cô đã bịa chuyện, nói cô không thích cách trang trí của anh cho xong. “Em phải nói trước, thật

ra sức phá hoại của em không lớn đâu, thật đấy. Em chưa từng phá hoại cái gì trong nhà anh cả.”

“Ừ, nói tiếp đi.”

“Lúc đang đun dầu trong chảo, em tranh thủ thái rau, có thể do đun quá lâu, hoặc do em cho hơi nhiều dầu nên lúc em cho rau vào, cái chảo đột nhiên bốc cháy bùng bùng. Em nhất thời hoảng hốt, liền ném chảo vào trong bồn rửa bát. Vậy là hỏng luôn. Ừm, cũng không biết làm thế nào nữa, bồn rửa chén đen thùi lùì, nhiều chỗ còn bị lõm xuống.” Doãn Đình thành thật khai báo. Thật ra bồn rửa bát cũng bị bắt lửa, cô lấy vung nồi và giẻ lau liều mạng xông vào dập lửa. Tình tiết này bị cô lược bỏ, không kể lại với anh.

Cừu Chính Khanh day day thái dương: “Vậy còn đèn trần bếp thì sao?”

“Lúc đó em đang thái rau mà, trong tay đang cầm dao thái...” Giọng Doãn Đình càng nói càng nhỏ. Lúc đấy, cô hét lên rồi ném luôn con dao trong tay, sau đó nhấc cái chảo đang bốc cháy nghi ngút ném vào bồn rửa bát, tình hình lúc đó quả thật cô không dám nhớ lại.

“Em - ném - dao - thái - lên - trần - nhà - rồi - trúng - bóng - đèn?!”

Doãn Đình cúi đầu, cô còn làm cho khung đèn bằng nhôm có một vết hằn rất rõ nữa.

“...”

Cừu Chính Khanh bị sốc! Như vậy mà người và mèo vẫn còn sống sót mà không bị thương tích gì, đúng là phải cảm tạ trời đất. Anh nên nói gì bây giờ, anh phải suy nghĩ đã.

“Thật ra em đã nghĩ, chỉ cần mua đồ mới là được, không thì dọn dẹp sạch sẽ là xong. Nhưng phòng bếp nhà anh vốn rất gọn gàng đẹp đẽ, đồ đạc đều mới toanh, em lại làm tổn thương đến chúng, nhìn thật chướng mắt, lại không cách nào sửa được y như lúc đầu, cho nên đành phải thực hiện một

cuộc đại tu. Em đảm bảo nhất định sẽ sửa cho phòng bếp thật đẹp, anh đừng tức giận.” Doãn Đình thấy anh không lên tiếng, cô rất sợ, vội bào chữa cho chính mình.

“Anh không giận.” Cừ Chính Khanh cảm thấy sự tức giận của anh đã bị nổi lo lắng cho cô đánh bại mất rồi.

“Tiểu Đình à.”

“Dạ.”

“Chúng ta thêm điều thứ mười ba đi.”

“Không cho em vào bếp sao?”

“Đúng.” Cừ Chính Khanh gật đầu. Cô thật thông minh.

Doãn Đình hơi buồn: “Em nói thật mà, em không có cố ý phá hoại đâu, lần này chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.” Hôm nay lúc cô gọi cho Tần Vũ Phi cầu cứu, Tần Vũ Phi nói sức phá hoại được cô tích tụ trong hai mươi tư năm cuộc đời đều dùng để đối phó với Cừ Chính Khanh.

“Anh sẽ về sớm.” Cừ Chính Khanh nói. Mọi việc cũng khá ổn rồi, anh muốn về để cùng cô đón Giáng Sinh. “Em phải hứa với anh, nhất định phải để bạn gái anh còn sống mà gặp anh.”

Doãn Đình bật cười trước câu nói của anh, làm gì khoa trương đến thế.

“Không buồn cười chút nào.” Cừ Chính Khanh phê bình cô, “Anh đang nói nghiêm túc.”

Anh nói vậy Doãn Đình lại càng cười dữ hơn, có lúc nào anh không nghiêm túc đâu. Thấy cô cười vui vẻ như vậy, mặt Cừ Chính Khanh chẳng nghiêm túc nổi nữa, “Tóm lại anh sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ừm, bạn gái anh sẽ cố gắng sống sót để gặp anh. Khó khăn lắm anh mới có người yêu, có phải liều chết cô ấy cũng phải sống để gặp anh.”

“...”

Anh lại bị trêu à? Cô thì không như vậy chắc? Khó khăn lắm mới có bạn trai, nhưng anh lại không nỡ lấy chuyện này ra chọc lại cô. Không được, không được, anh phải về nhanh thôi. Nếu không bạn gái và mèo sắp đứng lên làm phản hết rồi.

Tối ngày hai mươi ba, Cừu Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, nói với cô rằng anh vừa đặt chuyến bay trưa ngày mai. Buổi sáng xử lý nốt vài việc lặt vặt là anh có thể về rồi.

Doãn Đình vui mừng hò reo trong điện thoại, Cừu Chính Khanh nghe thấy không nhịn được cười. Sau đó Doãn Đình thở dài: “Haizz, tiếc là môn phái nấu ăn chưa tu thành chính quả, không thì mai em sẽ đích thân xuống bếp nấu một bữa linh đình cho anh, thế thì lãng mạn phải biết.”

“Ừm, cảm ơn em.” Cừu Chính Khanh chẳng vui vẻ gì. “Phòng bếp nhà anh đã sửa xong chưa?”

“Xong rồi, xong rồi, em đã nói phải gấp rút hoàn thành mà. Hôm nay đã xong hết rồi.” Doãn Đình vừa nói vừa cố gắng nhớ lại, trong nhà anh còn chỗ nào bị hư tổn không nhỉ? Sáng sớm mai cô phải quét dọn một lượt, kiểm tra tỉ mỉ lại lần nữa.

“Chuyến bay của anh cất cánh lúc mười hai giờ rưỡi, chắc sẽ hạ cánh lúc hai giờ hơn. Anh đến công ty bàn giao chút việc, có một số giấy tờ phải đem tới đó trước. Sau đấy anh mới về nhà, dự kiến sẽ về đến nơi lúc năm giờ.”

“Được, em biết rồi.” Vậy cô vẫn kịp bày biện dọn dẹp rồi. “Em ở nhà đợi anh, anh không mang chìa khóa mà.”

“Ừ. Chìa khóa của anh vẫn còn dùng được à?”

“Tất nhiên rồi.” Doãn Đình hơi chột dạ.

“Lúc này mới đặt xong vé máy bay, cho nên anh vẫn chưa kịp đặt chỗ tại nhà hàng. Sáng sớm mai anh sẽ gọi.”

“Không cần, em đã đặt rồi.” Doãn Đình vui mừng phấn khởi, “Em chuẩn bị từ trước rồi, quả đúng là biết nhìn xa trông rộng. Nếu anh không về, em sẽ dẫn bố em đi ăn, thế là không phải lãng phí.”

“...”

Cừu Chính Khanh cảm thấy nguy cơ tiềm tàng. Thì ra bạn trai mà không cẩn thận thì lúc nào cũng có thể bị bố người yêu thay thế.

Năm giờ mười ba phút chiều hôm sau, Cừu Chính Khanh kéo hành lí đứng trước cửa nhà mình. Anh liếc nhìn đồng hồ, tốt! Không trễ so với thời gian trong kế hoạch. Phải nhanh chóng tắm rửa, dọn dẹp rồi cùng Doãn Đình đi ăn tối.

Anh hít sâu một hơi, sau đó giơ tay ấn chuông cửa.

Lần đầu tiên anh phải ấn chuông cửa nhà mình. Trước kia, Cừu Chính Khanh vốn chỉ có một mình. Thế nên từ trước đến giờ, anh chẳng có lý do gì để làm việc đó.

Cảm giác ấn chuông cửa, thật là mới mẻ.

Phía sau cửa có động tĩnh. Tim Cừu Chính Khanh đập thành thịch. Một giây trước anh còn cảm thấy mọi thứ rất tự nhiên. Anh có bạn gái rồi, anh chuẩn bị cùng cô đi ăn tối mừng Giáng Sinh. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, anh lại thấy căng thẳng rồi.

Bạn gái của anh.

Gần trong gang tấc.

“Mừng anh về nhà!” Cửa lớn mở ra, giọng nói trong trẻo tràn đầy sức sống của Doãn Đình vang lên, kèm theo đó là gương mặt tươi cười ngọt ngào của cô, trái tim Cừu Chính Khanh ấm đến mức mềm nhũn.

Bạn gái của anh, người thân thiết bên anh.

“Anh về rồi.” Anh nói, vành mắt lại có cảm giác nóng lên.

“Nhanh vào đi, ở ngoài lạnh lắm.” Doãn Đình kéo anh vào nhà, giúp anh thay dép đi trong nhà. Anh để ý thấy đây là đôi dép mới bằng vải bông, màu đỏ phối với màu xanh, nhìn rất vui mắt.

Doãn Đình kéo vali của anh vào trong nhà, vừa đóng cửa vừa hét lớn: “Đại Đại, nhanh ra đón bố con này.”

Cừu Chính Khanh bật cười, lại còn gọi anh là bố Đại Đại. Lúc này, mèo Đại Đại trong bộ trang phục ông già Noel chạy ra khiến Cừu Chính Khanh bật cười ha hả. Đúng là rất “lộng lẫy”. Cừu Chính Khanh bế con mèo lên, hỏi nó: “Có phải mày béo lên rồi không, trông tròn thế này cơ mà.” Đại Đại giẫy không chịu cho bế, nó có hứng thú với chiếc vali kia hơn. Cừu Chính Khanh thả nó xuống, bước vào trong nhà, nhìn vào phòng khách.

Hơi lạ lẫm, nhưng, anh thích.

Chiếc sofa bọc da thật màu nâu không còn nữa. Thay vào đó là sofa vải rất lớn màu nâu kết hợp cùng màu be, còn bày đầy gối ôm, gối dựa và thảm trải cùng loại. Trước cửa sổ sát đất có một cây thông cao, trên cây treo đèn lấp lánh, chuông, quả trang trí sặc sỡ, dưới gốc cây còn có rất nhiều hộp quà. Rèm cửa sổ màu nâu đậm bị gắn thêm dây buộc in hoa màu be, được cột thành hình dáng rất đẹp. Trước anh chỉ để nó treo ở đó, sau đó cũng quên băng luôn. Trên kệ sách trong phòng khách cũng có thêm những vật trang trí xanh xanh đỏ đỏ, rất có không khí ngày lễ.

“Anh có thích không?” Doãn Đình dè dặt hỏi. Cô kéo anh qua sờ thử ghế sofa, bảo anh ngồi xuống. “Đừng vội chê nó chỉ là ghế vải. Vải bọc lẫn bông gòn bên trong đều là loại có chất lượng tốt nhất, còn có mút dẻo, ngồi rất thoải mái. Giá cũng ngang ngửa chiếc sofa bằng da của anh đấy. Hơn nữa vải bọc này có thể thay giặt được, em có mua thêm một bộ vỏ bọc

màu đỏ và nâu nhạt, vì sàn nhà và rèm cửa nhà anh có màu như thế, chỉ phối được với màu nâu thôi. Anh thấy thoải mái không? Đồ vải thì Đại Đại sẽ không cào nữa.”

Cừu Chính Khanh dựa người vào sofa, đúng là thoải mái thật. Anh kéo Doãn Đình ngồi xuống. Lúc này cô hơi đỏ mặt, nhưng cũng ngồi xuống bên cạnh anh.

“Tốt lắm, anh rất thích.” Anh nói.

Doãn Đình nghe vậy rất vui, cười thật tươi, nói với anh: “Bên kia là quà thật đó.” Cô chỉ về phía những hộp quà nằm dưới gốc cây thông Giáng Sinh.

“Không phải toàn bộ đều là em mua chứ?” Cừu Chính Khanh rất ngạc nhiên, còn tưởng mấy cái hộp kia chỉ dùng để trang trí.

“Tất nhiên là không rồi. Em chỉ mua một phần thôi. Lát nữa đi ăn, em sẽ tặng anh, lúc đó có không khí hơn..”

Cừu Chính Khanh thầm nghĩ, may mà cô nhắc đến chuyện này. Lúc này anh còn định lấy quà ra tặng cô luôn, thì ra Doãn Đình vẫn thích chọn “giờ đẹp”, vậy anh cũng đợi khi ăn tối mới tặng.

“Chỗ quà đó là của anh trai em, của Cố Anh Kiệt, của Vũ Phi, của chị Châu Châu, bọn Tiểu Thạch Đầu cũng chuẩn bị nữa.” Doãn Đình ngược mặt lên, nở nụ cười rất đắc ý: “Em giúp anh đòi trước đây.”

Cừu Chính Khanh bị vẻ mặt của Doãn Đình chọc cười, hỏi cô: “Khi đòi quà cho anh, em dùng thân phận gì?”

Doãn Đình đỏ mặt đáp trả: “Em chỉ nói sắp đến Giáng Sinh rồi, tuy Xin Nghiêm Chính không ở đây, nhưng mọi người cũng phải tặng quà chứ. Tất nhiên đối tượng khác nhau sẽ có cách diễn đạt khác nhau.” Cô ngưng một chút, lại nói tiếp: “Ai mà biết bọn họ nghĩ thế nào, tóm lại là không ai hỏi đến thân phận của em, nghe em nói xong, họ đã vội đưa quà ra ngay rồi.”

Cừu Chính Khanh cười, có lẽ mọi người biết cả rồi.

“Vả lại em cũng đâu ngọc như thế. Tất nhiên phải đợi anh trở về nói cho rõ đã, sau đấy em mới công bố với bên ngoài, anh không ở đây, tự em đi nói với người khác, thế thì mất mặt lắm.”

“Đúng, đúng, là anh không tốt.”

Doãn Đình tự mãn đáp: “Cũng không phải lỗi của anh, em hiểu đạo lí làm người mà. Lúc đó anh bận rộn như thế cơ mà. Anh về sớm với em, em rất vui.”

“Anh cũng rất vui.” Cừu Chính Khanh thấy vẻ mặt Doãn Đình rất đáng yêu, bây giờ ôm xong hôn cô một cái thì có vội vàng quá không?

“Anh có cần nghỉ ngơi, uống cốc trà nóng không, hay bây giờ chúng ta đi ăn luôn? Em đặt bàn lúc bảy giờ, nhưng hôm nay chắc chắn sẽ bị tắc đường.” Doãn Đình nhắc nhở anh thời gian, ngồi nghỉ ngơi thêm một lúc vẫn còn kịp.

“Không cần đâu, anh đi tắm đã, sẽ nhanh thôi.” Cừu Chính Khanh đứng lên, đi được hai bước thì quay đầu lại: “Em có biết Tần Vũ Phi mang thai rồi không?” Hôm nay anh vừa về công ty thì nghe đồng nghiệp nói, mấy ngày trước Tần Vũ Phi đã xác nhận, còn tuyên bố cô ấy sẽ kết hôn luôn.

“Em biết.” Doãn Đình gật đầu, tỏ ra rất vui mừng cho cô bạn thân, “Cố Anh Kiệt mừng chết đi được, gọi điện khoe khoang khắp nơi. Bọn họ tu thành chính quả rồi.”

Cừu Chính Khanh gật đầu, bình tĩnh nói: “Chúng ta cũng sẽ thế.” Sau đó anh kéo vali đi về phòng ngủ, đi ngang phòng bếp sực nhớ ra, ghé vào xem, quả nhiên nó đã được sửa lại hoàn toàn rồi. Anh quay đầu nhướng mày nhìn Doãn Đình, cô cười khúc khích rồi lẩn đi mất.

Cừu Chính Khanh trở về phòng ngủ tắm rửa.

Anh vừa đóng cửa, Doãn Đình liền lăn qua lăn lại trên sô pha. “Chúng ta cũng sẽ thế.” Aaaaaaaa, cô thích giọng điệu và vẻ mặt lúc đó của anh quá đi, chắc chắn như thế, ung dung như thế, tuy rằng chẳng giống đang nói lời yêu thương chút nào, nhưng thật sự khiến người ta thấy yên tâm, có cảm giác, anh đã nói được thì nhất định sẽ được!

Doãn Đình lấy gối ôm che mặt, cô rất then thùng.

Hơn nữa thánng không gặp, hình như anh đẹp trai hơn rồi thì phải? Cô rất thích, thật sự vô cùng thích.

Doãn Đình trốn mặt dưới gối ôm cười một mình, nhớ đến điều thứ mười hai của Cừu Chính Khanh, cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Nghĩ rồi lại nghĩ, tiếp tục ngẩn ngơ cười, rồi lại tưởng tượng tối nay khi cô tặng quà cho anh thì anh sẽ thế nào, rồi đoán xem anh có tặng quà cho mình hay không. Cô đoán chắc là không, nhưng cũng có thể là có. Dù sao có quà hay không cũng chẳng sao, cô không để tâm.

Suy nghĩ đang bay bổng trên sô pha, vừa quay đầu, Doãn Đình thấy Cừu Chính Khanh đang đứng ở cửa phòng khách nhìn cô.

Doãn Đình giật nảy mình, vội vàng khôi phục lại dáng thực nữ, không cần biết có tác dụng hay không, cần phải thể hiện thái độ ra. Người này sao tầm nhanh thế, hay cô mơ mộng lâu thế rồi sao?

Cừu Chính Khanh cố gắng lắm mới nhịn được cười. Sợ không kịp thời gian nên anh tầm rất nhanh, vội vàng chạy ra thì thấy bạn gái nhà anh đang ôm cái gối ôm cười một mình, rồi lăn qua lăn lại trên ghế, còn bạn mèo Đại Đại mập ú thì đang treo lủng lẳng trên tay nắm cửa chính.

Một người một mèo này, quả nhiên không để người ta yên lòng được mà.

Cừu Chính Khanh vờ như không thấy hành động của Doãn Đình, mượn mèo Đại Đại để đổi chủ đề: “Nó đang làm gì vậy?”

“Sao ạ?” Chỗ đặt sô pha bị khuất tầm nhìn, cô chạy qua chỗ Cừ Chính Khanh nhìn, quan sát Đại Đại rồi trả lời: “À, nó đang mở cửa.”

“...”

“Trong nhà chỉ còn mỗi cửa chính là nó chưa mở được, nó đang rất cố gắng thử.” Cửa được trang bị ổ khóa xịn, phía trên còn có khóa trong, cách hai ô bên dưới là ổ khóa, không phải loại dùng sức là mở được như cửa phòng thường, thế nên cao thủ mở cửa như mèo Đại Đại cũng đành chịu thua cánh cửa này.

“...” Cừ Chính Khanh lại tỏ ra kinh ngạc, “Có khi đến một ngày nào đó anh về nhà, phát hiện cửa nhà đang mở tung, mèo ngồi ngay ngắn trước cửa, còn đồ đạc trong nhà thì đã bị trộm khiêng đi hết rồi. Lúc báo cảnh sát, lại phát hiện ra chính Đại Đại đã tiếp tay cho trộm vào nhà....”

“...” Doãn Đình ngẫm nghĩ vấn đề này, nhỏ giọng nói: “Nghĩ tích cực hơn thì ít ra, anh vẫn còn con mèo...”

Cừ Chính Khanh nhìn qua, Doãn Đình vội biện minh cho mình: “Không phải em dạy nó mở cửa đâu. Em mới đến có mấy ngày. Trước đây ngày nào anh cũng mở cửa trước mặt nó. Lại nói, xét về mặt tích cực, hóa ra Đại Đại là con mèo thông minh.”

“Phải, anh rất hân hạnh.” Cừ Chính Khanh nhắc mèo Đại Đại từ trên tay nắm cửa xuống, “Trước khi nó chưa đủ sức để mở cửa, anh sẽ giải quyết vấn đề này. Bây giờ để nó vào trong phòng trước đi.” Cừ Chính Khanh nhốt mèo Đại Đại trong phòng nó, nhớ ra nó có thể mở cửa, thế nên anh đi tìm chìa khóa phòng, lại phát hiện ra chìa khóa cất trong phòng sách, còn cửa phòng sách thì bị khóa trái.

Doãn Đình giải thích: “Nó thích cào đồ da mà, trong phòng sách của anh có ghế da. Em tìm được chìa khóa xong khóa cửa lại luôn.” Doãn Đình bày ra vẻ mặt “em liều mạng mà bảo vệ ghế da của anh.”

Cừu Chính Khanh bật cười: “Xét về mặt tích cực, điều này chứng tỏ bạn gái anh rất thông minh.”

Doãn Đình đứng thẳng dậy, ngẩng đầu lên nhìn anh, bạn gái, từ này nghe rất hay.

Ổn định xong chuyện con mèo, hai người ra ngoài hẹn hò. Trong thang máy, Doãn Đình cúi đầu thăm tính toán thời điểm thích hợp để “tung chiêu” thân mật với Cừu Chính Khanh. À, còn phải cân nhắc xem nên hành động như thế nào nữa. Lát đi lấy xe, cô cứ tự nhiên khoác tay anh, vậy có được không? Hay là đợi khi ăn xong mới khoác? Ừm, sau khi ăn xong sẽ vừa đi dạo vừa nói chuyện, lúc đó khoác tay chắc sẽ tự nhiên hơn...

Doãn Đình còn chưa nghĩ xong, tay cô bỗng được một bàn tay lớn ấm áp nắm lấy.

Tim Doãn Đình đập thình thịch, lén đưa mắt nhìn chăm chăm vào con số trên bảng điều khiển. Doãn Đình mím môi cười, tay phải đang được anh nắm, nên cô dùng tay trái ôm lấy cánh tay anh, cả người cũng dựa sát vào, cười hì hì: “Anh đang xấu hổ.”

“Đâu có.” Cừu Chính Khanh trả lời

“Anh có!”

“Không có.”

“Chắc chắn có!”

“Sao phải xấu hổ chứ, anh nắm tay bạn gái mình là chuyện bình thường mà.” Cừu Chính Khanh cố mặt dày biện minh.

Doãn Đình bật cười, anh rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.

Hai người thuận lợi đến nhà hàng, bầu không khí trong bữa ăn vô cùng tốt, thức ăn cũng rất ngon, các bàn xung quanh đều là những đôi tình nhân đang ngồi. Đôi Cừu Chính Khanh và Doãn Đình thì vừa hưng phấn vừa

thẹn thùng, nói chuyện rất ít, nhưng cả hai cứ một lúc lại ngẩng lên nhìn đối phương, sau đó cười mãi không thôi.

Khi nhân viên chuẩn bị đưa món tráng miệng lên, Doãn Đình lấy món quà cô đã chuẩn bị ra tặng anh, là một cặp măng - sét hình giọt nước. Cừ Chính Khanh rất thích món quà này, lập tức cài chúng lên cổ tay áo rồi chìa ra cho Doãn Đình xem, “Rất đẹp, anh rất thích.”

Nghe người yêu nói vậy, Doãn Đình mừng khôn tả xiết. Lúc này Cừ Chính Khanh lấy từ trong túi áo khoác ra một cái hộp nhỏ cỡ lòng bàn tay, anh nói, “Đây là quà tặng em.”

Doãn Đình hơi kích động, vừa nhận quà vừa nói đùa: “Là cuốn sổ tay kia của anh sao?”

Cừ Chính Khanh không khăng định trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Hy vọng em sẽ thích.”

Doãn Đình vừa cười vừa mở hộp quà ra, là một khung ảnh điện tử. “A, em có thể cho ảnh chúng ta vào!” Cô nói. Cừ Chính Khanh không lên tiếng, chỉ đưa tay qua ấn công tắc mở nó lên.

Khung hình được mở, hình ảnh bắt đầu hiện lên.

Hình đầu tiên là:

“Điều thứ nhất, về mặt tình cảm. Quan trọng nhất là anh thích em. Em từng nói, hai người có hợp nhau hay không thật ra phải xem bản thân cảm thấy thế nào. Nhìn có vẻ không phù hợp, nhưng nếu thực sự thích thì có thể cùng nhau thay đổi, điều chỉnh lại bản thân cho phù hợp với đối phương. Ngược lại, nếu đã không thích, bên ngoài nhìn vào tưởng chừng như rất thích hợp nhưng thật ra tình cảm đó cũng chỉ vô ích thôi. Cảm xúc là quan trọng nhất, có cảm xúc thì mới phù hợp. Thế nên, anh thích em.”

Là chữ viết tay của Cừ Chính Khanh, anh lấy giấy trắng viết lại lần nữa, chụp lại thành hình.

Hình thứ hai là:

“Điều thứ hai, về mặt kinh tế. Anh có một chiếc xe không cần vay tín dụng, một căn nhà còn phải trả góp thêm năm năm. Lương thưởng hàng năm không ít, tiền tiết kiệm cũng tương đối khá. Tuy không bì được với em, nhưng cũng đủ để mang đến cho em một cuộc sống tốt.”

Khi Doãn Đình xem đến hình thứ tám, nước mắt cô đã không thể kìm được mà rơi xuống.

“Điều thứ tám, anh có thể thích em bao lâu? Điều này có hai điều kiện, một là, em cũng thích anh. Hai là, chúng ta cùng nhau cố gắng. Thỏa mãn được hai điều kiện này, anh nghĩ chắc là sẽ rất lâu.”

Tấm thứ chín, thứ mười... Doãn Đình gạt nước mắt, nhìn rõ tấm thứ mười ba:

“Điều thứ mười ba, khi anh không ở bên, em nhớ phải tự chăm sóc tốt cho mình, đừng để anh phải lo lắng.”

Nước mắt Doãn Đình lại tuôn rơi: “Thật đáng ghét, anh làm em khóc ở nơi công cộng rồi.”

Cừu Chính Khanh lẳng lẳng đưa khăn giấy qua cho Doãn Đình.

Doãn Đình nhận lấy, lại oán trách: “Đáng ghét, sao anh lại nghĩ ra ý tưởng tặng em cái này?” Món quà của anh lãng mạn hơn nhiều so với quà của cô, Doãn Đình đánh giá sai về anh rồi, về khoản này, anh chắc chắn đúng nhất.

“Ừm, thật ra cũng không có gì, ý tưởng đến từ buổi họp hôm đó, đồng nghiệp dùng Power Point để trình bày báo cáo cho anh.”

“...”

Quý ngài Xin Nghiêm Chính, chắc chỉ có mình anh mới dựa vào Power Point để lấy ý tưởng tặng quà cho bạn gái thôi nhỉ?

Bữa tối này của họ rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau đi dạo, không nỡ về nhà sớm.

Không khí ngoài đường vô cùng náo nhiệt, ánh đèn màu sắc sỡ lấp lánh, người đi trên phố ai ai cũng mang nụ cười trên môi. Chỉ tiếc là bầu trời không có sao, cũng chẳng thấy trăng đâu, sắc trời cũng có chút âm u. Mặc dù vậy, nó không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của Cừ Chính Khanh và Doãn Đình. Họ nắm tay nhau sóng bước, không ai lên tiếng nhưng lại cảm thấy như mình đã nói rất nhiều. Khi đến trước một cửa hàng, Doãn Đình tự nhiên dừng lại.

Bên cửa sổ trưng bày có một đôi ma-nơ-canh đang mặc áo khoác dày, trên cổ choàng khăn quàng sọc ca rô. Doãn Đình không nhìn ma-nơ-canh, cô chỉ chăm chú nhìn tấm kính thủy tinh của cửa sổ trưng bày, trên đó có hình ảnh cô và Cừ Chính Khanh, anh cao hơn cô một cái đầu, dáng người thẳng tắp, tướng mạo đường hoàng. Hai người họ đang vai kề vai, tay trong tay đứng đó.

Trông đẹp đôi quá! Doãn Đình cảm thấy lòng mình bay bổng.

“Em sao thế?” Cừ Chính Khanh hỏi.

“Em thích cái khăn quàng cổ này.” Doãn Đình tùy tiện nói.

Cừ Chính Khanh quay sang nhìn: “Đẹp lắm à?”

“Vâng.” Khi Doãn Đình trả lời anh xong rồi mới nhìn kỹ lại, đúng là rất đẹp, là phong cách cô thích. Cừ Chính Khanh nắm tay cô bước vào trong cửa hàng, bảo ông chủ lấy hai cái khăn quàng cổ đó xuống xem.

Hai cái? Tâm trạng Doãn Đình càng trở nên phấn chấn.

Khăn được đưa đến. Cừ Chính Khanh quàng khăn nữ lên cho Doãn Đình, hỏi cô: “Có ấm không?”

Doãn Đình gật đầu.

Sau đó Cừ Chính Khanh tự quàng khăn nam lên cho mình, hỏi Doãn Đình: “Trông có đẹp không?”

Doãn Đình che miệng cười, gật đầu thật mạnh.

Cừ Chính Khanh ngay lập tức rút ví thanh toán.

Doãn Đình rất vui, là khăn quàng cổ tình nhân đấy nhé. Hơn nữa lúc này Cừ Chính Khanh hỏi cô có thấy ấm không, anh làm vậy càng khiến cô cảm thấy thật sự rất ấm áp. Cô soi mình trong tấm gương của cửa hàng, Doãn Đình thích cái khăn này quá đi mất! Vừa ấm áp lại vừa đẹp. Quan trọng nhất, nó là một cặp với cái của Cừ Chính Khanh!

Cừ Chính Khanh thanh toán xong, lại nắm tay Doãn Đình chuẩn bị rời khỏi cửa hàng. Doãn Đình vội kéo anh lại, cô nói, “Đợi chút.”

“Ừm.” Cừ Chính Khanh dừng bước, “Em còn muốn mua gì à?”

“Không phải, anh đợi một lát. Chỗ này ánh sáng rất hài hòa.” Doãn Đình lấy điện thoại ra, hướng máy về phía bàn tay đang nắm tay cô của anh, chụp khoảnh khắc đó lại. Cừ Chính Khanh cười, nhẹ nhàng siết chặt hơn, để cô tùy ý điều chỉnh góc độ và tư thế chụp thích hợp. Chụp xong rồi, Doãn Đình vui vẻ gật đầu, lúc này Cừ Chính Khanh mới kéo tay cô rời khỏi cửa hàng.

Sau khi hai người bước ra, Doãn Đình rút tay lại, không ngừng bấm điện thoại, Cừ Chính Khanh thả chậm bước để đợi cô. Doãn Đình làm xong việc, chủ động tiến lên nắm tay Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh rất hài lòng, khoe môi khế cong lên.

Đi được một đoạn, anh đột nhiên nghĩ ra: “Lúc này em gửi tấm hình kia đi à?”

“Đúng vậy.” Doãn Đình thẳng thắn nói, “Em nắm tay bạn trai em, công bố một chút thì có làm sao?”

“Đăng lên Weibo?”

Doãn Đình ưỡn ngực, ra sức gật đầu: “Không sai!”

Cừu Chính Khanh lấy điện thoại ra, bài đăng Weibo của Doãn Đình mấy phút trước chính là tấm hình bàn tay lớn đang nắm lấy bàn tay nhỏ của hai người họ, nội dung rất đơn giản, chỉ bốn chữ: “Tôi đã yêu rồi!!!!!”

Theo sau năm dấu chấm than là một biểu tượng mặt cười.

Bên dưới bài đăng đã có khá nhiều bình luận. Có chúc mừng, có chúc phúc, có người còn nói, có phải Doãn Đình đăng lại hình trên mạng để Giáng sinh bớt cô đơn hay không. Cừu Chính Khanh nhú mày, nói: “Xóa đi!”

“Sao phải vậy chứ?” Doãn Đình nhất thời muốn bùng nổ.

“Em đăng lại lần nữa đi.”

“Hả?” Ngồi nỏ còn chưa kịp chiêm thì đã bị đập mất rồi. “Anh muốn sửa gì à?”

“Không cần sửa, cứ giữ như cũ, đăng lại lần nữa.”

Doãn Đình cảm thấy mông lung, muốn hỏi lí do thì Cừu Chính Khanh lại hối thúc cô: “Nhanh lên, xóa cái này đi, đăng lại cái mới. Chờ chút, anh chuẩn bị đã, khi nào anh bảo em đăng thì em hãy đăng.” Anh cúi đầu bấm điện thoại, không biết đang làm gì.

Doãn Đình cúi đầu nhìn điện thoại của mình, lúc này Cừu Chính Khanh lại giục: “Xong rồi, em đăng đi.”

Doãn Đình không hiểu gì hết, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cô xóa bài đăng trước đó, soạn lại nội dung lần nữa và đăng lên.

Vừa đăng bài, lập tức có người bình luận. Doãn Đình mở ra xem, là Cừu Chính Khanh, anh viết: “Tem!!!!!”

Doãn Đình bật cười. Người đàn ông này đúng là phiền phức mà.

Sau đó cô thấy có người chia sẻ tấm ảnh, mở ra xem, lại là anh. Nội dung anh chia sẻ chỉ có ba chữ: “Tôi cũng thế.”

Doãn Đình mỉm cười, ôm lấy cánh tay Cừ Chính Khanh dường như có chút lúng túng, cố ra vẻ bình tĩnh, cất điện thoại đi.

“Xin Nghiêm Chính, em rất thích dáng vẻ giả vờ nghiêm túc của anh.” Doãn Đình trêu anh.

“Xưa nay anh chưa bao giờ giả bộ nghiêm túc.” Vừa dứt lời thì một giọt mưa rơi xuống, ngay giữa mũi anh. Cừ Chính Khanh giật mình, trời đột nhiên đổ mưa sao?

Doãn Đình mỉm cười nhón chân giúp Cừ Chính Khanh lau giọt nước trên mũi, sau đó kéo anh chạy ngược lại: “Nhanh lên, anh nghiêm túc đến mức ông trời cũng phải khóc rồi. Chúng ta nhanh trở về trước khi ông ý khóc to hơn đi!”

“Nói bậy nói bạ!” Cừ Chính Khanh không phục, chạy còn nhanh hơn cả cô, nắm chặt lấy tay cô không buông. “Ông ấy mừng đến phát khóc đó.”

"Mừng cho chúng ta à?" Doãn Đình vui vẻ cười lớn, cô chạy không nhanh, nên tốc độ của Cừ Chính Khanh cũng chậm lại.

Mưa mỗi lúc một lớn, người đi đường cũng vội tìm chỗ trú mưa. Cừ Chính Khanh kéo Doãn Đình hòa vào dòng người, cuối cùng dừng lại dưới mái hiên của cửa hàng họ vừa mua khăn quàng khi nãy. Vừa chạy vào, mưa đổ ào xuống.

“Không biết mưa có lâu không nhỉ?” Doãn Đình chớp chớp đôi mắt nhìn màn mưa.

Cừ Chính Khanh giúp cô phủi mấy giọt nước đọng trên tóc, may mà chưa bị ướt nhiều, nếu không trời lạnh thế này rất dễ bị cảm. “Em lạnh không?” Anh hỏi, quay đầu nhìn cửa hàng. Bên trong có không ít người vào

trú mưa, thêm người vào nữa sợ rằng chứa không nổi. May mà trên hiên của cửa hàng này có mái che.

“Em không thấy lạnh.” Doãn Đình thành thật trả lời. Cừu Chính Khanh đang khoác vai cô, xung quanh có không ít người, cô còn đang quàng khăn, không lạnh chút nào. Liên tục có người chạy vào trú mưa, hai người bị ép vào tận phía trong. Doãn Đình vòng tay ôm eo Cừu Chính Khanh, dựa vào lòng anh, nghĩ thầm trong lòng, mưa lâu thêm một lúc nữa cũng chẳng sao.

Cừu Chính Khanh bị Doãn Đình ôm, nhịp tim tăng lên chóng mặt. Anh vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, có người đang nhìn họ, nhưng khi thấy anh nhìn thì vội quay đầu đi chỗ khác. Cừu Chính Khanh lại cúi đầu nhìn Doãn Đình, cô đang mãi ngắm cảnh mưa bên ngoài, dường như không hề để tâm đến việc hai người thân mật như thế chút nào. Cừu Chính Khanh nhẹ nhàng ôm chặt cô, tuy xung quanh có rất nhiều người khiến anh thấy không thoải mái cho lắm. Nhưng đúng là anh rất muốn ôm cô, muốn vô cùng.

Cảm nhận được lực ôm của anh, Doãn Đình quay đầu lại nhìn anh, thản nhiên nở nụ cười. Nụ cười này của cô khiến Cừu Chính Khanh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh cúi đầu, trán vừa chạm vào trán cô thì dừng lại, chợt nhớ ra đây là nơi đường lớn, xung quanh họ toàn là người.

Anh nghiêm túc ho một tiếng, ấn đầu cô vào trước ngực mình. Bình tĩnh nào, phải kiềm chế.

Doãn Đình bắt đầu cười, cười đến mức hai vai run lên. Cừu Chính Khanh biết cô đang cười cái gì, anh lại ho khẽ một tiếng, nói với cô: “Mai anh phải đi làm.”

“Ồ.” Ý cười trong giọng Doãn Đình muốn giấu cũng không giấu được.

“Chắc sẽ bận lắm, vì anh đi công tác quá lâu.” Anh nói tiếp.

“Ồ.” Cô vẫn tiếp tục cười.

“Nhưng anh muốn cùng em ăn tối.” Anh lại nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh không kiềm chế được, cúi đầu nhìn cô: “Tối mai em có rảnh không?”

Doãn Đình mím môi cười: “Nếu em không rảnh thì anh sẽ phản ứng thế nào?” Cô đoán anh sẽ nói “ồ, vậy thì hẹn hôm khác.”

Cừ Chính Khanh suy nghĩ: “Vậy thì phải truy hỏi em bằng được vì sao không rảnh? Sau đó cùng em bàn bạc xem việc làm em không rảnh vào ngày mai có gấp hay không, có nhất thiết phải chiếm dụng luôn thời gian hẹn hò của chúng ta không. Nếu đó là việc rất gấp, vậy chúng ta tính xem, lần tiếp theo có thể hẹn hò là khi nào. Nếu việc đó không quá gấp, vậy chúng ta lại thảo luận xem, em phải từ chối người kia thế nào, rồi cùng anh ăn tối.”

Doãn Đình bật cười, Cừ Chính Khanh để ý thấy bên cạnh có người nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, đang thầm cười trộm.

Cừ Chính Khanh nhú mày, ngoài Doãn Đình ra, anh rất ghét thấy người khác thấy lời anh nói buồn cười.

Doãn Đình giơ một ngón tay xoa xoa đầu lông mày của anh để Cừ Chính Khanh khỏi nhú mày, cô nói: “Em rảnh. Không có việc quan trọng cần phải chiếm dụng thời gian hẹn hò của chúng ta. Đợi anh tan làm, em sẽ qua công ty đợi anh.”

“Được.” Cừ Chính Khanh rất vui, cô đến đợi anh, vậy là tiết kiệm được ít thời gian cho anh. Nhờ vậy, anh có thể làm thêm nhiều việc hơn. Hiện tại công việc dồn lại khá nhiều, áp lực đặt lên vai anh cũng rất lớn.

Tiếp theo đây hình như không còn gì để nói nữa, Doãn Đình vẫn tiếp tục ôm anh, dựa sát mặt mình vào lòng anh. Cừ Chính Khanh vòng tay ôm eo cô, âm thầm hy vọng mưa lâu thêm chút nữa. Kết quả chưa được bao lâu thì mưa lại nhỏ dần, có vài người không nhẫn nại được đã rời đi. Tầm nhìn

trước mắt họ thông thoáng hơn nhiều, Cừu Chính Khanh tựa cằm mình lên đầu Doãn Đình, cùng cô ngắm cảnh mưa rơi.

Mới vậy đã tạnh rồi, cơn mưa này thật đáng thất vọng.

Đột nhiên Doãn Đình hỏi anh: “Vì sao trời lại đổ mưa? Đáp án đó anh nói khi về sẽ cho em biết mà.”

Cừu Chính Khanh nhìn cảnh mưa đang rơi, im lặng hai giây, sau đó nhỏ giọng nói: “Vì nó đã trót yêu mặt đất, tiếng mưa tí tách rơi xuống, chính là tiếng nhịp tim của nó đang đập.”

Doãn Đình ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt anh. Cừu Chính Khanh tiếp tục nói: “Khoảng thời gian đó anh cứ mãi không có cơ hội gặp được em, trong lòng rất buồn, hôm đó trời mưa to, mưa rơi trên kính cửa sổ, nghe như tiếng tim đập thành thịch. Anh bỗng nhớ ra rằng, mỗi khi nhớ đến em, tim anh cũng đập rất nhanh.”

Doãn Đình không lên tiếng, chỉ nhìn anh. Nhìn mãi, nhìn mãi, đột nhiên cô nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lên cằm anh.

Cừu Chính Khanh không động đậy, lúc này tim anh đập còn nhanh hơn cả mưa rơi. Thành thịch, thành thịch!

Doãn Đình bị ánh mắt anh hấp dẫn, cô giữ lấy vai anh, nhón chân lên lần nữa, khẽ chạm lên môi anh một cái. Khi Doãn Đình đang định cúi xuống, cô bị một bàn tay lớn ngăn lại. Cừu Chính Khanh đỡ lưng Doãn Đình, giữ chặt gáy cô, ấn xuống môi cô một nụ hôn.

Họ dường như quên mất mình đang ở đâu, thậm chí còn không buồn bận tâm rằng bên cạnh vẫn còn có người.

Anh hôn cô.

Thật ra đáp án của cô cũng rất đúng. Mặt đất dù kiên cường mạnh mẽ, cũng cần được dịu dàng dỗ dành. Anh cần có cô.

Cừu Chính Khanh chưa hôn ai bao giờ, đây là lần đầu tiên môi anh chạm vào môi một người con gái.

Doãn Đình không cự tuyệt anh, còn rất nhiệt tình, vòng tay ôm cổ anh, hé mở đôi môi của mình vì anh.

Đầu lưỡi của anh khẽ len vào trong khoang miệng cô, gương mặt Doãn Đình đỏ bừng, anh cảm thấy mặt mình cũng thế, sự kích động trong lòng không cách nào diễn tả thành lời, anh thích cảm giác này, anh yêu cô.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, là quần chúng xung quanh đang tán thưởng. Cừu Chính Khanh nhanh chóng kéo Doãn Đình chạy biến, Doãn Đình bật cười thành tiếng, may mà trời đã gần tạnh, nhưng đất vẫn rất ẩm ướt. Khi hai người cùng chạy, bọt nước văng lên làm ướt giày và gấu quần. Nhưng họ chẳng quan tâm.

“Anh xấu hổ.” Doãn Đình cười lớn.

“Không phải vậy.” Cừu Chính Khanh trả lời chắc chắn đến kì lạ.

“Đúng mà, anh xấu hổ kìa.” Doãn Đình chạy theo anh, chạy một mạch đến bãi đỗ xe, leo lên ô tô của Cừu Chính Khanh. Cừu Chính Khanh lấy ra một bộ quần áo mới từ cốp xe, đó là đồ anh chuẩn bị phòng khi ra ngoài cần dùng, để đó mãi vẫn chưa mặc lần nào. Anh dùng bộ đồ đó lau tóc cho Doãn Đình, xong mở máy sưởi trong xe lên, hỏi cô: “Em lạnh không?”

“Không lạnh ạ.” Doãn Đình vẫn còn đang cười, “Anh xấu hổ thật kìa.”

“Đã bảo không phải mà.” Cừu Chính Khanh lau tóc mình, nhìn thẳng vào mắt cô: “Chẳng qua anh không muốn để họ thấy vẻ ngượng ngùng của em. Nó rất đẹp, anh muốn giữ lại cho riêng mình.”

Doãn Đình không cười nữa, cô nghe anh nói mà mặt đỏ bừng. Sau đó anh bị cô kéo vào lòng, anh lại hôn cô một lần nữa.

Cừu Chính Khanh thấy hôn là hành động thể hiện sự thân mật, ngọt ngào, vui vẻ. Khi anh hôn Doãn Đình, mặt cô sẽ ửng hồng, ánh mắt cô lấp

lánh, môi cô căng mọng mềm mại, mỗi một phản ứng của cô đều nói với anh rằng cô thích, thích con người anh, thích nụ hôn của anh.

Điều này làm anh rất hài lòng, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cừu Chính Khanh thấy may mắn vì ba mươi ba “mùa xuân” kia của anh đều chôn vùi trong việc học hành và sự nghiệp. Anh chẳng màng đến những thứ khác, nếu không e là anh đã sớm kết hôn với người khác, vậy thì anh sẽ không gặp được Doãn Đình. Anh cảm ơn chiếc xe đạp cũ của cô ngày hôm đó đã hỏng, tuy có chút lúng túng, nhưng cũng nhờ vậy, thiên sứ lương thiện tốt bụng mới tặng sợi chỉ đỏ cho anh.

Anh nghĩ đây chắc chắn là duyên phận, sợi chỉ đỏ thật sự rất linh. Anh cảm kích nó vô cùng.

Nhưng thời gian đúng là rất đáng ghét. Vừa chớp mắt đã hơn mười một giờ, cũng không còn sớm, thật sự phải đưa cô về thôi. Ngày mai anh còn phải đi làm.

Xe chạy đến trước cổng chung cư nhà Doãn Đình, cô không nỡ rời đi ngay, còn đang mè nheo với anh: “Anh về đến nhà nhớ gọi cho em, để em biết anh đã bình an về tới nhà nhé.”

“Được.”

“Ngày mai trước khi qua chỗ anh, em sẽ gọi điện. Nếu anh bận quá thì phải nói trước cho em biết, không cần phải vội, khi làm việc chú ý nghĩ ngơi sao cho hợp lí. Đừng nhìn máy tính quá lâu, cách nửa tiếng thì đứng lên vận động một chút, uống ít nước. Bữa trưa cũng không được qua loa, anh phải chọn món ngon đấy nhé.”

“Được.” Cừu Chính Khanh không nhịn được cười.

“Sao anh lại cười?” Doãn Đình đỏ mặt, nhưng vẫn không nỡ về nhà. Buổi hẹn hò đầu tiên mà, thời gian bao nhiêu cũng thấy không đủ, nhanh như vậy đã phải xa nhau rồi.

“Anh cảm thấy em không giống bạn gái anh.”

Doãn Đình trừng mắt: “Anh thử nói em giống mẹ anh xem!”

“Em giống bà xã anh.”

“...” Doãn Đình không còn khí thế như khi nãy nữa, mặt đỏ bừng lên.

“Khu chung cư em ở chất lượng rất tốt.” Cừu Chính Khanh đột nhiên đổi đề tài.

“Vâng, năm nhà em mua, nó còn là chung cư cao cấp nhất nhì thành phố nữa.” Doãn Đình nói: “Mẹ em chọn đó, nội thất cũng là do mẹ tự thiết kế, tiếc là bà ở chưa được bao lâu thì đã qua đời rồi. Bố nói với em và anh Doãn Thực, nếu thích ở nơi khác thì tự mua nhà rồi dọn đi, dù sao ông cũng muốn ở đây dưỡng già cho đến lúc lâm chung. Bọn em đều quyết định không chuyển đi, để mặc ông già khó tính đó không ai trông nom làm sao được.”

Cừu Chính Khanh cười: “VẬY để anh tham quan chung cư nhà em một chút được không? Bây giờ mưa cũng tạnh rồi, coi như chúng ta tranh thủ tản bộ.”

Doãn Đình cười, gật mạnh đầu. Thì ra anh cũng không nỡ để cô về. Cô vui vẻ dẫn Cừu Chính Khanh đi vào.

Hai người đi dạo qua hồ nước có hòn non bộ trong chung cư, rồi đi dạo trên con đường trồng rất nhiều cây xanh. Tiểu Đình cho anh biết, hồi trước cô hay đặt bát đồ ăn cho lũ mèo ở đây, Đại Đại ngày nào cũng đến, rồi ở luôn chỗ này. Sau đó, cô dẫn anh qua khu rừng nhỏ, nơi cô tìm thấy Đại Đại ngày nó bị đuổi đánh. Cô mang theo lồng thú cưng, tìm khắp khu chung cư, từ hầm để xe cho tới tận đây, cuối cùng cũng thấy nó.

“Em luôn có lòng tin rằng mình sẽ tìm được Đại Đại, thế nên em đã không bỏ cuộc.” Doãn Đình chớp mắt, nhìn Cừu Chính Khanh. Tìm Đại Đại cũng giống như tìm bạn trai vậy, trước giờ cô chưa từng vì bị đối tượng

từ chối mà đánh mất lòng tin. Cô nghĩ người này không được thì người tiếp theo, nhất định sẽ tìm thấy hạnh phúc thuộc về cô. Quả nhiên, gian lao trắc trở cho thấy hạnh phúc sau này càng lớn.

Doãn Đình mỉm cười với Cừ Chính Khanh, đang muốn nói cho anh biết suy nghĩ này trong lòng, anh đã cúi đầu xuống hôn cô.

Doãn Đình kiễng chân lên ôm lấy anh, đêm nay hai người đã hôn nhau bao nhiêu lần, cô không nhớ nữa. Cô chỉ biết mình thích nụ hôn của anh. Cừ Chính Khanh ôm cô thật chặt, hôn thật sâu. Anh càng ngày càng thành thạo và... to gan.

Khi Doãn Đình cảm thấy sắp không thở nổi nữa, Cừ Chính Khanh nhẹ nhàng buông cô ra, hai người đều thở hỗn hển. Doãn Đình nhìn thấy sự nhiệt tình trong mắt anh, cách môi anh, cô nói: “Xin Nghiêm Chính, em cũng rất khỏe mạnh, thường xuyên tập luyện, hàng năm cũng kiểm tra sức khỏe định kỳ. Em biết không khỏe thì không chỉ mình bản thân thấy buồn, đối với người nhà và chồng tương lai sau này cũng là một nỗi lo. Nhìn bố em thì biết, đã nhiều năm như vậy rồi, ông vẫn chưa thoát được ra khỏi ám ảnh từ sự ra đi của mẹ em. Cho nên em sẽ không như thế. Em phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, ở bên anh thật lâu, không để cho anh phải buồn vì em.”

Cừ Chính Khanh cảm động, ôm thật chặt cô vào lòng mình, cảm thấy hốc mắt nóng lên. Anh không có người thân, Tiểu Đình sẽ là người duy nhất. Cô cũng biết điều đó, vậy nên Doãn Đình mới nói cô sẽ không để anh buồn.

“Anh nghĩ nếu em tránh xa phòng bếp một chút, mục tiêu này sẽ rất dễ thực hiện.” Anh trêu Doãn Đình. Vừa dứt lời, Cừ Chính Khanh cảm thấy eo mình bị véo một cái rất mạnh. Anh bật cười. Doãn Đình véo anh thêm cái nữa, lại nói: “Xin Nghiêm Chính, tình hình nếu anh cứ nghiêm túc như thế, đến khi về già, nhất định sẽ trở thành một ông già khó tính. Nhưng không sao, em đã trải qua sự rèn luyện lâu ngày với bố em, biết phải ứng phó thế nào rồi. Vậy nên anh cứ yên tâm.”

“Tiểu thư rất không nghiêm túc, anh thấy với cá tính của em, cho dù già rồi chắc chắn cũng là một bà lão nghịch ngợm. Nhưng em yên tâm, anh trải qua sự rèn luyện lâu ngày với mèo Đại Đại, biết phải ứng phó thế nào, vậy nên em cứ yên tâm.”

Doãn Đình bật cười, vậy ra hai người họ là một cặp trời sinh sao? “Thật chẳng muốn về nhà.” Cô lẩm bẫm.

“Anh cũng vậy.” Anh lại muốn hôn cô rồi.

“Nhưng trong nhà còn có một ông già khó tính.” Doãn Đình nói tiếp. “Nên em phải về thôi.”

Tiếc thật. Cừu Chính Khanh không còn cách nào khác. “Anh đưa em đến dưới lầu.” Anh nói xong thầm nghĩ, như vậy có thể ở bên cô ấy thêm một lúc nữa.

“Được ạ.”

Đến dưới lầu, Doãn Đình lại tặng cho anh thêm một nụ hôn. Thế là Cừu Chính Khanh lại quyết định đưa cô đến cửa thang máy. Đến cửa thang máy rồi, thật sự không thể đưa thêm được đoạn nào nữa, nhưng anh nói với cô, hy vọng ngày anh có thể đến nhà cô ra mắt sẽ nhanh đến.

Doãn Đình bước vào thang máy, ngay khi cửa thang máy chuẩn bị khép lại, Doãn Đình thấy vẻ mặt không nỡ của Cừu Chính Khanh. Cô vội ấn nút mở cửa, xông ra tặng Cừu Chính Khanh một cái hôn nữa, sau đó lại chạy trở vào thang máy, cười hì hì nói: “Nhất định sẽ nhanh thôi, em sẽ kể chuyện chúng mình với bố em.”

Thang máy đóng lại rồi, Cừu Chính Khanh nhìn theo con số nhảy từng tầng từng tầng, cuối cùng đã dừng lại. Anh nhìn nó, dường như có thể thấy Doãn Đình tung tăng ra khỏi thang máy, anh cười rồi nói, “Ngủ ngon nhé.”

HẾT TẬP 1

